

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

761 G-8
HESIODI
ASCRAEI

QUE EXSTANT

EX RECENSIONE

JOANNIS GEORGII GRÆVII

Cum ejusdem Animadversionibus & Notis auctoribus

Accedit Commentarius nunc primum editus

JOANNIS CLERICI,

Et Notæ variorum, scilicet

JOSÉPHI SCALIGERI, DANIELIS HEINSII,
FRANCISCI GUIETI, & STEPHANI CLERICI,

A C

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Nec non Index

GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI,

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

1015 E II
I H C S A

THE L. T. H. P. U. O.

BY THE L. T. H. P. U. O.

THE L. T. H. P. U. O.
THE L. T. H. P. U. O.
THE L. T. H. P. U. O.
THE L. T. H. P. U. O.

THE L. T. H. P. U. O.

THE L. T. H. P. U. O.

DO.

THE L. T. H. P. U. O.

THE L. T. H. P. U. O.

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiæ documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligentium, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris; quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita siue oratione, licet essem discretissimus, siue rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CICCCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiœdi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidii instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosus & delicatis lectoribus nimis hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & *Æois* desiderabantur. Alteri subiectus erat Tzetze commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Hæc Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodæi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quæ in Egeæ scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, divitatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodit anno CIO IOC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in Egeois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodit anno MD XXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII LECTIONES HESIODÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὕμνοισιν
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Ἀέξεν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχεν. ἔρις ἀγαθὴ est φιλία.
Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ὠρῆ. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις ἢ ἡμέραις.
V. 1. Μῦσται Πιερίαν ἀοιδῆσι κλείουσαι
Δεῦτε δὴ ἐνέπτε σφίσι περ.] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείου-
σαι exponunt ὕμνοισιν, δαΐζουσαι. Scholia inedita libri Vossiani. ἀοι-
δῆσι κλείουσαι, ὡδοῖς καὶ τραγῳδοῖς δαΐζουσαι. & sequenti versu : Δεῦτε,
ἔλθετε. Eustathius quoque ad O'don. 1. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλείου pro κλειούη nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam con-
ciliare solita Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moscho-
pulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus ὅς ἐστιν ἐπίλγει. Nam ut il-
le ait : Ἐκ τοῦ Μυσηίου κλέει ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐνέπτε
ὕμνοισιν, est ὕμνει. ut inferius v. 33. Ἀλλὰ τι ποταῖ Ἀρπάζων ἐφό-
ρει pro ἡραζεις, & v. 41. κρύψασπις ἔχου βίον, pro ἔκρυψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ἔχτο φεύγων pro ἔφυγε, & sexcenta talia. So-
lere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ
iis erant sacrata, vocare, Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pin-
do; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in il-
lorum

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: *Εἶν δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, ἃ ἢ ἔγωγε ὁρῶ πότι αἶν περ ὑμῶς ἀμεινον καλέσταιν ἢ τοῦ. εἰδ' ὑμεῖς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σιωὶ Ἀπόλλωνι Μουσῆται πλὴν Δείων ἁδὺν ἄδδτε ὑμῶν σαι τ' ὑμέτερόν τε καὶ τ' ἔλαν πατέρας, εἴτε Πιερίᾳ φίλον ὑμῶν ἐοδίασμα, εἴτε ἐν Ἐλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε.* *Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare praestiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectas domicilium, sive in Boeotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntae, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustachii auctoritate compulsus reposuisse δ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Δῦρε δὲ, Φέρε δὲ, Ἴθι δὲ, age, sis, quæso.* Hom. *ἄχον δὲ ἔσχε Διοκλῆδ'.* Socrates in Phædro apud Platonem: *ἄρετι δὲ ἃ Μῦσαι.* quo expressit hoc nostri Poëtæ: *δῦπαι δὲ ἃ Μῦσαι.* Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄρετι δὲ, ἃ Μῦσαι, εἴτε πὶ αἰδῆς εἰδὲς λίχαια, εἴτε Διὶ γῆδ' μουσικῶν τὸ λυγρὸν πύργον ἔχοντ' ἐκπυρναίῳ, ξυλαύουσι τ' μέθυ, ὅν μοι ἀναγκάζει ὁ βαλπίαν ἔχων λέγειν.* Quid hîc τὸ λυγρὸν, scribendum puto τὸ λυγρόν, & vertendum: *Agite igitur, ô Musa, dulces sive propter cantus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta estis, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. *Ὅν π' ἀλφ' βροτοῖ]* Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quàm vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. *Θεογονίας.* *Ὅν π' ἀλφ'* est, ut apud Demosthenem *ἀλφ' τὴν Διὸς, Deorum beneficio & munere.* Sic & Johann. VI. 51. *καθὼς ἀπίσταλέ μοι ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ ζῶ ἀλφ' τ' πατέρα.* Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 5. *Ῥῆα μὲρ ἢ βραχί, Ῥῆα δὲ βραχίοντι χαλκίῃ.]* Uterque Codex MS utroque loco legit *Ῥῆα.* quam veram lectionem esse Tetztes ostendit: *Τὸ Ῥῆα συνίζησις ἐπὶ τ' Ῥῆι μεγάλης συλαύτης, καὶ τ' ἄλφα εἰς μία μωροχρῶν.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus *Iliad. p.*

Ῥῆα μὲρ ἢ φύρασκεν ὑπὸ ἐν Τρώων ὀρυμαγδῷ.

Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἴαρε πολέιν, Δίεσθ' δὲ παρμένη εἰς ἀπακτίσθ.

Ubi rursus malè mutat in *ἴαρε.* Hom. II. π.

Αἶψα ζῶν πύμψης Σαρπηδῶνα ὄνδρ' ὀδμῶν δὲ.

Idem *Iliad. υ.*

Ἴσσι τέλεισι πολέμῳ τέλθ', οὐ μοι μέγα Ῥῆα.

v. 6. *Ἀδελον αἰετῖ]* *Obscurum auget.* hoc est, evehit, ornat, Cal-
lim.

lim. hymno in Jovem v. 95 : Οὐκ ὀρεῖται ἀπὲρ ἄλκυ· ἐπίσταται ἀέθρου
ἀέθρου. Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare. Homero est πρὸς
ἐφίππεον. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui
hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augendo parvus at-
que civilis nomine Imperatoris abstinnis, nimios honores recusavit. C. Ne-
pos Phocione : Namque auctus ornatúsque à Demosthene cum quem te-
nebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγλόμενος κλέφει] Versiones vulgatæ : *superbum contrahit*.
Alii : *desiccatur*. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κλέφει hic esse ἀπ-
λῆ πνεῦν κὶ πεπνυμένον. Vertimus cum Horatio, *astenuit*, qui hunc lo-
cum expressit, ut pridem Muretus observavit :

Valet ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferius v. 575 :

Ὀρῇ ἐν ἀμνηστῷ ὅτι τ' ἡέλιος χρεὶν κλέφει.

*Tempore messis quando sol corpus astenuit, hoc est, corporis vi-
res exhaurit, atterit.*

v. 9. Δίκη δ' ἰθαυὶ θάμνιστος] *Iuste roge judicia*. Sic benè prisci
omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jo-
vem. Δίκη est ἐν δίκῃ, five σὺν δίκῃ, ut Moschopulus. δίκῃ ἰθαυὶ θά-
μνιστος est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur,
& justæ ferantur sententiæ. ἰθαυὶ est regere, gubernare. Hesych.
ἰθύει, ἀπερθεῖ, ἰθαυὶ, δίκῃ, ἀθύει, ἀθύει, ἀθύει. Jupiter enim Justitiæ
Præses & vindex habebatur. Plutarchus : αὐτὸς ἐγέμεθα ἀπαίδευστος ὁ
παρὰ Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν Δίκην παράδωκεν, ἀλλ' αὐτὸς Δίκην κὶ Θέμιν ἐστὶ, κὶ τό-
μῳν ὁ περὶ τὴν Δίκην κὶ τὴν Θέμιν. Jovi Justitia non adsidet; sed ipse est
Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus
hymno in Jovem : v. 81.

Δῶκε δ' ἐπὶ πύλαισιν φυλακτάς. ἔξω δ' αὐτὸς

Ἀρχὴς ἐν πύλαισιν ἐπύκει· οἷον δίκης

Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἳ τ' ἱμῶν ἰθύνουσιν.

*Constituisti qui urbes custodiant : túquo ipse præsides in arcibus, In-
spector tam eorum qui legibus populum sub iniuriis, quàm eorum qui ali-
ter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt,
teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsi-
dem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu
dixit ἀγχιέουσι θάμνιστος δίκης vers. 85, de rege :*

Πάντες ἐς αὐτὸν ἐρῶσι ἀγχιέουσι θάμνιστος

Ἰθείησι δίκῃσι.

*Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingenio-
sè quidem vir summus pro Πέσῃ legit Πέσῃ. Sed quomodo ἰδὲν αἶαν
π commodè possit tribui Persæ non video : quin tota oratio videtur
huic emendationi & sententiæ ἔπινον adversari. Hæc enim Poëtæ
mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, uti-
que ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid
sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cum nunc illum*

exponderem, vidi eundem esse in sententiam magni viri Danielis Heinsii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse, Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinsio interpungo. κλύθι ἰδὼν αἰὼν τι δίκη δ' ἔστιν θάμνιστος Τόρῃ, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρσῃ ἐτήτυμος μνηστοίμελιν. In meo sanè MS. legitur Πέρσῃ, non Πέρσῃ. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Lærtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriæ. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetze annotatione discimus.

V. 11. Τὼ μὲρ καὶ ἐπαιήσεται νεήσας] Uterque MS. Vossianus & editio Bâsilcensis Isingrinî: ἐπαιήσεται. Quod quis non probet præ duro illo diplasiismo?

V. 13. Διὰ δ' αὖδ' ἄνδρα θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. *Ἀνδρα θυμὸν ἔχον* Homero est *δῖα θυμὸν ἔχον*, dissentire, discrepare. Il. v. v. 31:

Βάν δ' ἰδρύει πόλεμόνδε θεοὶ δῖα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptè: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt *ἀνδρα θυμὸν ἔχον*. Quid verò miri Poëtam *ἔσας* tribuere animum, quum inter Deas referantur & hic & in Theogonia?

V. 15. Ἀλλ' ὥς αἰάγκη.

Ἀγαπάων βελήσιν ἔσαν πρῶσι βαρεῖαν] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliasque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Ὀδυσ. ψ.

Μαῖα φίλη, μαργυρὸν σε θεοὶ δύναν, οἳ τι δύναν]

Ἀφροίτα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονα εἶναι μὲν ἔστιν,

Καὶ τι χαλιφροσύνην σαρφροσύνην ἐπίφρονα.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὀργὴν δαιμόνων βλάπτῃ πᾶς,

Τέτρα

Τότε τὸ πρῶτον ἐξαφαιροῦται φρονῶν,
Τὸν γὰρ τ' ἰδὼν εἰς δὲ τὴν χεῖρα τείνει
Γνώμην, ὅς οἱ δὴ μὴδὲν εἰν ἀμερῆται.

Quando ira deorum aliquem lēdit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat quæ peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νύξ ἱερῶν] Nox habetur mater omnium rerum tristium & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, *proijci in exteriores tenebras*, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam *indutus luce*, *habitare in luce inaccessa*, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖα εἰς ῥίζαν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinſius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimùm debet. Nihil certius hæc ad Ἑῶν pertinere bonam, quam Philoſophi φιλία dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νῆκ & Φιλίαν.

Τίσι γὰρ ὃ πᾶντι μὲν ἄρ' αὖτε πρῶτον ἄκτι.

Ζεὺς δ' ὄρνις. Ἡ γὰρ πὶ φερίσῃ, ἢ δ' Αἰδωνεία.

Νῆκ δ' ἢ δακρύοις τίσι κρύσταλλοι βρόστιον.

Νῆκ τ' ἢ λόφον δὲ αὖτε ἀπύλαστον ἀπᾶντι.

Καὶ φίλη μὲν τοῖσιν, ἴσιν μὲν ὅς τι πλάτῃ τι.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nectis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio pernicioſa qua absque iis par est ubique, Et amicitia cum his qua aquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: *Ἐξ πνευμάτων τῶν ὄντων ὀρνίς, τίσι γὰρ μὲν τῶν ὑλικῶν, γλῶ, ὕδωρ, αἶσα, πῦρ. δύο δὲ τῶν ἀσχημάτων φιλία καὶ νῆκ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam.* Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίπια, quæ ita constituenda. Θῆκε δὲ μὲν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔειν Κρογίδης εἰς γαῖαν ῥίζαν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Εἰς δὲ πᾶν πρῶτον repetendum.

v. 20. Εἰς ἔργον γάρ τις πὶ ἰδὼν ἔργον χαίρων Πλέσιον, ὃς αὐτὸς δὲ ἀργαλῶν ἢ δὲ φοιτῶν] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si δς hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro εἶν, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: δς, εἶν, πῶς. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, ταῖς σε ζηλώσιν ἀεργῶς
Παλιῶνται.

Quod si laborares mox te amulabitur otiosus discescentem.

Tzetzes videtur legisse αἰς. Porro in MS. legitur ἀργάδην. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam α τοῦ αργάδην produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideòque τὸ α geminandum.

v. 23. Εἰς ἄφρονι ἀνιδόντι] MS. I. Voss. εἰς ἄφρονι ἀνιδόντι. Sic etiam Moschopulus: Ἀφρονι ὁ δὲ δὴ ὅραν ἔειπεν ἀνιδόντι ἀνιδόντι. τὸ αὐτὸ καὶ βίῳ, ἀφ' οὗ βίῳ τις δηλοῖται. λέγεται δὲ ὁ ἀφρονι δρόσι καὶ, καὶ τὸ ἀφρονι ἐδιδόκει. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu δὴ ὅραν ἔειπεν. Eadem ratione peccarunt in ἀργάδην apud eundem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγρῶς ἐπαύκων ἰόντι] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγρῶς explicant ῥημῶν καὶ φημῶν ἢ γυν φιλοσημῶν κυνῶν καὶ ἀγρῶν. Latinos verò quis ferat, qui *fori auscultatorem* transtulerunt? Quis Latinè sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator*? Verte: *concionarius auditor*. Ἀγρῶς ἐπαύκων sunt homines subrostranei, ἀγρῶν, Aristophani ἀγρῶς ἀετρίμωρα, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt*: sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*, quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 10: *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit*. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem Oppius ait dici solitum scurram, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret aduentium prætorem. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret. Ἀγρῶς ἐπαύκων ἴσται Plauto est foro operam dare. Terent. lites sequi*. Posses tamen etiam exponere ἀγρῶς ἐπαύκων, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat *fori auditores*: *Atque hercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuesfactus alienis experimentis, &c.* Sed hîc in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὄρη γὰρ τ' ὀλίγη πίλεται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὄρη ψιλῶς, & interpretantur φερνίδας, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὄρη νεκίων τ' ἀγρῶν π, ἢ φερνίδας διασημῶν, δημηγορῶν. Verba verò hæc ὄρη ὀλίγη πίλεται νεκίων τ' ἀγρῶν π sunt ὀλιγοῦ νεκίων καὶ ἀγρῶν. vel ὀλιγοῦν καὶ νεκίων τ' ἀγρῶν π, non curare debet forenses curas. Inferius v. 208. Τῇ δ' εἰς, ἢ σ' αἰ ἐγὼ περ ἄγω. Hac is, qua te ducō. hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ, v. 62. Αὐτὰρ μὲν μὲν τοῖσι διδύμειος εἰσέκεν ἰλθῆς; Ἡ δὲ δῖος μὲν σ' αὖτις; Illic maneo cum his expectans donec

donec venias? An te sequor rursus? Μῆνιν, θῆν, est μένιν, θῆν δὲ. Luc. VIII, 19. Σὺ εἰ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλοι προσδοκῶμεν. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πάστιν pro πάλιν δὲ. Sic sαρὲ præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Παίαν ἢ πόντον, ἢ ποίνα στήν; Quamnam, hancne an illam eo? pro στήν δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: Πᾶν ὃν δίδου μὴ ποιῇ καρπὸν καλὸν ἐκλόπισται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur. Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὀρεῖτι βίτι ὠρεῖτοι καρποί. ὠρεῖτον ὕδωρ. ὠρεῖ ἔτης. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐργάζεσθ. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυοκόροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

V. 31. **Ω** πνε μὴ βίτι ἰνδοὶ ἐπημενὶς κατὰ κεῖται
 Ὀρεῖτι βίτι ὠρεῖτι Latini interpretantur, victus tempestivus. Græci verò magistri, ex singulis anni partibus collectus. Quod quidem ferri posset. Nam ὠρεῖτοι καρποί sunt omnes fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonæ Carystius in vita Menedemi. Τεργήματα μὲν θέρμει, ἢ πόμα σπανιῶς ποτὶ δὲ καὶ τὸ ὠρεῖτον εἰσφέρει π, τὸ μὲν θέρμει ἀπὸ ἢ πόμα. τὸ δὲ ὠρεῖτον ὠρεῖτοι, κατὰ δὲ πλὴν χειμεριῶν ὠρεῖτον ἰχάδης. Pro bellariis dabatur lupinum & sapius faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica. Male Interpres Dipnosophistæ reddit: ex fructibus hortariis. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὠρεῖτος καρπὸς dici de talibus τεργήμασι, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὠρεῖτον τεργήματα. Persuasissimum itaque habeo ὠρεῖτον βίον esse fructus æstivos, qui ἐν ὥρῃ, ἡρῶν ἐν ὥρῃ ἔτης, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὠρεῖτον enim & ὠρεῖ ἔτης κατ' ἰσοχλίω signifi-

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc *ἀργίον* est æstivus. *ἀργίον ὕδωρ* apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, *ἡμέρῃ τῇ κριεῖν οὐκ εἶναι ὅτι ἀναμύζουσιν ὕδωρ ἔντες*. tempore illo quod vocant *ἀργίον ἔντες*, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè *ἀργίον μέλι* vertit mel ætivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 305:

Ὡς καὶ τοὶ ἀργίον βίοντι πλήθουσι καρπία.

Ut videtur æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & prisca editionum fidem recentiores scribant *τὸ καὶ κριεῖν ἀμύζον*, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui *καὶ* putat sejungendum & pro *ἀν* poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt *κριεῖν ἀμύζον* cujus libertatis poeticæ exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum *κατέβησι* pro *κέβησι*, *λαλέβησι* pro *δάβησι*. Levità hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. *Δίλω δὴ γίγασαι*] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrinum, *διγῶσαι*. Stephan. *διγίγασαι*. Sed rectiùs vulgatæ, metropoſcente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ὡς οὐ κακῶς διγίγασαι, διὸ θεὸς μετέπειτα διγίγασαι.

Scaliger in libro suo notavit, *εἰλέσαι* hic positum esse pro *ἔβησαι*, verè.

v. 40. *Ὅσον πλέον ἡμῖν πάντες*] Quàm variz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis. uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento*. Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitiæ grandes homini sunt vivere parcè*. Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines: *ὡς ἀπολείπας αὐτοῖς εἶναι πῆς τροφῆς, ἀπὸ τοῦ ποσὶ φεραμένοισι, καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνεσθαι. ἐκ τούτων γὰρ καὶ σώματα ὑγιέα, καὶ ψυχῆς οὐκ ἐν τῷ πλεονεξίᾳ, ut homines victui tenui assuescerent, ut cūm cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.*

v. 43. *Πηδῖας γάρ κεν ἐπ' ἡμεῖς ἐργάζοιτο*] Verte: Facile enim uno die tantum quasi visses. Vulgò: tantum operatus esses. Sed *ἐργάζοιτο* hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργασίᾳ δὲ τὸ βίον ἐν τῷ δικαίῳ καὶ ταῖς χερσίν. *victum querere iure suis manibus.* Εργασία δὲ βίον est victum parare, querere unde vivamus, vitam querere, ut Ennius loquitur. *Nautisque mari quærentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργασία eandem vitam quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιστάδια ταύτῃ ἐργασασθῆναι καὶ τὴν αἰκίαν ἡρέψασθαι. *Et alimenta ipsam quæsituram, et familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασάμενον δὲ χρήματα μεγάλα, διὰ ποταμοῦ ὁπίσω ἐς Κόρινθον ἀπέπλεον. *Cum magnam pecuniam acquisisset, redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ τὸν θάνατον τῆς σαρκὸς ὑμῶν, sed est, nolite conquirere victum qui perit. Obicure vulgatus. *Operamini non cibum, qui perit.* Nec melius Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργασία simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυπηγὲς ἐργάζονται καὶ questum facere pecunia in scenore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Ἄλλ' ἔδν' ἔργον μὲν ἡμεῖς μισθῶ.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: ἔδν' ἔργον, ἔδν' ἔφελον. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex usuris & scenore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de scenore: ἐργάζεσθαι χρηματίζει est exercere pecuniam, scenori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. ἐργάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε πελάνθις. *questum fecit illis scilicet quinque talentis.* Est Hebraicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πῶ, pro quo Græci ἐργάζεσθαι ἐν πῶ. Vide Beza.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari remonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ deessent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δὲ διστάς ὑπὲρ καπνῶ περιμύσσειται.

Clavum artificis se factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρνιθι:

Πρῶτα μὲν αἶσθε φαίνομαι ὑμῖν ἡσέ, χαμῶν, ὀπίσθε.

Σπείρειν μὲν, ἔπειτα γάρ, καὶ τὸν Διδύλιον μετὰ χερσὶν.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλῆον φράζει περιμύσσειν καθύδιν.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumnis.

Seminare

Seminare quidem quando grus crocitant in Libyam decedit, 1

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πιδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸ πρὸς τὸ Ἡσιόδιον, αὐτῶν πιδάλιον μὲν ὑπὲρ κερῶν κερμαῖα, καὶ πιδάλιον δὲ ὑπὲρ κερῶν κερμαῖα.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conferendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso effemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinshius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus fœdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ὑπὲρ κερῶν πιδάλιον*, de iis qui artem desinunt, nec amplius exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ἴαλον δὲ οὐκ ἔστι κερῶν καὶ κερμαῖα τὸ ὑπὲρ κερῶν τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρυμένῳ, καὶ κερμαῖον τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρυμένῳ, καὶ κερμαῖον τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρυμένῳ.* Unde liquet *parœmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam.* Hæc de *πιδάλιον* disputatio in mentem mihi revocat Sæctum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII II. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium verum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὸς τῷ πιδάλιον*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *αἶαξ, φθεῖς, πλεῖστον, ἀντιχίν.* *Οἶαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullo majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπλευροι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scapha custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat. Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus.* Apud Hesiodorum

liodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ πηδάλιον θάπρον ἀποβαλόντες, *altero clavo amisso*. Lucas Act. xxvii. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῆς ζευκτηρίας ἡ πηδάλιον, *vincula clavorum*. Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾗ ἡ ἐκκλησία, ὡς ταῦς αἱ πλάγαι χειμαζέσθαι μὲν αἰεὶ ἐστὶν ἀπώλυται. ἔχει γὰρ μὲν ἑαυτῆς τὸ ἔμπροσθεν Κοδερνήτην Χειρὶν. Φίρεν δὲ αὐτὴ μόνον καὶ τὸ πρόσκαιρον τὸ κρητὶς ἔθανόν ἐστιν ὡς τὸ πλοῖον τὸ Κεῖν μὲν ἑαυτῆς βασιλεύσει. Ἐπὶ γὰρ αὐτῆς μὲν πύργος ἡ ἀνάβλη, πύργος δὲ ἡ δόξα τὸ δὲ κύκλον, μεσημβρία. οἴκετος δὲ δύο αἱ δύο ἀλφειάται. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis coelestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoïco, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurfu.

v. 48. Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμητης, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut περικλόμητης, δολόμητης, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξ ἐffet ητης. Sic nosster in Theog. αἰολόμητης Προμηθεύς. Apud Hom. πολόμητης, εὐματης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuetur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad Odyss. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητης esse à μῆδω, hanc verò à μῆτης, ἡ βελή.

v. 51. Διὸς παῖς μεγαθύμος] Imperitè μεγαθύς & μεγαίτης vertunt *consultus*, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγας βασιλεὺς ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu πᾶς ἱερίῳ verte: *filius Japeti*. Gloss. Vetus: Πᾶς ὁ υἱός, *Filius*. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium Cupido, *Latona puer* Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. εὖς autem reddidi *egregius*. Moschopulus exponit καλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Sane apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας π. Sic in Ἀπιδί v. 25. εὖς πᾶς Ἀλκαίῳ. *egregius filius Alcai*. ubi Interpretes: *præstans puer*.

v. 55. Pro χαίρης prior liber Vossianus χαίρηις.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὅππῃ εἴπῃ] MS. I. editio Isingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè *παιδείαν*. Vossianæ addunt subintelligendum *παιδείαν*. Pertinet *παιδείαν* *εἰδέναι* ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illàmque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. *Γυμνάσιον μελεδῶναι*] Veteres quidem magistri in explicando *γυμνάσιον* mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt *παιδείαν* *μελεδῶναι*, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. *Κορὴν* est *χρηματίζω*, *καταπαύω*. Hesych. *χρητίζω*, *χρηματίζω*, *καταπαύω*. Unde & *παιδείαν*, qui templum ornat & tætur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur *παιδείαν* *Αἰτίαν*, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi *παιδείαν* *Καίσιον* appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam dēvoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, *παιδείαν*, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Dēæ honorem in sua habebant urbe. *Γυμνάσιον μελεδῶναι* sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est*?

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. *Ἀμφιγυήεις. φωνή*. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. *Θαλίαις πέπεσθαι*. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. *Μῆλα*, Poma omnes arbutei fructus. *Μῆλα* pro opibus. *Ἐπὶ βραχὺ κτείνεσθαι*. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi. *Ἡ ἔργα ἐσάμηναι*.

v. 69. *Ως ἴφαι, οἳ δὲ ἐπὶ θένον*] Vitia hæc sunt ne in pueris fecunda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, *ὡς ἴφαι, οἳ δὲ ἐπὶ θένον*. Nec aliter MSS. Sequente versu *Ἀμφιγυήεις* est *ὡς γῆα βεβλαμμένη*. *γῆα κατ' ἐξοχῆν* dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυμνάσιον

Ἐφάσθαι μὲν σφῶν ὑπὸ ἄρμασιν ἄκρας ἵππων.

Frangam quidem pedes celerum equorum ante currus.

Ἐφάσθαι enim, ut benè Porphy. ad Homerum observat, est *παλαιαῖς ποιήσαι*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est *ἐπίδωκε* singulis Diis & Heroïbus assignare, iisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ἀμβικλάδης* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, *Ἐφάσθαι*: ut *ὀνειρόζατος* Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos *ὅσα χρόν. v. 77. πῆδισσι* MS. I. pro *πῆδισσι*.

v. 71. *Παρθένῃ αἰδέειν ἱκλόν*] Hoc est, *ἱκλόν χρόν. v. 71. παρθένῃ*, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacum omit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. *Ἐν δ' ἄρ' φωνῇ ἦτορ θεῶν κήρυξ*] Querunt Græci Magistri quomodo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque *φωνῇ* v. 61. interpretantur *ἔργων φωνῇ*. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse *αἰμυλίης λόγους*. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? *φωνῇ* hic est *ἔπος*, ut apud Hom. II. γ.

Πρίαμος δ' Ἐλένης ἐναλίσσεται φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi *φωνῇ* perperam *παρίλασιν* docent, & exponunt *voce*. Gregor. *Μήτι ἡμῶς ἀδωῆναι τὸ ὑψηλοτέρως φωνῇς. Ne nos increpetis ob verbum insolentius.* *ἡμῶν φωνῇ* est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: *ὀνόμας δ' ἐπὶ τῷδε γυναικὶ Πανδώρα, ἀπὸ τῆς Πανδώρας, appellavit autem mulierem hanc Pandorā.*

v. 86. *Μήποτε δῶρον δέξαμαι*] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρον esse fortunæ munera: *Ὁ Ἡσίοδος τὸ Περσέβητος ποιῶν τὸ Ἐπιμῆδος παρακαλεῖται μῆποι.*

μήποτε δῶρον

Δέξαμαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπία, ἀλλ' ἀποπέμπω.

Ἐπὶ τῇ τὴν τύχης δυνάμει τὸ Διὸς ὀνόμας κέχρηται. τὸ γὰρ τοῦτο τὸ ἀγαθὸν Διὸς δῶρον κέκληται. πλούτης, καὶ γάμων, καὶ ὑγείας, καὶ πάντων ὅλων τῶν ὀντων, ὧν ἡ κλήσις ἀνοήτως ἐστὶ τοῖς χρόν. χρόν. καὶ δυνάμει. διὸ. καὶ τὸ Ἐπιμῆδος φωνῇ οἶται καὶ ἀνοήτοι, οἷται δὲ φωνῇ καὶ δυνάμει τῶν ὀντων.

χρῆται,

χίας, ὡς βλαβηρόμερον καὶ ἀφθαρτομέμερον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅτι
λέγει·

Μήδινετ' ἐλομέριον πύλῳ θυροφύλῳ ἀνδρὶ

Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μετὰ δὲ δόσι αἶν' ἰόντων.

Θεόςδεσποιν νῦν ἢ τυχερὴν εἴηκεν, ὡς εὖκ' ἄξιον ἐγκαλεῖν τοῖς ἀφ' οὗ τὴν πόλιν
πνεύματι, ἀλλὰ τὴν μετ' ὀργίας, καὶ βαθυρίας, καὶ μελαγχολίας, καὶ πολυτε-
λείας ἀπειρίαν, αἰχρῶν καὶ ἐκπνευστικῶν ὕμων. Hesiodus ubi Prometheum in-
ducit fratri Epimetheo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea
aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim
fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugis, impe-
riis. Et omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est
rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum hominem vitiosum et
fatuum cavere sibi jubet et metuere à rebus secundis, damno nimirum
ei et exitio futuris. Iterum ubi ait, Nunquam pauperiem perniciosam
animùmque excruciantem exprobra homini, quid deorum manus est.
Deorum munus vocat id quod fortuna obigit, innuens non esse eos cul-
pandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, cum ignavia potius, socor-
dia, mollitie et luxu conjunctas divitias in turpibus et vituperatione
dignis habendas. Vide ibi plura, et ejusdem libellum de Fortuna in
fine. v. 87. pro παρὲς ζωὴς MS. II, παρὰ ζωὴς.

v. 96. Εἰς αἰρήκελοις δόμοισι] Queruntur veteres Critici, valdè ἀκα-
τάστατος dolum appellari hic δόμοις. Inde et Seleucus pro δόμοις scri-
bebat πίπτουσι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emen-
dandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandri-
num, qui Romæ docuit, et Homericus dicebatur. Hunc enim in
omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à
viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam,
arguta quidem sunt et ingeniosa, sed quæ faciliùs rejici possunt quàm
probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis
receptaculum, et vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus ve-
stes recondabantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰς δ' ἐλῶσα κεδρίαν δόμον

Εὐδῆται, κέσμεν τ' ἐσπερίης ἡσυχίας.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens et mundum da-
centem, paravit. Sic et Philoni vestes dicuntur οἰκίαι φορηταί, porta-
tiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè
notavit vir dignitate et doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Ob-
servat. III, 18.

v. 99. Αἰγώχῃ βελῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Ari-
starchus et D. Heinſius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' αἰρώμεσιν ἐφ' ἡμέρη ἢ ἐπὶ νυκτὶ] MS. I. ἐφ' ἡμέρη.
lege ἐφ' ἡμέρη. Sic emendaveram, et rectè me emendasse postea
ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic le-
gitur.

v. 105. Οὕτως ἔπ' πρὶν ἐπὶ Διὶς ἰόν ἐξαλείεσθαι] MS. I, ἔπ' πρὶν. Sic et
Tzetzes.

Tzetzes. πᾶ nonnunquam æquè περίληξις ac πᾶ. Διὸς γὰρ est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ fato manent, quæquevis significata, non videntur.* Sequenti versu idem liber: οἱ δὲ θεοὶ.

V. 113. Νόσφιν ἄτερ τι πόνων] In utroque MS. abest τι. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πόνων δὲ τὸ πᾶ κενὸν ἐπὶ συλλαβῇ. ὑπὲρ γὰρ ὧν αἰμοκατέλυσεν ἐκπίνεται. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφιν ἄτερ κενῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores infimulat. Inferius v. 674. Μὴ ῥῥον εἶναι δὲ τίον κὲ ἐπύρεται ἑμὸν. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ ῥῥον. Versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζώσαντες pro ἔζοντες. Quod auribus meis magis arri-det.

V. 115. Τέροντ' ἐν θαλίῃσι] Suaviter tempus transigebant in conviviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat in-jussa tellus. pro quo statim:

οἱ δὲ θέλαμεν
Ἦσυχαι ἔργα νέμεντο σὺν ἰσθλαῖσιν πολέεσσιν.
ipsique ultro

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀγνασίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille ver-sus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc defi-deratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodo-rus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφρονὲς μάλισσι, φίλοις μεκάρισσι θεοῖσι.

Abundantes pomis, cari beatissimis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum ma'è intellexit & inter-pretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφρονὲς μάλισσιν vertit: felices gregibus. μῆλα hic non sunt greges. Nam quam-vis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus ve-tustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Sa-turno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliósque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines ex pectus quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Cittius, sive contra horum prin-cipium exitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descen-disse ad hanc ætatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultro fer-ret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è foris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora,*

mora, pomâque colligerant ad usum, sic ex animalibus, propter eamdem utilitatem, cum quæ possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuefacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τὰ πᾶν debentur, collegerant, & mansuefacerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tò cum intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: pastortiam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomâque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur pervacuum vel quod prius posuerat à feris & agrestibus, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter ὑπερβαίν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ πρῶξιμοι mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira: rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesych. Μῆλα πάντες δένδρεα καρπὸς, ἐξαρτίως δὲ τὸ μῆλας, καὶ πάντα τὰ δένδρεα. In hoc ipso verbo offenderunt inferiùs Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἄλλοτε μακροθύμους μῆλας ἔπαι' Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves; sed propter opes, regnûm; facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήσις, πλείονας, βασιλείας. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: In quæis (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem. Non longè post: De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëta, qui alios vocant πολυέστες, alios πολυμήλες, alios πολυβύτας, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferiùs πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακρότατοι θεοὶσι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Ἄλλ' Εἰπικτήτῃ ἁρόμενος, καὶ σῶμα' αἰνέπηρ

καὶ πνίλλω ἴρῃ, καὶ φίλῃ ἀθανάτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βυσὶν κτείνεσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin *ἄνοιθ' αἰπὸν αἶσαν* eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuerē Achillem, quod aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βασίν*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *ἀπὸ λαοψηφῶ γυναι*,

Ὅπ' βασίν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἦδη μὲρ σέ γε (Φημί) καὶ ἄλλο τι δευρὶ φόβου

Ἦ' εἰ μόμην ὅτι τίς σε βαῖν' ἄπο μῶνον ἰόντα

Συῖα κατ' ἰδαιῶν ὄρεων ταχέωςι πόδας

Καρπαλίμους, τότε δ' εὖν μεμνητοπαλίζεο φάργον.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solus existentem repuli ab Idæis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc vero non convertebaris fugiens. Vides nullam hinc reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲρ δαίμονες*] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰδοῖοι ἐπιχθόνιοι πέλασιν

Ἀγνοί, ἀλαξίκαχοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturam credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἳ γὰρ φυλάσσουσὶ π' δίκας*] MS. I. *φυλάσσουν*. Sic hic versus legitur inferius, 254, & 233.

Τίχ' εἰσιν δὲ γυναικες ἰουκῆτε τίνας.

Hom. Il. α. *Στίθεσιν λαοίοισι δ' ἄνδρα μεμνήμεναι*. Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtiis facile colligas.

v. 125. *Ἦ' ἐν ἰοσάμῃ*] Retinenda est antiquior versio : *αἶρε ἰνδυσί*. Virgil. *obscuro aëre septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, *γέρας βασιλῆων* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia majestate illustres, *ἀλλ' ἱερώεσσιν καὶ τοῖσιν ἐπηδῷ*. Verum etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ δὲ πᾶσιν*.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἤβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Ejusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Αἰσάνατοι δ' ἄπτεροι. Secundus. Καλέεσθ. Ἀπληστοί. Εὐρώης δόμος αἰδέα. Κρυερὸν. Γενεά. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο**ΥΤΙ ΦΥΛὸν οὐκ ἀλγύνει ἄτι νόημα.] Verte: Neque corporis habitus simile, neque ingenio. Φυὴ hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φέρειν. Homero φέρειν Iliad. α.

ἔπει δ' ἔστιν ἐπὶ χερσίν

Οὐ δέ μοι, ἔδ' ἐφ' αὐτῷ, ἔτ' ἔρ' φέρων. ἄτι π' ἔρτα.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque formæ, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Αἰσάνατοι δ' ἄπτεροι πῆλ' αἰετῶν.] In I. MS. πῆλ' desideratur. Viri doctissimi αἰετῶν hic accipiunt pro αἰσάνατοι, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & αἰσάνατοι apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίτιδι ἀλγύνειν habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc γυναικὶν priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μέλα νηπίες valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persarum reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡβὴς μέτρον ἤβης.] Interpp. Pubertatis terminum attingisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῆλ' sed Poëtis Ἡβὴς μέτρον nihil aliud est quàm ipsa Ἡβή. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θαλάσσης. Hom. μέτρα κελύβη, κελύβη. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίας est σοφία, ut ibi legendum inferius ostendimus.

v. 134. Ἀλλ' ἔστις Ἀφροδίτης] MS. I. ἀφροδίτου.

v. 135. Ὡς γὰρ ἀπαιδάται] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quàm educatio mollis & blanda; ideo unicus, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑπὸ χθονί] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθονί. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἐπὶ χθονί, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquam mortem obierunt sunt ὑπὸ χθονί δόντες, quinam sunt πρῶτοι ὑπὸ χθονί, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δυνάμεις δαίμονας hic conjungendum, non δυνάμεις ὑπὸ χθονί. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quòd tum δόντες etiam cum δυνάμεις sit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse δυνάμεις contra doctrinam Platoniam. Sit contra doctrinam Platoniam, non tamen est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσίοδος αἰὲν καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ χρόνον γὰρ αὐτῶν τοῖς δαίμονι τοῖς τελευτῶν. λέγει γὰρ ὅτι τῶν δυνάμεων αὐτοῦ καὶ τῶν χρόνων αἰωνιότητος.

Ἐνταῦθα τοὶ γὰρ φανταῖς λακέρουσα κερύνται.

Ἀνδρῶν ἡρώων. ἑλπίς δὲ πῖπτοντες.

Τρεῖς δ' ἐλάφες ἑ κέρει γηρόντες. αὐτὰρ ἑ φεῖνται.

Ἐνταῦθα τὰς κέρει. δὲ καὶ ἑνταῦθα τὰς φεῖνται.

Νύμφαι ἑνταῦθα. καὶ καὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones oppetere censet, & tempus etiam sub involucri proponit, hæc sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum ætates garrula cornix vivit, cervus quatuor cornicum, tres autem cervi cervus. Sed phoenix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque δυνάμεις annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκου δ' αἰς ἕνα δόσημῳ. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121.

Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς καὶ εἰς τὸν ἑνὸς καὶ εἰς τὸν ἑνὸς καὶ εἰς τὸν ἑνὸς.

Verùm postquam & hoc genus terra texit. hoc est πνεύματι, αἰθήρ, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est σύνταξις. Τοὶ μὲν μέντοι δυνάμεις καὶ δυνάμεις ὑπὸ χθονί. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi δυνάμεις sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἑνταῦθα καὶ τῶν ἐνθάδε. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰς γὰρ αἰς εἰς ἀνθρώπων, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονων δυνάμεις. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

tutum gradus. Δαίμονες δυνάμεις sunt inferioris loci & ordinis dæmōnes, ut δυνάμεις ἀθηνάων, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium. dissertat. xxvi. Θεὸς μὲν ἐαυτὸς αὐτὸς καὶ τὰ χείρην ἰδρυμένη, οἰκονομεῖ τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐν ἑαυτῷ τάξιν. Εἰσὶ δὲ αὐτῷ φύσεις αἰθεράων δυνάμεις, ἐν μακροτέρῳ καὶ ἑρμῇ παραγόμεναι, οἷον μὲν αἰθερώτερος, αἰθρῶν δὲ ἰσχυρώτερος, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cælum regit, omniāque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus. Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopum flammæ & iræ mīnūs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcherrima, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numera secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δυνάμεις πεινῶν, πείνας, ἄγαν, postponere. Lucian. Εἴ μιν δυνάμεις ἄγαν Εἰρηνοῦ, si Hermioni me postponis. Καλίστην verò hic est αἰσ. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἰσὶν ἱπποχόνιοι, hic dicit eodem sensu καλίστην ἱπποχόνιοι. In sacris litteris καλίστην ὑοὶ Θεῷ, hoc est, ἰσότητι. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μηδὲ πολύζητον, μηδ' αἴζον καλίστην.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἦζοντ' ἐς μέγα δῶμα φίλων καλῶσθαι κατίζον.

Duxit in amplam domum sua ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τῶν ἱερῶν Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Αἰσῶται.] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶσται μέλειων. Versus sequens in primo sic se habet: Ἐδὲ τὸ χάλκιστον πύχνα, χάλκιστοι δὲ τοὶ οἶκοι. Vers. verò 151. idem liber μέλειων pro μέλει.

v. 152. Βῆσαν ἐς ἐσθλὴν δῶμον κραιφνὴ αἰδῶν.] Εὐρώσας δῶμον multis antiquis & recentioribus est πῶσται, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilis Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui docuit

enit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *ωρώεις* hic est squalidus ab *ωρώς* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta sita* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *ωρώεις*, *σκοτεινόν*. Suidas: *ωρώεις*, *σκοτεινά*, *ζοφώδη*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἰδῶλοι Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφοὶ ἠρώεις*, Æschylus Prometh. 432. *Κελανὸς αἶδας μυχῆς*. Latini sæpè *cæca tartara*. Inferiūs in Theogonia v. 729.

Εἴδη δὲοὶ Τῑτῆνες ὑπὸ ζοφῷ ἠερώει
Κεκρύφαται, βυλῆσι Διὸς πεφληγαρέτω,
Χαίρω ἐὼ Ἀρώειν.

*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *δρὸν κρυερός*, grave damnum, & 636. *πόλεμος κρυός*, horrendum bellum. In Ἀΐωνι *κρυός* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *νυκτὶς ἱερωνῆς οἰκία δυνά*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυερός*, *Φελεκτὴν*, *μισσητὴν*, *αἰαιδὲς*, *φοβερός*, *ἐλέσσειν*, *αἰκτεῖν*, *δινεῖν*, *χαλεπεῖν*, *πυρρεῖν*, *πυκνὸν*, *δύχαις*.

v. 156. *Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *ἀσπλῆνι* hic subtiliter disputant inter *λίξεις* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *λίξιν* assignasse dicitur. *Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένει* κατὰ γαῖαν καίοντα.

v. 162. *Πεγίρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò, Qui error passim quoque obvius in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν γένεα μωρόων ἀνθρώπων
Ἐφθιάδ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter ævo functus*. Ante Olympiades Græci per *γενεάς* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γενεάν* definit *πλὴν ἑπτακτίων καὶ γενεῶν πελίσσιν*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἑπτατελείωνται ποιεῖν πλὴν γενεῶν*, subjicit, *ἐὼς ἢ χρόνον γενεῶνται παρέχει τὸ ἐξ αὐτῆς μετρημένον ὁ γενήσας*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γενεάς*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γενεάν*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatz. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hefychius correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπις. Εἰδῆν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. **T** ΗΛΩ ΑΠ' Αἰνιάντων τοῖσι Κρόνῳ ἱερασίλῳ] Hunc versum ex MSro II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur, Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilibus sit alterum illum quem cum hoc prisci Critici ἀέλιον etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur. propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι περ ἱερῇ εἰδῶ ἱεράτοιο γυναικὸς

Ἀγλαῖ, αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώησι τίνασται

Ἐν μακρῶν νόστον, ἵνα Κρόνῳ ἱερασίλῳ.

Quibus (sc. Deabus) sacra hæc statua pulchra fœmina.

Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat

In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὀκίανον βαθυδίνῳ] Græci Magistri Ὀκίανον hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰετ. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvagus: arva beata

Petamus arva, divites & Insulas.

v. 173. Τελὲς ἔϊται] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τὲς ἱπῶ. Sic inferius τὲς ἰδιῶ πα-
ρίχων. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μῆκετ' ἵππων ὄφραλον] Ordo verborum quem in his binis
versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis con-
ficit. Ait enim Hesiodici voti hunc esse sensum, se maluisse mori an-
te heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesio-
dī mente alienum planè est, qui optat ἢ ὅπως θανῶν, quàm quinta
aetas ingruerit, ἢ ἵππων γένεσθαι, quum meliora scilicet tempora re-
florescent. Persuasum enim habebant Poëtae & plerique Philosophi,
præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, παλιγγενεσίαν futuram,
omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus
ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à
patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est
in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex
isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὖ τ' αὖ γονέων πολικρότεροι πλέθουσιν] Insulsè Interpre-
tes Latini: *Postquam facti circa tempora cani fuerint. An γένεσθαι πο-
λικρότεροι πλέθουσιν* est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γον-
έων sunt παχύνει. Sic autem verte: *Quam vix nati canescant.*
hoc est, senescant, quum vix postquam lucem adspexerunt senio con-
ficiantur. Hinc paullo pòst αἴψα γηροσύνην καὶ πᾶσι appellat. Con-
queritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt
obnoxii, quòd celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo
toties conqueruntur Poëtae, meliores annos esse fugacissimos. Theo-
critus: Μὴ καυχῶ τίχα γάρ σε περιέχεται, ὡς ὄναρ, ἦδη. *Noli superbi-
re. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc
Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατρὸς παίδων ὁμοίῳ] Non hæc referenda sunt ad
ἰδίας ὁμοιότητι, ut non nemo tacit, sed ad γένους. Loquitur de
discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus æta-
tis sic exagitat, ut omnia sint ὑπερᾶν, nusquam candor, fides, non
fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquit in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμοίῳ, ὁμογενέων. Græci magistri, ὁμοίῳ,
ὁμογενεῖς, σύμφωνῳ. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τίκτουν δὲ γυναῖκες ἰοικόντα τέκνα γυνῶν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de ἰδίας ὁμοιότητι. Liberi enim qui parentum os
referebant habebantur pro nota & argumēto maternæ pudicitiae. Ho-
rat, IV, 6.

*Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & lex maculosum edomuit nefas,*

Laudantur simili prole puerospera:

Culpatu poena premis comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πρόφουσι] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt.* Α'πρόφουσι autem est ἀπρόφην φιλοῦσι. Sic & versu sequente μείμψον] est μείμφομαι φιλοῦσι, & vers. 189. ἔπειθ' εἰ' ἱππὸν πάλιν ἐξαλαπίξει, est ἐξαλαπίζω εἴθε solet expugnare. vers. 225. οἱ τὶ μὲν ἐξαλάσσει, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι πολλὰ

Γίνεσθαι, αὐτ' αἶν δὲ κέρδους νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷ φιλοῦ. & mox v. 327.

ἴσθι δ' ὅς θ' ἐκείνῳ ὅς τι ξῆσθαι κακὸν ἔρχεται.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτι χύσεται αἰνὸν χίρῳ, quando irasci solet viro inferiori, & sic sarpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' ἐχ' ἀπὸ τῶν κλαύσται;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III. 27. καὶ τότε τὸ αἶμα αὐτοῦ διαρραγήσεται. ὅς τunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μὴ τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κληῖμα, καὶ ἐξηραίνεται. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, ὅς tamquam palmes arefcere. Interpretes ibi hæsitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἴθυσεν. Marc. XIV. 12. μαῖεσθαι solent. & XV. 6. ἀπύλῃν, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντι δύο ἀμφὶ καταμήνης ἐλάφοιο

Ἀδύλοισι κατάνοι, ἐπὶ σφίσις ἐρυήσονται.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi matrem irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κατεβήσεται, ἡ δὲ ὑπερβήσεται.

Hac quidem intrabit, illa vero foras egreditur. h. e. intrare solet. In Iliad. v. 523.

Νυχὶν κατεβήσεται ἰδὲ δὴ οἶκον.

Noctem cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἀρετὴ ὁμοῦ καὶ ἀπιστία ἄλλαν ἀνδρα.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην ἐθέλουσιν ἡ θύμῃ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini: abstulit. Et v. 284. Ζεὺς δὲ τι ἔειπεν ἱπποψι. Jupiter cum Irim mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροαίτω Ἑλικῶνι χερσὶς ἐνταπίσσειτο Καλῆς.

Symmo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. *ἐπὶ τῇ Πάσχᾳ ἔθνη*, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. *ἀπίλως* solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcat amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi *παλυμαθία* Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' ἑρμύδων μιν ἐπὶ πᾶσι καὶ Κροῖον.

Illis autem coelitus magnam impetare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἴψα τε καὶ μὲναι καὶ ἐπισυμφοῖς καὶ πίπτουσιν.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. *Οὐδὲ θεῶν ἔστιν αἰδέσθαι*] Imperitè Interpretes: *Neque Deorum oculum veriti.* Verte: *neque Deorum iram veriti.* Inferiùs v. 252. *θεῶν ἔστιν ὅσα αἰδέσθαι*, *Deorum animadversionem non curantes.* Ubi iterum Interpretes sine sensu: *Nullam Deorum reverentiam curantes.* Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κέρουσιν δέμους,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἐλάουσιν, θεῶν ἔστιν ὅσα αἰδέσθαι.

Hic Interpretes: *Deorum rationem nullam habentes*, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: *οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ἔστιν ἔχουσιν.* *Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes.* At O'dor. φ. v. 29.

Σχέτλιναι δὲ θεῶν ἔστιν ἡδύνατος δὲ τροπίζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: *Deorum providentiam reveritus.* In omnibus his locis ἔστιν est ira, poena, vindicta, animadversio. Hesych. *ἐπίδω, ἐπιστροφὴ, ἐπιστροφή.* Item: *ἐπί, ἐπιστροφή, φωνή.* Corruptissimè. lege: *ἐπιστροφή, ποινή.* Noster in Theogonia, 221. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεῶν δίκας χόλοι,

Πρὶν γὰρ ἅπαντες δίκας καὶ πᾶσι θεῶν, ὅς τις ἀμάρτυ.

Non ante deponunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ἔστιν, & Ionicè Οὐπίς dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάσας Ῥαμνυσίας Οὐπίς.

Quæ facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem ἀπὸ τ' ἔπι accepit, non tamen hoc nomine, quòd ἔστιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φεβύδιοι. Hesych. εἰδῶτες, ἰφροδίτη. v. 190. pro ἱελαπάξῃ MS. II. ἱελαπάξῃ. Malè.

v. 199. Αἰγιάτων μὲν φύλον ἴταν] Φῶλον ἐνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum Φῶλ' ἴταν. ἴταν fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἐθελιπύοντι non ἐθελιπύοντι. Αἰγιάτων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superius Φῶλ' αἰθρώπων sunt homines, Φῶλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη πὶ λάλαις] MS. I. λάλαις. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non convenient *γνώμαι*, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Εἰρημόθια enim à λογαπνοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare trajectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δαῖπρον δ' αἴκ' ἐθέλει πεινῶσθαι, ἢ μεθήσθαι.
 Ως ἴφαι' ἀκυπνίτης ἱρᾶς πενυσίπτερος ὄρεας.
 Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι αὐτὸς κρείσσονας ἀντιφειλέων,
 Νίκης πὶ σῖνται, αὐτὸς τ' αἰχμίσιν ἄλγιστα πύχῃ.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ως Πέρση, σὺ δ' αἴκ' ἄκ' δίκης malè præcedat εἰρημόθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ως ἴφαι' ἀκυπνίτης ἱρᾶς πενυσίπτερος ὄρεας.
 Ως Πέρση, σὺ δ' αἴκ' ἄκ' δίκης μηδ' ἴφρον' ἔφειλε.
 Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, σπύμξω damnat, non verborum, quasi aliquid σύλκειν, aut σπυμξοφωλὲς hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Ἐὖθλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖον νέμειν. Ἐξελάσσει. Ἐργα θυλῆς. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρός, πατριάρχας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρός. Οὐνοτάζειν δίκην. Πετηνός. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

v. 214. **Τ**ὺς γὰρ πικρὴν δειλὴν βροτῶν. ἔδῃ μὲν ἰθὺς ἑὸς φρεσὶν δυνάται] Ἐὖθλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πλείων, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut. Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant. Cic. IX. ad Att. 12. Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscribunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλός contra est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀλγυνός, ἀδυνατίζων. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quoque intelligitur. In versu antecedente αἴνεος δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferius v. 273. ἱππαυρεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκα γὰρ πείχῃ] Hunc Versum optimè ὁ πῶν interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλαομένης est ἀγρομένης βιαίως, σὺν βίᾳ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ perturbatur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἡθεῖα λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθεῖ hic sunt ἀγορεύου, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Ἐν τῇ ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἡθεῖσι λουγαλείων.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ ὅτε ἰθεῖον ἵνομεν] Ridiculè Interpretes: neque rectè distribuant. Ἰθεῖον νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκην δίδοναι ἰθείας. rectam ferre sententiam. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδῶ

Εἰδὼς αὖτ' ἐγὼν αὐτὸς δικάζω, καὶ μὴ οὐπὶα φημι
 Ἀλλ' ὅν ἐπιπλήξεν Δαναῶν· ἰδέσθαι γὰρ ἴσταί.

Age ipse judicabo & me nullum puto

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰδέσθαι subintelligi διακ. Τὸ δὲ ἰδέσθαι ἐλαττωτικὸν καὶ αὐτὸ ἐρητικόν. Εἰληπταί γὰρ ἀπὸ κρίνῃ τὸ δίκη ὄνομα ἐκ τῆς δικαστικῆς ῥήματος. εἰς δὲ σαφύνειαν τὴν τοιαύτης λέξεως χρησίμην καὶ Ἡσίοδος τὸ ἰδέσθαι ἐνέειπεν, ἅτοι τὴν εὐθυπείην διακ. In hoc versu legitur in utroque MSto αἱ τι μὴ ἐξελάσσει pro ἐξελάσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγρῇ καλοῖας κέρναισι θέμιστας,

Ἐκ δὲ δικῶν ἐλάσσει, θιῶν ὅππῃ εἶπεν αἰλίσχοντες.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλότα ἔργα νέμονται] Hic verò mirificè Interpretes: *In conviviiis autem partis opibus fruuntur.* Unde hanc versionem exsculpsit, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμνηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλλον, legendumque θαλίη μεμνηλὸς ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνηλότα ἔργα intelligi ipsa convivia, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt σωματικά. ἔργα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμνηλότα ἔργα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέρποντ' ἐν θαλίης, convivio celebrant. Νέμεται θαλίης ut apud Pindarum νέμεται αἰῶνα. Δάκρυες νέμονται αἰῶνα. hoc est, ἀλέγχει, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ ἐβελήμεν Ἡσυχίᾳ ἔργα νέμονται σὺν ἰοδαῖσι πολέοισιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: *Ipseque ultrò Quietis partis fruebantur.* Nimirum, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλίης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. Ἰσοδικήσι.

v. 233. Ἀκρη μὲν τι φέρει βαλάνυς, μέισση δὲ μελίσσαι] MS. I. ἄκρη, μέισση. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρη, ἐν μέισση. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νέισσονται MS. I. νύσσονται.

v. 240. Πολλὰ καὶ ζύμπισσιν πόλιν καὶ ἄνδρ' ἐπαυρεῖ] MS. I. ἀπὸ πύργου.

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλεις καὶ αἰσὶν αἰσθησάμενοι.

Τύττω δ' οὐτ' ὅρ' ἢ νῦν φρίκης ἱμπέδω· ὅδ' ὅρ' ἐπίστα

Ἐσονται τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶον.

Huic enim neque animus constans est, neque in posterum.

Erit; idcirco ipsum poenas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. 6.

Οὐ μὲν οἶδ', εἰ αὖτε παρθρίαφίης ἀλυσαιῆς

Πρώτη Επαύριον.

Nescio an non insidiarum infelicium

Prima penas tuas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Hesiodum v.419.

Πλεῖον δὲ τυχὸς ἱππαρεῖ, hoc est, *magis autem nocte laborat, subintel-*
ligitur hic κρηγίτε. πλεῖον κρηγίτε ἱππαρεῖ *maiores capit labores. Illi*
ineptè: magis autem nocte fruitur. Ἀππαρεῖν, & ἱππαρεῖν βασιλῆος
αἰνέρος, κρηγίτε φίας sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur
κρηγὸν & ἐν, aut ἔνεκα. ut integra sint ἱππαρεῖν κρηγὸν ἔνεκα βασιλῆος
ἐν κρηγίτε φίας. Iamè κρηγὸν additur ὁδὸς, σ.

Μήτε π καὶ ἔν μὲν μείζον ἰσχυρὸς.

Ne majus malum capias. Sic & ἡ ἀπορία ἀγαθή, apud Andocidem;

Similiter inferius Theog. v. 882. *κεῖνα μὴν* sc. *ἐν* *ἱεροῖς*. *certare de honoribus*. Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricti utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφύξις αὐτῶν τῶν δίκαιων] Est, Considerate & ipse hanc poenam, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκην, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τοῖς δὲ δικῶν Κεργίδης περὶ αἰσθητικῆς Ζωῆς.
 sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σαυλιῶς ἐνοπίζων] Οἰνοπίζων Eustathius exponit μεμφομένῳ. Hesych. ἐνοπάζων, ὑβρίζων. Proclus παρεχαράττων, ut apud Cic. *adulterare pecunià jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè παρακλίνειν δικῶς Cic. est *inflectere jus gratià.*

v. 257. Κυδῶν τ' αἰδῶν] MS. II. κυδῶν, & Proclus : ἀπὸ τῆς κῶδῳ, inquit, γίνεται κυδῶς, καὶ κυδῶν, αἷς ἀπὸ τῆς ἰχθῶς ἐχθρῶς. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : κυδῶν, ἰνδῶς, σμῶν, πμῶν, ἑπμῶν. Hom. Διὸς κυδῶν παρθένης. Κυδῶς nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδῶς interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Ἀπεθαλίας βασιλίων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Ilingrini : βασιλίων probante Tzetzæ, qui ait λαὸν & αν coalescere in unam longam

v. 265. Pro αἰ αὐτῶ MS. I. αἰ τῶ αὐτῶ.

v. 267. Πάντε ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμῳ] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περὶ κέρουον] MS. I. Δία μαρτυροῦν. Glossa MS. ἀνδραποχῶν.

v. 277. Οἰανοῖς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : πιπνοῖς. Sic etiam Moschopuliani codices : πιπνοῖς, inquit, πιπνοῖς, κερνοῖς δὲ πῖπρον καὶ πιπνοῖον. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πιπνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις καὶ ἐθέληται δικαί' ἀγρεύειν Γυνήσαν] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. δίκαια non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆ vera ut ex ἀντιδίκῳ patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. ἀλῆθεια pro justitia.

Εὐτ' αὖν ἀληθείῳ λαοὶ κέρουοντες ἀγρῶν.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. κέρουον ἀλῆθειαν est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris μεμνημένῳς τῆς ἀδικίας, & μεμνημένῳς ἀδικῶν, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur μεμνημένῳ ἀληθείῳ, opibus veris, divinis scilicet. Sanè ἀδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos veritas pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardonio, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio : *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicium, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari siniam.* Alià quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eadēque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δάλο βλάψας] Βλάπτειν δάλο est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Οἶκος. N.

Ἀπὸς ἰὼν Δῖφ' ἔχες ὑπὸ ζυγῶ, μῆτιν' ἐπέφην
Βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅππῃ ἀντερχέσθ' ἐρεμῶν.
Ipse iuit per navem sub transitu ne aliquem faciorum
Impediret propellentium navem, quia properabant, remis.

Utrouque Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque huius significationis τὸ βλάπτειν occurrunt exempla.

v. 288. Οὐ λίσσῃ μὲν ὁδῷ] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀποταγῆ. legunt λίσσῃ, optimè.

v. 291. Εἰς ἄκρον ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meursio, qui ἵκηται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in περὶ ἡλικίας versus Hesiodi vocat πινδύμῃ ἵκη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulcrè imitator Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,
Aspera principio, nec enim mihi fallere mori est,
Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οἱ αὐτῷ πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes sordavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in λόγῳ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Plutarchus aliique, qui & hic pro αὐτῷ legunt αὐτῷ, & v. 296. ὅς δ' ἐκ μὲν αὐτῷ νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Κεῖν' ὅ μὲν πάντα νοήσῃ ὅς αὖ ἐκ μὲν πῖνῃ),
Εὐδὸς δ' αὖ καὶ κεῖν' ὅς αὐτῷ πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, nã ille miser iratio Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles facile non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φερεσάρῃ πὲρ κ' ἵκηται] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, huius meminit, ut &

alii prisci Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audivi milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subjectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. *Εν θυμῷ βάλλεοδ. Αἰέαν. Μέτρεα ἔρεα.* Hesiodo & Theocrito lux. *Μετρίως λέγων. Μέτρεα.* Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. *Μέτρεα σοφίης.* Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. *Ὁ πάζεν, κατὰ πάζεν.* Tzetzes emendatus. *Καὶ. Εὐνή. Αἰλιπαίνεν. Γήρεος ἑδός.*

γ. 295. **M** *Ἡ γὰρ ἄλλος αἰέαν ἐν θυμῷ βάλλεται*] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. *Αἰέαν ἐν θυμῷ βάλλει*, est *αἰέαν ἐν θυμῷ βάλλει*. neque alii parere in animum inducat. *Εν θυμῷ βάλλεοδαι* est in animum inducere, ut *βιβλημῶ* εἰς νῦν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cum ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat. Sed *αἰέαν* hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui *alii parere sciunt* exposuit, facile erat animadvertere. In eundem impegerant lapidem Interpretes inferius v. 709.

— *Εἰ δὲ κεῖν ἔρχη*

Ἡ πῖπτο· οἰκὸν ἀνδράμον, ἢ καὶ ἔρεα.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

v. 300. *Ἐνὶ Περὶ Διὸς*] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres *ἰνὶ Περὶ* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obicium esse. Cereri dedicari coronas spiceas, & illis semper ornatam eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora vesse
Primitias frugum dant spicæ farta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicæ redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de ture corona
Spicæ, qua templi pendent ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicæ donet Cererem corona.*

v. 304. *Ἐνὶ Περὶ Διὸς*] Malui, similis cupiditate, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes *δενδρὸν* exponit. Hesych. *ὄρεα*, *Ἀλλὰ*, *ἐπιθυμία*. *Κόρυς* est vocola *μνήρης*, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. *Κόρυς*, *δένδρον*, *ἀκάνθης*. Eadem Phavorinus, & addit: *κόρυς* ἢ *ἐκάνθης* ἢ *ὁ κρότων*.

v. 306. *Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἴσω μέτεω κροῦν*] Verte: Tibi verò cura sit opera decencia curare. *ἔργα μέτεω* sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, *ἔργα πέντε*, five, ut Tzetzes, *μὴ ἀπείρη*. Monet fratrem ne otii ac ignavia blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potiùs in talibus occupetur operibus quæ se viròsque bonos decent. Hæc sunt *μέτεω* *ἔργα* quæ opponit *ἔργα ἀπείρη*. *Μέτεω* esse *μέγας*, *ἔκχ* in animum equidem ego inducere non possum, quum potiùs veteribus Criticis sit *μέγας*. Hesych. *μέτεω*, *μικροί*, *μεσσηνίδης*, *μεσσηνίδης*, *παίχων*. Apud Platonem verò *μετρίως λέγειν* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Καλεπὸν δὲ τὸ μέγεθος αἰσῶν, ἐὸν δὲ μέλις καὶ ἡ δίκαιος καὶ ἀλαθείας βέλαντις. Ibi optimè Scholiastes vetus μέγεθος, συμπαρέτης, αἰσῶν. In Theocriti epigrammate: μέγεθος δὲ ἐὸν πάντων, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in omnibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi enim dicuntur μέγεθος, Hesych. μέγεθος, ἐπιεικῆς. Apud Demosthenem μέγεθος & ἐπιεικῆς conjunguntur. Quod hominum genus, quia singulari morum facilitate est & humanitate, μέγεθος καὶ ἦν Aristoteli IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis moribus. Cic. pro Muræna: Nemo Catone proavo tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amicitia: Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, fœdissimè deformatum est. Vulgò sic legitur:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας, καὶ δὲς πάρος ἀντιβελήσας,
 Ἡ σὶδ' ἀνθρώποις μέγας ἔχει σοφίαν.

Cælius vertit:

Salve cui pubes, tumultusque bis obrigit unus,
 Tu sapias Hesiode, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέγας ἔχει σοφίαν? Qui ἡμετέρους ἀνθρώπους pro cō ἀνθρώποις positum contendunt, illi filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram, elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, accipe ex MSto Vossiano:

Ἡ σὶδ' ἀνθρώποις μέγας ἔχει σοφίαν.

Hesiodo hominibus tradens sapientiam, sive præcepta sapientie.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè. Ἡ σὶδ' pro Ἡ σὶδ'. μέγας σοφίαν est loquendi genus Poëtis familiare pro σοφίᾳ, ut supra μέγας ἦος, pro ἦος. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δ' οἶον ἔσθαι] Interpretes Græci mirè hic argutantur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχη, hoc, ut videtur, sensu, cujuscunque sortis & conditionis fueris. Δαίμονι hic esse quod Æschylo κρείττους, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita judico exponendam esse: τοῦτον ἔσθαι οἶον δαίμονα. hoc est, ἵσθαι οἶον δαίμονα sicutis Deo es. ut apud Xenophontem: χαλεπὸν οἶον εἶναι αἶον δαίμονα, pro χαλεπὸν τινὲν αἶον οἶον δαίμονα. Et apud eundem: ἡμεῖς δὲ ἔσθαι τινὲς αἶον οἶον καὶ οἶον, ut hæc duo loca Stephanus rectè exponit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus eris. Terent. Deus sum si ita est.

v. 318. Ἡ δ' ἐνύχθι] MS. I. ἡδ', II. ἡρ'. lege: Αἰδὼς ἡδ' αἰδώς μέγας οἶον, ἡδ' ἐνύχθι. Pudor alius vehementer obest, alius verò prodest. Versu sequente in utroque MS. αὐτὸς ἀνελπίστος, & αὐτὸς ἄλγος. nisi

Nisi quod in secundo vitiose ἄλσεν. Οἷον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Ἀνίκα τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro ἀνίκα. S. utrumque Latinos Interpretes fugit, pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδέην ἡγετονίαν] MS. I. Voss. αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδέην ἡγετονίαν. alii libri αἰδῶ δὲ γ' ἀναιδέην ἡγετονίαν, quod probat vir doctus & exponit: *pudor imprudentiam sequatur, id est, posthabeatur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem vero cum imprudentia vicerit*. Οἷον & ἡγετονίαν est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ὀπίσσω, teste Eustath. est δὴ, ἔπειτα. Hesych. ὀπισθεῖν, διερχέσθαι. ὀπίσθεν, ἀπὸ λυτοῦ, δόλο.

v. 326. Ἦναι τὴν μὲν μαυροῦναι θνητοὶ] MS. II. Ἦναι δὲ μὲν αἰμαυροῦναι. Proclus etiam videtur αἰμαυροῦναι legisse.

v. 328. Κακὸν ἔχει] MS. II. ἔχει cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔχει legitur. ἀρίζων estρίζων. & ἡγετονίαν ἔχει, ut bene veteres magistri. Tzetzes hic forde corruptus est. Ἦναι, inquit, τῷ ἑκάστῳ ὅρα. ἢ τις εἰς ἡγετονίαν καὶ εἰς φιλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὴν [αἰς ἔχει] καὶ πεισὶν ἀλλοδαπὴν. Heinſius legit pro αἰς ἔχει, λέγει καὶ πεισὶν. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὴν ἔχει, καὶ πεισὶν ἀλλοδαπὴν. Exponit quid sit ἔχει, καὶ est ἦγετον, hoc est, exponendi vim habet. ut paulò post: πῶ καὶ πεισ. πῶ, hoc est, πῶς. Aristoph. Pluto: Κακὸς ἔργον καὶ πίνος ἐστίν. Male egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud præcos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSoo Vossiano.

v. 329. Κρυπῶδες ἀνὴρ] Est, *furtivi concubitus*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εἷναι enim est σιωπῶν. Hom. Iliad. Ω.

Τέκνον ἱμὸν, τίς μοιχεύει ὀδυρόμενος καὶ ἀχρύν
Σὺ δὲ ἴδεις κρυπῶδες, μωμουμένη δὲ π σιτε
Οὐτ' αὐτῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque tibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè ἐνὶ λῶ cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset huius erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Quí asseverat ἐνὶ λῶ esse μοίχην præfatus propterea nonnullos hos versus ἀντιπῶν, quia αἱ ἀνδραὶ τ' ἔσσι ἀλλοδαπὴν καὶ ἡγετονίαν εἰς ἡγετονίαν τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur ἐνὶ λῶ Homero esse σιωπῶν ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί εἶναι εὖ φιλονίαν μοιχεύειν. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εἰς ἐνὶ λῶ εἶναι μοίχην τῷ κατὰ δὴλοῖ ἀνδρά καὶ τῷ σιωπῶν, ὅς ἐστι τῷ διωτέρῳ τῇ γυναικίον παρὰ τῷ ἱπποκρίτῃ. Hinc & ἐνὶ λῶ εἶναι est μοιχεύειν γυναικί. Iliad. B. Διὰ βροτῶν ἐνὶ λῶ εἶναι. Οἷον. i. παρ' ἀνδράσι ἐνὶ λῶ εἶναι est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis ἡνὶ λῶ eadem

ratione est *συνντία*, cum cap. XIII. vetat *ἀειπνύνειν* *ὃν κέρταται καὶ ἀνδρῶν γένους*.

v. 330. *Ἀλπεραίεσσι*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλπεραίεσσι*, vide Etymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* *ἔδης* est ipsa senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innumeræ apud præcos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & consuetudine Latine lingue, in quam illas verbum de verbo exprimendo transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦθ, *ῥέν*. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χερῆμα* *ἰσχυρίον*. *Χῶρος*. *Χωρίτης*. Tzetzes & Proclus correcti. *Μετρεῖσθ*. *Καί*. Hesiodus ter emendatus. *Ἀρχεσθ* *πίθα*. *βλαβερόν*. Obnoxius. *Θυμός* *ἐν φρεσί*. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. *Σ* *Ποιδῆσι θύσας τι ἱλάσκεσθαι*] MS. II. editio Stephani, Isingrii, aliæque meliores: *θύσας*. Itaque ut versus constet, legendum *ἀποιδῆσι θύσας*. Proclus etiam sic legisse videtur: *Καὶ αἰγῶς, καὶ κρημῶς, καὶ θύσας καὶ ἀποιδῆς ἱλασκομένης*. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis placa*. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δ' αἰγλάσιν* *μυρία κλέον*. *nitida femora adole*. Sic interpretare. *αἰγλάσιν* sunt nitentia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc rursus hostias inculcet. *Θῦθ* Græcis est *θυμίαμα*, odoriamentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant *θύον*, hoc est, odoramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

*Ἄγε θυῶν κεραιζέτι,
Σμύρνης οὐαρίσμετα,
Χρυσὸν τ' αἰαθήμετα,
Λιβάνε τι θύη κελά.*

Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurisque donaria, Thurisque odores suaves. Θύει enim est *θυμῶν* suffire, ut tradit Porphy. II. de abstinentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur munera translaturum, & tandem ad victimarum macerationem. Porphy. II. de abstinentia animalium: *Δίνδρα μὲν γὰρ δὴ πρὸ ζώων αἰείδωκεν ἡ γῆ. τὸ δύνδρον καὶ πάλιν ἀπὸ θύων τῶν ἱακίων θυμωμένην πόαν, ἥς ὁρεκτοῦροι φύλλα*

καὶ ῥίζας καὶ τὰς ἄλλας τὰ φύσιν αὐτῶν βλαστῆς, κατέχουσιν πάντα τὰς φασφί-
 ρους ἑσπέρους θύας τῇ θυσίᾳ δεξιέρῃσι, καὶ ἄλλ' ἔτι πρὸς ἀπυθνακίζοντες
 αὐτοῖς τὰς πηλὰς. ταῦται γὰρ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττορ ἐσὶ τοῖς ἱεροῖς.
 οὐ μάλιστα αὐτοῖς ἐμμενέουσιν. ἐν δὲ τῇ θυσιᾷ σπένδουσιν ἅπαντα τὰ
 ὀκράλην, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίαν, ἃ δὲ ἡμεῖς οἷς τὴν ὑπερῶν πληρομέλειαν
 ἐαφαινοίμεν οὐκ ἐρῶς, ἐκαστέρῃσι τὴν ἄλλ' ἔτι ζῶν διδύμου διασπείσαντες
 λαίνας θυσίαν. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores
 verò gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos ca-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in temp'is asseruimus.
 At ex eorum quæ terra nascuntur sufficiens in sacris adhibitis, acerram
 θυσιᾷ ἀπὸν appellant, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίαν. quæ
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepserit,
 essent indicia, ideòque eum, qui ex animalium maturatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Ἐπὶ καὶ Ἀπόλλων
 περὶ αὐτῶν θύειν κατὰ τὴν πόλιν, ταῦτα κατὰ τὸ ἱερόν, ἔτι περὶ αὐτῶν
 ἄλλων ἵσκειν εἰς τὸ παλαιὸν ἱερόν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλ' ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἔτι περὶ αὐτῶν
 ἔστιν, οἷς ἀπιδίκαρδον. Οὕτω καὶ θυσίαν καὶ θυλάκην, καὶ θυμέλαιαν ὀνομάζουσιν, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν ἔστι θυσιᾷ εἶναι, καὶ ἔτι τὴν περὶ αὐτῶν λειτουργίαν ἐπιδέσθαι. ὃ γὰρ
 ἡμεῖς τὴν θύειν λέγουσιν ἐρῶς ἔλεγον. Ἐρῶς Ἀπόλλωνι πλεῖστον ἐκτόμῳ
 ταύρων καὶ αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secun-
 dum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentias & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαν, & θυλάκην, & θυμέλαιαν
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἱερῆναι. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἐρῶς dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῖν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut ἀπὸν pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus pyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynaht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipue colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυσιᾷ ἀπὸν, ἀπὸν ἀπὸν.
 Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖσιν. Eustathius πῆμαρται.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatus, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum.

V. 341. Οὐδ' ἄλλων ἀντὶ καλῆς] Interpretes: ut aliorum omnia for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum omnia agrum. Καλῆς est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & bonorum, quæ
 possident homines, pars. Καλῆς omnia bona significat. Hesych. καλῆ-
 γος, ἀσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ἐμ-
 καλῆς, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quæcumque ratione parata, & κατ' ἐξοχὴν agri, possessiones dicuntur κλήρεα Theocritus Ἡρώδης.

Ὅν ποτε κλήρεν ἄπειρα καὶ εὐνοῦδα μέγα Τυδῆος
Μαῖη.

*Quum omnem agrum & viniferum latum salum Tydæus
Teneret.*

Herodot. Melpom. Φοῖβον ἔσχεον τὴν κλήρεν. Syrorum agros vastans. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαίτῃ καλεῖ] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: οἱ καὶ τοῖς διαδρόμοις μέγιστον χαρίζεσθαι οὐσὶν, οὐσὶν καὶ ἑ ἄλλων μὴ τὰς βέλ-
τίους, ἀλλὰ τὰς ἀπρωτέους εὖ ποιεῖν. μεγίστων γὰρ ἀπυλάστοις κακοῖν, πλείστον χάριν αὐτοῖς εἰσόνται. Καὶ μὲν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις διαπάναις καὶ τὰς φίλων ἄξιον παρεκκαλεῖν, ἀλλὰ τὰς προσαιτέοντες, καὶ τὰς διαδρόμους πλεονε-
χῆς. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσονται, καὶ ἀγαλῆσονται, καὶ ἐπὶ τὰς δούρας ἤξουσιν, καὶ μέγιστον ἰδοῦσινται, καὶ ἐὰν ἰλαχίτην χάριν εἰσόνται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐ-
τοῖς εἰσόνται. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati ma-
gis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperiantur, applaudunt, gra-
tias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Βι γὰρ τοι καὶ χεῖρ' ἐσχέειν ἄλλο γένος.] Si enim tibi nego-
tium aliud rusticum incidit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua forinита evaniat. Χεῖρ' ἐσχέειν, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. χεῖρ' enim & χῶρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῶρος, ἀγρός. χωρίτης est rusticus. Idem: χωρίτης, ἀγρότης, ἀγροῦχος, χωροβάτης in agro spatari. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros meta-
bantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χῶρος est ager. Luc. XXI, 21. ὅ ἐν ταῖς χεῖρεσσι μὴ εἰσπερχέσθωσαν εἰς αὐτήν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὅ ἐν ἀγροῖς. Sic olim χωρεπίσκοποι, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐκώμιοι, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐσχέειν. ἐκώ-
μιοι verò idem est quod ἐσχέειν, nempe quod in eadem κώμῃ geri-
tur. Posses quidem etiam exponere ἐσχέειν οἰκίαν, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐσχέειν οἰκίαν. Sed al-
tera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πῆμος κατὰ γένων] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλὸς καὶ Αἰθιοπῶναι, Καρχηδόνιος καὶ Βυζαντίος, qui
propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginienses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκεδόνες. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δίκουσι τὸ Πλάτωνα. Θιμισκλίας γὰρ φασιν ἢ Πλάτωνα πιπρῶσκειν τὸ ἀρετὴν λέγειν, ἢ ἀρετὴν ἔχειν τὸν. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνες. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pæne mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῦς.] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἴθι· ἡ δὲ αὐτοῖς εἰς τὴν κλοπῆς οὐκ ἀνέχεται τὰς γείτονας, διὰ καὶ ἐλπίς ἀντιδικεῖται πάντες ἢ ὁμοίως ἐπὶ ἑαυτοῖς. καὶ Ἡσίοδος ἐπιπύθει δακτύλῳ λέγων εἴη αὖ βῦς διπλαῖος εἰ μὴ γείτων κηρύξῃ εἴη. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quæ propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petatum, quod apud Hesiodum est: Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὐ μὲρ μετρίῳ.] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δανείζεισθαι. Hefych. μετρίῳ, δανείζει. μετρίῳ δανείζεισθαι. Μετρίῳ δανείζεισθαι est sub usura mutuum petere five mensura, five pondere, five numero constat. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acciperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficium provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὴν ἔλθης, ἐγὼ δὲ τὴν εἴη ἐπιπύθει

Οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo, Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανείσω. Proclus. ἢ χέσω. bene. Notant enim veteres Grammatici χέσω ἐπὶ φίλων dici, δανείσω ἐπ' αἰμοσύνης. Suidas: Δανείσω ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturis δανίζω, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὰς ἀρετὰς ἀρετῶν.] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem te juva*? Quanto rectius Græci magistri *invisente n invisit*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiz & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis ru libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσθαι ἀρετῶν.

v. 357. Καὶ μίτρα δῶν.] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt *ἐμὴν δία. Καί*, quod Interpolatores fugit, est καί, καί, καί, ut statim: καί τὸ σμικρὸν ἰόν. *etsi sit exiguum* Aristoph. Plut. *Εάν δὲ σύζυγόν λαβὼν πῶς καὶ σύνικον, τ' ἰχθυὸν τῆτος θισὶν ἰχθὺ ποίηται τήματα.* Si socium cepero aliquem etsi imbecillum, potentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καί τοι, καί τῆτα. V. 358. αὐτὸς est ἰθὺλας libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. *Επὶ σμικρὸν κρηθίσω*] MS. *σμικρὰ*. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: *ὅς εἰ ἐπ' ἰόν φέρει*. v. 382. *ἔργον τ' ἐπ' ἔργον ἐργάζομαι*. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. *Αἷμα καὶ δόλῳ*] Est *hominem sollicitum habet, non ladit*. Hom. *καὶ δὲ θυμὸν*. *Animum sollicitat*. Sequenti versu, *βλαβερὸν* est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii*. Lib. IV, 4. *Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret*. Phædrus: *servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere*. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi*.

v. 368. *Ἀρχοῦμαι δὲ πῶς καὶ λήξαντες κρηθίσωμαι*] Stultè Latini Interpretes: *Incipiente verò dolio & desinente saturato te*. Quid incipere & definere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare*. *Ἀρχοῦμαι* πῶς est ἀνοίγειν πῶς, Theocrito *ἀνοίγειν*, Terentio *relinere dolium*. Longè ineptius inferius *εὖ ἡμέτερος* v. 51. *ὄρεσιν ἀρχοῦμαι πῶς* vertunt: *optimam implendis doliis, quum sit, optimam aperiendis doliis*. Vers. sequ. *διὰ* uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versûs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideòque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo frueretur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. *Μισθὸς εἰ ἀνδρὶ*] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Thesæo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo paciscaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præci-dantur.

v. 376. *Μυροῦντος δὲ πῶς σὺ ζῶς*] MS. I. *μῦ*, cum glossa *μυροῦντος*. Pulchrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. εὐσὶν. II. εἴα leg. φρεσὶν εἴα. Jam cō φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potes est dulces Musarum exponere foetus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Ἀγρονομικά. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμώθρον. Χρήματα. Χρηστέα. Nicolai Damasceni locus vindicatus. Ἐλιανὶ Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Quæ-
rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris. Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιῶν ὀξεία. Ζῶς pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Bιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices manu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignorarunt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli commentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gadius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383. & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt, ut istam distinctionem χθὲς καὶ πάλιν natam ferendam existimemus in-
gratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii præmio in Virgilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.* Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus sint colendi.

v. 383. Παιῖδων Ἀτλαγχοίων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numerabant. Vide Eratosthenis *χρονολογίαις*, quos primus ad Aratum edidit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu quam variæ fuerint Veterum sententiæ, vide Peravii disputationem in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Εἴς τιν' ἰαμίνον] MS. I. & II. ἰαμίνον' nisi quod in secundo addatur σιν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ἰαμίνον ἰαμίνον. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ : Νάινον γομῖον δὲ ἀντίον γομῖον δὲ βωπιῖν.

v. 392. Γυμνὸν δ' αἰμῶνα] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: αἰμῶνα. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Αἰμῶνα, σικυθίζον, ἢ θειρίζον. Illud enim αἰμῶνα quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ αἰμῶνα à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud αἰμῶνα non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γομῖον δ' αἰμῶνα] αἰς αὖ σῶνα. Non ut vulgò αἰμῶνα, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in αἰμῶνα non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & cum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, fere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno celo, ut vestimentis non ogeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθόμαχος δὲ τὰ αὐτοεργία καὶ διακονίαν αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκιστῶν, καὶ θυμῶνα ἐκφυγῶν ὅτι σῶνα μὲν οἱ ἀγροὶν βαδίζει καὶ περὶ σῶνα τοῖς δουλοῖς, ἐκπαιδὼν δ' οἱ τὸ χειρὶν, αὖ μὲν ἢ χειρὶν, ἐκπαιδὼν λαβὼν, θέρως δὲ γομῖον ἐργασάμενος μὲν τῶν οἰκιστῶν, ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀγρῶν καὶ θέρμας, καὶ πᾶσι τῶν αὐτῶν οἶον. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturquo cum narret illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari eum servis nudum, eadem mensa, eodémque vincti pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorum.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δ' ἀροτῆρες
 Ἡρμῆος χθονὸς δῖον ἱππολάδην δὲ χρίτων ἱστέλων.

agricolæ arant

Proscindebant terram beneam, ornataque tunicas fucis imbrabant.
 Ergo non nudi arabant.

v. 397. *Θεοὶ ἀντικυρόμενοι*] Per Deos Græci hic intelligunt aliæ stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' οὗ μὲν ὕδην, ἔτι δ' ἐπεὶ Ἀργεῖον.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὸ πάντα πωλοῦσι ἡμῶν πάντα πύματα, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἰδρῶτι τὸ ἀροτῆρες ἐκ φάγης τὸ ἔσθ' ἐσθ' ἐσθ'. Ἐξ αὐτοῦ ἀντικυρόμενος, est labores imponere. ἀντικυρόμενος, κυρόμενος non solum est σπυρίδα, sed & ἀντικυρόμενος. Etymologici Magni auctor: κυρόμενος σημαίνει τὸ ἀντικυρόμενος, ἢ τὸ ἀντικυρόμενος. Superius v. 228.

αὐτῶν

Ἀργεῖον πόλεμον κυρόμενος Εὐρύπην Ζεὺς.

Ipsis

Molestum b. illum immittit omnia videns Jupiter.

Rectè Glossæ MS. hoc loco ἀντικυρόμενος, ἀντικυρόμενος.

v. 402. *Χρῆμα μὲν ἔστι πρῶτον*] Terent. Adolph. Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. *Οἶον μὲν πρῶτον γυναικὸς π*] Non hic ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναικὸς πρῶτον ἢ γαμετὴν emptam non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναικὸς sumit pro uxore, non verò πρῶτον, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius cum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpe solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro αἱ αἰετὶ Τίμοθον legend. αἱ αἰετὶ Τίμοθον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. αἱ αἰετὶ Τίμοθον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatæ memoriæ prodidit. οἱ αὖτε τὸ Τιμόθεον, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ αὖτε Ἀντίπατρος καὶ τὸ Βάρκαρον est Anno & Barcas. οἱ αὖτε τὸ Κρίτωνος καὶ Σιμωνίου apud Alian. Crito & Simnias. & mille talia.

407. Χρήματα δ' ἐν αὐτῇ πάντ' ἀνέχεσθαι ποιεῖται] Homeri, & Hesiodi tempestate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat οἱ αὖτε οὐκ αὐτῇ, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia, nimirum λὺν τὸ χρήματα. Propter eandem causam ab Alcæo in Pasiphaë χρητήρια οὐκ αὐτῇ dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur οὐκ αὐτῇ δινείων καὶ θυρίων, dixerit χρητήρια, rectè tamen etiam omnia πᾶν κατ' οὐσίαν χρήματα appellari χρητήρια docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historię universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείνοιο τὸ ἱερὸν οὐδὲν ἀνεκτίσκει. πᾶσι δὲ χρυσία καὶ χρητήρια ἐν χρυσῷ ἰαντῶσι φυλάττει. Arioni nullum animal παύει. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucriis custodiunt. Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. χρητήρια sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ χρυσία καὶ τὸ σιμῶν καὶ τὸ χρητήριον ἐπιπλέον χρημάτων ἔχουσιν, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ χρυσῶν ἐκλαίβει. Multa autem corpora & utensilia πόσιν ἰσχυροῦς τοῦτον ἔχει, & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut χρητήρια sic & χρήματα omnem notant suppellectilem, κατ' οὐσίαν tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Alian. Ποικιλ. ἱστ. lib. 1. cap. 20. Διώνος δὲ ἀπὸ πάντων τὸ ἐν Συρακούσαις ἱερὸν ἰσχυρὸν πᾶσι χρήματι. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusanum templi & delubri per sacrilegium pecuniam abstulit. Paullò post: Τὰ τὸ Ἀπὸλλωνος καὶ τὸ Ἀδρυαδίας ἀπὸ πάντων ἰσχυρὸν χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀπὸ πάντων ἀπὸ πάντων πᾶσι δὲ πᾶσι τὸ χρήματα ἀφαιρῶν ἐν τῇ πόλει. Aristoteles abligavit omnes pecunias, quæ ex hereditate parentis ad ipsum venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumptis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solùm cogitasse, cùm ita verteret, satis constat. Sic & χρήματα qualvis facultates notant apud Marc. X. 22.

V. 408. Οἱ δὲ χρήματα οὐδὲν ἐστὶν] MS. I. Voss. οἱ δὲ χρήματα οὐδὲν ἐστὶν

2. quod glossæ MS. explicant : *περί τῆς ἑστίας ἡρώεσσι*. Videntur sanè veteres dixisse *πῆλιν* & *πῆλιν*. Hesych. *πῆλιν*, *περί τῆς ἑστίας*. Apud eundem tamen legitur etiam *πῆλιν*, *ἡρώεσσι*, *ἡρώεσσι*. *Τῆς τῆς ἑστίας*. *Τῆς τῆς ἑστίας*. Auctor Etymologici magni: *πῆλιν* ἡρώεσσι. σημαίνει τὸ ἡρώεσσι. ἐκ τῆς πῆλιν ἡρώεσσι τὸ ἡρώεσσι ἡρώεσσι ἀνα-
διπλασιασμοῦ πῆλιν, πῆλιν, καὶ ἡρώεσσι ἡρώεσσι, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. *φρὶνὸν τῆς τῆς ἑστίας*, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: *πῆλιν* ἡρώεσσι, ἡρώεσσι τῆς τῆς ἑστίας. *Navigo ad patriam* meis rebus privatus. Sicut autem *πῆλιν* propriè est quæro, deinde careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quaritur*. Petron. de Eunuchis: *quærit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Jam trepidi se se quærunt numerantque*. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum cuiuspiam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam quæreret*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam quæ quæruntur non adsunt. Hinc & Plauto in *quæstione esse, quæstioni esse*, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Casina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. in *epulis epulas* apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto quærere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

V. 409. *Μινύει δὲ τοι ἔργον*] Hoc est, ne cum tempus effluerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. *Ἐργον γὰρ ἔστι* hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cum patricium virum immixtum aratro suo victor in ipso opere deprehenderet*. Apud Terent. Cic. *opus facere*, de opere rustico. Hæc trita sunt.

V. 411. MS. uterque ἄγχι.

V. 414. *Ἡμῶν, δὲ λῆγῃ μὲν οὐκ ἔστιν ἡλιόεν*] *Οὐκ ἔστιν ἡλιόεν* non est celer ut Græci volunt magistri, sed *θεμεῖος*, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic.

ἔστιν ὁ γένεθλιν ἀκτῶν Πατρὸς
Πῦρ πῶντων ὄρεος ἱππῶν.

Habétque ipsam (Rhodanum) fervidorum genitricis radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Avianus de Sirio:

Ἄστρα βέβληται δὲν γένεθλιν, ὅς οἱ μέγιστος
Οὐκ ἔστιν ἡλιόεν, καὶ μὲν καλὸς αἰὶνῶν
Σείων.

Vertit Avienus:

Æstuat in monte, multus rubor imbuat ora,

Stridis

*Stridit anhelanti face pectus æra motu,
Torret & immodicis terras coquit ignibus æstri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepeant hyemis? ubi gratior æra
Lemat & rabiem cœnis & momenta tonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*At ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & pluvius pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystatlo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Silius acris.

hic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Silius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summx eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo detori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *S acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic *axis*, sic contra apud Pindarum *ἄκρη*, nix acuta, ut apud Horatium *frigus æcrum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. *ἄκρη*, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis *ἄκρη*.

V. 415. *Καύματα* [*ἰδαλίμω*] Est *ἰδρωμα* *καύμα*, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidi*. Hesych. *ἰδαλίμω καύμα* τὸ ἰδρωματικόν.

V. 415. *Μετοπωρεὺς ὁμοερίστω* [*Ζῆλος ἰεροδινῆ*] MS. I. *ὁμοερίστω*. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cum Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, ær. Inferius 488.

Τῶν Ζῆλος οἱ τοῖς ἰσῶσι, μὴ δὲ δαπλῆσι.

Tunc Jupiter pluat iridibus, neque desinat.

V. 564. *Εὐτ' ἂν δ' ἐξήματα μὲν περὶς ἡλίου*

Χείμαρ' ἀπὸ τοῦ Ζῆλος ἕλκωσι.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: *Χ' ὁ Ζῆλος ἀμαρὰ μὴ πῖλ' αἰθέρα*, ἀλλοτρεῶς δ' ὅ.

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nūq̄ quis deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

V. 416. *Μῆτι δὲ γένηται βροτῶν χάρις*] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt *μεταίεσις*], *mutatur*. Vertendum: *mouetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnō, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiz cædenda.

C A P U T X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. *Ἀθλιωαίης θυμῶς. Ἐργάνη. Θέοδ' ἄροτρα. Αὐτῶνον ἄροτρον. Βυρίς. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσσοῦς.* Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀργεῖος. Ζῶς Χρόνιος*. Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

V. 417.

Ἡ γὰρ τίη Σείριος ἀτῆς] Sirius hic non est caniculae sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi, sed & Suidas interpretatur: *Σείρ, σείρης ὁ ἥλιος,*

ὃς δὲ καὶ σείρει. Noster inferius vers. 587.

Ἐπὶ κεφαλῇ καὶ γένει Σείριος ἀΐει.

Quoniam caput & genas sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅτ' αἱ δὲ σφὶ αἰεὶ πυρὶς σκπίσῃ

Σείρης ἀζαλόις καλῶν πύθῃσιν αἶψ.

*Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub terri-
do in nigra putre-
scunt terra.* Archilochus:

Πολλὰς γὰρ αὐτῶν Σείριος καταιεῖ

ἥδ' ἐκατόμην. Multos illorum sol siccat aciem splendens. Sic hunc
locum capiendum esse docet Hesych. *Σείριος καὶ δὲ δύνει. Ἐοφελῆς δὲ
αἰετῶν καὶ αἰετῶν. ὁ δὲ Ἀργεῖος δὲ ἥλιος, Ἰόνος δὲ πῦρ καὶ αἶψα.* Idem.
Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ δὲ καὶ αἶψα. Lycophron in Alexandra de corpore
Ajacis in littus à mari ejecto: *Ἐκείθεν ἔργον νέκρω αἰετῆς Σείριος
καταιεῖ.* Cadaver expulsus siccat solis radius, quod & observavit
Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadver-
sionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur & τοῦτον.

Facti rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat coelo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici Σείρης ex Ibyco mo-
do docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à *σειρ* esse ingeniose
super ostendit *ταχυκλήτης*. Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

V. 419.

v. 419. Πλείον δὲ τι νυκτὶς ἱπαιρέει] MS. I. ἱπαιρέει. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἱπαιρέει νυκτὶς πλείον exponunt πλείον ἀπαιδεύεσθαι καὶ ἀπαιδεύεσθαι τὴν νυκτὶς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλείον πονέειν καὶ φέρειν ἀποκρίνεται τὴν γῆν majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μινυμένη δὲ ἄρουρ ἔργου] MS. I. ἄρουρ ἔργου. Vers. seq. MS. II. Ὅλκον μὲν τὸ ἐμπόδιον ἔργου. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφόδρῃ καὶ τὰ ἐργα.

v. 430. Ἀθήναιος δρωὶς] Quæ hæc est vesania Ἀθήναιον habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθήναιον dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indèque dici Βεργάνιον, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possiet orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Boeoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edita Petav. Ὁ ἔργον ὅσον ἐργάσει τὸ Βεργάνιον Ἀθήναιος δρωὶς. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθήναιος δρωὶς est τέκτων, faber qui aratra faciebat. Sequentē versu πλάσσει ἀρσενήναιον est ἀρσενήναιον ut suprâ vers. 1. ἐνέπει κλέισσιν, pro κλέισσιν. In MS. I. Voss. est ἀρσενήναιον. v. 432. Διάλ' ἄρσενος non est disponere aratra, sed πονεῖν, πονευσάμεναι, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinetæ quàm solutæ orationis πῆμι pro πονῶ usurpatur. inferiùs v. 518. τετραλὸν δὲ γέγραπται πῆμι. incurvum verò sinem facit. & v. 556. χροῖναι πονευσάμεναι δρωὶς: Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόναιον & πηκτινὸν exponant v. 432.

Δεῖα δὲ διάλ' ἄρσενος πονευσάμεναι κατ' αὐτὸν

Αὐτόναιον καὶ πηκτινὸν. vertunt:

Bina verò disposita aratra domi laborant

Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτινὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόναιον ἄρσενος esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de burri Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magna vi flexa domatur

In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic curvus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Buris verò live *burra*, Græcis γῆς, est propriè infima pars temonis. malè vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ; Hesych. Γῆς τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἰσοβοῦς ἐν τῷ δρόμῳ. αὐτόντοι δὲ τὸ κατώτατον, αἰὲν ἐξ ἐνὸς ξύλου. Γῆς est infima pars temonis in aratro. Αὐτόντοι est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l. λέγεται δὲ γῆς ὅτι αἰὲν παρὰ τὴν γῆν ἐστίν. Αὐτόντοι opponitur ἀροτρῶν πηκτῶν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum. Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scho'iasten Apollonii Rhodii: Δύο δρόμων εἰσὶν ἑστῶτες τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόντοι πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐκπίπτει. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς ἑλῦμας τείνει ἐπὶ τὰς βόας, γῆς καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἰσοβοῦς. τὸ δὲ ζυγὸν περὶ τὰς αὐχίας τῶν βοῶν ἐκτεταμένον ἐστὶν ἔλῦμα, οἱ δὲ μέσσοι λέγονται. Τοιαῦτα μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτόντοι δὲ ἔστιν ὅπου τὸ ἔλυμα ὅσα ἔστιν ἐκ συμβολῆς. Sunt duo aratorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile quidem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à *burra* temo. Illa verò pars jugi, qua cervicibus boum imponitur alii vocant ἔλῦμα, alii μέσσοι. Tale quidem est compactile aratrum. Non compositum verò est, cuius dentale non committitur: nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egregios Interpretes egerint in versibus paulò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὗρ' ἂν Ἀθήναιος θυωδὸς ἐν ἔλῦματι πήξας

Γόμφοισιν πελάσας ἀροτρήρεται ἰσοβοῇ.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni infigans Clavis adjunctum stiva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἰσοβοῦς stiva? Perverterunt omnia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἑτέρα. ἰσοβοῦς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλυμα est dentale. Eratosthenes: Ἐλυμα ἐν ᾧ ὕψις ἐκπίπτει. Ἐλυμα est cui vomer inducitur. Proclus: Ὑψις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ δρόμῳ ἑλίζον τὴν γῆν. τῷτο δὲ τῷ ἔλῦματι ἀεικνύμεται ἀνάδεν ἑμβεβλημένον εἰς αὐτὸ τὸ καλὸν ἐν. Ὑψις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur ἔλῦματι superius injectum ubi cavum est. Ἐλυμα Latinis dicitur

citur dentale. Servius : Dentale est lignum in quod vomer includitur. Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : Rutrum ut ruitum à ruendo : aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra. Alii tamen in medio aratro ἔλυνκα locant, & sic appellant commissuram, quia γύης & ἰσθμοῦς conjungitur. Tzetzes: Ἐλυνκα τὸ μέσον τῷ δρότῳ. ἔπειτα γύμηφθ' βλή-
 δεις συνελθὶ τὸ γύλω καὶ τὸ ῥυμόν. Ἐλυνκα est medium aratri, ubi clavis impactus committit burim & temonem. Proclus paullo antè : ἔλυνκα μέσην τὴν δρότῳ ἐν τῷ μέσῳ ἐν, ἐνθα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἰσθμῷ. ἔλυνκα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὃ ἐστὶ καλύπτειν. Ἐλυνκα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυνκα ab ἐλύειν, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρότῳ κατὰ πλάτος docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor, qui isdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Ἐστ' αὖ Αἰθιωάτης δμῶδες &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐλύνκαπ impingeretur & ἰσθμοῦς & γύης, quæ partes per ἔλυνκα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit : burim iaventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὃ ὁ ῥυμός ἐστὶν μέσην ἔλυνκα τὸ δὲ δρόν σάκελον ὄντις. ἧς τὸ ἀπὸ τοῦ νύμφης. ὃ δὲ ὁ ῥυμός ἡμέρηται ἐν τῷ δρότῳ : τὸ μὲν ἐπικαμπὴς αὐτῷ, ὃ ὑποκίπεται, τὸ ἔλυνκα γαρρῳφωμένον. γύης. τὸ δὲ μὲν τὸ γύλω ἰσθμοῦς. Cui temo adaptatur ἔλυνκα, dentale, terram verò arans ferrum ὄντις, vomer. cujus suprema pars νύμφη. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γύης, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἰσθμοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὃ ὁ ζυγὸς ἐστὶν μέσην ἔλυνκα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυνκα, περίοιο γύλω] MS. uterque : περίοιο τὴν γύλω.

v. 450. Χείμα] ὅρῳ Δεικνύει ὁμβρεῖς] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὁμβρεῖς, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικῆς βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικεκρεῖτες, ἐπικαμπῇ τὰ κέρατα ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri bouum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli : qui cornua diversa habent : levi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè levi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

ὀρροῦνται καμῆρις, λεῖνι δὲ λεινῆσι. Festus: *Camura* & *camuri* boues à curvatione, & Græco καμῆρι. Boves nimirum camuri à curvatione cornuum camurâ sic dicuntur.

v. 454. Α'πικνήσονται] MS. I. ἀπικνήσονται. MS. II. ἀπικνήσονται. quasi ab ἀπικνήσονται. Sed ἀπικνήσονται videtur quoque Proclus agnoscere: Τὸ γὰρ αἰτῆσαι ἀχρεῖς ἐσσι. ἀλλὰ τὸ ἀπικνήσονται καὶ μὴ δέσναι ἀχρεῖς ἐσσι. Sed vulgata præstat.

v. 458. Ἔστ' ἂν δὲ ἀργύρε' ἄρουρ[α] MS. uterque, & Proclus: ἔστ' ἂν δὲ. quos sequor. Ἀργύρε' hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλεῖστον ἄρουρ, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τίτ' ἐφορμηθῶμαι.

v. 462. Εἴατε παλῶν] Uterque codex: παλῶν. Glossæ prioris, πάλι, ἀνάστρεφε. Nonnulli legerunt ἦε παλῶν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprâ ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire* agros pro *vertere*. Hoc enim est à παλῶν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχόμενος Διὶ χθονίᾳ] Interpp. Latini: *Supplicia Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de sua εἰμαρδμήν inculcat hic & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. Χθονία Ζεὺς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονία. Χθονιοὶ θεοὶ sunt Diî inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis verò θεοῖς κατωχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθόνιος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθόνιος Ζεὺς est qui nostro χθονίᾳ. Æschylo in *icet.* v. 164. dicitur Ζεὺς κατωχθόνιος. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθόνιος Ζεὺς ὁ ἄδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθόνιος βασιλεὺς. In Theog. 767. θεὸς χθονίᾳ. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασιλίσσα, Regina infera. Euripidi Furia sunt χθονία θεαί. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis dirioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonium, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλετοδοτῆν ἡνίκ' ἐβροτῆκυ καρπὸν εἰσεντῆν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Di-ti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλάτων, quod recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλεῖστον δασιπλῆς παρ' αὐτὸς, ὅτε πλετοδοτὴς καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ἂν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῆς ἐπόμης. Non Ju-piter,

piter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut *πλούτων* apud Græcos à *πλούτῳ* δίδωμαι, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut veris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare foetura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3: Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes: Et quod *sata* in *lucem* proserpant cognominatam esse Proserpinam.

v. 466. *Ἰσθὺν αἰντῶν*] Delenda hîc distinctio. Nam *εὐχόμενος* Διὶ *χρυσία* pertinet ad versum sequentem, *δοχίμῳ* πὲρ *ἑστῶτος* *δρόπου*. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. *Ἀέγρου*. rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus *δρόπου*. perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαντίαν ἐπιτελομένην
Ἀρχοῦσιν αἰντῶν δρόπου δι' ὀρεσπομένην.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe mœtere, arare verò occidentibus.*

Ἐκπλῆν βεῖδεν verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum cårmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quasôque uti tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire sis.* Accius Meleagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. *Æn.* v. 405.

———— *pars grandia trudent
Obnixa frumenta humeris.*

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. *Fastor.*

———— *vegrandia farra coloni
Qua malè creverunt, vescâque parva vocant.*

v. 468. *Ὅρπηκα βεῶν ἐπὶ νῶπι ἱκναι*] Legendum puto: *ἱκναι*. *Temonem tergis boum immittas, ferias temone terga.*

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσατον, μέσασον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσιώνη, κακηθημοσιώνη. Βιότης αἰρδύμην. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμῶν αἰμῶν. Κάθεα. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδ. Χαλκήϊ. Θῶκος. Αἴετα. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium novarum rerum studium. Λεγῶν multitudo Athenis. περσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Οἷσνεν. Μέμυκε γαῖα. Orpheus emendatus. Καλῖαι.

v. 469. **E**ἰδρῶν ἐλχόντων μισαίων] Lege ex utroque MS. μισαίων. Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse viros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati, Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulgatam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εἰλχόντων μισαίων] (sic lege ex MS. Gadii, vulgò malè μισαίων) τὰ μέσασα μισαίων, λέγον] διὰ αἱ τὸ ζυγὸν γλυφαί. Καὶ ὁ Καλῖμαχος μισαία βῆς ὑποδύς. Εἰλχόντων τὸ βοῶν τὸ ἰδρῶν τὸ μισαίων, τὸ ζυγὸν ἐὶ ὃ αἱ γλυφαί, ἵνα οἱ αἰχάνες τὸ βοῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzès: Εὐχὴ τῇ χροῖα εὐκαρδία ὅταν ἀρξῇ δροσεῖαν, καὶ αἱ λῶροι τὸ ζυγὸν ἔλκωσι τὸ ῥυμόν δηλονότι τὸ βοῶν κυμαίνων. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est enim μισαίον & μισαίων lorum quo boves alligantur temoni. Pollux I, 13: Οἱ πλάτης ἰμάς ὁ τὸ ζυγὸν παρακαταπύδην ἐχέσειον, καὶ μισαία, καὶ μισαίων (sic lege ex MS) καλεῖται. καταλαμβάνουσιν δὲ αὐτὴν ὅταν περιλῶσιν εἰς τὸ τὸ ζυγὸν τρύπημα, περιέδωξεν ἐνὶ τῷ ἐμβαλόντις ἢ καλεῖται ἐμβρῶν ἢ ἰδρῶν. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσειον, & μισαίον, & μισαίων, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt paxillum ligneum, quod ἐμβρῶν aut ἰδρῶν vocant. Valdè appositè ad hunc locum. Sanè ἰδρῶν Proclus quoque δρύϊον πασσαλίσσον querum paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora, quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque tamen est ipse ἰσθοῦς, seu ῥυμός. Sed, puto, συνεκδοχικῶς, ut postea temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσιώνη καὶ αἰεῖση] Uterque codex εὐθημοσιώνη, sicut & sequente versu κακηθημοσιώνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia. Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctissimi

simi clamarint, *πῶς μὲν οὖν* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; *κακοῦς μὲν οὖν* verò ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθύμους*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Δμῶν γυναικας δωμάτων εὐθύμους.
Ancilla domum ordinantes.

Scholias tes antiquus: Τῶν ἑνὶ τῷ πρώτῳ τῷ πρῶτῳ τῷ κατὰ τὸ οὖν. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur *ποῖον κατὰ κράτος*.

V. 476. *Βίῳ τε ἐπὶ μέδον*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἐπὶ μέδον*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἐπὶ μέδον*. Idque esse abundantem, ab *ἐργῇ* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinnæ. MS. Vossianus legit *βίῳ τε αἰετὶ μέδον*, *victu fruente*. Quæ quin verba Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἰσχυρὰ τὸ δαῖμα*, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui *ἐν πόντῳ ἔχει κρατὺς*, sicut & Tzetzes, qui *μεγαλοδάνοντα τὸ βίῳ τε καὶ τῷ ζῳῳ* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἐπὶ μέδον*.

V. 477. *Εὐχρίαν*] Repone ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχρίαν*, benè instructus cibus. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

V. 479. *Εἰ δὲ καὶ ἡλίῳ προπαῖς δρόης*] Per *ἡλίῳ προπαῖς* hîc intelligi *χειμερινὰς* liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατ' ἔξοχὸν solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

V. 480. *Ἡμεῖς αἰμῶν*] *Ἡμεῖς αἰμῶν* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡμεῖς αἰμῶν* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis sedere est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ πλεῖον παρὰ τὸ θεῶν εὐνοίας ἔχειν ὅρῳ ὑμῶν συνέστασις ἢ ἐκείνη· ἀλλ' οἷμαι κατὰ νόμον εἶναι ποιῆσαι*. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quàm Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. sed sedemus, ut video, nihil molientes. Non longè post: *Τὴν μὲν αἰμῶν σπουδῇ πολλὰς πάντας, καὶ κατὰ ἔξοχον ἐκείνην*. πλεῖον τὸ δὲ ὑμῶν πρὸς αὐτῶν ἀπολαύσεως κατὰ νόμον. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

εἰδ'

ἂν ἴδῃς ἔργον ἂν ἀποβῇ. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἴδῃς, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡ δὲ δὲ δὲ

Θέσται αὖτις ἄν' ἡμῶν ἰδὲ καὶ Ἀχαιοί
Ἀχαιοὶ δὲ οἷα καὶ ἡμεῖς, ἔδ' ἑλπίσται
Ἰχθυόεντες ποταμῶν βασιλεῖς Ἀχαιοί.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Graci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Gracorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consuli? In Vorr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Iis enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desiderare, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustra ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcesendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δὲ καὶ ὅψ' ὀφείδῃς] MS. I. ὀφείδῃς.

v. 490. Οὐτὼ καὶ ὀφείδῃς ἀποβῇ ἰσοφαιέζοι] MS. I. ἀποβῇ ἰσοφαιέζοι. MS. II. ἰσοφαιέζοι. Scribendum, ἰσοφαιέζοι quod & Guetus monuit.

v. 493. Παρὰ δ' ἔτι χαλκῶν θώκων] Interpretes: Prateri autem aneam sedem. sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. σ. vocat χαλκῶν θώκων, ubi Melantho ad Ulysssem, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἰδίῃς εὐδὼν χαλκῶν ἐς θώκων ἔλθῃς

Ἡ δὲ πρὸς ἐς λίχον.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θώκων enim hic idem est quod θώκων, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγει δὲ σκευὴς θώκων καὶ ἐπ' ἡδὲ καὶ καὶ.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc θώκων est commorari in aliquo loco. Hesych. θώκων, καὶ ἡμεῖς, ὁμιλίαι. Λίχων sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumteo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito obiectum est quod tabernaculas suos de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λίχων & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novaque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicaearchus ἐν βίῃ ἰλιχῶν. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀέριον πᾶσι λαλαίσι, ὑπελαί, συκοφαντίαις,

τῶνδε, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων. Athenienses sunt valde dediti in-
nibus consulationibus, occulti, sycophanta, exploratores vita aliorum.
quod confirmant egregie verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθη-
ναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημῶντες ξένοι εἰς ἕδην ἔπρον εὐκαίρην ἢ λέγειν πῶς
αἰκῶν καὶ νότον. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli
alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Probo ve-
rò hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Can-
terus, ἐπιδημῶντες. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus
cum interpretatione διερωτῶν φλυαρίαν.

v. 499. Κατὰ πρὸς λέξαις θυμῷ] Latini Interpretes in recentiori-
bus editionibus: *animum suum increpat*. perabsurdè. quantò rectiùs
antiquiores: *mala versat in animo*. Πρὸς λέγειν κατὰ est κατὰ νότον
ἐν ἑαυτῷ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis,
latrocinis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas
compellit paupertas, quæ crimina suadet ingeniis, ut Claudianus ait.
Sicut autem λόγῳ, λέγω, ἀγλέρωμαι, φερίω, φημί, sic & πρὸς λέ-
γω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυς δὲ δεινότητι] Præclarè D. Heinsius docuit δεινότητι
hic esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cum
mihi sæpè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & even-
tus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1.
Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse di-
cturum. Lib. 1. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e.
dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facino-
ra nobilitatis ostendere, commemorare. C. Nepos Epaminond. Micy-
thus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit.
pro δεινῷ MS. I. δεινῷ.

v. 508. Μέμνηται δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scho-
liastes Nicandri ad Theriacῶν v. 626. qui contendit μέμνηται hic esse
clauditur, constringitur gelu terra, ἐπιδὲ πάντεσσι ἐν χειμῶνι συνεσταλ-
μένα εἰσι καὶ ὑσφαλισμένα. quòd omnia hyemis tempore clausa & con-
stricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Or-
pheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imi-
tatum:

Πολλὰ ἔργιόθεν καὶ ἐπαρτίες ἐν νεφέλαις
τῇμ' ἐπαρτωταὶ φηγεῖς καὶ δένδρεσσιν ἄλλοις
Οὔρεσσι περ, σκοπέλοις περ, καὶ ἀνθρώποις ἐρμύμοις
Πηγυλίδεσσι, καὶ ἴσονται αἰμυλώδεις, αἱ δὲ τῷ ὄντι
Τρύχεσσι καὶ ῥίγας ἐν ἔρισι, ἕδαι περ ἀνδρῶν
Προβλώσκειν μετάρω δυνάται κατὰ γῆν δαμναδίς
Ψυχὴ λουζαλίω πάχη δ' ἐπὶ γῆν μέμνηται.

Multa de coelo & crebra & nubibus Tunc incidit sagis & aliis arboribus
montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & erunt aspectu
tristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodi-
o ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque mem-
bra

bra constringuntur. In tertio versu scripsimus αἰμείδης. sicut apud Poëtam αἰμείδῃσι νύκτις, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : αἰμείδης. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιῖδῃ καλῖαις] Est exstruite ædes, tuguria. καλῖαι enim & καλῖοι sunt ædiculæ, casæ. sic & supra v. 305.

Ὡς κὲ τοι ὀρεγίῃ βίοντα πλήθουσι καλῖαι.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλῖοι τὰ εὐπλή οἰκήματα. Idem : οἱ μικροὶ οἴκοι καλῖαι κὲ καλῖδια. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πῖνᾱ] MS. I. πῖνᾱ, II. Codex : πῖνᾱ. quod non improbem. Hinc πῖνᾱς apud Homerum, teste Eustathio, est πῶπι-πῖον. Et πῖνῖον. Hesych. πῖνῖ, πῖνῖς, ἐκείνῃ.

v. 513. Ἀλλὰ τοὺς ψυχρὰς ἰὼν ἀλγῶσι] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte : *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hic ut sæpè apud Poëtas pro τέτων. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύτριχα & πυρότριχα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur *hirsuta* quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

C A P U T XII.

Ἐπιετανόν. Ἀνόσε. Κυάνε. Πανέλλιες. Μυλιαῖν, Μαλκῖαν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νῖψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, læna. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλιωλα. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursus Polluci duo loca restituta. Διφθέρε.

v. 517. Ὅτε ἐπιετανὰ πείχῃς αὐτῶν] Ἐπιετανὰ πείχῃς Latinis Interpretibus sunt *appui villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασέα, ἢ ἀγλαίπυσσι, σιωχίς, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπιετανός sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπιετανόν, σιωχίς, ἀδιάληπτον, παραπῆμδρον ἀπὸ πάντος ἔχον, δαψιλίς. Homer. Ὀδυσ. δ.

Αἰ.

Α' δ' αἰὶ παρέχουσιν ἐπηγεῖον γάλα θῆαζ.

Sed semper praebeant copiosum lac mulgendum.

Ο' δ' αὖτ'.

—— λίγω ᾧ ἀσκελῶς ἰδομενίδω

Κύμωσιν εἰ πολλοῖς, ἔπει εἰ κομίδη κρητὴ ἴαα

Ἦεν ἐπηγεῖος.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam comitatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐνταυθι φίλην παρὰ μητίεα μέμνη] MS. primus: Ἐνταυθι μέμνη παρὰ μητίεα κεδνῇ.

v. 523. Νυχίη καταλείπεται ἔνδοθεν οἶκον] MS. I. Μυχίη καταλείπει] ἔνδοθεν οἶκον. quod non improbem. Μυχίη MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἔνδοθι. Nimirum μυχίη est quæ εἰς μυχὸς δόμων, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθένων & Gynæconitis. Hinc εἰς θάλαμον παρθένου Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

*Nec mora præceptis cum protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.*

quò nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἰς μυχὸν & οἶκον παρθενόδομον.

v. 524. Ο' τ' ἀνίστασθαι οἱ πόδα τίμω] Antigonus Carystius in παραδόξων συναγωγῇ, cap. 25. legit τίμω. Ο' δὲ πολύπους, inquit, εἰς τὴν χειμῶνι τὴν πλεικτάναι αὐτῷ κρητὴν τῶν ἐστίν

Ἦματι χειμῶνι ο' τ' ἀνίστασθαι οἱ πόδα τίμω.

Polypus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando exossis Polypus suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδος hoc Antigonus πλεικτάναι nominat, Philes verò & Ælianus πλοκίμους. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδος ἄκλω αὐτὸς ἰαυτὴν κρητίζων. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopulus ἀνίστασθαι esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύποδα.

v. 527. Κυανίαν ἀνδρῶν] Κυανίη quidem propriè est cæruleus, ὁμοιοῦς χροῖμα. Κίανη enim est color cæruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro. Hesych. Κυανίον μέλαν. Κυανίη μέλανα, φαιά. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' ἐπὶ κυανίης νοτίω ὁδὸν αὖτις ἐλάσσει.

Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De Indis v. 1112.

Τὰ γαίης γάστρῃ μὲν ὑπὸ χροῖα κυανίησι

Θιασίσιον λιπώνησι.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανελλήνισσι] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. Πανελλήνιος enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Εἰλλίων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deſcalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γερῆες, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achilles populares & ſubjectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cùm propriè dicerentur Εἰλλῖνες, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Παρῖλλῖνες. Vide Thucydidis procemium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. *Αὐχρὸν μαλίωντις*] Suidas: *μαλίωντις, ἡλιώτης*. Proclus: *διεσφαιμένοι καὶ συσφαινόμενοι ὑπὸ τοῦ κρύου*. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes *μαλῖαν* putant eſſe *κρυὴν καὶ συσφαινὴν ὀδόντις ἀπὸ τοῦ ψυχρότης*, quod Matthæo eſt *βρυσηὶς ὀδόντων*. Tertulliano *frendor dentium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere *μαλκίωντις*. *Μαλκίαν, μαλκῖον, μαλκίαν* eſt frigore rigere, *ἀλλ' ὅτι ψυχρὸν μὴ ἔχειν ἀκινήτου δυνάμει χησικῶς*. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

——— *Τότε δὲ κρύον ἐκ Διὸς ἐστὶ*

Ναύτη μαλκίαντι κρυώπειν.

Vertit Cæſar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,

Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, *διεσφαιμένοι καὶ συσφαινόμενοι*. Sic lege, non *συσφαινόμενοι*. Apud eundem corruptè quoque legitur *Ἰσσυρότης*, pro *Κρύτης*. Cratis enim Mallo- tæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc eſt lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: *Μαλίωντις*. *Ἡσιόδῳ πὲρ χείλη κρυόντις, ἀπὸ τοῦ ψυχρότης ἢ συνάγωντις, ἢ πρὸς μύλας συσφαινόμενοις*. *Κρύτης δὲ γράφει μαλκίωντις*. *Ἐὰν δὲ τὸ ἀλλ' ὅτι ψυχρὸν μὴ ἔχειν ἀκινήτου δυνάμει χησικῶς*.

v. 535. *Νίψα λαικῶ*] Omnes tradunt *νίψα* dici per *ἀντιγραφὴν* pro *νιψάδα*, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito eſſe accusativum verum obſoleti nominativi *νίψ, νιφός*, unde Latium *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Dammii nostri. Ab hoc antiquato *νίψ* eſt *νίφα*, & *νιφοβλήτης Ἀλπὺς* in Antholog. Alpes nive conſperſæ.

v. 537. *Χλαῖναν πὲρ μαλακῶ*] MS. II. *χλαῖναν πρὸς μαλακῶ*. Sic metro conſulitur. Gloſſæ MS. exponunt *ἰμάριον πυκνόν*. rectè. Latinis dicitur lana non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro 4V. de L. L. *Lana quod de lana multa*. *Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum vicinium, sic hoc duplex vivebat*. Sed in verberibus labitur Romanorum doctissimus. Est enim lana à Græco *χλαῖνα*,

χλαῖναι, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖς γλακτῆς est lac.

v. 541. Βοὸς ἱφὶ κερμαίοιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aprissimum. Sic apud Homerum ἱμφὶς βοὸς ἱφὶ κερμαίοιο, *lorum bovis vi occisi*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἱπποδῶς πυγασίας] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλον? Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πῖνον ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πυγῶν διδασκαλῶς, ἢ ἐμψαῖς Σικυονία πῖλοις τῆς λαλῆς ἐπιπρίπυσσι. *Sicyonius calcem albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν ἐπιτίθεται πῖλον ὅπως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τῆς ποσὶν, ὡς ἡλοῖ Κρητῶν ἐν Μαλθακῆς λέγων. Λόγος ὑπὸ ποσὶν ἔχει πῖλος. Ὅτε Πλάτων ἐν συμποσίῳ· Καὶ δροακίδας τῶς πῖλοις προσέησεν, ἐνελισσόμενοι τὰς πόδας εἰς πῖλος τι καὶ δροακίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλον dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit ἐν μαλθακῆς *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam δροακίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀγνακίδας erant calcei ex pellibus agninis (δροακίς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonες apud Martialem lib. XIV. ex hireinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλιντρα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀδὲ πόδια Κρητίας καλεῖ, εἴτε πῖλος οἰήσιν, εἴτε ἐνελήματι ποδῶν, ταῦτα πῖλιντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσας Αἰχουλῶ.

Πῖλιντρα ἔχουσιν ἀβάτοις ἐν δροσύλαις, τὰ δὲ πῖλιντρα εἰδὲ ὑποδήματῶν, ὥστε τὰ πόδια, ἀπὸ ταῦτα καὶ τῆς ἀναξυρίσιν, ἃς οὐκ ἔστιν ἐν οἰομένης. Κρητίας δὲ ἐν ἱερῶν ἔφη· Καὶ δὲ πῖλον δια

ὅτι *τεμνίματα*. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. *ἀναξυρίδες* & *σπαλῖαι* sunt propriè crurales fasciæ, *πίλοι* verò, *πίλωλοι*, *πόδια*, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Α' δὲ ὑπεῖναι δὲ πόδια, *πίλους*, *πίλωλοι*. ὅπως ἔδ' Σοφοκλῆς τὰ πόδια *καλῶ* τὰς δὲ *παρὰ* τοῖς ποσὶ *πίλους* ἢ *Πλάτων* μόνον εὖ συμποσίη φήσας, *ἐπειλινγόμενοι* τὰς πόδας εἰς *πίλους* τε καὶ *δριακίδας*, ἀλλὰ καὶ *Κροτῖν* εὖ *Μαλθηκῶν*. Ἀδελφεὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων *πίλους*. ἔστι δὲ εἰπὴν καὶ *πλεκίς* *πίλος*. καὶ ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ ὑδῶν *πίλος* *τεμνίτης*, *Λυσίππου* ἐπὶ τῷ εὖ *Βάκχαις* ἀλλὰ *τεμνίτης* ἐπὶ *πλεκίταις*. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cùm multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cùm utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro *εἴτε* *πίλους* εἰητίον scribatur *εἴτε* *αὐτὴ* εἰητίον. & pro *ἀ* *ταῦτα* *ἴω*, *ταῦτα* *ἴω*. & pro *πίλωλοις*, *πέλωλοις*, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cùm sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab οἷς est οἶα vel ὄα vel ὄα pellis ovina, & pro ὄα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam *κῶα*, vel *κῶας*, vel *κῶς*. A *κῶς* verò est diminutivum *κῶδιον*, *κῶδία*, & *κῶδῖς*, & amplificatum *κῶδων* vel *κῶδων*, pro quo etiam *ᾠδων*, & *ὑδων* reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cùm κ aut ε initiale non in barbaris tantùm, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De *πιδύτῳ* vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit *ἔλυτῳ*. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δ *διαμμε* affigi, ut ἡλίε^α *πηλίε^α*, ἡζανον *πήζανον*, αἰλαῖος *παλαῖος*, & infinita istiusmodi. Est autem *ἔλυτῳ* integumentum, involucrium, *σκέπυσμα* &c. ab *εἰλύω* seu *εἰλύω* involvo. Eodem referri debent *πιδυταὶ* & *πιδυταί*, licèt Hesychius habeat *πιδυταί*, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniabant. Ut enim *ἔλυτῳ* & *ἔλυτρον* dicitur, ita quoque *πιδυταὶ* & *πιδυταί* dicuntur ab *εἰλύω* & *εἰλύω*. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantùm rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri *καθ' ὅτι τῶν πῶς τῶν ἐνερμήτοις τὰ σκέλη συμβαίνει καὶ ὅτι τὰς ἐνερμήτους ὑφ' αὐτῶν πῶς*. Quæ vulgò sic vertunt, *ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur*. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, *καθ' ὅτι τῶν δὲ σκελῶν συμβαίνει, καὶ ὅτι τὰς ἐνερμήτους ὑφ' αὐτῶν πῶς*. Quemadmodum contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-

surripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ οὐρόμοροι τὰ σκέλη aliter Græcis dicuntur *οὐρόμοροι* non δὲ τὸ οὐρόν τῷ ποδί, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque δὲ τὸ ἀγρονομίας τὴν ἐστὶν διοίκωσιν ἔχειν τὰς τῶν ποδῶν δακτύλους, ut putat Galenus, sed δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ποσὶ, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiabantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem dō Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὰς κόλπους τῶν γονάτων ἀφαιρῆναι. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablata, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hætenus ignota possum tibi scribere, verum iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offeret tempus. Hæc vir ille sumamus. Vides etiam Sophocli hic tribui *πίλωτα*, quæ superius tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum *πίλοι* sunt *ἐμπίλοι*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*, Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulæque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πίλοι & ἐμπίλοι est condensare, cogere, coactilia facere; unde *πίλος* & *implis*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græca originis. Græci enim fratres piletas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *besteolen*. Πίλοι etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ iusti Herod. IV, 13. malè ibi Interpretes vertunt *pilei*. Sic & *imp* perunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *μακρότατοι πίλοι* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cum legendum sit *μακρότατοι ἀνίλοι* *virgatis maculis*, ut monuit Salmastius ad Vopiscum. De *πίλος* capitis tegumento loquitur Statim v. 546. Πίλον ἔχειν ἀσκήτων, *pileum habere bonè factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus *πίλος* non alium usum capiti præstabat, quam *πίλος*, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μέσση δ' ἐν πίλῳ δούρη.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia *τὸ ἔσω περιλαμβόν, coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta *πίλος* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio, ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. x. apud Veteres *κονίλιον* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur *σκιάδιον*, & quod ab Hesiodo dicatur *πίλος ἀσκητής*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, seu sol, seu imber esset. Alioquin in Urbē Italianā togæ caput velabant. A *πίλος* est *πλητής*, fur, deceptor, superius v. 273. quod Æolicè dicitur pro *φιλητής*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πλητής*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniōrē postea sono usi alii Græci *φιλητής* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φιλητές*, quod pilo sive capitis tegumento se velarent, ne faciliè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἀμφοῖ* communiter *ἀμφοῖ*; *παγός*, alii *φωγός*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, faciliè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *apua*, Græcis *αἴφου*. *Φοῖνιξ*, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Περωνόγων ἐρίφωρ*] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergore capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur *ἐρίφωρ*; unde *ἐρίφωροι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III. 25. & v. 15. dicitur *βαίτω*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μηλωνίω*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθέρεα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθέρεα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Α'λεή. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. Μάκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur facer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη οικία. Πέτρα antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ἰ'περμαζῶν. Θάλασσα boum pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπαρμήνιον βίον. Ποιεῖσθαι θῆτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόνοιστον.

v. 544. Ο' Φε' ἐπὶ ῥώτῃ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμῳ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: οὐτὲ ἀμφοδελή αἰλιώ. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*, cum sit, *pluvia arcende*, sive *presidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. αἰλή enim est αἰλιώρη, συγγραφή, καταφυγή, ut bene magistri, αἰλία verò tepor.

v. 546. Ἰ' ἔσται μὴ κελεύειν] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπερὲς ἔσται κελεύειν imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitore restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die æstatem.
Parum quod imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vineta crystallo.*

Sic

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc addo quòd me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intèrque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. *Ἀνὴρ περὶ φόρῳ τίνεσσι*] M S. I. *περὶ φόρῳ ἐοτέπτεται*, cum interpretatione, *σὺ φόρῳ ἐπιχέσται*. Seleucus verò legit *ἀνὴρ ὁμοφύρῳ* observante Proclo. *Μακροί* hic, ut apud Latinos, *beati, fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatorum*? Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *ἄνους αἰῶν*. Ibidem liber primus *παμπῶν αἰῶν ἰόντων*. secundus autem *αἰνῶντων*. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Ifingrini editio proximè verum: *αἰῶν ἰόντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσ. N. v. 109. ἔδωκεν αἰνῶντι*, ubi quoque vulgati *αἰνῶντι*.

v. 554. *Τὸν φθιμένον ἔργῳ πλέσσει*] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθιμένον ἔργῳ πλέσσει*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλεπὸς ἐσθλάτεις*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII. 6. *Grave tempus & forte annis pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πλεῖστον ἔσται*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσάμενοι*] Hunc & sequentes duos versus pro subditiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. *Ἰεργὸν Ὀκεανόν*] Omnes *ἰεργὸν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ἰεργὸν* hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controversi. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratâque peritè

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *εἰς ἅλα δῖαν*. In *mare dium*. Quia & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰθρογόνῃ Πανδίωνις] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰθρογόνῃ. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, ἀειπμονέμῃ. v. 574. MS. II. κοῖταν.

v. 582. Ἡμῶ δὲ σκόλυμῶ τ' ἀνθεῖ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτόθι τοὶ ἀλγυρόπισται, αἷς ἀπ' ἀγκόνων

Ταῖ καπνερῶ καῖται, τὸ καλὸν δόρυς ἀνίκα φρύττῃ.

Quæ sic reddenda sunt: illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulchra astas ardet. Versionibus vulgatis nullus sensus. Καῖται καπνερῶ ἀπ' ἀγκόνων, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καπνερῶ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἷον πύργον τίττω. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον ἀετρίσσειται. Ἡ δὲ ὄρεα χαλιπαί. Ἀχὼ δ' ἐκ πεύλων πέδι ἀν τίττω ἀνθεῖ καὶ σκόλυμος. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχὼ δ' ἐκ πεύλων ἀχίται τίττω. Sed videtur potius scripsisse: ἀχὼ δ' ἐκ πεύλων ἀδία ἀν τίττω. *Suave canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρῶ καὶ ἀχύντ' αἰοιδῶν. ubi tamen MS. II. ἐπιχύντ'.

v. 584. Καυματοῦδος] MS. uterque καυματοῦδος, ut & vers. 664.

v. 589. Εἴη πετραῖν πὶ σκίῃ] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra.* Πετραῖν σκίῃ est σκιά ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut suprâ v. 532. γλαφὺ πετρῇν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa.* Πέτρας Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupè excavatum. Iliad. β.

Ἡὕπε ἴδμεν εἶσι μελισσῶν ἀδινάων

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένησαν.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκβαίνομεν διδύμερον ἐκ ἀεθροκῆπον. Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαῖν] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἀλφίται πιθουμένηα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾶν, ὑπερτροφᾶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν Μᾶζα est à μάττω, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro ἀνάσσω ἀνάζω, ζάκωτος Saguntus.

v. 591. Βόις ὑλοφάγῃ] Interpretes: *bovis arborivora.* Imo: *bovis*

quia

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum boum. Hesych. ἡμὰς βοὸς προφῆ, ὃ ἐδίδασκεν οἱ βόες. Phædrus:

Hac inter ipse dominus à coena redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad praepe: Cur frondis parum est?

In eadem fabula: Frondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730.
Res trita est.

v. 594. Ἀντίον ἐκράσιον ἀνέμους] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀκράσιον ζέφυρον. Homer. Οἶνος. β.

Τοῖσιν δ' ἱμάριον ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀκράσιον ζέφυρον, κίλαδον τ' ἐπὶ εἵνεπα πάντων.

His verò ferentem ventum immisit cassis oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri ἀκράσιον purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρέμα πνέοντα, leniter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus Οἶνος. ξ.

Εὐδωρότῃ δ' ἀναβάντις ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
Εὐπλοῖον Βορέην ἀνέμῳ ἀκράσιον κίλαδ'.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Boreæ vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Οἶνος. β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀκράσιον ζέφυρον] ἐπιτήδιστον ἄκρως, πνέοντα ὥς τι πῶν χρεῖαν. οὔτε πλεον οὔτε ἔλαττον. ἢ τ' μὴ κεκραμμένον ζέφυρον. Ἀκράσιον ζέφυρον, commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum. In MS. I I. est ἐκράσιον ζέφυρον, sicut & apud Homerum nonnullos legisse ἐκράσιον ζέφυρον Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & ἀκράσιον in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος πρὸς χεῖρας] Latine redditur imperitissime: Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aqua prius infunde, quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. Εὐκραμμένον βίον] Latini Interpretes: victum sufficientem, cum sit conditum, repositum. Superiùs v. 407.

Χεῖματι δ' εἰς οἶκον πάντα ἀεὶ ἀεὶ παλαιά.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅσα δ' ἐπικραμμένα πάντα πᾶσι ἐγγάθιο οἴκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi repono. v. 617.

Πασιῶν δὲ κατὰ χρόνον ἀεὶ ἔργον εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶν δὲ] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναικα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησεν δούλου ἵνα ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. ὁργάνον ποιῶν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε πάλαια. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot gold maecken*. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κεῖνος δὲ ἀμαρτὴν ἔχοντα ἐποίησεν σελήνην οἷς Κερκαδονίω. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendii sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere populum Romanum ipse fecit, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ ποιῶν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi fater. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμερονομήτης] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμερονομήτης dormitator, fur nocturnus. Plaurus: Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur interdiarius. Eadem glossæ: Interdiarius ἡμερονομήτης.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρα φυλάσσεαι. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimia felicitati. Ἐπικεῖς. Καιρὸς. Tempus.

v. 619. **E**ΥΨ' αἰ Πλειάδης ὄντο] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνθρώπε, ζωῆς ἀειφρίδιο, μηδὲ παρ' ὥρην
 Ναυτίλῳ ἴαθι, ὡς ἔ πάλυς ἀνδρὶ βίῳ.
 Δηλαῖς Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἰλθεῖν
 Ἡπίγδω κρείλῃς ἱεπυρῳ εἰς Συρῆς.

Ἐμπόρος, ὃ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτῶν

Ποῦτόρῳ ταύτῃ Πλειάδι συγκατέβης. lege: ποῦτόρῳ ταύτης.

Hommo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire prosperasti mercator ex Coelestria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῆ ἐλίγλω αἰεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεῖν εἰργικῶς esse χαίρειν εἶναι, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cū hunc locum produxisset, ait: τὸ μὲν γὰρ αἰεῖν σημαίνεται τὸ ἐπαιεῖν. αὐτὰ δὲ ἐπαιεῖν ἀντὶ τῆ παρορμῆς νῦν κίχρηται, καὶ γάρ ἐν τῇ συνθεσὶ καλῶς φαιδρὸν ἔχον, καὶ χαίρειν καλεῖται, ὅταν μὴ δυνάμεται μηδὲ λαμβάνειν. ἔτω καὶ τὸ ἐπαιεῖν Περσεφόνηαν ἵναι φασὶν ὡς παρατητῶν εἰρῆας. Αἰεῖν hic ἐπαιεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere benè habet & valeat, cū aliud volumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαιεῖν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνῶν significationem hīc affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguam colito.*

v. 647. Βύλας δὲ χεῖρα] MS. I, & II. βύλας. In secundo præterea ἀπερία λιμῶν.

v. 655. Τὰ δὲ ἀπὸ προσηγορίας πολλὰ] Latini Interpretes: *prædeliberata verò multa.* Inscitè. ἀπὸ προσηγορίας sunt ἀπὸ προσηγορίας. Per præcones indicata, prædicta. Sed πρῶτα αἶθλα hīc est *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πρῶτα αἶθλα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

Τιβερῶν αἶθλα πρῶτα αἶθλα
Εἰς αἶπυ ἐὼς σκοτίς.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altis conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικήσαντα φέρει τέρπεα δῶτα] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικήσαντα ὡς Χαλκιδὶ θεῶν Ὀμηρον. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ ἀφῆκε] MS. I. Εἰ δὲ μὴ ἀφῆκε. v. 669. τίλιν est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ ἐπὶ τῇ qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ τοῦτον] Sic omnes editiones, quas vidi; cū scribendum τὸ τοῦτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγροῦν] MS. II. ὡς ἀγροῦν. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πῆμα κέρση] MS. I. πῆμασι. non inventa paranomasia. ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δῖον γ' εἰς ἐφ' ἄμαξαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρος φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μίτρος hīc velint exponi tempus. Quis μίτρος accepit pro καίρῳ. Μίτρος φυλάσσει est modum tenere. Luciano μίτρον ἐπὶ. Epigramma de Nemeli in Antholog:

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατίζω. πῶς ἔνεκεν, λέξεις.
Πᾶσιν ἀπειγῶμαι. μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Nemesis cubitum teneo? quomobrem? quaris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula foedatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Εὐλπίδης

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἱτάδῃα
 Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δὲ ἵνα μηδὲν ἔχῃ.

Vertit magnus Politianus:

*Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,
 Scilicet ut speres omnia, nil habeas.*

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminemque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta ἄντ' ὅτι ἵστα νέμειν ἰκρίσῃ, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνεγκελίκ. Νέμεσις αἰεὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ πατρινομίῃσι, καὶ τοῖς ἐπιθεμελίοις ποι, καὶ τοῖς μεγάλοις δόχονοις περὶ γυμνῶν ἐσθλὰ καὶ δίσταται, καὶ ἐμπόδιον ἔστι ἐπιχειρημάτων. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologia. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliuntur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hæc & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, honorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἱτάδῃα
 Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δὲ ἵνα μηδὲν ἔχῃ.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit, Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιεικὲς, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἔχῃ. Galenus III. in πύρρηκόν Hippocratis: Ἀνθρώπου ἐπιεικὴ καλεῖσθαι τὸ μέτριον, ὃ μηδὲν ἔχῃ πλεονεξίᾳ κατὰ τὸ βίον. Hominem ἐπιεικῆ vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseas partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἢ Νέμεσις ἀσπείρει τὰ πῆχ' αὐτὴ τὴν χαλινὰν
 Μὴτ' ἀμείρειν τι πικρὸν, μὴτ' ἀχάλαστα λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Αἰχλὼν λέγων, ut apud Euripid. αἰχλῶνι τῆμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

*Sed Dea qua nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit qua numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

*Non metuis dubia fortuna stantis in orbe
Numen, & exosa verba superba Dea.*

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

*Noctere tentabas juvenum pulcerrimus ille
Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:
Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,
Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem
Addidit, & solito sublimius ora levavit.
Heu misero letale favens, seseque videndo
Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti
Infecit nexus, carpsitque immotis adunca
Ora verenda manu.*

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μῆρες hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καρὸς est tempus justum, opportunum. ut etiam apud Latinos. Terent. *In tempore venire quod verum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportune.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆρες φυλάσσει. Καρὸς δ' ἐπὶ πάντι ἀειρεῖ.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μὴν τελευτῶντων ἐπὶ τῶν] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: *τελευτῶντων*, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mufis.

v. 698. Τίτρε' ἡβώη] MS. II. ἡβώη. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse *δῖος*, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲρ γὰρ π] MS. I. εἶδεν γὰρ π.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήραϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἔχου. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀγροῦλοι ποιμένες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφου cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθρώπια. Hefychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus,

v. 705. Ω Μοῖ γήραϊ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: αἰμαῖ γήραϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzerze. Ille enim exposuit: τὸ αἷμα τὸ γῆρας τῷ ἀνδρὶ πᾶσαι. Hic: καὶ παρ' ἡλικίας πλείους γηραῖον καὶ ἀφῆλκε. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήραϊ θῆκε per ellipsin pro αἰμαῖ γήραϊ θῆκε, hoc est, πᾶσαι εἶδεν. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa νόμου χάριν. Dicis gratia νόμου χάριν ὡς παρὰ Γαίῃ τῷ νομικῷ. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

οἱ δὲ καὶ ἀρχῇ

Ἡ' π' ἴπ' τ' αἰπὸν. Vertunt perperam:

Si autem oeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἡ' γὰρ ἐς φιλόπτε] MSS. ambo. ἡ γὰρ. v. 714. Σὲ δὲ μή τι νότον καταχέτω εἶδος. σὲ νότον, pro σὺ νότον. Quæ ἀνέπλωσις Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικετήρ] Uterque codex: νεκλήτης. Secundus pro ἱππῶν, ἱππῶν. Vulgatam tuctur Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Εἰς τὴν καὶ, νεκλήτω, καὶ ὁ παρ' Ἡσίοδου νεκλήτης.

v. 719.

v. 719. Γλώσση τοι ἡσυχῆς] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimit effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ περισσὰ φυλάσσει in loquendo: aut forsan scripsit: & parca & moderata sit.

v. 721. Εἰ δὲ κακὸν εἶπες] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: εἰ καὶ εἶπες τὴν θείαν, ἀκούσεις τὴν καὶ τὴν θείαν. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergit quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.

v. 722. Μηδὲ πολυζεῖν δαίτας δυνάμειοι ἐναι οὐ κακόν] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruunt amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολυζεῖν ἐν κακόν est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερὰ. Hesych. ἱερὰ ἢ πολλῶν δόξα. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἱερῶν, οἴονται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ τοῖς κλύουσιν] MS. εἰ γὰρ οἱ.

v. 727. Οἰσὺς οἰμίζεν] MS. I. οἰσὺς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis κατέλκεσθαι ἰδοῦντας. Ad idem vestitus genus pertinet illud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδέσθαι μενέων.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπὶ κλύουσιν] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπὶ κλύουσιν. Primus postea: μεμνημένον ἵς ἀνείον. post ἀνείοντα delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter undam extra viam meias. In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μακάρων τοι νύκτες ἴασι] MS. I. ἴασι. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententiâ Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti
Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamar. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale latissimum humen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,
errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aere videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc ple- ræque ἐπιφάνεια non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εὐσεχίῳ αὐλῇ] Αὐλή non est atrium, ut Interpretes exi- stimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλή sunt mansiones ὑπαίθραι, in quibus oves, capræ & alia animalia mi- nora stabulabantur. Pollux lib. I. ἔμψ' οἱ βόες ἵστανται βύταθ' αὐλῶν, βουά- λω, βυστίσιν. ἔθ' αἱ οἷς καὶ αἰγῆς, αὐλὴ καὶ σπηῖς. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζεν & ἀγροαυλοῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποι- μέας ἀγροαυλοῖ, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes erra- runt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit Is. Casaubo- nus.

v. 733. Μηδ' αἰδοῖα γυνὴ πτωλεγυῖ] Immeritò Proclus hic He- siodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de re- bus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione ac- cipit. Sed Hesiodi verba sunt μουσικάπαια. Hoc autem vult à concu- bitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi qui- dem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Ti- bullus:

————— discedat ab aris
Cui tulit hesternæ gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est voluari: *expergesceta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII, 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui verum harum officium susceperit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit ope- ratus, vel vir vel femina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod his necessarium est pueri vel vir- ginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Chri- stianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueve- rant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lo- tus intrare statim debet.* Paullò post: *Et quamvis de hac re diversa ho- minum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conju-*
gis

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesie paulatim reverenter abstinere. Sed quanto rectius sapiens illa foemina, cum consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μηδ' ἀπὸ δυσφήμιου πίφου] Τάφου hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed σείδιπνον, filicornium, coena funebris, quæ opponitur δαπνὶ θεῶν, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφου τὸ γαστήρου σείδιπνον ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃ πρὸς τὸν νεκρὸν. Τάφου est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὴρ ὁ τοῖσι πίφου εὐφροσύνη δαίτω.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μίξῃ procrearentur. Hinc vocat δυσφήμιος, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur adspersi: quod purgationis genus vocabant suffitio nem.

v. 748. Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπύρεκτοι] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. Χυτροπόδες enim χύτρας, ut Proclus aliique monent. Alioquin sunt ἱχθαεὶς ἢ μαγείρας, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λάσωνες dicuntur & ἀνδροίκια. Hesych. Ἀνδροίκιον τὸ μικρὸν τροπόδιον, καὶ λάσωνες ἢ χύτρας ὅ ἐστι δακτυλίαι, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πᾶσι μικρὰ χύτρας. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπόδιον. Pollux X. 24. Χυτροπόδες ἱπὶ μὲν καὶ λάσωνες κεκλημένον εἶναι, αἷς Διοκλῆς ἐν Μελίσσοις. Ἀπὸ λαοπέδων διαμικρὸν ἀφαιρήσων. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἢ ἱππίακ] ἰαμβέων εἰρητῶν χυτροπόδιον. ὡς αὖτε καὶ παρ' Ἡσιόδου.

Μὴ δὲ ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπύρεκτων ἀπαλόντα.

Ἀλλὰ τὸτο μὲν ἱππίακ π δηλοῖ. ὅτι δὲ Δίφιλος ἐν ἱππικῷ λόγῳ. Χύτρας μίξαν παρὰ τὸ μαγείρας. δηλοῖον τὸν χύτρας λόγῳ, αἷα ἢ τὸ χυτροπόδιον. Paucis interjectis: Χυτροπόδες καὶ πρὸς καὶ ἀνδροίκιον ἱππίας. Ἀλέξιδος εἰπὼς ἐν Λαμνίαις. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνδροίκιον αὖ μίξαν στίβον π χύτρας μίξας. Καὶ ἡδὲ ὁ στίβον ἀσπῶν ἢ χύτρας, ἢ ἀλλὰ π ταῦτον εἰσφύζον. Καὶ μὲν ἱχθαεὶς ἱππίας ἐν τῷ ἀνδροίκιον τὸτο καὶ ἱχθαεὶον. Ἀλεξιδος ἐν ταυγλώσαις εἰπὼς ἱχθαεὶας. ὁ δὲ Στεφάνος ἐν Φυλαγῶν. Πῶς ἐν χύτρας μίξας π συγγνώμης μίξας ἱχθαεὶς. Apposui plura verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτροπόδες, λάσωνες, ἀνδροίκιον, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis οἰκίῳ, qui hos versus

——— ἐμπῶν δὲ
Πρὸ δ' ἐπὶ παλίοις πὶ λάϊνα τῇ βελῇ περ' ὤϊ,

sic interpretatur :

——— ante bellum hic scilicet
Trulla steteret in gratiam Senatūs.

Cum non sint *trullæ*, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. χορεύματα autem sunt ipsæ χόρται συνεδρχαῖς, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Diis lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum ἀπὸ χόρται μὲν ἀρχῶν φαίγῃς πρὶν αὐτίκῃς ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα παλῦχον δεικνύσκει. Hoc Latinis propriè est imbui, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea imbui de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : Illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II, 3. Cottidiani & domestici hostes tyræcinis militum imbuebant. Tacit. I. ann. 36. Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas. Id. III. Hist. 15. Ut civili prada miles imbueretur.

V. 750. Μὴδ' ἐπ' αἰκινήταις καθίζον] Rectè αἰκίνους Veteres exposuerunt πέφους. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. διεγερθεὶς ἰδὼν. Μὴδ' ὑπολαμβάνει τὸ πλάζον τοῖς πέφους. Nefas habetis accedere ad sepulcra. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκα-
σμή. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τεπελεσμήον
ἡμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Πα-
ναίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus anti-
quus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux.
Orcus. Οἶνος sepulcrum. Menandro medicina. Orcus
perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo
correctus. Μετάδρασι.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ημέραι δ' ἐν Διότῃ] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνφεγίδας, ἀπαι-
σιν, Latini Ægyptios, ominales, religiosos, incommodos (sicut contrà ea commoda sydera sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quaritis & cælo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτίθει, & ἀνπιτίθει) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum, stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & qui dies boni, quique incommodi essent, distinguente bullâ notabantur. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideoque esse inauspicatum: auspicatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primam ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Merito. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐν Διὶ πεφυλασμένῳ εὖ κατὰ μέτρον.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullo post:

Αἱ δὲ τῇ ἡμέρᾳ εἰσὶ Διὸς παρὰ μηχανῇ.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας τῇ νύκτις τε καὶ ἡμέρᾳ ἐν Διὶ εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hinc tricar. Superius in ἔργ. v. 563.

Εὖτ' αὖ δ' ἐξήκοντα μὲν τροπαῖς ἡελίοιο

Χαίμασι' ἐκτελίσσῃ Ζεὺς ἡμέτα.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖς τῇ νῦς ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων

Ὅσιν ἐπ' ἡμέρᾳ ἄγῃσι πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiae, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετηκίδα μὲν δὲ Τετηκῆς est ultima dies, sive trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigessimum diem vocavit ἔλω καὶ νῆας, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hinc notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρμα δ' ἀρχαῖον] MS. I. σπέρματα δῖα, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δῖα. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' εὖ σύμφορος ἐστὶν] MS. I. αἰσύμφορος.

v. 785. Κέρη πὶ γλυκύδαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι γλυκύδαι. Sic quoque legendum versu 794. κέρησι

κέρησι δὲ τι περὶ. Vulgò ineptè: κέρη δὲ τι περὶ. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κέρη δὲ περὶ.

v. 793. Γῆρας φῶτι Γένεσθαι. μέγα γάρ τι νόον πεπυγμενόν ἐσθ'] MS. I. γένεσθαι. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Ifingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πεπυγμένον. πεπυγμενόν enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli facile non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πρύλαξο δὲ θυμὸν περὶ αἰεὶ αἰεὶ. Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cavens verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoanti mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommoda est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. πρύλαξο θυμὸν, ut superius: εὖ θυμὸν δὲ εὖ πάντα φυλάσσει, animo autem studiosè omnia custodi. Τριπλεσμένον ἡμᾶς est ἰσθὺς, ut apud Gregor. πλεὺς ἰσθῦς est festum celebrare. ἰσθὺς ἐπὶ Χριστῷ πλεμνόν, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat πλεμνός? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, πρίστη ἰσημέριον, πρίστη μεσῆριον, πρίστη φθινόριον. Prima quarta, πρίστη ἰσημέριον, est quarta à kalendis: secunda quarta πρίστη μεσῆριον est quarta post decimam: tertia quarta πρίστη φθινόριον est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertix, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante μέσσης περὶ αἰεὶ, media quarta meminit, quæ est quarta decima, πρίστη μεσῆριον. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, αἰεὶ αἰεὶ commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per περὶ αἰεὶ φθίνοντος καὶ ἰσημέριον μέσσης dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλος. Nicomachus Gerasenus in Ἀριθμητικῶν Θεολογικῶν libris: Ἡ δὲ περὶ αἰεὶ πάλιν αὐτοῖς θυμὸν μέσσης, αἰεὶ αἰεὶ, &c. ἔστι ἡ αὐτοῖς τὴν φυσικῶν ἀπὸ πλεσμενίας πηγὴ καὶ κλειδοῦχος τῆς φύσεως, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλος. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰόλος est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit : Αἶλα φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticiis : Αἶλα φύ-
 σιν κατανόμωζον πλὴν περὶ τὰ πικρίλα ἐμφαίνοντες τὸ οἰκειότητ' καὶ ἐπὶ
 τῶν αἰνῶν πωτῆς ἢ καὶ θολῆς ἀλγιστάτης. διὸ καὶ κλειδῶναι πᾶσι τὸ φύσις
 αὐτῶν πανταχῶς ἐπινοήματα. *Æoli naturam appellabant quaternarium,*
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
 constitutio , unde etiam *clavigerum natura* quemdam ipsum undique co-
 gnominabant. Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus* Vulcaniarum Insula-
 rum Rex fuisse traditur , & cœlestium motuum peritus , idēoque
 ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
 rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quād copula sit exte-
 renda , legendūque : αἶλα καὶ αὐτὴ φύσις αἶλα. Dorica Dialecto.
 qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἶολα.
 Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho , non contrā.
 Αἶλα , & Παναῖολα sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
 potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum :

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quod Nicomachum Gergasenum dixerim,
 uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergase-
 nos, sed eos dici Gerasenos. Verum si Photio non credit, credat
 Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem
 urbs vocabatur Γέρασι, & Γέρασι, incolæ Geraseni, Gergaseni, &
 Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Belle
 Judaico 20.

v. 804. ὅρκον πινυμέναις] Interpp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
 divit ὅρκον esse perjurium? ὅρκον ἀλγιστάτης est jurisjurandi fidem vio-
 lare, perjurum fieri. Sed ὅρκος numquam simpliciter est perjurium.
 Ceterum in MS. I. legitur : ὅρκον γυνόμενον. *Orcum natum*. Sanè sic
 legisse videtur Virgilius : *quintam fuge : pallidus Orcus Eumenidesque*
sata. Ubi Servius : *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
 quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia
 jurantes trepidatione palleant. Apud Orcum enim defunctas ani-
 mas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas ad-
 juvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in
 Verr. Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam
 Cererem rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Poen. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon
 Orcus est. Glossæ Philoxeni : Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus
 Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus

Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρεον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πῦπος ἐζήλωσε πολυτελὴ νεκρῶν.

Εἰς τ' ἴσσι ὄρεον τὸ σφόδρ' ἐρχεται εὐπλῆς.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit atrox valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit εὐπλῆς, cum aliter legeretur εὐπλῶν ὄρεον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρεον inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scri- psit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à senten- tia Hesiodi, quòd illo die Erionidas quoque natus canat: cum He- siodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt,

v. 812. Εἴθ' ἂν μὲν γὰρ τ' ἡδὲ φιλοδύμῳ] MS. I. εἴθ' ἂν μὲν γὰρ τ' ἡδὲ φι- λοδύμῳ. Bona, siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθῆς κελεύουσιν] Pauci veracem dicunt. Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. Nona fuga melior con- traria furtis. Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sen- sus, quem & Salmasius à πᾶν videri.

v. 820. Μάστιγ' ἀπὸ πῦρος δὲ ἀπὸ μετ' αἰχμῆς] MS. I. μάστιγ' ἀπὸ πῦρος δὲ μετ' αἰχμῆς. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσσι. Paul- lō antè τὴν πελοπλοιδῶν perperam vertunt benè clavatum, cum sit πε- λοπλοιδῶν in qua multa sunt sedilia remigum. Κλαῖδες enim sunt transtra. v. 823. Μειδῶντες sunt μεταξὺ πείρασιν, dies intercurrentes, qui inter faustos & infaustos volvuntur. Vulgò incerti vertunt. δεινὸν est πείρα. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοσάο. Hesiodus emendatus & vindicatus. Ταύσφυρ. Δῶρε. Ἀφροδίτης. Πλεκτὰ ὄρματα. In Hesiodo conjectura. Ὁ χέειν ἄτλῳ. Phædrus emendatus. ἔχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πτόχες in scutis quid. Πτύχες montium iuga. Πολύπλυχ. Ὀλυμπ. Ἐκαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

Α ΣΠΙΣ. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hanc libraria laudat nomine Ἀσιδανοῦ. Latinis, inquit, secundum Hesiodum in Ἀσιδανῷ Ulysses & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non in Ἀσιδῷ sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendam videtur apud Servium.

In Ἀσιδῷ v. 3. Λαοσάο. Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. Λαοσάο, εὖρε ἢ συγγενῶσι πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ δὲ δειλὸς Ἀθήνας. Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedem, Plutarchus Lydica, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alceæ filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' αὖ καὶ δέ. Lege: ἡ δ'.

v. 23. Τὰ δ' αὖτ' ἴδμεν. Diaconus legit ἴδμεν, & interpretatur περιόρμεν. Pessimè meo iudicio. Γίμφοι πόλεμιο καὶ φυλέπιδι conjugenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρος φονεύς] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire δρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίγανος. Interpretes tamen portentoso errore transfulerunt: Martis depulsorem. Inferius:

Θήκετο δ' αὖτ' ἄρ' αἰμοῖσι δρῆς ἀλκτῆρος σίδηρον.

Infecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Ταυσφύρα Ἡλεκτρωνίδας] Pulcra Electrionida. Ridiculè Interpretes. procera Electrionida. quam paullo antè appellaverat εἰσφύρον, nunc dixit ταύσφυρον. Hesych. ταύσφυρ, ὀρθόσφυρ, εἰσφύρ, λιπρόσφυρ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eundem: Ταυαῦφης ἐστὶ λιπρόφνης, tenuiter textus. Ταυαῦφης Ve-

teres exponunt *αὐτῆς*. Ταύτεριχα, λιπῶτεριχα. Ταυὰς non solum est *μακρὰς*, sed & *λιπῶς*.

v. 47. Τερπίωνος δῶροισι πολυχρύσῃ] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἶδ' ἢ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δῶρον Ἀφροδίτης esse *συναίαν*, *ἰόνιον*, *φιλότητα*, *Concubitum*, *consuetudinem*?

v. 42. Βίβω Ἡρακλείῳ] Ineptè vertitur: *vim Herculanam*. Cum sit secundùm pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptionem, ipse *Hercules*. Inferius:

Εἰ μὴ οὐκ ἐν μέσσοις ἦεν φέρον, ὅππῃ φαίνεται.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ οὐκ ἐλθῶσα Δρακόντι μῆδ' ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpreter, *robur virorum*. Ubi Interpretes denuò: *draconis horror*. Imitatus est Horatius:

Perrumpit Acheronta Herculeus labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: *Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero*.

v. 63. Πλεκθῆσιν ὅφ' ἀεμασι] Inferius v. 309. ἀεμασὶ πλεκθέντι. v. 307. ἰὺπλεκεῖς δίφρους. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλέκων de curribus, ut apud Latinos *texere* de navibus. Claud. *Qua sylva carinas texuit*. Propert.

Ite tates curvas & leti texite causas.

Ut pulchrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πᾶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. Θ. p. 602. Δίφρον πλεμφαίνων, καὶ ὁ δηλαδὴ μέγας ὁ πῶλεκται. Ἀλλὰς ἢ ἰὺπλεκεῖς καὶ ἰὺπλεκεῖς λέγονται. Vide eundem ad Iliad. Ψ. Texebantur autem curus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἦν ἄτλῳ ὀχίῳ] *Culpa suam luens*, non *noxam*, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpa suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φρεῖσι ἦσιν αἰσθητῶς

Ἦν, καὶ ἄτλῳ ὀχίῳ αἰσθητῶς θυμῷ

Hic verò mente sua captus ivit, suam culpa luens stolido animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, *filius non portet delicta patris*, hoc est, non *luat*.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θῆσον ἔχ' ἥνια φοινηγόντι ἵππων ὠκυπόδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo,
Et ora frenis continet spumantibus.

Bic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

———— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiâque ora coercet.

Id. V. Metam.

———— *Dea fertilis angues*

Curribus admoveat, frenisque coercuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celfos sonipedes ocyûs subigit iugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Prævalidas vires.

v. 103. Η'Θεῖς] Malè in multis editionibus legitur ἡ Θεῖα. In aliis ᾧ Θεῖν, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III, v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

Η'Θεῖ ἡ μεγάλη δὴ σε καὶ ἰσχυρόν κτηπύκω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Εὐνοσίγαισσι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Η' πόντος Ωκεανὸς ἐν ταυρόκομος ἀγκύλαις ἐλίσσων, κυκλοῖ χθόνα. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circuit terram. quam ejus filii, Fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quòd sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pingua culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis voluitur Ausidus,

Qui regna Daunii præfluit Appuli

Cum sevit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰσάγοντες ἐξ αὐτῶν πύλης, ταύρα μὲν εἰσάγου λόγῳ τὸν Ἀχελῶνα φασί, καὶ ἰσχυρὸν καὶ τῶν ἄλλων ποταμῶν, ἀπὸ τοῦ ἔχειν, καὶ τὸ κατὰ τὰ ῥέοντα καμπτῶν αἰς καλῶς εἶναι. — Qui autem

ex fabulis verum colligunt, sauro similem formam Aschelonus aiunt, ac & alios fluvijs, ob strepitum & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Aelian. Var. Hist. 11, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ος Θύβης κρύδιμον ἔχει] Interpretes vertunt: qui Thebæum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχει dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præfunt. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habeoque regoque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμὰ γηθήσις] Nonnulli codices legunt non malè: πύλας γηθήσις.

v. 136. Κωίλω ἑνὶ πετρῷ ἵηται Δαυδάλειον αἰδάμεν[ον]] Diaconus contendit αἰδάμεν hic non esse lapidem; sed αἰδέμεν. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV. Metam: de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facillè invenies.

v. 143. Κωίλω δὲ Διὶ πλύχας ἡλέλαστο] Interpretes inscitissimè: cæruleis plicis fulgorem interfecantibus. Verte: cærulea lamina erant ductæ, Κωίλω πλύχας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum Δαίτῃς κωίλω, cærulea lorica. Πλύχας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit τὴν Διὶ πλύχας, ἐκ πλάλλας ἡλέλαστο. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σῦν, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ Διὶ πλύχας ἡλάτῃ δαίτῃ χαλκῷ αἰτείρι

Ἐν τῇ ἐσδομῇ γῆρας χάρη.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hostis. Ajacis clypeus erat ἐκ πύλλας, singula pelis constituebat πλύχα, sive plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν μὲν ἑλπίσιν Διὶ πλύχας, αἱ δὲ αἶψ' ἐν γῆρας.

Ἡσίοι.

ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πλῆγας ἤλασε Κολοποδίων
 Τὰς δύο χαλκείας· δύο δὲ ἰνδαλὴ χρυσίπτερος
 Τὴν δὲ μίαν χρυσίω.

Sed duas quidem adexit per plagulas, hæ autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas areas, duasque intus stanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissime Interpretes πλῆγας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione Scuti Romanorum συνδιώματι appellat, lib. V I. Ἐκ διωτῆ συνδιώματι, ταυροχόμῃ πεπηγὼς ὅλον μὲν δὲ πῦμα μοχλεῖ δέματι ἀεικίληται. Scutum è duplici tabulato glutino taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex 'inco coactili sæpius aut decies in se complicato συμπλέγματι dicit, quæ Præter Veteres πλῆγας. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόρραδός αἰσὶν ἡμῶν τῷ κεῖνται διλωρονίζετο, ἐκ δὲ λίνου πεποιημένον ὑφάσματος οἷον αὐστηρὰ ἰκονῶς ἡλιομήνους ἀλάβερχον πολλάκις ἀεικίληται διπλῶν ὑφάσματος συνδιώματι. ἐς ποσὺν τοι δὲ καὶ αἰνιτικῆς αἰσῆς καὶ συμπελάθῃ, ὡς καὶ βέλους εἶναι πεινὸς στρατιώτην, ἡλεθρῶντο δὲ καὶ ἐκταραδίζετο καὶ πλεῖστον ὑφάσματος ἀεικίληται. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probe salito maceratum, sæpius replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem huius texti plagella octodecim & eo plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πλῆγαι dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλῆγαι sunt etiam pugillarum tabulæ, sive sint eburnæ, sive lignæ, sive aureæ. Hinc διπλῆγαι, τριπλῆγαι, πολὺπλῆγαι. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλῆγαι ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ δ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πλῆγας.

Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus vallas exponit. Jugis montes conpescuntur. Hinc nostro in Theogon, v. 113. πολὺπλῆγαι Ὀλύμπου est multa juga habens. Ineptè Interpretes: cœlam multis sphaeris implicatam. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de huius vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & ἐκλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἐπεὶ πέντε πλῆγας ἤλασε Κολοποδίων. Quoniam quinque laminas ducis Vulcanus. Idem alio loco: καὶ ἄρα χαλκὸν ἤλασε, quam faber ararius fecit. Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ærarii. Hinc ἐλάσματος sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. I. πέντε πλῆγαι ἤλασε. εἰρητὴν τῷ το μὲν κατὰ τέχνην χαλκὸν ἐκλαύνει. dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim propriam χαλκουργίαν verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκῆν ἐνέστη σίδηρον ἐκλαυνόμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum duci. Idem I, 50. Καταχαιρὲν χρυσὸν ἀπλάττει, ἡμιπλήθει δὲ αὐτὸς ἐκλαύνει.

ἐξήλων. Immensam vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit. Noster inferius in Theogon.

Τὸν ὡς ἑλάνειον ἔρχετο ἐλάνειον.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐλαλάνειον κίεε εἴη.

Ne si cor ei sit ex adamantem ductum. Ε'λαύνειν Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: Ne quis se duceret ære. Πτύχες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα θεόντες. Ἀ'πλη. In Hesiodo menda exempta. Eidem lux. Ἀ'μφι Κανέα, & similes locutiones. Τιταρήσι. Ἀ'γελαιή Ἀ'θλω. Μάχιον κορύσσειν. Danielis Heinssii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασσίτερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρός est ὠχρός. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Ο'δόντων λόκα θεόντων] Pervenissimum loquendi genus est pro ὀδόντων λόκα. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πόνη χλωρὸς θεόντων, herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante eum David Hoeschellius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λιπαρὸς φάσμα χιλαί, vertit Cicero obscuro corpore *chela*.

v. 147. Ο'δόντες ἄπλητοι] Dentes magni. Hesych. Ἀ'πλητοι, ἀπρόστοι, ἀχρεστοι, μίζα. Interpretes pessimè: dentes inaccessi. Ut & v. 230. Γεργύνης ἄπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἄπλητοι manus magna, terribiles. Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἄπλητον ἔχει. Hunc furor magnus tenet. Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἄπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Ε'ν δ' ὁμοῦς πε, φέβεται Ἀ'νδροκυσίη πε διδύμη] Legendum: ἀνδροκυσίη τ' ἐδιδύμη. Verendum verò: In eo tumultu, terror, & homicidium ardebant scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἔπειτα πείτῃ] Legendum ὅδ' ἔπειτα.

v. 179. Καί τις τ' ἄμφι Αἴαντι, Δρύοντι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Caneus Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subjicitur:

Ἀργεῖοι, χεῦσιν αὖτε χροὶ τάχ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, *οἱ ἄμφι Πλάτωνα*, pro *Πλάτων*, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιπερήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιπερήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιπερήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἰδιόκην ὁμοφώνως Τιπερήσιον. Stultè ὅζον Ἀρηὸν vertitur *notus Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici *πυλαμικὸς ἄνθρωπος* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantiz legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀρηόν.

v. 185. Ἀστυλοὶν οἰωνιστῶν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur *Astylos*:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Γερῶν π] *Ruensium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: Γ' ἱερῶν π *avidorum* scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγλαίη τετραγύεια] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθλῶα, ἢ ἀπὸ τῆς ἀγῶν λίσσας, τετρίσι, τετραγυῖα. Noster infer. Theog. v. 318. Homer. Iliad. δ, v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαία.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῃω ἰδίλυσαι κορύσσειν] Quid est, *pugnare velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κορύσσειν μάχῃω est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paulò antè: Κορύσσειν κλέγον ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχας ἐναεὶ μὲν ἔργῳ
ἔργῳ δὲ πιδίῳ κορύσσειν.

Pugna homines interimendis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κορύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κορύσσειν αὐξάν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίον κορυσιμῶναι ἐρδοῦλαισι μηχαναῖς, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Οἷον δ' ἰδὼν ἄγνος Ὀλύμπῳ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνυτ' Ὀλύμπῳ *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τὸ δὲ διὰ σφύγγων πὶ πύργῳ τῆς βασιλείας κατῆρξεν πᾶς ὁ τόπος τῆς πρώτης καὶ τῆς τεταρτῆς. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca repleban-
tur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοι μὲν ὑπὸ λαοῦν συρίζων ἵσαν ἀδελῶν

Ἐξ αἰπυλῶν περικύβητον, αὖτις δὲ σφισιν ἄγνους ἰχθῆς.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ure; circum-
que ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἱππῶν μὲν ἱππῶν ὑπὸ τῶν αἰπυλῶν

Ὁρῶν χεῖρας, αὖτις δὲ σφισιν ἄγνους ἰχθῆς.

Horum equi deinde obviam sibi mutuo facti, acutim hincivere, circa-
que ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rampent arbuta cicada.

Juvenal. Assiduo rupta lectore columna. Nec aliter intelligendus ejus-
dem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid eris, si gloria tantum est?

Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica

Thebaidos, latam fecit cum Stacius urbem,

Promisitque diem: tanta dulcedine captos

Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi

Auditur. sed cum frogit subsellia versu

Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger &
Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Aufonianis lectionibus
vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem
tandem in agone Capitolino Thebaidem suam recitasse, sed non pla-
cuisset, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvena-
lem dicentem: sed cum frogit subsellia versu; nimirum Poëtam reci-
tantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diver-
sum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui
frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρό-
των, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fon-
dum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70,
Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangen-
tem, fecer eloquens ultro in familiam patriciam adscivit. Sed uterque
nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea
ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione di-
citur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum.
Martianus Capella: Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque
sanctorum cognoscentium quoque perfregere subsellia. Non nego tamen
etiam de Κρότων & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus
posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. Dignam omnino, quem plau-
sibilibus Roma foveret ulnis, quòque recitante crepitantis Athenai subsellia
curvata quaterentur.

V. 204. Εἰ δὲ ἀγρῆ, αὖτις δὲ ἄλκιμον ἀνδρῶν ἱππῶν

Ἀντιπῶν τοῖς ἀγρῶν. Στὰς δὲ ἰχθῆσιν ἀνδρῶν] Hi versus nec

rectè sunt expoliti, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim
referas

referas cū αἰῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatā omnis λῆ-
ξιν tollitur.

Εἰ δ' αἰῶνι, αὖτε δ' ἄλβ' ἀπείρατος ἐσφάινω
Ἀἰνιάντων cū αἰῶνι διαὶ δ' ἐξέρχον αἰείδης.

Ibi erat coetus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certami-
ne Dea verò incipiebant cantare. Αἰῶνι hic est concio, coetus Deorum,
qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλείη πυγμή
poni post ἐσφάινω. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πυρίφθονος χρυσίου] Interp. stanno liquefacto. Sed πυρίφθονος
χρυσίου est idem ἀπύφθονος χρυσίου, stannum benè excoctum, pur-
gatum, optimum. ἀπύφθονος χρυσός Herodoto est purissimum, ἀπύφθονον
ad obrustum, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθονος χρυσός
opponit χρυσόν λευγόν, album aurum. Ubi aurum λευγόν est aurum
cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere,
ut apud Catullum, lurore expaliuit auri. Minc Augustinus sermone
de commate Psalmi L. Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid
volui? aurum pallorem terra? argentum luorem terra? honorem tem-
poris futum. Theodoretus: Διagnῶναι χρυσόν δοκιμόν τι καὶ ἀπύφθονον.
Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in
Analectis emendat ἀπύφθονον, χρυσίου ἀπύφθονον eidem argentum rustula-
tum. Pollux lib. VII. ἀπύφθονος χρυσός ἀκέραιος, ἀκέραιος, εὐλεπής,
πικραυφής.

v. 224. Ἀἰὼφι δὲ μὴ κίβισις θῆ] Quam malè Interpretes: circum
ipsum autem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, asse-
quetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum,
sive perā. Κίβισις est πήρα, κίβισις. Callimachus:

Εἰ δ' ἐπιθήσῃ πύρρις ἐμὴ κίβισις.

Sic dicta quod in illam reponatur βύσις, id est περὶ, si magni Ety-
mologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expo-
nit: ἐβάπαιζεν cū διελκὰς τὴν ἀγρίαν πύρριν καὶ περὶ αὐτῇ τὸ Γοργόνιον ὁ Περσέας.
Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ inter dici κίσπη
& κίσπη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obso-
nia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίσπη, & Etymologicum
Magnum in κίσπη. Latinis proprie dicitur sportula. Menander in Dy-
scolo apud Athen. Deipnosoph. IV.

Ὡς θύει δ' αἱ τοιχόρυχοι
Κεῖρας φέρουσι, σάμνι ἐχὶ τῷ θιῶν
Ἐνὲξ αἰὲν ἑαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίβισις, quamvis & ipse post
in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dale-
campius vertit lectos.

v. 229. Πεσὺς Δαναΐδης ἐνθάδ'] Interpretes cū hæc, & paulò
præce-

præcedentia ita vertunt : *ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. *πλάινος* & *πλάινος* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πλάινον, ποδῶν. πλάινος, πλῆξον*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*] Exponitur : *In viridi adamantante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? *χλωρός* Græcis non solum est viridis, sed etiam *ώχρος* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀχλὺς χλωρῇ*, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδίνους*, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem *χλωρόν* frequenter poni pro *ώχρῳ*. Sicuti contra ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herba* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*, *in pallido adamantante venire*, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἔκπρος ἐν πτεροῖς*, *equi in alis* pro alatis. Ennius : *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

————— occurrit *Acestes*
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursa.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. *Ferventis divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret*. Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. *Ἐχέουσιν ὀδόντας*] Propriè acuebant dentes, ut in *ἔργων* v. 573. *ἄρπας χαρτοσίμῳ* falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod treudentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum acuitur ducitur in core.

v. 260. *Προφίης τ' ὡς πρεσβυτέρῳ*] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum : *Καλλίπῃ μὲν προφίῃ ἐν αἰπείῳ* interpretatur *προφίῃ, πρεσβυτέρῳ*. Quasi *ἐν περὶ καλλίπῃ* essent posita *προφίης* & *πρεσβυτέρῳ*. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in *ἔργων*. *Ὅς τις προφίῃ μὲν ὀδῶν προφίῃ πρὸς ἔργον*. Sed hæc nihil faciunt ad significationem *προφίῃς* pro *πρεσβυτέρῳ*. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans. *προφίης* ἢ *ἄλλων* præ aliis excellens. Concisè dicitur pro *ἐν* aut *ἐν* ἢ *ἄλλων*, ut *διὰ γυναικῶν*, *nigra lanarum*, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem ὅτι *πρόφῃ* hic impegisse.

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γενόπαχης. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux. Βάβυ λήιον. Πέτῃλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Εἰφίεσθ, ὀπίσχειν ἴππους. Ἀκρίων ἀεθλόν. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, αἰρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπείδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μαστράειν, μαστράειν, μαστράειν. Massare. Θήλυς. ἑέρση. Θήλειαν νύξ. Ἡ ἑλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαός, multitudo. Populus.

v. 264. **Π** Ἀρ' εἰ Ἀχλὺς εἰσέκη] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum Ἀχλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contra φῶς est χαρῆς. Hesych. φῶς, χαρῆς, σπινθήρ. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἱερὰς περὶ occurrunt. Cur verò ἐπισφυγῆ transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit κακωδὴρ. Sed iste homo supra triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισφυγῆς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γενόπαχης appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cum alia membra macescant, & exarescant. In ἔργων, v. 496.

Μὴ σε κατὰ χροῶν αἰσχυρὰ κατὰ μέγαν
Συὸ πνίη, λεπτὴ δὲ παχυνὸν πόδα χεῖρ πίσει.

Ne te mala hyemū difficultas opprimat cum paupertate: macilentam verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuūque tumebat

Orbis, & immodico prodibant tubero tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξῆναι πατὴρ παῖδας ἀπὸ δόσθ' ἵως ἀνδρὶ λαμὸν παχυνθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cuius sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δόσις σταθμὸν ῥυτῆρα γῆρας
Σπινθήρ, τ' ἵδρα, ἰαλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
Καὶ κεν ὄρεθ' ἵππον, μαζάλλω ἐπ' ἡμιόδω δαίτο.

Hunc

Hunc si tibi dares stabulorum custodem esse, & caulorum curatorem, ut frondes hedis apportaret. Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste bene habitus mendicus caperet, quam ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysssem fuisse bene habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum proci, qui volebat Ulysssem tractare arcum à Penelope propositum, istum hospitem ait esse μέγας καὶ ἀπυγνός.

Οὗτος δὲ ἐστὶν μέγας καὶ ἀπυγνός.

Iste hospes valde magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μεγάλῳ ἐπιγνίδω δοῖν esse, corpulentus fieret. In hanc rem producantur ex sequente libro:

Οἷον ἐν μελίῳ ὁ γέρων ἐπιγνίδω φαίνεται.

quale ex pannoso hoc habitu senex femor ostendit. Quod enim hic ἐπιγνίδω dixit, paullo antè appellavit μερὲς καλὴς καὶ μεγάλῃς. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est μέγας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genū utque tumebat orbis. Εἰς γένυ ἐστὶν νεκρὸς ἀλυσίμω. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, καὶ ἐπὶ τὴν ἑξῆς sonatur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu ἐπὶ γένυ φαίνεται Ulysssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plura corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad στυμνίαν. Minatur potius se feri potui illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερηφανίζεσθαι.

V. 273. Εὐστρώτῃ ἐκ ἀπύτης] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponas fellis insidentes in curus imponebant, quibus ex parentum aedibus in mariti vhebantur. Vide Lucian. in Lapethis. Suid. in Ζεύς.

V. 277. Χοροὶ πνίζοντες] Saltantes. Homer. Οδυσ. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δόρυ πνέοντα χιζέει πρὸς

Ἀνδρῶν περιζώντων χαλκίζοντα καὶ γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Τὴν περὶ ἐν κρητὸντα φαυλὸς quo forasque videtur
Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine fumeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam cogit amor Notus

Lasciva furem ludere caprea.

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nixidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, *dare brachia est saltare gestu brachiorum*. Exprimit autem habitum mulierum, quæ brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Græcis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione & *ludere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, ἄγχις, ἁρδότης, saltator, histrio. Prudent,

Saltaat Tonantem tauricorum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ἀρχισαῖ ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φεγμύλῳ] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αἰεὶ ἐρχίστορες διδάσκοντες ποικίλῃ καὶ λαϊῶν ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: κάμαζον ὑπὸ αὐλῇ, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλητῆρα δὲ ἱκνῶντες ἀπὸ δὲ ἱκνῶν. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli precedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiā canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ δὴ πνήσῃ Ζέφυρος Βαθὺ λήϊον ἐλθὼν.

Velut cum spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: Βαθὺ λήϊον ὑψόρρον, σπορόρρον καὶ ἐλόν. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωρίον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager confitus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Vertere, Macenas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit strictis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infra, non vinea culta, sed Andron
Cerberus & stygia navita purpure aqua

v. 289.

v. 289. Κορωνίοντι πίπλη] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit fo-
lia aristarum spicis grvida, & quidem rostrata? Est foedissimus er-
ror. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent
Hesiodum abuti vocabulo πίπλη, & uti pro σίχνης, καλαίρας, culmi,
aristæ. Sic in Veteri epigrammate κορωνίοντι λήιον, est ager refer-
tus laeta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione legun-
tur apud Herodotum L. I. c. 193. de Babylonis agro: Τα δὲ φύλλα αὐτόθι,
τῷ περὶ πύργου, καὶ τῷ περὶ τῆς πόλεως γένεσι ποταμῶν ἐπιτίων δακτύλων.
Quaternium autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque
hordei aristis. Legendum verò est κορωνίοντι, ex antiquis li-
bris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορωνή. *virga
capitata*. Phavorinus: Κορωνή πῶσι ράβδος κεφαλαιωτὴ περὶ τὴν κορὴν
λέγεται. Johannes Diaconus hoc loco exponit, ράβδος καὶ δι' ἐκκορπίαν
εὐόση. Κορωνή γὰρ ἡ ράβδος. Idem est κορωνώδης. Theophrastus aspara-
gum κορωνώδης dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpli-
citer exponit ramosus: Κορωνώδης, ἐξώδης. & Κορωνήσις, ἀλάσησις. Sic
quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορωνίοντι, ut notat
Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spica-
tas aristas*. Dracontius in Hexaëmero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferroque fates inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est κορωνίοντι à κορωνή, ut &
κορωνώδης clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορωνώδης Theo-
phrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. Κορωνή est clava. Κορωνίοντι
Diaconus exponit ράβδος καὶ δι' ἐκκορπίαν εὐόση. Κορωνή γὰρ ἡ ράβδος.
Vide Phavorinum in κορωνή & κορωνώδης. Diaconus affert etiam in-
terpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & expo-
nit κορωνίοντι μέλαινα, unde patet à multis seculis hujus vocis scri-
pturam fuisse ambiguum. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non
video. Κορωνίοντι potest quidem nigrum significare, à κορωνίως, quæ
est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc
locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Dia-
conus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed ni-
gras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. Κορωνίοντι retinent
MSS. & edit. antiquæ, idque est à κορωνή. Quod inter alia notat quo-
que omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cum maturue-
runt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημήτριος ἀκτὴν. ver-
tendum Cereris donum, ut aliquoties in ἔργῳ, quia frugum usum
prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. Ἐπιπλον ἀλωῶ] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-
velli ἱππῖον, quod rectè exponunt ἐξίτητον ἐπὶ τῷ ἄλῳ, hoc est ex-
tenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectius exare-
fecerunt: Hesych. πιπλῶν, ἐκπίπτει, ἐκτρίβει. Qui verò retinere vul-
gata

gātam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πῖονι μέτρησεν
Ἡ δαίμων ἱκεῖνος ἀνὰ λήκων ἀλάλῃ.

Nam ipsis valdè pingui mensurā
Dea bono frumento implevis horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ἔρχεται χρύσειον ἰὺν] Ὁ ἔρχεται non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio verus Herodis:

Μήδ' τις ἡμετέρων ἔρχεται, ἢ ἐνάλια δύνει.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὰ γὰρ μὲν ἐν] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Ἐφίεσαν ἀκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἐφίεσαν ἵππους inferiùs dixit ἐπίεσαν ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Ἐπίεσαν ἀκίας ἵππους, nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Ἐπίεσαν & ἐπίεσαν dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπίεσαν ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Ἐπικροτῖον πῖνον ἄρμα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Ἐπικροτῖον esse subsultare πῦρ καίται; legendum: ἐπικροτῖον.

v. 311. Ἀκρίων εἶχον ἄθλον] Indefinitum certamen Interpretes transulerant, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cùm adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cùm hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Totā res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐντὶς ἀγῶν] In stadio, circo. non: intra agonem, quod

in versionibus extat sine sensu Ἀγων est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἄγων ὁξύτοιον, γυμνασιον, ἀθροισμος. Idem. ἄγων ὁ πᾶσι ἐνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon Ἀγων λέγεται τελευτῆς αὐτὸ τὸ χοροίον, ὃ ἐν αὐτῷ ὄχλῳ, καὶ ξυναμφομένην, ὥστε καὶ πόλις. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10. Ἐς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum coetum*. Hesiod. Theog. v. 91.

Ἐρχόμενοι δὲ αἱ ἀγῶνα θεὸν αἰεὶ ἱλαίσκονται.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit, quæ lectio vulgatæ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δεσμός, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus Δεσμός τις γυμνασίους. ὅτι δρόμοι τίποτι πῶς ἴσται, ὅτι ἐπὶ τῷ ὁμίῳ οἱ νέοι. *Gestatio* locus ubi gestabantur lecticæ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. *Jus* pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. *de interrogationibus in jure faciendis*. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θέα καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λέχεια loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Οἶκος, ἔλαιον, χύτρα, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: ἀειλῶν εἰς τὸ σκόροδα, καὶ τὰ κρήμυα, καὶ τὰ λιθωντὶ καὶ ἀπὸ τῶν ὀρωμάτων, καὶ ἀπὸ τῶν γέλη. *Abiit in alium*, ἔρ cepas, thus, tum ἔρ aromata, ἔρ omnis generis merces. hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. Ὀρεῖς pro ὀρεσιπωλείῳ forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ διὰ καὶ διδρακεν ἐκ τῶν ὀρέων. *Indignis nos afficis malis*, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθυὸς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διεκεμάριζε μὲν αὖ τοῖς ἰχθύσι in minulos me concidit nummos in piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μίχα φέρπει λαῶν] Latine redditur vulgò: *prestantissime populorum*. Sed hocine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortalium*. Hesych. Λαοί, ὄχλοι, δῆμοι. δύανται δὲ ἕως εἰρηάζανθωποι ἀπὸ τοῦ εἶναι λάλιοι, ἔνθεν καὶ μέγιστος ἀπὸ τῶν μεμνημένων ἔχειν τὴν ἵπτα ὃ ἐστὶ φωνὴ.

v. 331. Γλυκερῆς αἰῶνι ἀμύγης] Interpp. *dulci auge spoliaris*. Cur non

ἄνθρωποι δὲ τὰς τριῖνας. Hesych. αἰὼν ὁ βίος. ἢ αἰσχροπύον, ὁ δὲ ζῶντες ἄνθρωποι, res trita.

v. 340. Εἰσυμάρων.] Non viderunt quod pertineat ἱερουργῶν, qui vertunt certatim. Referendum ad ἱερόν. Εἰς δὲ φεγγὶ ἱερόντο ἱερουργῶν. In currum insiliit celeriter. Ibidem ἀδύνητος est generosus, ut millicies monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt Interpretes.

v. 358. Συνοισάμεθα πτολαμίζεν.] Πτολαμίζεν non est bollare, bellum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πάλαιμος & Latinis bellum frequentissimè pro prælio. Sallust. In eo bello trecenti milites desiderati sunt.

v. 364. Πάντῃ ῥῆσι συνεύδων.] Omnibus viribus nitens, incumbens. Interpretes ut solent: totis animis festinans. Hesych. συνεύδων, συνευδάζων, εὐεργῶν. In ἱερῷ. Συνεύδων δρόμῳ, φυγῇ, αἶνον αὐθιγῶν. incumbere arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem συνεύδων εἰς ἀφίτος divitiis quærendis operam dare. Alianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλος δὲ ἱερῶν συνευδάζων ἢ ναυλοκῶν, ὃς μέγιστα ἦδὲ πλεονεξία πρῶτον διεμεγαλύνει. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit, quos ad ejusmodi factus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡνίοχος δὲ ἱππῶν.] Bene Latinus codex. ἱπποπλοῦς, hoc est πλοῦσιον, ἱπποπλοῦτον. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσι δὲ Μυρμιδόνων τι πόλις.] Est Thessalia. Volleius Paterculus: Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium manu eam regionem armis occupavit. quæ nunc ab ejus nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.

v. 389. Ἀφ' οὗ δὲ τῷ σίμας μασιχῶντι Λείσεται.] Μασιχῶν & μασιχῶν, quod apud unum Hesychium in μασιχίζεν legitur & exponitur σφοδρῶς μασιχῶν, est paragogicum-ἢ μασιχῶν, μασιχῶν, id est, edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. pappat μασιχῶν. A quo μασημα, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro eodem massare, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8. lib. II. c. 29. Unde liquet μασιχῶν notare actionem eam, qua animalia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehensasque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto loco Vir summus Thomas Reinésius, in litteris nuperis ad me datis, rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μασηξ cibus. Homerus Iliad. I. v. 324. μασηξ ἔσθ' ἐκ γλαυκῶος. Escam postquam invenerit. Vide ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἔσθ' ῥ' ἔστι.] Diacono θῆλυς est ἀπαλὴ tener ros, quem sequuntur Interpretes, qui interpretantur, mollis, alii ineptius: femininus. Verum θῆλυς ἔσθ' ῥ' ἔστι est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλυς ἔσθ' ῥ' ἔστι ὁ πᾶς φανὴς θῆλυς παῖς, δρῦς, καὶ θηλέων. Probat Etymologici Magni auctor, præfatus τὸ θῆλυς dici pro θηλή, ut vice versa ἡρὴ pro

καρὺς apud Callim. θηλή autem esse à θῆ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐν, inquit, θῆ ῥήματα θηλῶν τὸ τρέφω, ἢ ὁ μάλιστ' ἐστίν. Ὁμοῦ· γυναικὶς τι θήσεται μάλιστ' ἀντὶ τῆ ἐθελήσεως. Ἐκ τῆ θήσεως ἐν γίνεται ῥηματικὸς ὄνομα θηλή. καὶ τροπὴ θήλυς, ὡς καὶ ἡ καρὺς. At Eustathius ad Ὀδυσσ. 1, ubi hoc ipsum exponit θήλυς ἔρση, θήλυς ait significare θρησκυλικὸν per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θήλυς pro θηλεῖα. Θήλυς, ait, ἢ θρησκυλικὴ τῶν φωνῶν ἐκ μεταφορῆς τῆ ζήτησιν, ἐκ οἷς τὰ θήλυα θρησκυλικὰ εἰσι τῶν γεννητῶν μάλιστ' ἢ περὶ τὰ ἀρρενα. ποιητικῶς δὲ εἴπαι τὸ θήλυς ὁμοίως τῇ πελειῶ ἐφ' ὅχλῳ ποιῶν καὶ τὸ θήλυον τι μάλιστ' αὐτῶν καὶ τὸ θήλυς αὐτῶν. Quod verum est. θήλυς ponitur pro θήλεια. Eadem ratione & apud Sophoclem ἰθὺς θήλεια dicitur. hoc est ὑπερβολῆς καὶ ποιῶσαι θήλειαν, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ θήλυον λέγεται τῆ θηλῆς καὶ φαίνεται ἐπινομογραφία. ἡ δὲ θηλή ὄρεα καὶ ὁ Ἐρμώβης, ὅτι περὶ θηλέων ποιῶν, ὡς περὶ δροσίστου, &c. Θήλυον est foemina λέγεται τῆ θηλῆς, id papilla dicitur. Θηλή autem, Hermogene, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus ros nocte repones.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῳ, καὶ Βακτρίας, ὅπου μὴ ὕψι καὶ χερσὶ, ἢ ἀσυνίως. αἱ δὲ ὄρεσι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ αἱ περὶ Κυρήνην καὶ Ἐσπερίδας τόποι. In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi raro aut nunquam pluit, rore omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θήλυς ἔρση est vim habens vegetandi, & fovendi fata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κείχουσι ἀστυλῶδες πλῆθυσιν] Lege: Ἥμος δὲ κείχουσι ἀστυλῶδες πλῆθυσιν. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶν' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε τρέφ' μελιηδὺς, ὅτε καὶ ἄλλος
Βλάπτει, ὃς ἂν μιν χαρὸν εἴλῃ. μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. V. de & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερμίδης ἐλάφῳ] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poëtæ ἢ ἐλάφῳ dixerunt de cervo & corva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Ἔρως ἐπὶ αὐτοῖς ὄρεσσι Παρνασσίου
Σκαυέσσι ἐλάφους.

Reperiebatur in cacumine montis Parnassii Sapiens cervus. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κερῶν δ' ἀπλάμπει χροὸς.

Cornutum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiz, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' αἵ τ' αἰγυπιοὶ] Puto scribendum: ἡδ' αἵ αἰγυπιοί.
v. 410. legend. ἀλλή.

v. 416. Ἀμφιπυρρῶν δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege: βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μέγα γὰρ εἶπες ἱρῆος φωνῆς] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnam enim robur incidit viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *καταλίσσῃ δὲ ἡ μεγίστη ἰχθὺς τὸν αἰσχροῦ, ὃν γὰρ πύκνῃ.* Quem si sequimur vertendum erat: *magnam verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit.* γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπύρεθ] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α, v. 172. Θυμὸν παρὰ τῷ πνεύματι σημαίνει πῦρ. τὸν ὀργισμὸν. αἵ τὸ θυμός δὲ μέγας ἐπὶ διοτρεφέων βασιλέων. τὸν ψυχρόν. αἵ ὅταν εἴπῃ, μελιφρονα θυμὸν ἀπύρεθ, &c.

v. 431. Οὐρὴν μυστῶν] Rescripsi ex codice Palatino μυστῶν.

v. 479. Λαὸς ἀπύρεθ] Verie: *populus magnus, hoc est, ingens multitudo.* Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpe coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ἐλικοβλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γοειδής. Ἐλικοβλέφαρ. Cur Mnemosyne illi dicatur **ἰμπερ**are. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Γλοκέρην χείρσιν ἔερσιν. Ros Achæius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύρε. Ἀΐτιες. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratæ censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στενομένη.

IN Theogonia v. 3. Κελύω **ἰσίδης**] Non ignoro **ἰσίδης**, sæpè esse **μείλιον**, violatum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. x, **πόντος ἰσίδης**, niger pontus, apud alium Poëtam **ἰσίδης νεφέλη**, nigra nubes. Sed in fonte laudaberis potius liquidas & argenteo puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam amplèctar, qui **κελύω ἰσίδης** docent esse **ἰσίδης**, hoc est, **αἰθισι ἀειπλοφύλλω**, **αἰθώδη** floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: **ἰσὶν ἄνθος βοτάνης, τὸ αἰθῆς. παρὰ τὸ αἰθῆται παχὺ. Καὶ Ἡσίοδῳ.**

Περὶ Κελύω ἰσίδης

Αἰτὶ 3. τὴν αἰθώδη. Vide & antiqua Scholia **Ἀντιόχου** in hoc carmen.

v. 16. **Ἐλικοβλέφαρ + Ἀφροδίτῳ**] **Ἐλικοβλέφαρ** & **ἑλικώπιδες** puellæ Græcis dicuntur, qui sunt **mobili oculorum prevalantia**, ut Petron. loquitur, siue quæ habent, ut idem dicit:

blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. **Ἀληθία μυθήσασα**] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse **μυθήσασα**. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. **Μυθήσασα** alterius est glossema. Hesych. **μυθήσασα, φθέγγεσθαι, λέγειν.** Hesiodus in **ἔργois**, v. 257.

Αὐτίκα παρὲς Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίῳ

Γηρύνει ἀνθρώπων ἄλκιον νόον.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerunt legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δακρύων*, *ἀνύων*, *ὄρνων*, *μυλύνων*, in *ἀσπίσιν* perpetuò se è produci.

V. 54. Γυνεῖσιν Ἐλευθεραῖς μεδύουσι.] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleutheris. Superiùs in *ἔργῳ*, *νῦργῳ* βόας, pro *νῦργῳ* βόων. Eurip. *παυδὴ παύδης*, pro *παῦς παύδαι*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt persamiliaria. Apud quos *μεδύουσι* *μεδύουσι* est *μεδύουσι* *μεδύουσι*, *μεδύουσι* *μεδύουσι*, pro *μεδύουσι* *μεδύουσι*. de quibus fusè viri docti. Ἐλευθερῆ est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleuthereæ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Ἐλευθερῆ πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερῆς ἔσ' Ἀπόλλωνος. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

V. 59. Μηῶν φθινόντων.] *Exactis mensibus*. Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. Tum exactis mensibus geminos editos. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium decrefcentium*.

V. 83. Τὰ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χεῖρσιν αἰοιδῶ.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullò post tribunt γλυκερὴν αἰδῶ, non Regum. Tam celebrem locum, tam πινέην, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro αἰοιδῶ legit εἰσοῦ.

Εἰσοῦ.] Εἰσοῦ, inquit, ἡ δρόσις κυρίας. νῦν δὲ μεταφραστικῶς τὸ μέλι. γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπυλὸν ἔσ' λόγῳ. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαί, inquit, ἡλίον ἀρεθμὸν ποιεῖ τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ποιητής, εἰ μὴ ἔμυσσιν ἀμελοῖν. Πρῶτον μὲν αἰδῶντες αὐτοὺς ὀνομάζει, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομάζει τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ ἔμυσσιν ἐνομαζόμεναι, καὶ βύσσοις φησὶ αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόσιν γλυκύναι, καὶ λόγους ἐγχεῖν καὶ ἀφελίμους λόγους τῷ δρόσῳ. Pape quantam bonorum copiam Poëta regibus contiliat, nisi Musas contemserint. Primum enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-

sa respexerint, alumnus Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

Ita hinc inanes Rhetorum manipuli, ita

Inflata rore non Achaico turba.

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. Εἰργαζομαι autem hic pro melle poni rectissime Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentiæ. Ovidio: *Nelicia mella* Nestoris eloquentiæ. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

——— *reputans qua pectore in alio*

Conceptum in lucem vomuisti nectarum mel.

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, Εἴπερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὸς ἀπεργεῖ οἷος δὲ μέλιτα τῶ δροχτύπῳ εἰσπράττω καὶ τὴν δροχλὴν, ὡς οἰκτιροῦσιν οὐ τὸ ἰαυτῆς ὀνόματι ἡρῆσι, χαλεπώτερον δροχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμὸν δ' Ἀττικὸν ἀσπνέουσιν. Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principium, animumque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *χαλεπώτερον δροχλὴν ἀπασῶν, καὶ θυμὸν δ' Ἀττικὸν ἀσπνέουσιν.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellus Attici summa laus in toto orbe existimatur.* Ergo translata est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obstitit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris. Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν τι τ' Ὑμηττίων.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. Εἰργαζομαι δὲ ἀνὰ αὐτῶν] Legitur in aliis exemplaribus ἀνὰ αἰῶνα, testantè scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. Ἀσπνέουσιν. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientes divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentēque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

V. 93. Οἷα τι μυοσίαν] Antiqua scholia legunt. οἷα τι μυοσίαν.

V. 94. Εἰς τὴν μυοσίαν] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: εἰς τὰς τι μυοσίαν.

V. 118. Γαῖ' ἑρυσίπῳ] Interpretes: tellus lato pectore prædita. sed ἑρυσίπῳ hic generaliter est αἰγῖα. lata, larè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & εἰσέοδος, quod itidem ineptè reddunt terra latas vias habens.

V. 142. Οἱ δὲ τὸ πρὸς αἶαν] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δὲ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράπον ἀνδάντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, testè Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

V. 146. Ἰχθὺς τ' ἰδὲ βῆ. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἰς ἔργῳ] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non molimina, ut Interpretes. Hinc μηχαναῖράφῳ Euripidi est dolorum confutor. Plaut. Machinari machinam? dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

V. 150. Ἀπ' ὤμων αἰχμαῖς] Variè vertitur. optimè, si quid video, ab humeris prorumpebant. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant χεῖρες, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χεῖρες, ut Latini manus est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium καὶ θεοὶ commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclium ἐπεὶ αἰπίων cap. 11.

V. 155. Σφίγγος δ' ἡχέοντο τοῦτον] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: suo verò insensu erant parenti; cùm velit: à suo infestabantur parente, quia fata cecinerant filios cum regno exuturos.

hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quàm à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coctus moliebatur. ἄχθουαι est μισῆμα. Homer. Οἶνος. τ.

Ἦχθοντο πάντες Διοῖσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἄχθουαι, non ἰχθουαι.

v. 160. Στενομένη Selencus scribit: ἄχθυμένη. Sed hoc ipsum est στενομένη, ut in illo Poëtæ: στενομένη νυκίᾳ, dolens super mortuos. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videntur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Γυμῆραν φιλόπτης ἐπύχον] Vertunt: Undique verò Telluri cupiens amorem imminabat. Obicure, & parum Latinè. Γυμῆραν φιλόπτης, est flagrans cupiditate consuecendi, concubitus. Φιλόπτης enim σπρωσία, ut milles apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpius emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνιος. Νύξ. Ζόφος. Ἄεμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λύχρ' εἰδεία.

v. 188. **M**ηδία δ' ὡς τὸ πρῶτον ἀπὸ μύθου, ἀδάρμηντα Κάδμοα' ἐκ' Ἡπίροιο] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: ἀδάρμηντα. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge:

Μηδία δ', ὡς τὸ πρῶτον ἀπὸ μύθου ἀδάρμηντα.

Κάδμοα' ἐκ' Ἡπίροιο.

hoc sensu:

*Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) refecit ferro;
Projecit in Epirum.*

v. 227. Ληθῶν π. Λοιμὸν π.] Scribe: Λοιμὸν ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro Ληθῶν olim Λοιμὸν scriptum fuisse tradat: Ληθῶν omnes agnoscunt, non verò Λοιμὸν.

v. 245 Κυμοθήη, Σπινώπην, Θαλίη τ' ἐρώσασα] Pro Κυμοθήῃ corruptè apud Hyginum legitur Cymothoëa. Θοή verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θοή ἡ πελοπία. Hygin. Νέφεα, δρυς. Τησῶ. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui

Apollo

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliæ plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hic nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομίδειαν,

Δωρεῖς, καὶ Πυρόπην, καὶ Κλειδὴς Γαλαππία.

Inferius v. 340.

Φαόν π, Ρῥόν τ, Ἀχελαιοὶ δρυμορρόνιαι.

Iſtam lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hunc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίτη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλκῆν vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis memorat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐρυίκη] Melius apud Apollod. Εὐρύκη. Corruptè apud Hygin. Eurydice, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτώ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hic aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κερίτω, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομίδειαν] Apollodorus, Πρωτομίδευσαν.

v. 255. Ηῖονη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Ἰώνη. Pro Γλαυχορόμη, idem auctor Γλαυχορόη.

v. 256. Πανόπερεια] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Πανόρεα. Panopes paullo antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Πανόρε.

v. 258. Πελυόνη] Apollodorus Πελυόνη. Pro Λυσιανόσσε meſdoſè Hygin. Alamiffa.

v. 261. Εὐπόμπη] Apollod. Εὐμόλη, & pro Περύχῃ malè Πύονη. Et v. ſeq. pro Νημερτὶς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νεόρρηξ. Hygin. Nimeris.

v. 269. Μυτταχρόνη καὶ ἰαλλοὶ] Hoc eſt, ſublimes feruntur, volant. Interpretes: in cœlo enim degentes volitant. Ergo Harpyiæ in cœlo habitant? Μυτταχρόνη eſt μυττώρη. Apollonius Argonaut. II, 589.

Υψὺ δὲ μυτταχρόνη πεφόρητο,

In alto mitem ſublimis ferèbatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἕλκος πέμπη ὑψὶ μυτταχρόνῳ. Et in ærẽm projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μυτταχρόνη σημαίνει τὴν μυττώρη.

v. 270. Γεγῆας τίς καὶ καλλιπάρης] Quomodo Grææ ſunt καλλιπάρης cum ſint cænæ natæ, unde & γεαῖαι dicuntur. Γεγῆς enim eſt vetula. Scribendum omnino καλλιπάρης, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Καθῶ, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Selencus apud scholiorum confarcinatorem; cuius auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. *Θέρμις*] *Θέρμις* ἢ *Ἰναιφραγὴ* ἢ *Ἰδύπαια*. *Κατὰ δὲ βάρους*. *Γεγῆας δὲ τὸ ἄρρεν*. *Ἄρρενοι δὲ γέγονεν ἀπὸ τῆς* *παρθένου*, ὅς ἐστι *Κατὰς τὸ Ἰνδόν*.

v. 271. *Πρὸς οὐρανὸς*] Hoc est, *πρὸς δύναν*, ad occasum; quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen *Ζεφύρος* est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint *πίπλον*, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione pe iussu crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra *Ἐσπέρην πέλας* olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Ius etiam vicinae sunt Hesperides. De quibus vide ante v. 215.

v. 283. *Ὅ δ' ἄρ' ἔχουσιν*] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt. *ceterum hic autem autem tenebat manibus caris*, quasi ad Pegalum pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cuius nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde oppositu *τῷ μὲν*, ὁ δὲ *Pegasus* dictus quod ad *πηγὰς* Oceani natus sit, *ἔχουσιν*, quod manibus teneret, cum ederetur, *ἔχουσιν ἄρ'.*

v. 304. *Εἰς Ἀείμους*] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant *Ἀείμους* montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquioribus Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. *Ἀεὶ μὲν τὰς Ἀείμους ὁ ποιητής, ὅς φασιν ὁ Ποσειδῶν δὲ διχάζει δὴν μὴ τίποτε πρὸς τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλας τὰς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτῶν.* Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Cilicia, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur aut in Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: *Ὁ ὅστις τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς γερμανίας αὐτῶν. Ὁ ὅστις μαρίλας, καλεῖται ὡς περὶ Τυφῶν. Μυθολογοῦσι δὲ καταῦθ' ἢ καὶ τὴν πρὸς τὴν Κιλικίαν ὅς Τυφῶν, καὶ τὰς Ἀείμους.* Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine sciti fabulam affingunt & Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam *Insulam*, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo *Ἀείμους* esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint *Ἀείμους*, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verè nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuele Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

pisse ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semi filio. Inde Bèthuel & Laban Aramæi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Nabarajim*, Syria eorum flaviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damascen*, Syria Damascena. Vide ipsum Lib. II, cap. 5. & 6.

v. 310. Χαλκιδόφων] Hoc est magna voce. Interpretes: *anea voce*. Hesych. χαλκιδόφων, ἰχθυόφων. Stentori Homerus tribuit. Superius in Αΐτιδι v. 243. χαλκιδόφων ἔξυ βόων. Vehementer acutè clamabant. Homerus.

Οἱ δ' ὡς ἔναι αἶον ὅπα χαλκιδόφων Αἰακίδης.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem translatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox aerea*.

v. 312. Λύχ' εἰδύων] P. æticum dicendi genus pro λυχρῶ, ἐλθρῶν, perniciosam. Superius in ἔργῳ, πρὸς μῆδ' εἰδὼς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Αΐτιδι, λυχρὸν θέντας, pro λυχρῶ.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίξ' ὀλοῶ. Φίκιον. Picati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius. Βέπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Αἰγέτης ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίξ' ὀλοῶ] Reposui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum uctore. qui legit Φίξ' ὀλοῶ, & explicat σφίγξ ὀλοῶ. addit porrò Bæotos dixisse Φίξ, unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adstipulatur in Phœnissis, qui tradit Φίκιον ὄφ' à Sphinge dictum esse, ipsamque à Bæotis vocatam Φίξ. Hæc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dori phicas vocant.* Sic Φίκιον πίκις phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Bæotix, cuius meminit in Αΐτιδι, v. 31.

πῖξ δ' ἔξ τοῦ αἰῶνος, πῖξ αἰῶνος

Φίκιον ἀπὸ τοῦ πίκις πῖξ αἰῶνος Ζεύς.

Celeriter pervenit in Lyphaoniam, unde rursus ad Phicium summum accessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus. Φίκιον ὄφ' Βοιωτίας καὶ Διὸς ἀπὸ τοῦ πίκις, καὶ Διὸς πῖξ αἰῶνος. vide & Plutarchum in libello, quod

bruta

bruta ratione utantur. Æoles postea præposuerunt σ, sicut pro φά-
ζω, φάξω, pro μίεω, σμίεω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίων,
σφίων. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in
editionibus perperam σφίζων scribitur.

v. 330. Ελισταίρις] Benè Grammatici, ἑλισταίριον. Hesych. ἐλισταί-
ριον, βλαΐσας.

v. 336. Ἐκ κητῆς κὶ φόρκυς] Rectius alii φόρκυν, ut Homerus
Odyss. α. 72. & αἰβί. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Πασθόν] In nonnullis codicibus extitit πιασθόν, ut veteres
testantur.

v. 355. Πλατῶπι βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis*.
Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim
magna Græci βόεια vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucan.* Sic Græci βύπων apud Hesych. βύλων
apud Erasistratum est μίζας λιμός, *magna fames.* βυζαῖος, μαζαίλων
χὸς jactator: βύπων, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μίζας παῖς puer adultior. Hesych. βύπων, τίς μίζας, ἀφ᾽ οὗτος, μί-
ζας παῖς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθυός. Glossæ veteres: *catulaster βύπων.* Aliæ
δρῆπων *catulaster.* quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191.
in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer andes

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia.* Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis πρῶτον. Liban. Progymnas. Ὅμοιος οὐδὲν ἄλλο βυζαῖος οἷς εἴ-
σαν ὀφθαλμοὶ τῇ Ἡῤα καλοὶ τι μαζαῖοι τι, βοῶπι αὐτῶν ἰσχυροί. Home-
rus. ostendere volens quòd oculi Junonis magni essent & pulcri, *bovinos*
oculos eam habere dixit.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη πάλιν] Sic & Interpretes: *Crio autem Eu-
rybia reperit.* Igitur Crio est scœmina, Eurybia verò mas? Attamen
superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη πάλιν. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quòd pro Κεῖν malè scribat Κεῖν. Sed Κεῖν dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργίστω Ζεφύρῳ] Ἀργίστω hic non est Caurus, sed Zephy-
ri ἐπῳδοῖται. Inferius v. 870.

Νόσφι Νότος. Βόριον τι, κὶ δρῆστω Ζεφύρῳ.

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργίστω Νότω βαδείη λαίλαπι τῶντων.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργίστω δ' οὕτω κὶ περὶ τῶν
καταρῶν

καθαρὸν ἔστι. Hesych. Ἀργίσι Νότιο. Ἐ ληρωρὲς λοληρότε. πῶς δ' ἔ-
λως. Ὅμηρος δ' τῶσδε οἶδεν ἀνέμους. ἴππ' ἔν' περὶ. Sed quam
Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem
vide.

v. 417. Ἐρδαν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ
adscribuntur:

Ἀθανάτης μὲν πρῶτα θεὸς νόμος αἰς διακρίται,
τίμος.

Immortales quidem Deos primò secundum patriæ consuetudinem, Vene-
rare. κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

v. 430. Ἐν τ' ἀρχῇ λαοῖσι μετὰ τῇ, ἢ κ' ἐθέλῃσι] Sic legunt edi-
tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet,*
qua scilicet voluerit. Heinſii editio major: ὅν κ' ἐθέλῃσι, Interp. *quo-*
tum scilicet vult. Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim
commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum libro-
rum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut
ex notis eius editioni præfixis videre est: *Hic pro ἐν, inquit, repo-*
suimus ἐν τ', & pro ὅν κ' ὅν κ'. Sed ὅν κ' non erat de sua sede detur-
bandum. Subauditur enim μετὰ τῇ. Sensus est, in concione in-
ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
dem sententiæ versus est in initio Ἐρῶν, quod me docuit Vir sum-
mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
tùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
nis humanitatis expers:

Ὅν π' ἀβροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφάτοι π' ἀφάτοι π.
Πρῶτος τ' ἀρχῇ π' Διὸς μετὰ λαοῖσι ἔκπ.

Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
bilisque sunt Jovis magni voluntate. Sic hic locus ex sententia doctos-
ris nostri est interpungendus. Διὸς μετὰ λαοῖσι ἔκπ, idem est quod hic
dixit ὅν κ' ἐθέλῃσι. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tene-
bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
sibi persuaferunt, Διὸς μετὰ λαοῖσι ἔκπ abundare, & omnis causâ tan-
tùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
feratur nemo non videt.

v. 440. Οἱ γλαυκῶ δυνάμει φιλόν ἐργάζονται] Γλαυκὴ simpliciter
est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verrunt*. Interpretes: *glau-*
cum mare.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσ. Γερεὰ πέτερε. Γερεὰ πύτνα. Κύβρε. Stephanus emendatus. Γύαλα παρνησῆ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθῆν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῆ. Lucianus correctus. Ὠγύγε. Ἐργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦρεαι. Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεῖα. Ὠρεῖσ. Χρυσόμυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Στεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύνδοιμ. Ἀφροδίτη νύχι.

V. 485. **A**ργεῖον ἐν ὄρει] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminuit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν χαλιῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον ἐν ὄρει, atque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον ἐν ὄρει] Σημείωσται ὅτι καὶ ἐν αἰγίοχῳ ἐκάλουν τὴν Διὰ, ἐπὶ αἶγα ἐτήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ τοῖσιν τὸ Ἰδαῖον καλεῖσθαι. Ὁ δὲ Ὀμπερ ἐκ τῶν ἰδίων ὅπου τὸ αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλουν. Nota quod & isle (nimirum Hesiodus) *Ægiochum* dixit *Jovem*, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur *Capra mons*. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons *Ida*. Homerus ab ejus armatura agide ipsum *Ægiochum* dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτω ἐν Διῶν. ὄρεσ χεῖδον Αἰγαῖοιο

Ἀπὸ τοῦ ἐγκρηπίου.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χεῖδον ἰδαῖοιο, his verbis testatur: Τυτὲς γράφουσιν. χεῖδον Αἰγαῖοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκειν τὴν Διὰ ἐν Αἰγαῖῳ ὄρει πεπυκνωμένῳ ἐκ Κρήτης τετραφύωαι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Λύκτω, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, ideò apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαίοιο & mutatum in Ἰδαίοιο. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Ὅ μιν τίπτε κρεῖζοντι Δίτῃ ἐὶ σῶσθ' ὅρῳ· χεῖδ' Ἰδαίοιο. *Qui cum lu-*
dentem in Dicta bene olente, propè montem Idaeum. Τινὲς γράφουσιν· χεῖδ' Αἰ-
 γαίοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντες, ὅτι Δία ἐὶ Αἰγαίῳ ὅρῳ πιπυκνω-
 ρῆσαι ἐὶ Κρήτῃ τραφῆναι. *Quidam hic scribunt χεῖδ' Αἰγαίοιο ex Hesiodo*
id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum. Sed ad-
 dit idem, Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquirere in lo-
 cione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpretare. Alius
 est Ægæus campus, Αἰγαῖον πῖδον, sed ille campus fuit in Phocide,
 de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῖδον, & quæ illic
 notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia,
 qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ Πύτνα. Inde sancta rupes dicta, quia in
 illius antro credebatur eustoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat
 collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, &
 urbs ἱερὰ Πύτνα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X.
 τῆς δὲ Ἰδῆς λόφος Πύτνα, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνα ἡ πόλις. *Pytna Ida collis,*
unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. Γεραπύθνα scri-
 bitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius,
 in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum an-
 tiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in mon-
 te Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπὶ
 τῇ Αἰγαῖον πῖδον συνώπτον τῇ Κίρρῃ ὡς Ἡσιόδου. λέγεται παρὰ αἰγὰ πῖπτε
 φρεσίδον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς αἰγῆς τὸ Πύθιον ὄρος, ἀφ' ἧς
 τὸ πῖδον Αἰγαῖον. *Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesio-*
dum. Dicitur verò à fluvio Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium,
à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum re-
 spexerit ἰδνιόγενετος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gor-
 tyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait.
 Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον
 fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa
 Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla
 est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: ἱερὰ
 Πύτνα, πόλις Κρήτης ἡ αἰγίτις Κύβρα, εἴτε Πύτνα, εἴτε Κάμιρος, εἰδ'
 ἅπας ἱερὰ Πύτνα. *Hiera Pytna urbs Creta, qua prius Cybra, postea*
Pytna, deinceps Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quodd nobis
 scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem
 paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu mon-
 te Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus
 Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus.
 Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco
 ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Car-
 pathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλοις ὑπὸ Παρνασσῷ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλα potius sunt valles *κρημνώματα*, quam juga. Apud Euripid. *γυάλα κρημνώματα*, valles frugiferae. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim *ἀνὰ ῥυάλας* longe post fuisse istum βαΐνον testatur Pausanias in Phocidis: *Ἐπὶ τῷ βαΐνῳ δὲ ἀπὸ τοῦ μινυάου, λέγουσιν ὅτι μάρμαρος, καὶ ἐλαιοὶ ἐκ μύρων κρημνώματα, καὶ κατὰ ἱερὸν ἐκείνου ἱερὰ ἐπιθάνουσι ἀρχαί. Ἐπὶ δὲ καὶ δεξιά ἐς αὐτὸν δόδωνα Κρόνον τὸ λάβον αἰετὶ τὸ πικρὸν καὶ αἰς αὐτῆς ἡμῶν αὐτῶν ἐκ Κρόνου. Ab eo monimento cum rursus adscendere inciperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo persfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt eundem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evenerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, lanceisque tenuis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum *ἱερὸν λευκὸν κρημνώματον*, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cum rem sacram die solemnæ essent facturi, vittis lanceis ornari. Propert. IV, 6.*

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Tæque focum circa lanæus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. *Ἀποπέμπειν δὲ τὸν αἰετὶ, εἰς ἄλλου πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς κρημνίζοντες καὶ ἱερὸν ἐκείνου.* Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus persfundentes, & lanâ coronantes. Aman-dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus facerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὸν voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanæa corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἀγὰρ ἀζώματον] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes; malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat πῦντι ἀέρι, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἀέρι φεγγέμεν, hac quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum; aut negligentia descriptorum intercidit, inde φ à præcedente syllaba αἶφ est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Αἰγυφίη ἰδῶν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. δρεγυφίη.

v. 612. Παρελθῶν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam quæ fato manent, quamvis significata non vitantur, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μῖσος ἔτις ἀγαθός τις εἶναι, θεοί τε καὶ ἄχαιῶν,
Κλέπτεσσι νόμῳ, ἐπὶ δὲ παρελθούσας, ὅς τις με πείσῃ.

Ne sic; quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. ε παρελθούσας, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καὶ μὲν δὲ θεοῖσι καὶ ἄνθρωποις καὶ ἑρμῇ] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

Εἰς οὐρανὸν ἔλκεται βαρύν
Τάρταρον ἡγεῖται, ποδῶν αἰπύη τ' ἰσὴ.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè καὶ αἰδῶν, ὁρῶν, ἱερὸν exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph: ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs patiæ sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὴν πόλιν τὴν αἰδομένην, καὶ τὴν χάριν
Τῶν μελῶν τῶν κνίσαν ὅς τις φερεῖται.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri καὶ exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μέγα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, five, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferi v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μέγα dicit, quem postea v. 814. ait esse πῦλον καὶ ζοφίον, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλόξ δ' ἡμέγα δ' αὖτε ἱερὰν ἀνέστη.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

————— εἰσὶν δ' αἶθερ

Ο'φθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἢ δ' ἔκαστον ἔσται ἀκῶσιν,

Αὐτὸς αἶς ἐπὶ γαῖαν καὶ ἑρμῶς εὐρεὺν ὑπερθεύει Πύλον.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videbatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cælum latum supernè appropinquabat. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cælum rueret, sive terram cælo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ο'φθαλμοῖσιν δ' ἀπαλῶ] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplariis legi χροῖσιν, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀρκαλίοισιν ἰδῆσθαι. Scholia antiqua legunt ἄρκαλίων, quæ vide.

v. 735. Εὐχάδ' ἔτι] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

Sterilis profundi vastitas squallet soli,

Et fœda tellus torpet aeterno situ,

Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:

Immotus aër haret: & pigro sedet

Nox atra mundo.

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀστρον ἰῶσιν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec alitèr legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum ἀμφὶς ἰῶσιν.

v. 768. Εὐκλειῆς Προσφόνειας] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. ι.

Καλέσας Αἰδῶν καὶ ἐκκλῶν Προσφόνειαν.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius; ad Ε'ρμ. Αἰεὶν δ' ὅπως περιπύσσας περιλάσας, αἶσιν ἐκκλῶν Προσφόνειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantix: Δαίμονας ὅμῳ πάντας ἐπὶ σοῦτο. πινὰς, καὶ Ε'ρινύας. καὶ νύχτω Ε'κκλῶν, καὶ αἰκλῶν Προσφόνειαν. Interpres vertit: Dæmonas simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam. Fœdissimè. lege: ἐκκλῶν Προσφόνειαν. terribilem Proserpinam. Πινὰν verò sunt Furix.

v. 797. Ἀπρλείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀπρλείψας ποτήρις, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λέγειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Insaniunt qui hic dicunt ab ἀπλείπω esse ἀπλείψας.

v. 806. Ωῖός μοι] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & exponendum magnum. Ωῖός μοι enim est magnus. Hesych. ὠγύς, παλαιῦ, ὄρεαίς, μαζάλε πᾶν. Stygem autem fuisse maximum Deorum iurjurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐ χεῖρες μὲρ ἴσασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἐργαστα ἔχον est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copiarum contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μάψ αὐτοῖς] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μάψαυτοῖς, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μάψαυτοῖς καταιὴ καὶ μέγισται ποταί, οἷον κακίας, θροσκίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄλλοι δ' ἄλλαι αἶσι] Legendum αἶσαι, quod Æolicè dicitur pro αἶσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' πλεθυνέων, αἶσαι, Αἰωλικώπρον. ἔρχω ἦ αἶσι, ὥσπερ ἴσασιν. Ἄλλοι δ' ἄλλαι αἶσαι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem sequens Διοσκυδῶσι confirmat, & αἶσαι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἶ τ' ἔργ' ἀερίαι καὶ ἀνθρώποις βροτοῖς] Inscitiæ Interpretum insignè monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubar & bisseño sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præfides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν ταῖς δὲ δὴ Εὐνομία καὶ Δίκη καὶ Εἰρήνη, ταμίαι Ἀνδράσι πλάττει, χεύσσει παῖδες ὑδῶναι Θέμιδος. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem moribus

ribus pradita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consularis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
ra. In ἱρῶις in Pandora comenda, v. 74.

— Αἰμφὶ δὲ τῷ γε
Ὡρεὺ κρηδίνεσθαι τίφον ἀνδρῶν εὐχαινοῖσι.

Ipsam porro Hora pulcrum comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἡνὶ δὲ τοι τὸ δέπας ἴασαί φιλῶ εἰς καλὸν ἄσδῃ.
Ὡρεὺν πεπλούδαι ἔνι ἐπὶ κρήνῃσι δακρυοῖς.

En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.

Hinc ὦρεῖς est pulcritudo. Ὡρεῖος pulcer. Hesych. ὠρεῖος εὐμορφῶς.
εὐτροπῆς, εὐχάμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖος κα-
δωνίς. Formosus Adonis. Ὡρεῖον pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μονήρης, sicut superius μακρήν, & plures aliz.
Pro ὠρεῖον frequentius legitur verbum paragogicum ὠρεῖζεν. Hesych.
ὠρεῖζεται, κρηδινίζεται. ὠρεῖα μῆνη, κακρηδινισμῆνη. Quia verò ὠρεῖος
est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcherri-
mi, hinc ὠρεῖος est ἀκμάζον, in ætatis flore constitutus. In ἱρῶι,
v. 695.

Ὡρεῖος δὲ γυναικὸς πόν περὶ οἶκον ἄγεις.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκας] Interpretes: Musa aureis mitris re-
vinctæ. Præstat interpretari: aureis reticulis ornata. Ἀμπυξ est ἀν-
δήμα, τελεχιδίωμα, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum co-
ma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆλε δ' ὑπὸ κροτῆς χεῖρ' ἀσμάτῃ σφαλόντα,
Ἀμπυκῇ, κακρύφαλον τ' ἠδὲ πλεκτῷ ἀναδέσμιω.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt
vulgò: Ἀμπυκῇ κρόμον πρὸς πρὸς τῷ κεφαλῷ, ἀνέχοντες τὰς τείχας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδημα. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
relegabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

Simulavit anum mitrâque capillos
Presserat.

Juven. Sat. III. v. 66. Ite quibus grata est picta lûra barbara mitra.
Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis *οἱ χεῖρας* non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ a Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero *σφάναι*. *Hiad.* Σ, v. 567.

Καὶ β' αἱ μὲν ἑλκῶς σφάναι ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν ἑλκῶς σφάναι ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superius *ἑλκῶς* *ἀνὰ* *ἴστυα*. *Σφάναι* autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex *Æliani* *Ποικίλ. Γεν.* Lib. I, c. 18. cognoscimus: *Πῶς δὲ τὸ διῆρπον ὑπὸ τρυφῆς αἱ ποικίλ' ἔχοντα;* *Ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ κεφαλῆς σφάναι ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ.* *Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffluxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ.* Sic verte. *Erat enim σφάνη* limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens, *Hinc & lorice & murorum pinnæ σφάναι* dicuntur.

v. 925. *Ἀ' χεικύδιμον*] *Mirror* unde in recentiores editiones irrepsit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore *Heinsiana*, *Stephaniana*, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, *ἡχεικύδιμον*, quod rectè exponunt antiqua Scholia *πρὸς ὄργον ἡχείματα*. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit *ἡχεικύδιμος*, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo *Thomas Reinesius*, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud *Cointum* Lib. I. v. 178. ubi *Eris* dicitur *ἡχεικύδιμος*. Synonymum esse *ἡχείματος*, *ἡχεύματος*. *ἡχεύματος* *Διόνυσον* dixisse *Nonnum XIII. Dionys.*

v. 927. *Ἐ' φιλότῃ μιν γέισται*] Legendum est *ἐ' φιλότῃ μιν γέισται*, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis *Cuperus* ex *Scholias* *Apollonii*, qui ad *Argonaut.* I. v. 859. *ἐ' φιλότῃ* est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus *Scholias* *Hesiodi*: *Ἡρώς ἔστι τὸ ἡ' φαται ἐν μόνῃς ἡ' ἑα ἔστι. διὸ καὶ τῷ τῷ σήματι. Ὁ δὲ Ὀμηρος ἐν Διὶ καὶ ἡ' ἑα. Præter istum* *Vulcanum* *ex sola Junone* *canit. ideoque & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere.* Et *Apollodorus* I. *Bibliothec.* *Ἡ' ἑα δὲ χεῖς ἰὼν ἡ' ἑα ἔστι ἡ' φαται. Juno sine concubitu peperit Vulcanum.* Hinc & *Apollonio* dicitur *Ἡ' ἑα ἑός*, *Junonis filius* non *Jovis*.

v. 934. *Φόβον*] Malo vertere *Terrorem*, quàm cum *Interpretibus*, *Timorem*. Sequitur enim *Δῆμος*, *Timor*.

v. 971. *Κρήτης ἐν πίνι δῆμος*] In accentu peccatur. Legendum *Κρήτης ἐν πίνι δῆμος*, ut superius v. 538. *ἔσται πίνι δῆμος*, *intestina cum pingui adipe*. *Κρήτης πίνι δῆμος*, *Creta pinguis adeps*, est *Cretæ fertilissimus ager*.

v. 989. *Φιλομυκηδὺς Ἀ' φροδότη*] Sic legendum ex *Hesiodi* *sententiâ*. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat *Interpres*.

v. 991. Νηπύλον νύχτων] Archilochus emendat μύχτων, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῆς νύχτων, exponentes ἀφανῆ, λαθραίων, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

*Quid tu Veneri pervigilare te vovisti, Phadrome?
Nam hoc quidem haut multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëtæ institutum probatur.*

Nobilissimo Amplissimoque Viri
IANO DOUSÆ,
Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axiomatico pronuntiant, ὅτι δι' αἰγέλων ἢ ἰσθρίᾳ ἔρχεται, ἀλλ' ὀπισθὸν πρὸς ταῦτα δει. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maxima sit dementia. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, a quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκτικόν, quàm quæ ad τὸ περικλυτὸν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Therstem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantifecit, ut etiam παυδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,
cujus

cuius periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuo excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quam
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum inferior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreñet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tia provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Ἐργων
 ἡ Ἡμερῶν libris, in quibus divina fuisse antiquissima sapientia
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præcla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrina &
 τὸ ἀνολυγία causâ. Scriptum hoc quaecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam unquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui amplius debeamus? Quod siue Musarum,
 quas tu deperis; siue nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimavi, quæ de
 περὶ τῆς huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

DANIELIS HEINSII INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΨΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΨΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, imperrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut iuventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantiâ dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione deterrire possit. Et enim verò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία, *παιδείσμιον*, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cùm autem inter reliqua in his libris hic & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cùm ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cùm in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cùm ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; & quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi a summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cùm vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrahimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velutibus præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum quantum tollamus: ne postea nobis, cùm aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insunt, removere solent quicquid euntem remporatur, aut in itinere diutius quam par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumero aut festucas: ita nos ea prius admonebimus; quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quam ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitatis. Eorum autem quæ proposuimus; primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo merito ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *li, quos dixi, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascranus, Menecrates Ephesus.* Caius Plinius Procemio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicio-
ruit.* Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta *Agricola pandere orso, subsequensque non paucis hanc curam ejus, unde nobis cœvit labor.* Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Ma-
ximus: Γεωργίας τῶντι ἡ περιστάσις Ἰνδία, ἢ Βασιλῆος αἰνῆ, ἢ Οὐ-
πελινῆς; ἀλλ' ἡλιθίως αὐτὸς καὶ σιλλίων θαλάσσης, καὶ ὁμοῦσι τείφοντις, καὶ
αἰνῆσι διαπύοντις. Idem ex Maniio hoc loco, & infinitis aliis proba-
re insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd
hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

Primum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in
quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes
falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi plu-
ribus infra confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia al-
tero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspi-
cuitatis causâ examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum
queremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ
ipsius libri ἢ ἔργων dividantur. Eam divisionem etiamsi nos ex
ipso Poëtæ, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen
peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea
cujusvis, sed naris etmundissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc
modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus ope-
ra enumeravit: Ἐν δὲ γεωργικῶν δρότοις, καὶ παραίνεσις γεωργικῆς, καὶ
δοτὶ αἰνῆ Παισιῶν καὶ δοτὶ αἰνῆ καυρῶν ἀργῶν, καὶ αἰνῆ καὶ πλῆ, καὶ ὅλων
ἢ ἀπάντων αἰνῶντων. Ex enumeratione partium constituendum est to-
tum aliquid. Totum videtur esse παραίνεσις γεωργικῆ, seu potius
γεωργία. Partes ejus sunt αἰνῆ Παισιῶν, αἰνῆ δρότων, αἰνῆ αἰνῆ, vel
αἰνῆ καυρῶν δρότων, αἰνῆ καυρῶν αἰνῆ. Quod si παραίνεσις γεωργικῆ to-
tum sit, querendum, an respectu partium suarum, an respectu ge-
nerali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an ve-
rò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu
Hesiodi, necesse est ut αἰνῆ se habeat ad τὴν γεωργίαν, sicut ἀργῶν,
αἰνῆ, & partes reliquæ. At contra, sicut καυρῶν αἰνῆ, καυρῶν δρό-
των; vel simpliciter, ἀργῶν, αἰνῆ, pars est γεωργίας; ita καυρῶν
αἰνῆ, vel καυρῶν (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt
confi-

considerationis, partes sunt τ μλζ. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid quærendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Εἶναι in his libris in inscriptione, ἢ τὸ πᾶσι, an verò ἢ τὸ γλῶσσῳ sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

Secunda quæstio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quàm de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quàm de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quæsitò ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hactenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustra futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manlio

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrasque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Insitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τ' Ἐργῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἐργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ de eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείριος ἐς μῆσιν ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρ' αὖ δ' ἰσίδῃ ροδῶδάκι' ἑλθῃ
Ὡς Πέρον, τότε πάντα δ' ἀπόρριπτε οἴκῳ δὲ βότρυς,
Διῆξαι δ' ἡλίῳ δίχα τ' ἡμέραι καὶ δίχα νύκτες,
Πάντε δὲ συσκαίῳ, ἔκτα δ' εἰς ἄγχε' ἀφύοσται
Δῶρε Διῶντα πολυγυθίῳ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius aetheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter αὖ σκάφῃς οἴης. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quod horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hactenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm pluri apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Εργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

EVia nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργικὴ*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primò *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ μετεωρολογικὴ*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alte Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *Ποιητικὴ* vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomix partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit Poëta: ea est Foeneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῶν abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικὸν accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Justitiæque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quàm usque ad ἐπιθυμητικὸν permanisse volunt Platonici, cum reliqui Dii in θορυκῶν fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομεῖν: ab eo alibi, οἶκον ὁ θείος. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρώτου, γυναῖκα π βῆν τ' ἀργύρεον.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Εἰδυιαθεὶς δὲ ὅτι ἀλγὺν μὲν τὸ ζῶντιν ἐν ἀπασιν τὸ δὲ πολὺ δημογυμναστικῶς φιλεῖ, ἐδεδίκετο τῷ γένει ἀποικικελευμένῳ τὴν ποίησιν ἐξαιρῶντα, καὶ γὰρ περὶ ὁ Ἡσίοδος. Χωρὶς μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν δρχομένων, κατελείποντες τὴν γένεσιν, ὅτις ἐξ ἧς ἴφου. χωρὶς δὲ αὐτῶν πικροῦν) οἱ θεοὶ ληροὶ ἄμα τοῖς λόγοις Θεογονίᾳ. Χωρὶς δὲ αὖ ἀφελῆ πρὸς εἰς τὸ βίον, ἔργα π. ἀ. ἀργυρίου καὶ ἡμετέροις ἐν αἷς ἀργύροις.

C A P U T VI.

CUm suprâ totum hujus libri subjectum in duo dividerimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία. quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μελοποιίαν, sub qua nos paullo aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς ποιητήμασι. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μελοποιίαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut sub liter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc tamē

men, quia aliud agimus, vocem Παιδείας simpliciter, ἀπὲρ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullò arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duz versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν εἴησιν occupatur: altera singulos venè vivere docet, & mores complectitur. Utraque ἀφελῶς πρὸς τὴν βίαν ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ παιδεία, non οἰκονομικὴ, multò minùs γυμναστική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπεῖν πρὸς ζῶντι χρήσιμα. Nec dubium est, quin hinc διδάσκαλοι Comici dicti sint & Tragicæ, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' Φανὰ Δάρατον, χῶ' ἦρ ὁ πῶν καμφοδῶν
 Εὐρών Ε'πὶ χαρμῶν.
 ὦ Βάκχε. χαλκίον νῦν ἀντ' ὀλαθινῷ
 Τὴν ὠδὴν ἀνέστηκα
 Τὸν Συρακούσας εὐδρυτῆα πικροτάτῃ πόλτι
 Οἱ ἀνδρὶ πολίτῃ.
 Σωρὸν ᾧ εἶχε χρημάτων μαριναμῶν
 Τελῆν ἐπὶ χειρῶν.
 Πολλὰ ᾧ ποτὶαν ζῶντι τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα.
 Μεγάλα γέρας αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζῶντι εἶπε χρήσιμα, & quidem παισὶ, qui Oeconomix nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comico-
 rum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docue-
 rant πρὸς ζῶντι χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
 dia, ad quos πρὸς δραματικῇ & eorum inventionem, ut ex voce δράν,
 quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, pro-
 priè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem
 illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιίᾳ, id
 est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica
 utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo,
 de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ἄσμετα καὶ ἀδύ-
 ρμα dixerint. Unde Thaletis ἄσμετα, & aliorum ferè omnium à
 Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
 quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, *αἰδοῦμαι* dicebant, id est, *Carmina*. Sic *αἰδοῦμαι* Thaletis illud extat:

Οὐπὲρ πολλὰ ἔπη φρονίμῳ ἀπιφύνατο δόξαν.

Chilonis:

Εἰν λιθίαις ἀκόνταις χρυσὸς ἐξεπίζηται.

Hodieque, quod observatum non fuit, *αἰδοῦμαι*, sive *ἄσμεται* habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in *αἰδοῦμαι* de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὸ *αἰδοῦμαι*, additque, *nobis ut Carmina dicunt*, id est: ὡς περ ἐν τοῖς αἰδοῦμαι τῷ φιλοσόφῳ τῷ πάλαι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo *ἔργῳ* tractatur: nimirum, *καθήκους & παρασκευαὶ καὶ ἐποικήκαυ*. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in *διδασκαλίας*, καὶ ποιηταίς. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

——— τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγγοῖσι

Εἴη διδασκαλῶν, ὅστις φροῦδος, τοῖς δὲ ἡδὺν ποιηταίς.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus *ἐπὶ δριττῆς παιδείας* maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox *σοφὸς* Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφὸς Ἡσίοδος, ὁ σοφὸς Ὀμηρὸς, ὁ σοφὸς Ἀρχλόχῳ, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ ἔστιν, inquit, ἵππειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσι μοι οἱ σοφοὶ καὶ πλὴν ἀλήθειαν βιάται, καὶ κύριοι εὐδαιμονίας. Paullò post: Τὴν δὲ τῷ σοφῷ εἶναι Ἀρχλόχῳ ἀλάπηρον ἐλπίον ἐξοπιοῦν, καρδάλειον καὶ ποικίλῳ. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiiebantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τ' ὄρεσι χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγλαῖες, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνεῖς & αἰοιδεῖς dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀγλαῖες sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd formosus esset, absque ἀγλαῖα, primo Socratem adire ausum fuisse: Εὐφροῖν γ' ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, inquit, λαμβάνει ὅσων, ταῦτα οὐκ ἀγαθὰς ἀπὸ τῶν εἰσώτων αἰδοῖ ἀγλαῖα μὲν μὲν αὐτοῦ γίνασθαι, τότε δὲ πῶς τὸ ἀγλαῖον, μὲν σπουδαίω. Et in Charmide: αἰδοῖ καλῶς ἔφη λέγειν, καὶ καλῶς αὐτὸν καὶ ἀμφοτέρω τ' ἀγλαῖον, καὶ ἔφη καλῶς Χαρμίδην. In cujus vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eodèdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγλαῖες, Lib. *Æneid.* 5.

At pater Æneas nondum certamine misso.

Custodem ad sese comitèmq̃ue impubis Iuli

Epitidem vocat.

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικείον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit *Odyss.* γ. qui αἰοιδεῖς ab illo dicitur. Idem παῖδες & δυνεῖς postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰοιδεῖς, φίλοι, καθαροὶ, καὶ ἀποιεῖς, καὶ ὁ ἡλικιωδὲς, ὁ δυνεῖς ποδῶν. Manifestè αἰοιδὸν δυνεῖον exponit. Quid verò sit δυνεῖον ποδῶν, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνεῖον, παῖδες, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰοιδὸν illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, δυνεῖον, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cùm αἰοιδὸν, παῖδες interpretatur, quàm quod diximus. Idem Hesych. Αἰοιδὸν, παῖδες, ὀνομαστοί, ἢ δυνεῖον. Eustathius; πῶς δὲ αἰοιδὸν τὸ δυνεῖον παρρησιάζομαι, ὡς αἰοιδὸν μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰοιδῶν quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobat Didymus, seu quicumque est, cujus brevia in *Odyssæam* Scholia habemus. τὸ γ' ὁρᾶν οἱ αἰοιδὸν φιλοσόφον τῶν ἐπὶ τῶν πῶς δὲ κακῶς νοήσαντες τὸ δυνεῖον ἀπιδόσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰοιδὸν δυνεῖον esse dixerunt, τὴν τῶν respexerunt: non autem τὴν τὸ σώματι λῶναι, id est, munus, non privationem corporis: quomobrem errat Eustathius, qui δυνεῖον exponit, τὸ αἰοιδὸν μὴ ἔχοντα. Nam cùm αἰοιδὸν illum Veteres δυνεῖον exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cùm παρθενίᾳ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικωνίπδα non modò occupant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. 111. conqueritur Plato, διαφραγμένον τὴν παιδείαν ὑπὸ τ' ἀνδρῶν

ἡρώδης ἐνδαιμονίας τὴν Μηδικὴν, ἐπὶ ἀθανάτων ὑπὸ γυναικῶν καὶ ἐνύχῳ πα-
 δούσας αὐτῶν τὰς ψαῖς. Apud Græcos & Romanos cū obīnuit hæc
 corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quā Homericus αἰεὶς, quā-
 vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quā elegantissi-
 ma Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quædā dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνῆες igitur & ἀράδωνες, οἱ ἀπὸ δὲ ab Hesychio dicuntur, non quodd
 Homeri tempore idem erant, sed quodd postea idem munus spadones
 obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto
 & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
 tinentiæ magistros, quāvis integri essent, εὐνῆες dictos esse: quod
 nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetusissimi τὸ
 εὐνῆς ἔχον intemperantiæ directè opponebant, cuius partes omnes
 αἰώνως dicebant. Unde illud apud Comicum, ὅταν τ' ἀπὸ χολῆς καὶ ἀνοή-
 τῳ πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
 perantiā & dementiā, sicut postea σωφροσύνην & ἀνυλασίαν Philoso-
 phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. vii. c. xi. ἐν ἐμ-
 πόδιον τῷ φροσύνῃ αἱ ἡδοναί, καὶ ὅσα μῆλλον χαίρει, μῆλλον οἷσι τὴν ἁφρο-
 δισίαν εἶδεναι ἢ δυνασθαι πρὸς τοῖς αὐτοῖς. Unde pro ἀφροδισιᾷ λέγειται,
 μωρογίαν dicebant & ἀφροσύνην, & apud Comicos συνέμωροι sunt οἱ κρη-
 φεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
 factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quodd ἡ Ἀφροδίτη
 nihil aliud esset, quā ἡ τὴν ἀφροσύνης ἀρχὴ. Καὶ μῶρος ὃ πάντ'
 ἐστὶν Ἀφροδίτῃ βροτῆς, καὶ τὸν οὐκ ἐξ ἑαυτῆς ἀφροσύνης ἀρχὴ διεσῆς. Hinc hu-
 manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φρεσὶν, inquit, κάχρητ' ἀγαθῆσι,

id est, ad verbum, εὐνῆς ἔχον. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
 σωφροσύνην *integrum* vocet:

——— & *integra*.

*Tentator Orion Diana,
 Virgineâ domitus sagittâ.*

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φρεσὶν ἀγαθῆς κερη-
 μένης. Sic *integrum* opponit alibi amanti:

*Brachia & vultus teretisque furas
 Integer laudo: fuge suspicari,
 Cujus octavum trepidavit atas
 Claudere lustrum.*

Putabant videlicet, intemperantiā mentis esse mutilationem καὶ
 πῆξιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
 phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
 rum testimoniis abstinēbimus, & ad institutum nostrum pergemus.
 Et certè omnis ferè vitii nomine τὴν ἀφροδισιακὴν notabant Veteres. Sic
 ὕβρις à Comico rei Venereæ intemperantiā dicitur, & ὕβρις maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὑδαίνῃ fuisse, sed σωφροσύνην.

ὃ δὲ ἦ ὑδαίνης

Οὐδ' ἴδως ἐν τοῖς γράμμασι τὴν ἰύκτι παυνοχίζεν.

Γυνὴ δὲ σιαμωρυμμένη χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὑδαίν τὴν ἀγκλασίαν, & ὑδαίνῃ τὴν ἀγκλασίαν dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὑδαίνῃ ἔρωτι opponit, vel amoris Platonico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰχρὸν μὲρ δίαμα, ἔπειθ' αἰσίου. αἰχρὸν δὲ αἰσίου ὑδαίνης ἔρωτος. ἄλλος ἔστιν ὁ ἔρως ὁ τῶν κρημονύς πεδῶν, ἄλλος ὁ ποταμῶν περὶ, ὁ ξίφος λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὐδὲ τὴν παλινίαν τρέπτει, σὺν ἐν Περικλῆϊ πλατύνει, ἐδὲ ἐν Κρήτῃ γαμοθετύνει, ἀλλὰ ἐπὶ σωφροσύνῃ ἡρώϊκῃ ὑπὲρ φιλοσόφου δικνύει, δὲ οἰκονομίας ἡρώϊκῃς. ἀρχοντες αὐτοκράτοι, σωφρολόγοι, αἰσίου ἀγαθοὶ σωφρονοῦντες. γυνὴ σάφρων, ἀντιπατιομένη ὑδαίνῃς παύσει, Et 32. ὑδαίνει ἀντὶ τῆς ἀγκλασίαν posuit, & partes Venereas, τὴν ὑδαίνει πεφυκται dixit, λιχνύεται ἢ γλῶττι. πεφυκται οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλυέτω ἢ αἰσίου. πληρύνω ἢ γαστῆρ ὑδαίνει τὴν ὑδαίνει πεφυκται. Dicebant & ἀδικίαν, & vice verba δικαίαν τῶν σωφροσύνης. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὴν δὲ εἰς Ἀφροδίτῃ ἔρωτι δικαιοσύνης καὶ τῇ Βελεροφοντῇ σωφροσύνης ἀμφισβητήταται. Aristoteles Rhetoric. 2. τῶν σωφροσύνης laudat, ὅτι σὺν ἀδίκη. Εὐνῶντες igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitiei, ubi de Homericis αἰδοῖς agit, Cometen eum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ τὴν αἰδοῖν ὅτι Ἀγαμέμνων τῇ Κλυταιμνήστῃ μελεδωνὸν ἀπείλοισι, τὴν καὶ ἡμῶς εἶναι γυνεὺς κρημνὴν ἢ σὺν αἰ ποτε γύναιον ἐκδιὰ βλεφάρων οἰκίας ἐπίδουσι. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πύξῃ profecti sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κριτήριον, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *ῥινηλατῶντες* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, constrictando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor. Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur, quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἔργον meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:*

———— sed proximus illi

*Hesiodus memorat Divos Divumque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniaque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὴν λογικῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὰς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴν πρῶτης τὴν θεῶν δύναμεις, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eὐδὲ spectant illi,

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου Διὸς βλαῖς,
Ἐὐδλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας, καὶ χεῖτλια ἔργα
Ἡέρα ἰογάμφοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλεθόονται.*

Item:

*Τεῖς γὰρ μύετοί εἰσι ἐπὶ χθονὶ πελοδοπιῇ
Ἀθάνατοι Ζήωδες. φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας καὶ χεῖτλια ἔργα.
Ἡέρα ἰογάμφοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κεντήριον* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum

osten-

ostendemus, quemadmodum in Θεογονίᾳ de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum περὶ τῶν Δαιμόνων, περὶ τῶν ποταμῶν θεῶν. Quod quidem περιήλθον omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive αἰθερὶ λογικῇ, quibus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *totò mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos φοιτῶντας, ab altero ἐπιχθόνιους dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, huius libri subjectum facit. Ac primò φοιτῶντας eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius ποταμοὶ dicebantur, quod ad verbum cum vocè Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. I V.

Ὅσσοι δ' ἀμφὶ γαῖαν ποταμῶνται αἰὲν ἴασιν,
Τοῖσδε φόνε πλῆσσι πάντῃ περὶ πλοῦσι βωμῶν
Εἰ περὶ βάθῃ δῖμας θύνας ζωοῖς ποταμῶν.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, ποταμοὶ, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis πλάτων γένος dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud φοιτῶντας ad verbum exprimit, & αἰλινδούμναι θεοὶ, καὶ κυλινδούμναι, id est, *volubiles Dii*. Syncelius de insomniis: Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ περὶ μικρὸν ἀληθίζουσιν, θεῶν εἶναι, ἢ πέλας τῶν θεῶν. τὸ δὲ καὶ πλάτων ἐν τοῖς ἀπορίησιν ἀληθεύοντες εἰναι τῶν αἰλινδούμνων οἷς ὕλην, ἰμπυδίας καὶ φιλόπυρον. Eadem ratione eos & ἀληθεύοντες dicebant, quòd loco certo non containerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. λῆξιν καὶ τύπον αἰὲν ἔχοντας. Eadem ratione οἱ πέλας dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, ἀεὶ ἐκείνους τῶν μεγάλων θεῶν βασιλείας ἐφθάλμωσι. Secunda proprietas est, cum *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod χθὼν & γαῖα Hesiodo & aliis: unde ἐπιχθόνιοι, & φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, & in oraculo ποταμῶνται ἀμφὶ γαῖαν dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis γένος χθονὸς dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui ἐγκοσμίους θεοὺς dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi μέγας expressit, aut τρεῖς μέγας, quod Manilius esse αἰθερῶν ostendit. Quare eam vocem Clemens alique patres ἐπὶ χλιδασμῶν referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μέγας itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud τρεῖς μέγας exponebant πάντες: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: ἢ μὲν μεγάλας δηλοῖ τὸ πάντες τῶν δαιμόνων αἰθερῶν, ἐν ᾧ περιελαμβάνεται τὸ δαιμόνιον γένος, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiòdum primòque distinxisse τὸ λογιζόμενον, in libro Περί τῶν ἐλλοιπότητων χρημάτων Plutarchus ostendit: Hesiòδος δὲ καθαρῶς καὶ διανεμομένης πρώτης ἐξήγαγε τὸ λογιζόμενον πᾶσαρχον ἤτοι θεῶν, εἴτε δαίμονας ποταμῶν καὶ ἀγῶν, εἴτε ἡρώων, εἴτε ἀνθρώπων, τὸ ἡμιθέων εἰς ἀνθρώπους διανεμομένων. Constituit igitur κεφάλαιον horum librorum τὴν Δαιμονολογίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur; id quòd brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τὸ Ἔργον in conviviiis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quòd valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc Hesiòdi canebat, cum Homericò Rhapsòdo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἔλω. Quòd carmen αὐτὸ τὸ ἰεῖδον fuit. Rhapsòdus verò ab illo Homericò, Ζεὺς δὲ Ἡρῶν ἀνάλιστος χρυσιγυῖος ἄλοχόν πε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὐτὸ τὸ ἰεῖδον sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πελορία & aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Περιόδι, seu pars illa quæ πρὸς λῆξιν continet, usque ad τὴν ἐξομνησιν τὴν ἡρώων, quæ ibi desinit, Μηκέτ' ἔπειτ' ἀφελον ἔχω. Prima λῆξις est ætatis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποταμῶν antiqui, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minimè insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώαλειαν, vel λυτῆρα, vel ὀρεκίαν ἀφάνισιν, vel ὀρεκίαν ἀπείχουσι, Odyssæ, Κυκλώπειαν & πελορίαν, & quòd plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπώλησις dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπώλησιν εἴχας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χολιασταὶ ποταμῶν μὲν μὲν ὡς καὶ χερσὶ πρὸς ἐπὶ πώλησιν τὸ ἐπιπώλησιν οἷον ὅτι φασὶν ἀπὸ ποιητῆς εἶναι τὴν ἐπιπώλησιν, ἢ ὡς εἶναι τὴν Δ. ραψωδίαν: & paullo post, ἐπιπώλησις δὲ καλεῖται ἡ Δ. ραψωδία, διότι εἰς αὐτὴν ἐπιπώλησιν εἴχας ἀνδρῶν ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βασιλῆα Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriæ consuleretur Rhapsòdorum: ita quoque Δαιμονολογίαν primum τὸ Ἔργον vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque dependant. Sicut autem Tragoediæ nihil aliud, quòd ad Oeconomiam, quàm πρῶτον ποῖστος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐπιπώλησιν & πολυμῶν nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γνησίον. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in parte Hesiòdi παραίνεσις dividebant: quòd antea fecerant οἱ ἀπὸ τοῦ ἀδοντις. Primum enim Scholiorum argumentum παραίνεσις fuit. Athen. καλλὴ δὲ πάντων εὐομίζον, τὴν παραίνεσιν περὶ καὶ γυναικῶν ἔχοντες ἀνθρώπων.

δορυῶναι χρησίμω εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κειμήλιον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohaereat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quaerat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΞ.

C A P U T V I I I.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλῆξ: finis utriusque idem ἡ κλῆσις. A præcepto inchoat, desumpto à divisione τὸ ἔειδο: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ ἔπιτηδείων πρόργον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆξ, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βοῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆξ, qui sub se comprehendit τὸ πρόργον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait, causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸ ἀπειτῶντες τὸ Δία. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem prænè præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur; sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandorâ dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ πρῶτος, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuiebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animalem sibi & industriæ suæ hominumque *οικονομική* permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato. qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τὸδε, τοτὶ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐμποδηγεῖ παραδίδωμι, καὶ συγκυκλεῖ, τοτὶ δὲ αἰνέειν, ὅτι αἱ ἀνθρώποις ἐπιτρέψαι αὐτὰς μοίρασι εἰληφασιν ἤδη χρόνος τὸ δὲ πάλιν αὐτίματον ἐξ ἀνάγκης ἀφαιρῆναι, ζῶον δὲ, καὶ φρόνησι εἰληχὸς ἐκ τῆς συναρμόστου αὐτὸ κατ' ὁρμῆς. τῆτο δὲ αὐτὰς τὸ ἀνάπαυον εἶναι, ἀλλὰ τὸδε ἐξ ἀνάγκης ἐμφυτοῦ γίγνεται. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, scilicetque hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem ἐὼς τῆς βίης αὐτομάτως, id est, spontanea rerum omnium-suppeditatione, sine labore ullo statuiebant: quæ vita excluderat τὴν οἰκονομικήν: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ ἀφροδίτῃ multò felicius, agebat: ideoque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, τὸ δὲ εἶναι τὸν ἀνθρώπου λαχθεῖν αὐτομάτως ἀπὸ βίης, ἀλλὰ τὸ τιόνδε εἶναι, inquit, θεὸς ἐνέμεν αὐτὸς, ἐπιστυτῶν, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipsos alebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τῆς Δαίμονος. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τῆς βίης αὐτίματον statuiebant, sub altero τὸ ἀνάγκησιν, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ εὐμεγέλει καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus κρύπτειν βίον dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὅτι ἐρήθη, νῦν δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπὶ λήπειν ἀνθρώπους, δι' ἑαυτῶν πᾶσι τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμελείαν αὐτοὶ αὐτῶν ἔχουσιν. Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desit, sibi ipsis illi prospicere, suæque curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volu-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡμερωναίαι sunt: quarta sub θυμαίαι, quinta sub ἐπιθυμωναίαι. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupiditas, quam sequuta est iudicium iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσος εἰς μεγάλην πικρὴν ἀσφοδὶλάν μιν ὄνειρεται. id est, quam faciliè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμῳαίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡμερωναίαι collocarim, quartum sub θυμαίαι, causa hæc est, quòd Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μῆλιν ἰνὸν Οἰδιπόδαο, & Trojani, qui Ἑλένης ἰνὸν ἑνὸς Ἰωάννου, bellum gesserunt. Hæc illi spectant ex Photii Excerptis. Θυμαίαι δὲ ἀναίστητον πολιτείαν πλεῖν ἐπὶ πολέμοις καὶ μάχαις, καὶ ὡς ἐπὶ πᾶσι φάται, πλεῖν ἰσχυροῦς καὶ δόξης ἀναίστητον, οἷον ἡρώδης πλεῖν ὑπὸ τῇ ἰσχυρίᾳ ἐκείνῃ θυμαίαι ἀναίστητον. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio: Sicut ex ἡμερωναίαι factum erat θυμαίαι, ex θυμαίαι ἐπιθυμωναίαι, sic futurum iterum ex ἐπιθυμωναίαι ἡμερωναίαι, ex ἡμερωναίαι θυμαίαι, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περσίδων lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut prius natus fuisset, aut serius, ante τὴν ἐπιθυμωναίαν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cuius rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὴν ἡμερωναίαν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sacrorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies calo demittitur alto.

Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,

Casta fave Lucina.

Habes τὴν ἡμερωναίαν, accipe τὴν ἐπιθυμωναίαν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis,

Qua tentare Thetis ratibus, qua cingere muris

Oppida, qua jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὴν ἐπιθυμωναίαν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe & θυμαίαν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera qua vehat Argo

Delectos Heroas: erunt etiam altera bella,

Atque iterum ad Trojam magnus mittatur Achilles.

Habes τὴν θυμαίαν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὴν ἰσχυρίαν, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν ἀναίστητον. Exitum five terminum & ἡμερωναίαν Maro ultimatam ætatem Sibyllini carminis vocat: quod τὴν ἡμερωναίαν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabinus

nus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Divus fuit, natione Cumæus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναστῆναι τὸ ἐπιτηδευμάτων καὶ πόνου καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τὸ ἐπιθυμητικῷ, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομάτως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγῆνεις, modò γῆνεις vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominumque è luto terræ, & calore Solis, priusquam αὐτὰ ἀλληλογενεῖαι crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem vivebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγῆναι duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituebant nobilius quid & ærium. In omni vitæ tria statuunt Platonicæ; βίον, θάνατον, λῆξιν, sicut Poclus loquitur: *ve.*, ut nos mallems, βίον, πλοῦτιν, μῦθον id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λῆξιν Δαίμονων, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίας, constituunt. Secundi, τὰς ἐπιχθονίας. Tertii sine λῆξιν interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles ἀείρονια ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἔργα, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὅν τινος μῦθον ἀρῶμεν, inquit, λογικὰ ἔργα π καὶ θεὸς καλεῖται. αὐτὸ δὲ ἡ μετ' ἐκείνου τὸ σύστημα ἔχει ἱλαχὲ χεῖρα, λογικὰ αἰθέρια π καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ὀνομαζέται τὸ π συσδιόρτων ἀνθρώπων ἐραλυνίας π καὶ ἀγέλης γνομήας. τὸ δὲ αὐτὸ δρώπιον φῶν τὴν πλοῦτιαν πᾶν ἐπιχεῖν, οὐς ἀείρονια π ζῶα καὶ ἀνθρωπίνας ψυχὰς, καὶ (ὡς αὖν ἔπειτα Πλάτων) αἰθαλάτας ὀνομαζέται ἀνθρώπους. Atque i. fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantum constituantur λῆξιν. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενοι γάρ εἰσι τῶν τὰς πρεσβύτας ἐπὶ τῇ τὴν παιδὸς ἰάναι φύσει, οἳ τὴν πλοῦτην αὐτῶν, καὶ μὲν δὲ εἰς γῆν, πάλιν ἐπὶ ζωνιστάρους καὶ ἀναβασκομήας ἵπταται τῇ τροπῇ, συνανακυκλωθῆς εἰς πύνασιν τὴν γῆν, καὶ γηγῆνεις δὲ κατὰ τῶν τὴν λόγον εἰς ἀνάγκης φρομήας, ἕτως ἔχει τὸν νόμον καὶ τὸν λόγον, ὅςτις μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῦθον ἐκδόσμεν. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex his Deus post mortem meliorem non destinavit conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam

successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀἴζην divinam consequiebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀἴζην constituat Poëta, & εἰδὴ λογιστά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαίμονι. Repetit enim paulò post hæc de iisdem:

*Τεῖς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοποπίη
Ἀθάνατοι Ζῶδες, φύλακες Σπητιῶν ἀνθρώπων.*

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribúsque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαίμονι γένει ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πελοπόπιες eos vocet. Ne quis exist. met. frust. à Manilium πελοποπίων horum librorum fecisse τὸς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T XL

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἴδν τινα διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτὰς αὐτῶν ἔχειν, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῷ Θεῷ προνοίᾳ præsidium haberent nullum, cepit hominum ἀσθενεία paulatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῦρ invenit, quod πῦρ Plato ἀπορίαν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cum poenam meritis Prometheus, hoc est, σὺλτα hominum ἀσθενεία esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τῶν ἐπιγῆτης καὶ οἰκονόμου Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicae rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλάτῃ, nimirum, καὶ πόρῃ præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam aquoris*

Quicumque

*Quicumque Bithynā laceffit
Carpathium pelagus carinā.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῆς πώρης, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὲ τὰ πάλαι λαχόντες περὶ θεῶν δῶρον ἡμῶν διδώσεται μὲν ἀναγκάσις διδουχῆς καὶ παιδύσεως. Loquitur enim de ætate hac, quā Pandora fuit nata. Quotiescumque autem περὶ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τυχερὰ intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τα τυχερὰ, inquit, τῆς αἰσῆτος, Διὸς δῶρον πέκληται, πλῆγες καὶ ὄρεαίς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐντός. Oeconomicae ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡραμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

— ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύμεσαν.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παντοεργίαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐκείνο τὸ πλῆρες κίρως ἔχει διὰ χερσὲς, ὅσην ὁπώρας αἰεὶ θαλάσσης μετὸν, ἀλλ' ὅσα φέρεται πᾶσι γῆ, πᾶσι δὲ θαλάττῃ, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμνῆς, αἴφθονα καὶ ῥύθην ἐπιχέμεν. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τῆς πώρης, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τῆς πλῆγος, id est, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τῆς αἰσῆτος πλεῖν desiisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomicae partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponebant. Unde illud: Αἰψά γε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηπιδὸς κρηπιδέος, & Πηδάλιον δ' ἀπὸ γῆς ὑπὲρ κρηπιδὸς κρηπιδέος. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomicae rationem Hesiodus designat, τῆς πλεῖος nimirum; cuius finis est ὁ πόρος, sicut per ἔρρα cornucopiam. Utramque hæc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem. Veteres Fortunæ attribuebant; sicut hîc Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὺ κατέβητο

Ἔργα βοῶν δὲ δόλοισι καὶ ἡμιόνων πελαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in funum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βοῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomizæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδύργην præfixit. Neque alia causa est, cur τὴν Τύχην Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquis Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδύργην, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Καίριε πάλιν κρεῖνται Διῶν, παφερῆς τε καὶ ὕψους,

Υψηλῆς καὶ παφερῆς, τὴν καὶ παλάμῃσιν αἰερεῖς

Τῇ μὲν Ἀμυαλθείης κέρει ἀγλαόν, ἔσται δρυῖος

Εὐφορείης μίτρα σῆμα, πρὸς ταχύτατον βίβρατος,

Ἀμφότερον ταχύτατον καὶ ἀνθεσιν· ὁσά περ γαῖα

Εἰσαλὺν Ζεφύροιο χερσὶ μυθούσῃ ἐέρση.

Πηδάλιον δὲ ἐτέρηφι· τόθεν σέθεν ἄμφω Διάνη

Πολλὰ πελαγεῖων ἐψεύσατο βιβλία φωτῶν.

Ἡ δὲ ἀνακρίνω τε μόνῳ κρημνῷ καὶ δρυὶ

Σημασίην ἡρῶντο. Σὺ δὲ εἰσαλὴν Διὸς ἦδα,

Εἰσαλὴν Διὸς ἦδα. Τύχην δὲ σὲ φασὶ καλεῖσθαι

Νηρίῳ ἐν βένθοισι, καὶ Ὀκεανοῖο γέροντι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ γαργία, & qui ex ea ὁ πλῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρς. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὴν πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre τῷ χυμῷ protendere dicit, & πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἔργα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἑργασίαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν παλασιεργίαν, & hinc quædam Hesychii Gloss., de qua infra, dividit τὴν ἔργα, in γαργίαν, quæ viris: & παλασιεργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandora. Minervam primò τὴν παλασιεργίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quod Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Dææ conveniat: vox enim χάρις quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, dupliciâ dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est ὁ ἑμπορευτὴς θεός, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomix parte committuntur, præses. Quod autem ille ἀγκυρῶς à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὴν ἐοδαίαν λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ αἰσθητὴς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quod confert, huc respexit Alcman cum Fortunam Πειθὺς ἀδελφὴν dicit. Quod Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cum eandem Deam Προμηθεΐας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: ἀλλὰ μάλλον (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγατέρα, ὡς ἡμετέροις Ἀλκμάν. Nunc quod à Vulcano è luto fictam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam τὰς ἰοητὺς, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est τὴν ὑπέρβαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem pati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ τὴν ὑπέρβαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθεΐᾳ pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro supra adducto αὐτὴν τὴν ἡμετέραν ἡμῶν καὶ φέρουσαν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter pœnitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epimetheus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat! Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad eandem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De Fortuna. Ἡ περ καλῶς ἐστὶν ὁσιόδῳ Περιμεθεὶς τῷ Ἐπιμηθεὶ παρακαλεῖται, μήποτε δῶρον δέξῃ παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίας, ἀλλ' ἀπαπέμπω, πὲρ τοχρὸς λέγων καὶ τὰς ἐντὶς. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis Hesiodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι πᾶσι τῶν ζῶντων πάντα δίδωται. αἶψ' ἔτι καὶ Ζεὺς δίδωται, sciendum est, scholion esse Aristophanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν Πανδώραν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδώρα δύσαι λυσιγέστρα κείνη. Interpres Græcus. Πανδώρα, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δίδωται, αἶψ' ἔτι καὶ Ζεὺς δίδωται καὶ ἀνθρωποδώρα. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique σοφιστικαί, καὶ φυσικαὶ ἀλλοτριολογίαι excogitarunt: quæ ἐν τοῖς διδασκαλικαῖς locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non possit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima: cui Dii singuli mûnera attribuerunt: penes quam summam facultatem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessitas artis Oeconomicæ, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, sine difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pandora, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reliquorum pergamus:

Κεῖνταις ἢ ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis quæ postea sequuntur, coherant. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta prædicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates: ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζῶντες ab Homero dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scripsit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζῶντες, etiam defuncti, appellantur, quos vulgò νεκροί dicimus. Qui ex hac Fortunæ ἀπεξίκα rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτα ζῶντες

ἔτι duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐτῆς: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μελάχλω καὶ ἀσφόδελον*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit πῆς ῥῆτα ζῶεν ἀσφαλισμένον. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δωροφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῷ πῶς π. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platoniceis *αἰσῆσις* vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητὸν*, ab altero *χαλεπὸν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ *πείνησις*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *αἰσῆσις* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *αἰσῆσις* hoc ævum, & *ἀγκύσιον* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria considerata sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quòd nihil quàm petere possit & anniti. Ceterùm si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ *αἰσῆσις*, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, *ἐπιθυμία*, *τέχνη*, *αἰσῆσις*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt considerata. τὸ *χαλὶν καὶ πηλὸν* est voluptas, ὁ *κόσμος* τῷ *Ἀθλόω* est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint, secundùm Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *αἰσῆσις* actionum prostrarum describitur:

Πῆδ' ὅπως γὰρ καὶ ἐπ' ἡμῶν ἐργάσαιο
 ὅσα σὰ π' οἷς εἰσεντὸν ἔχον, καὶ ἀεργὸν ἰόντι.

Nisi, inquit, obstaret ἡ ἀφείσασις, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπλουῦ dicebant, ἀφείσασιν, ἐλδοβίαν ἐπήθοσαν. Posteriores, χαλιπὸν, ἀναγκάσιον, ἀφειστικόν. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platōnem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰκασμένῃ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. τὸ δὲ δὴ κόσμον πάντων ἀνέστηφιν εἰκασμένην τε καὶ ζυμνύσθαι ἐπιθυμίᾳ, id est, Orbem verò rursus (postquam ex eo Dii recesserunt) fatum, ejusque socia cupiditas voluebant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰκασμένην καὶ Μοῖραν dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attrigimus:

Χαῖρέ μοι αὖτις ἄνασσα, θεῶν πέρι μῆτιν ἔῤυσαι,
 Χρηρὸς ἀλεξήτειρα, παρατρέψουσι δὲ πότμον
 Εὐπεθέων παῖδεςσι νότον οἳ δ' ἀπὸ πάντων ἀλάλχεις.
 Σοὶ δ' ἄμφοι γεννομένη νότοι αἰόλαι, ὅξυ π πῆμα.
 Ἰκίλαι ὀρνέουσιν, ἢ ὀρνυμένησι μελίσσης
 Ἀδρόμεο βίον οὐδὲ διδράμεον ἔδδ' τις ἔχει
 Ἀθανάτων, σέο νόσφι Διὸς βελήτην δόρηται,
 Οὐδὲ παραπίοδ' τυχερὸν μερόπαςιν ἀνάγκη,
 Οὐδὲ κροισινήται, τῆσιν σ' ὀρόπμον ἔθηκε
 Ζεὺς Κρογίδης, Λάχρσιν τε καὶ Ἀτρεσπον ὡς π λέγεται
 Ἀνδράσιν ἰσομερόισιν ἐπιελάσσαν ἐφείναι
 Δαίμονα δυσφρογέοντα, καὶ ἡθάδα κῆρα μέλαιναν.

Et rectè Pausanias: Εὐὸ μὲν ἐν Πινδάρῳ τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὡς τις ἀδελφὰς π ἰχύνει. Atque hæc hæc.

C A P U T X I V.

Ut ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porro protrahamus. Illud Hesiodus Πῖθον facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πῖθον suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται ὡς περὶ Ομήρου ὁ Ησίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filiiq. fatum agro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις περὶ πύλαι κρυπτοῖο νόοιο,
 ὧς ᾧ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶσιν ἀχιμερές· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκράδεις εἰσὶ,

Δοῖαί γάρ τι πῖθαι κατακεία) ἐν Διὶς ἔδῃ,
 Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔπειθ' δὲ ἰάνει.
 Ὡς μὲν καμνύζας δῶν Ζεὺς πεπικέσθαι,
 Ἄλλοι μὲν τι κακῶ ὅ γε κύρει), ἄλλοι δ' ἰσθλῶ.
 Ὡς δὲ κε τ' λυγρῶν δῶν, λωστὸν ἴθηκε,
 Καὶ ἔκαστη βύσσινος ἐπὶ χθόνα δῖας ἐλαύνει,
 Φοιτᾷ δ' ἔπειθ' ἑκάστω πεπνυμένῃ, ἔπειθ' ἐργασίῃ.

Id est:

*Haec equidem prodest misero succumbere luctu,
 Hac etenim Divum lex stat mortalibus agris,
 Vivere suo curis: quæis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, laetumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque famæ terras male suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῷτι καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τοῖς Μουσῶν ἀναγκασίῳ ἑαυτὸν μαθητὴν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς ἐν πῖθῃ καθέριζας τὰ κακὰ, τὴν Πανδώραν ἀνοίξασαι ἀποφασίᾳ συνέδιδασκε τὸ πλῆθος ἐπὶ πᾶσι γένεσιν καὶ γένεσιν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιστωλασίᾳ has notant magistri: quod Homerus in cælo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolum constituat, Hesiodus unum; quod in Homericæ vase συμπαγῆ sunt, & ἐξαιτῶν δυνάμει, in Hesiodi sunt ψυχρά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὴν ἐμμετρίαν (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς πικρὰς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῖθ' ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cum inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιστωλασία Jovis est; ita πιστωρία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ, Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῶν Δαίμονων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ suprà à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τὸν ἴφοργι δαίμονας εἰσιν, οἱ πῶς δρῶσιν αἰφνιδίως ἐπιπέμποντες πῶς καὶ τὸν εἰμαρμένῳ πεπρωμένῳ, καὶ πῶς ἐν τῷ πῶς καὶ τῷ αἰμαρμένῳ. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὸν εἰμαρμένῳ, aut, quod proximum est, τὸν Τύχῳ fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subiectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignam aethera domo
Sublatum, macies & nova februum
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ καὶ τῶν εἰμαρμένῳ πεπρωμένῳ in secunda Periodo: *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

CUM variae fuerint de hac Pandora opiniones Veterum: refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis: quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδῶν, τὸν Τύχῳ esse voluerunt, id est, ipsam artem: in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura*. Ex his *Ars & Fortuna εἰμαρμένῳ* sunt. Artis inventrix est ἡ Προμηθεΐα: nam sub ἐπιθυμίας cessat ἡ ἐκείνη Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, propterea quæ ejus vicem Artem subivisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Προμηθεΐα & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὸν Τύχῳ opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βεβλῶν, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ fit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur Προμηθεΐα, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἰτία ἀνθρώπων λογισμῶς dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειὰ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter: ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat: ipsa autem lū-

gem

sem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρᾶκτον, quod pugnat cum τῷ ἀλλήθεϊ & τῷ νομῷ. Duo illa inter se pugnant, ἀπειρία, καὶ πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod surripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πρᾶκτον, τὸ ποιεῖν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως ἔδωκε, ignem largitus est, non ut δώρῳ suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ, & τῷ ἀτίχῳ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπειρίαις ἔσονται, περιζῶντες ἐν ἐπιστάδοις, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi proficere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo decipius esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ τοῦ datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus περιτὸν ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa a Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακόν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μυθολογικὸν mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειὸν & τὸ πηγάζον eadem sunt: Pandora vocatur πᾶσι τοῖς ἀλφειῇσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὐρετικαῖς, τοῖς μηχανικαῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ὀνόματι δὲ πᾶσι γυναιξί
 Πανδώραν ὅτι πάντες ἐλύμπια δώματ' ἔχουσιν
 Δώρον ἰδόμενον, πᾶσι ἀνδράσιν ἀλφειῇσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ὁ* Prometheus (ita dicuntur proprie in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *εἶα* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες εἰών*.) aliud quod à Jove sed *χρυσαιδέειον*. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ abentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνταίαν* dicunt & *Τύχην*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκέρτα* vocat: referque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuentium potestatem factam esse. *Ἀνταίαν* & *Ρέα* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἥ δ' ἔπευ κούρην ἐπὶ φρένα Δῆκε θυγατρὶς Ἀνταίης δαίμων*. Interpretes, *ἢ Ρέα ἔπευ λέγει, διότι ἐσαοπία τοῖς Τελχῆσιν ἐχέειτο*. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est *Ἀνταίαν* eandem esse cum τῇ Τύχῃ, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum qua regis Antium,

Præsens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illum, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιτίμειν τὰ ἄντα*, pro quo malè apud Hesychium legitur *τὰ αὐτὰ*. Jam notissimum est, quod absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τὴν Τύχην fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

Καὶ τοῖς οἱ γλαυκῶν δυνάμειον ἐξάξον.

Εὐχῇ δ' Ἐκέρτῃ καὶ ἱερὰ κτύπα Ἐννοσιγαίῃ.

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, *Τύχην*, marinam fuisse Deam, ac propterea *πηδάλειον* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδῶραν* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio in lib. De præp. citatur: *Γυνὴ δ' ἔργα θυγατρὸς, Βασιλείαν, καὶ Ρέα τὴν Πανδῶραν*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, τὴν αἰτεξίαν, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ τὴν ἀντικειμένην. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὡς τὸ Περὶ παρθένου*. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: *Εἷς, φησὶν, ἡ ἐχέουσα πελάγῃ, χρυσῇ δ' ἥσιν ἄνθρωποι, καὶ Διὸν ἐπιμειξίας ἐτύχαιον. πλοίων δ' εἰσέλθοντων ἐνεργῆς εἰς χρῆσιν βίης, τοσῶτον ἀπεφρίθησεν ἡ δίκη τῇ γῆς, ὥς μάλιστα ὁρᾶσθαι νυκτὸς αἰθέρας. καὶ μὴ τοι νῦν ἐρημνῇ, τῶν ἡμῶν παρθένῃ, καὶ ἡ πηδάλειον*. Illā sublatā, sequuta est Pandora:

dora: quæ cum aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεισις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut celustaci magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cen Siriaco torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus*

Eo loco emendavi vertis vestigia, pro quo malè vestis legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni reterri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis τύχη*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῇ ἐπιθυμητικῇ. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὀνόμασται δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοῖς πρὶν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν εἶναι αὐτῆς, νέμεισις, τὸ δὲ ἀδελφὸν εἶπαι, τὸ ἀναγκασίον μέτρον, τὸ δὲ δίκαιον θέμις. Eodem tempore cœperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui περὶ τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλογον τῆς ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλογον ἐν τῇ φρονήσει, & in parte ἀλογικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eandem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆς παρεκβάσεως, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentaverit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιτηδείοντι πρὸς ἀπὸρροπὴν τῆς ἀδελφῆς, ὅπως μὴ χολάζοι πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur παραμυθικὴν esse, in his libris ἀληθινὴν & νοεράν. Pandora παραμυθικὴν est, cum mulierem designat συλλαβικῶς: ἀληθινὴν, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpe numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contrà sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *νοεῖς* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀληθοεικέλῃ* esse voluerunt: aliquam *παραμυθικήν*. Sic ignem cuius hîc fit mentio *παραμυθικόν* esse notant: partim credo *ἀλλ' οὐδ' ἔτι πυρὸς ἐν πάσαις ταῖς τέχναις καὶ τῇ βίῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ χρῆσιν*, partim *ἀλλ' τὸ τὴν ἑαυτοῦ πλάσσει ἀνδρὶ πυρὸς ἢ συνπλαῖνθαι*. Pergamus.

C A P U T XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *πρὸ τῆς λογικῆς* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ἡμερικῇ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod ampliùs est, *μοῖον*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶρον* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractarat & *Ἡρωγονίαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἑρῶν* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad τὴν *Ἑρῶν* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divûmq; parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniâque immenso volitantia cœmina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quàm ἐν πρώτῃ *Ἑρῶν* considerat: in altero enim ut primam fœminatam, his verbis:

*Τῆς γὰρ ὁλώϊν ἐστι γένεσις, καὶ φύλα γυναικῶν
Πῆμα μίχα διητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναυτίεσσιν.
Οὐλομένης πεῖνης ἢ αὐμφορῆς, ἀλλὰ κόρου.*

In altero, nimirum in quo nos veriamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam ἀπέξια est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quod ante τὴν ἀπέξια, sive sub imperio manifesto Deorum, γήϊνοι fuerint homines, ut suprâ ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογικὴ* erat & pura: altera autem vi illâ quàm *ἀλογον* vocant, cuius prior pars est ἡ φυσικὴ, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, ἀμολογονία pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*πρώτῳ δὲ σέ φασι γυναικῆ.
Τῶνδ' ἡ ἀνέκτιτος, καὶ ἀγλαὴ ἱμάχις εἶδος
Παρασκευῆς ὤκτου, χροὸν τίλβου καὶ αἰδῶ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφους aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa ἀτυχίας & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσσ' ἐν μάλαχῃ, usque ad illum, Ναῦ δ' αἶνον βασιλεῦς ἱρῶν hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò sci-
mus, præfixe- it:

Μῦθον Πιερίην αἰοῦσιν κλείεσθαι,
Διῦτι Δ' ἐνίπτε σφίπερ πῦτιρ ὑμνεῖσθαι.
Ὅντι δ' ἄγε βροτὶ ἀνδρες ὁμῶς ἄφατοί τι φάτοί τι,
Ῥῆτοί τ' ἀρήτοί τι, Διὸς μεγάλοιο ἔκρη.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βελαί, ῥεῖα δὲ βελαίοντα χαλεπή.
Ῥεῖα δ' ὄριζλον μινύθ, καὶ ἀδελον αἰετ.
Ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνη σκολιὸν καὶ ἀγνώσθον κέρφ.
Ζεὺς ὑπερβόρεος, ὃς ὑπέρβρετα δώματα ναιεῖ.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliùsque argumen-
tum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀπὸ εἰμαγεμένης poni mordicùs asseverant: quamvis minimè propositum ἔγχεσθαι, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio contine-
tur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo αἰετὸς περὶ σφίγγος, vim quamdam constituit, tamquàm animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμαγεμένη καὶ ἀνάγκη vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, quæ (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exor-
dium, quod Ἐγὼ primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deo reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

————— valet ima summis
Mutare, & insignem att. nuat Deus,
Obscura promens: hinc apicem rapax
Fortuna cum stridore acuto
sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Dææ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit κατὰ
θεῶν χειρομῆ, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deo-
rum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum
iuxta τὸν ἑαυτοῦ κόσμον disputantium, καὶ τὸν ἑαυτοῦ ἀγνώστου magno il-
lius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-
dica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant τάξις εἰς ἀταξίαν μεταγωγὴν. Quæ ἀταξία hanc constituebat potentiam, quam nunc Δία vocat procemii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus doctus, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπιδοῦν, inquit, καὶ τὴν αἰσχυρὴν ὁ Πλάτων (ὡς δὲ λέγει) εἰς ἀτάξιν ἔσθ' ἀγρόθεν εἶναι τὸν κόσμον, καὶ τὰ Πλάτων τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζειν ἔσθ' ἡρώδης τὸν θεόν, καὶ τὸν χωρισμὸν ἔσθ' οὗτος εἰς ἀτάξιν αὐτὸν ἐκ τάξεως μεταγωγὴν. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἀπὸ αὐτοῦ, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντα τὸ ἀποδιδόν, καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ περὶ δεικνόντα, tamquam pro confesso sumentem id cui aliquid superstruit. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸν θεὸν ἀπειῖναι λέγει, Platonem intelligit, ἔσθ' ὁ κόσμος, καὶ παρῖναι αὐτῷ ἐν Πολιτικῇ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπειῖναι ὡς πρὸς, εἶναι παρῖναι. ἔτι καὶ εἶπε, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς εἰς καὶ ἔξω. Et paucis interjectis, Καὶ ἀλλὰ τὰ τὰ τοῦ κόσμου ἔξω ἀτάξιν μεταβάλλειν εἰς τάξιν τὸν κόσμον. τὰ δὲ ἐκ τῆς μεταβάλλειν εἰς ἀτάξιν, ὡς ἰφιδρὸς αὐτῷ ἡρώδης τῶν πηδαλίων ἀψάμενος ὁ θεός. &c. Hæc si odum nostrum certè ἀπὸ αὐτοῦ, non modò τὴν εἰς ἀτάξιν ἐκ τάξεως μεταγωγὴν afferuisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, τὴν nimirum ἔξω ἀτάξίας εἰς τάξιν, expectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατ' ὑπόθεσιν loquitur, sive ἀπὸ αὐτοῦ, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretati essent, qui post ἀτάξιν sui sæculi, iterum τὸ πηδαλίου, notat exipscari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νῦν γὰρ δὴ γὰρ ἐστὶ σιδήρεον, ἔσθ' ἔσθ' ἡμῶν
 Παύσονται καὶ μέγας καὶ οἰζὺν, ἔσθ' ἐν νύκτι
 Φθισομένοι, χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μεταβάλλειν.
 Ἀλλ' ἐμπίης καὶ τοῖσι μεταβάλλεται ἰσχυρὰ κακῶς.
 Ζεὺς δὲ ὀλέσθ' καὶ τοῦτο γὰρ μετὰ πᾶσι ἀνθρώπων,
 Εὐτ' ἂν γαῖονομοι πολιορκηταὶ τελήσωσι.

Manifesta periodi a revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἐπιτ' ὡφείλον ἐγὼ πέμπουσιν μεταβάλλειν
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ ὡς οὐδὲ θανεῖν, ἢ ἐπιτελεῖν γένος.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis afferuerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δὲ ὡς ἐμπίης δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς κρείττονος εἰς τὸ χεῖρον εἶδ' ἔσθ' ζωῆς μεταβολὴν, ἀλλὰ καὶ ἀνὰ πάλιν ἔσθ' ἀπὸ χεῖρον εἰς τὸ κρείττον. τὸ γὰρ ἐπιτελεῖν γένος, δηλοῖ καὶ ἀμείνως ἔσθ' ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὡς πρὸς ὡς καὶ ἐκ τῆς δόξης. ὅτι τὰς μεταβολὰς ἐθέλησε παραθεῖναι τῇ ἀνθρώπων ζωῇ εἰς τὰ ἐναντία γένος. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὴν κατὰ τὸ ἀγρόθεν totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum pe stringit: οἱ δὲ λέγοντες τὸς ἐπιτελεῖν ἀνθρώπων λέγει τὸν Ἡσίοδον μέλλειν γένος, ἐναντίας τῇ Ἡσίοδου, καὶ ἔσθ' ἐκείνῳ

ὅν φασί. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἱππῆα adjungat, aut tu puer dissimulare, quam ex alio discere, aut non maledicere. Su ἀπαξίμ igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Zeus ab auctore Procmii dicitur, cūjus sunt collegæ Δαίμονες unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quàm Fortunam designat. Sic Nasō:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάμῳ δ' αἶψ' ἔκταν δαπὶν ἰδρυμένην οἶσιν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πέλει ἀμύγεῳ.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονιν, qui ἐν τῇ ἀπαξίμ rerum potiuntur. Contrā εὐδαιμονία à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικασίας μὲν δακτύλις, ὡς Κῦρε, εὐδαιμόνων εἶναι ἀγαθὸς ἢ ὡς ἀνὴρ, εὐδαιμόνεις. Quod Tibullus vertit: Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cūm varix sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fassius nostram explicemus. Idque eo maximè, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imò dicimus, totum illud quod sub Ἔργων & Ἡμῶν nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα & Ἡμῶν vocant. Sic Etymologus. Αἰετούμενον, inquit, αἰεγντα, λαμβάνοντα. παρὰ τὸ αἰεῶ τὸ σημαῖνον τὸ λαμβάνω, κατὰ πάρευσσιν, αἰεῶ, αἰεῶμαι, αἰεῶμεν, & τροπῇ Αἰολικῇ αἰετούμενον. Ἡσίοδῳ ἐν Ἔργοις & Ἡμῶν καὶ ἐν Ἰαλπίᾳ Γηθήσιον βίοντι αἰετούμενον ἴνδον εἶναι. Item

Item in ἀκίνηται. Ἀκίνηται, καθάλα μὲν πᾶ μὴ κινέμεθα· περὶ Ἡσίοδου δὲ
 εἰς Ἐργα καὶ Ἡμῖνοι, ὁ τίθεται. Μήδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζεν. Item in
 αἰεῖν. δεινὸν δὲ βροτῶν ἱππαιεῖο φήμι.. Titulus igitur generalis to-
 tius operis est, Ἐργα καὶ Ἡμῖνοι: quamobrem neque necesse fuit duas
 priores partes Ἐργων, posteriorem Ἡμῖνων titulo distinguere, quod
 Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus.
 Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse no-
 tan' Ἐργα καὶ Ἡμῖνοι. Διὰ τοῦτο, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγίγεται
 Ἡσίοδου Ἐργα καὶ Ἡμῖνοι. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, vi-
 deamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus εἰς
 Ἡρώτι, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege,
 (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὁμήρου καὶ Ἡσίοδου
 meminit, ut & Tzerzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de
 Poeta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam
 operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum περὶ Αἰάντων
 recitasse dicat; alteram partem eam, ubi Persen jubet ἔργων πᾶσι καὶ
 καργία προσκίῃ. In quo Philostratus etiam morem, sicut in
 Homeri, versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τὴν καθ' ἑαυτὴν observavit,
 qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam con-
 firmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam
 sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus
 est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragi-
 ca periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum par-
 tium una est περὶ Αἰάντων, de qua agit Philostratus, cùm subjectum
 sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in li-
 bros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm
 autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ καρ-
 γία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm re-
 spectu operis & ipsius Oeconomix. Sed audiamus Philostratum: qui
 dicit ἄσπετον ἄμφω εἰς Χαλκίδα, τὸ μὲν πᾶν ἔπη καὶ περὶ τῶν Αἰάντων, καὶ ὡς
 αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρρεῖναι τε καρπερὰ ἦσαν· τὸν δὲ πᾶν περὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν
 ἑαυτοῦ Πέρσων· εἰς οἷς αὐτὸν ἔργων πᾶσι καὶ καλῶν ἄπιστα, καὶ καργία προσκίῃ,
 ὡς μὴ οἶστο ἑτέρων, μηδὲ πινυῖν. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta
 principium libri secundi sunt, respicit:

ἔργα δ' ἡπὶ Πέρσῃ
 Ἐργα πᾶν τ' ἀνθρώποις Διοὶ διαπικμήσαντο.
 Μήποτε σὺν παιδίσσῃ, γυναικί τε, θυμὸν ἀχέων,
 Ζητιῶνς βίοντι κατὰ γαίτονας. —————

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντας δδὴν ἵππων φάλαγγες
 Καρπεραί· ὡς ἔτ' ἂν κεν Ἀχῆς οἰοσάμεθα μαπλῶν.
 Οὐπὲ π' ἂν Ἀθλυνάη λαοσάοιτο. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κελάντες Τρώας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμῖνον,
 Φερέωντες δόρυ δορά, σάκεα σάκεαί τε σφιδάμενα,
 Αἰσῶν δ' αἰσῶν δ' ἔρεα, κέρως κέρως, ἀνέρες δ' ἀνέρες.

Φαῦλοι δ' ἐπ' ἰπποκόμοι κέρυθες λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νδόντων· ὧς πυκνοὶ ἐφίστασθαι ἀλλήλοισιν.
 Ἐφείξιν δὲ μόχῃ φθισίμβροθ' ἐσχέουσιν
 Μακροῖς, αἳ εἰσὶν περυσισήχραες. ὅσος δ' ἄμπερδιν
 Αὐγὴ χαλκίη, κερύθων ἄπο λαμπροδράων,
 Θωρήκων τι νεομήκων, στακίων τι φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκαρόθ' εἴη,
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνοι, εὐδ' ἀνέγκριθ'.

Hesiodi verò:

Πληιάδων Ἀτλαγχοίων ἱππιποδράων
 Ἀρχεὶδ' ἀμυτοῦ, δρόστιο δὲ δυσομήδων·
 Αἱ δ' αὖ τοι νόκτας τι καὶ ἡμέραι πρὸς ἀργεῖν
 Κακρύφαται, αὐδὲ δὲ ἀειπλομήδων εἰσαυτοῦ
 Φαίνονται, τὰ πρῶται χαρσος οὐρόιο σιδήρε·
 Οὐτὸς τοι πιδίων πέλεται νόμος· οἳ περ θαλάσσης
 Ἐχέουσι ναυπῆες, οἳ τ' ἀγκυὰ βροσθήειν
 Πόντε κυμαίνονθ' ἀπὸ πρῶτον πίονα χῶρον
 Ναύουσιν· γυμνὸν ἀπείρην, γυμνὸν δὲ βομπῆν,
 Γυμνὸν δ' ἀμείβει, εἰχ' ὥρην πᾶσι θεύησιν
 Ἐρῶα κομίζουσι Δημήτερ', ὧς τοι ἔκαστος
 Ὡς αἰετῆται, μὴ πως τὰ μετὰ τοῦ χατίζων
 Πρώτης ἀποτρίβει οἴκας, καὶ μετὰ τὴν ἀνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἡμῶν ἦλθες· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδόντων
 Οὐδ' ἐπιμετρήσω ἔργαζομαι, νήπιε Πέρση,
 Ἐρῶα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διπικμήρουσιν
 Μὴ ποτε σὺν παῖδισι, γυναικί τι, θυμὸν ἀχέων·
 Ζητύης βίοντι κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἀμειλῶσι.
 Δὲς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς πᾶσαι πύξαι. ἡ δ' ἐπ' ἀνύσσης,
 Χρῆμα μὲν ἔσθ' ἡμέρας, σὺ δ' ἐπίσσια πόλιν ἀγροῦσιν,
 Ἀχρεῖ δ' ἔστιν ἐπὶ τὸν νόμος· ἀλλὰ σ' ἀνῶρα
 Φρῶζουσι χρεῖων τι λύσιν, λιμῶν τ' ἀλευρόν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obrinuisse librorum distinctiōnem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctiōne, cum ea quæ est τῇ Ἐργῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῇ Ἐργῶν, quod docet ipsum exordium manifestissimè, quod tale est:

Πάντ' ἰδὼν Μυσοῖσι θεοφροσίν· εἰ δὲ σ' ἀνῶρα
 Θυμὸς ἐπανυμίας μύνης κατὰ μετῶν ἀνῶσιν,
 Ρ' αἰά τοι ἔξερται· σὺ δ' εἰς φρεσὶ βάλλει σῆσιν,
 Οἴλω πᾶσιν ἔχοντα κυρεῖ, μάλα γὰρ χρεῖ δ' ἐστὶ
 Ἰδῶναι, ὧς αὐτὴ παρέχεται κλέος ἀνῶν μύνης.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἡμᾶς δ' ἐκ Διότι πεφυλασμένον, ὅτι κατὰ μετῶν
 Περφροσίν δ' ἀνῶσιν, —————

Præterea cùm ratio dierum non magis ad *μετρίαν* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomiz Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πόν.

C A P U T XIX.

Illuſtrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana ſunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & ſeries perſpiciatur. Sequitur ſæculi illius deſcriptio, in quo *Αἰδώς* & *Νέμεσις* terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id eſt, quod cum homine fecit Deorum præſentia. Cum illis ſubeunt tum alia, tum mater ſclerum injuſtitia. Hac occaſione ſingulare *αἰδώς* proponit exemplum, à cauſa deſumptum, quæ miſerè pervertebatur à judicibus. Quod ut occultius proponat, ſuaviſſimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἴψας vocant, interſerit. Ejusmodi αἴψας, quales ſunt plerique *Æſopici*, quos venerabatur antiquitas, deſumebant ab *ἡμερικῶν*, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diſ, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa *κρυφαῖα*: quales fuerunt qui ſequenti ſunt homines, quorum Poëta ut feritatem oſtendat, negat eos amplius *ὄν* *ἰδίῳ*. Vocem autem αἴψας ita ab Heſiodo ſumi, jam olim magiſtri viderunt. Plato in Politico ubi *ἡμερικῶν* ſæculum cum reliquis confert, beatiffimos ait ejus ſæculi fuiſſe homines, ſi quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuſcujuſque naturæ cognitione perceptra, ad ſapientiam ſpectabant. Locus illius eſt: Εἰ μὲν πάλιν οἱ τεύχεσσι τῷ Κρόνῳ, παρθέσις αὐτοῖς ἔν τε πολλῆς χολῆς καὶ θανάτου, ὥς τὸ μὴ μῖνον αἰγρόπαις ἀλλὰ καὶ θηρίοις ἀλλὰ λαγὺν θύλακας συρτήλας, κρηττεῖν τε τέλει νόμῳ πάντι ἐπὶ φιλοσοφίῳ, μετὰ τε θηρίοις καὶ μετ' αἰγρόπαις ὁμιλῶντες, καὶ πικροτέρῳ παρὰ πείσης φύσει, εἰ πάλιν ἐδίδοσαν θάνατον ἡχουσι, ἥδε τι πὶ διάφορον ἢ ἄλλων εἰς συναγυρῶν φρονησας, ἐκείθεν ὅτι τῷ καὶ τῷ μυεῖν ὥς ἀδαιμονίαν διάφορον· εἰ δὲ ἐμπροσθεν οἶον αἰδῶν καὶ ποτῶν, διελθόντες ὥς αἰγῶν καὶ τῷ θηρίοις μύθους, οἷον δὲ καὶ τῷ καὶ αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines ferarūque, vel ferarum inter ſe, ad illud ſæculum referri ſolere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minus quam ſapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumſerebantur. Hinc apparet partim *μωμολογία*, partim iniquitas Ariſtarchi, qui verſus illos è numero eiciebat reliquorum:

Α' φρον

Ἄφρονι δ' ὅς κ' ἰσὺν ὡς κρίσιν ἀντιφείδω,

Νίκης π' εἶται. ὡς τ' αἴχισιν ἄλγος πάχιν.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγῳ γυναικολογῷ ἢ πρῖπον. Atqui tempore ἱστορικῇ, λόγον aliquem tribuebant aliquis animalibus, ut pote nondum existente τῇ ἀλόγῳ maxima e parte ante τὴν ἀλλοθρογίαν, quod sub ἐπιθυμητικῇ maximum est, cujusque pars præcipua ἢ ἐπιθυμία καὶ ἀγκυρασία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τῇ φρονεῖν δύναμιν ἐκ sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄλλῳ τίπτε ὁμῶς καὶ τῇ θεῶν τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Παρὰ τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἐκείνην ἀντιφείδω ἀμφοῖν καὶ τὴν εἰδὴν. εἰδὴς δὲ ἐκ τῆς αἰσθητικῆς ἀντιφείδω ἀντιφείδω, ἀντιφείδω τῇ συνείδησιν, ἀντιφείδω ἐκ τῆς αἰσθητικῆς (ἢ ἄλλῳ τίπτε ὁμῶς καὶ τῇ θεῶν τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῇ Δαιμόνων præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem καὶ ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντες ἰδὲ Διὸς ἐφθάλμους, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε εἶπα, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ἐμύλιαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαιοσύνη ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῇ ἔργῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐνοίαν & ἀσπίδα conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐξ ἡμετέρας in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξίᾳ, sicut otii paupertas & mīeria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τῇ ἐπιθυμῇ. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variae injustitiæ species. Τῇ ἀδικίᾳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem uique præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *κτηρικὰ* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εις πεδυνὰ καὶ ὄρους, καὶ παρορθωσάντων*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ἐνδομῖα*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effoeminare existimabatur quàm ignis, qui *βασιλεὺς* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λέχαι* hyeme prætereant, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργὴ*, alterum *ἡ πλεονεξία* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas. monetque æstate de hyeme, deque *οικονομίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ τοχθιμῖα* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *ἡ γῆρας ἐπ' ἡοῖ*, alterum *ἡ γῆρας σκυρὺς* vocat. Agnæ quando pinguiissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hæc occasione tradit præceptum. Quando tritrandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eâque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab ἡμερικῶν ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit πρὸς μίτην θαλάσσης , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat τὸ ἐπιτήδιον καὶ ἐπὶ , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : Εἰσενῶν , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : Θισενῶν , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimum paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versùs aliquot , qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabitur , quæ Ἡμέρας inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ Εἰσενῶν dicitur. Est autem in Agricultura Εἰσενῶν doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τὸ Ἡμερικῶν cum Εἰσενῶν confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Εἰσενῶν in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , Εἰσενῶν toto opere sparæ sunt. Sic , si quæris quando arandum sit ; respondebit , εὖτ' ἂν φωνῇ γαργύρα ἐπακύσῃ. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , Ἡμῶν δὲ ληγὰ μὲν ὁ ἥλιος , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , Μῆνα δὲ Ἀπριλίωνα ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , Εὖτ' ἂν δὲ ἐξήκοντα μὲν τοῦ πᾶτος ἡλίου Χεμῖαι ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμάτι. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , Ἡμῶν δὲ σκόλυμος τ' ἀνθεῖ. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σκολύμῳ : quod dicendi genus cum non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

eo agenda, ibi. Εὐτ' αὖ δ' Ὡρίων κ' Σείρα. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἤρ', χειμῶν', ὀπώρας.

Σπείρειν μὲν, ὅταν γένοιτο κρῶν' ἐς τὴν Λιβέλου μεταχωρῆ,

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζῃ κριμένησιν κρηδεύδῳ, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cùm sit κατ' ὥρας κ' μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφνὺς γ' μὲν, inquit, πλετίς δ' ἡμῶν κατίδυξε, φάσιν τ' αἰπύχεα.

Μεσαῖ' δ' ἐξακίστις πινύσιν κ' χρησμάς. Ἡσίοδ' δ',

Γῆς ἐργασίας, κρηπῶν ὥρας, ἀροτὺς.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ ἐφεμέριος ἐστὶν μὲν ἐργασίᾳ, κ' π' δὲ κατ' ἡμέραν μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, detinit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Γ' αὐτοκρίῳ χρὲν κ' πρῶτον π' κρηπφορέντα τ' δειδῶν. τῷ Φαρυγγίῳ χρὲν πᾶν δειδῶν φυτῶν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetze, qui Orphea quoque Ἡμέρας scripssisse vult, cùm ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδίᾳ, Μεσσίς Διοφιδίς. οἱ δὲ σ' ἀνάγ'.

Θυμὸς ἐκφυγίᾳς μολίης κατὰ μῆσιν αἰκῶν,

Ρ' αἶ' τοι ἐξερῶ.

Et rursus paullò pòst idem, αἷς αὐτὴ παρέχ' ἐλέ' αὐτοῖς μῆνας. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτον εἰς ἡμέραν φαίνομεν Ἀφροί,

Μην δ' εἰς τ' Ἀφροί ἐπιτέλλομεν ἔχει δ' ἔργον.

Τὴν δ' εἰς ἐκφυγίᾳς φύσιν δεικνύειν αἰσφαιρῶν.

Αὐτὰρ ἐπὶ τῷ τρίτῳ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν,

Πᾶσι ἐπιχθονίᾳς φυτῶν αἰεὶ αἰκῶν.

Τῷ τετάρτῳ δ' αὐτοκρίῳ πολυφύτῳ λαμπρῶν πινύ.

Præterea cùm Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλῳ, aut, ut ipse loquitur, μνηστῶν putaret, aliam μνηστῶν, five αἰσφαιρῶν, quod omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle, Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

diocres; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνελεύειν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem deceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinayes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *Διμυργῶ Πυθαγορείῳ*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικὰ* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *ἑλάνικῆς θρησκείας* *ἐν ἀναξίῳ* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ οὕτως καὶ ἵνα τὸ πρὸ τοῦ βιβλίου προτάσῃ καὶ ἀπίστες, καὶ ἑλάνικῆς πολιτικῆς ἀναξίῳ. αὐτὸ δὲ τὸ εὐσεβὴς γρηγόριος ἐν τριτοῦ μέρει, τὸ λοιπὸν συμπάγει τὰ γρηγόριον. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τὸ πρὸς γρηγόριον ἀναξίῳ συγγραμμάτων, ἔχοντι τὸ πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ, ἵνα ἡμεῖς οἰδῶμεν, ἐπιφανέων. ἐν ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀφανέων, ἐν οἷς δὲ ἀφανέων ἡμεῖς, ἡ δὲ Λέξις τὸ ἄλλαν ἀναξίῳ πῆρα.* Ex his tota Nicomachi Gerafeni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *Διαιολογίας* *ἢ κατὰ γρηγόριον βλάβης ἀναξίῳ* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρατηρήσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ἱερεῖ*, vel *ἀποφραγίδες*. *Εργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *θύσιμοι* dicuntur: *ἱερεῖ* quos *Διὸν Ἡμίτρεος* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφραγίδες*. Ex illis cum maximè *πρὸς ἐργασίμους* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *πρὸς ἀποφραγίδας* τῇ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῇ *ἱερεῖ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφραγίδων, εἴτε γὰρ τίθεται πῆρας, εἴτε μὴ, οἱ ὁρθῶς Ἡρακλεῖδι ἐπέπληξαν. Ἡ σὺ δὲ, πρὸς μὲν ἀγαθὰς περιμύρον, πρὸς δὲ φαύλας, ὡς ἀγορεύει φύσιν ἡμερῶν ἀπάσης μίαν εἶναι, ἐτέρῃσι διηκόνει.* Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiusque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Ἔργων καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῇ *Ἔργων* latius patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita τ' Ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲρ οἷς πίκεν , ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν ἀμῶν. &
Σπέρματι ἀρχαῶν φυτὰ δὲ ἐκθρήσκαθ' ὄρεϊν , & aliis.

De altera :

ὕλοτόμῳ περὶ τῶν θαλαμῶν δῶρον,
Νηῖά περ ξύλα πολλὰ , τὰ τ' ἀρμύρα νηυσὶ πέλον ,
Τελεῖται δὲ ἀρχαῶν νῆας πύγνονταί ἀργαίαι.

Ostendimus utramque partem hīc esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus , Agricultura & Navigatio. vel conservandi , quæ propriè Oeconomica dicitur , quam continuè in primo Ἡμερῶν habes :

Ἡμερῶν δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένῳ δὲ κατὰ μοῖραν
Πεφραδμένῳ δυνάσσει , τελευτᾶται μὲν ἀεὶ
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν , ἡ δὲ ἀρμυρίῳ δατῖα.

Ἀρμυρίῳ δατῖα munus erat in magnis familiis τ' οἰκονόμου quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν , id est , post dominum ; Lucianus ἐπὶ Περὶ τ' ἐπὶ μισθῶ σκωπόντων. ἀρμύρῃ μισθὸς αὐτῶν , κατὰ δὲ ὁβολῶν καὶ τέτταρας , καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὲς δοκεῖν ἵνα δὲ ἐν λάβῃ , καλαμαδίῳ μὲν αὐτῶν , καὶ κατὰ δατῖα , διεσπασμένῳ δὲ καὶ οἰκονόμῳ. ἔτ' μὲν καὶ ἄλλῳ διεσπασμένῳ πρὸς τὸν. Ἱ πέντας suos ut plurimum habebant , quo um erat singula πέντα. Qua voce Poëta eadem ratione infrà de tota Oeconomia utitur.

Ὅ γὰρ δατῖ τ' ἐνάτη περὶ δὲ γέ μὲν ἡμερῶν μὲνός.
Ἐξοχ' ἀεὶ καὶ βραγδύσια ἔργα πέντα.

Unde Theocritus Χάρισιν.

Πολλοὶ ἐν Ἀντοχίῳ δάμοι καὶ ἀνακλῶ. Ἀλλ' ὅμως.
Ἀρμυρίῳ ἡμερῶν ἐκαστὸν πέντα.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔργασια sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituent , & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius. Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere. Sic :

Ἡ δὲ δουδική τε τ' ἐνδοχῆς μὲν ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νῆϊ ἡμερῶν ἀεὶ σπέρματι ἀρχαῶν.
Ἡμερῶν ἐκ πάλαι. ὅτι τ' ἴδμεν σπέρμα ἀμῶν ,
Τῇ δὲ ἴσμεν σπέρμα γυναικῶν , ἀεὶ σπέρματι π' ἔργον.

Mulieris neminis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πάλαι : utrumque ἔργον est , sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θαλάμῳ : alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalammum struebat paterfamilias , cū uxorem duceret : unde Homerus θαλάμῳ νέον dixit : ad quam rem τῇ ὕλοτομίᾳ erat opus. Navem ,

Navem, cum mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hinc traditur:

Υ'λοτόμῳ πεταμένῳ θαλαμήϊα δῶρο,

Νῆϊά τε ξύλα πολλά, τὰ τ' ἄρματα νηυσὶ πίλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox Ἔρῳ in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cum enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ π' ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ π' ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, ἀπὸ γλῶσσης ἐπ' αἶδος: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cum partim τ' κυρίως, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τ' κρητῶν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maximè observandum est. Qui vocem ἔρῳ ἀπὸ τ' ἔρως deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀρχὸν δ' ἰοῦν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. *Non hominum video, non ego facta boum.* Porro cum simpliciter vocem ἔρῳ ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo querere? Est igitur ἔρῳ, τὸ ἔρῳ τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς ἡμῶν καὸ Ὀμηρον αἴσεις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque, χεῖς δ', inquit, αὐτῶν πεποίηται οἱ θεῖοι λόγοι, αἶμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χεῖς δ' αὖ ὠφελῇ τὰ εἰς τὸ βίον ἔργα τε ἀδρασίων, καὶ ἡμέραν ἐν αἷς δρασίον, ut suprâ ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprâ disputavimus, simulque ea confirmare, de quibus hinc agimus. Cum autem nusquam improprie in his libris vox Ἔρῳ sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam sumere, ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐρζάζου Πέρση δῖον γένος. &, Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔσω μίτρηα κοσμεῖν. &, Ἐξ ἔρῳ δ' αἰδρε πολύμηλοι τ' αἰφνοί τε. &, Καί τ' ἔργαζομένη πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισι ἔσσεια, ἢ δὲ βροτοῖς. &, Ἐρῳ δ' ἔδεν ὀνειδος, αἰργεῖν δ' τ' ὀνειδος. &, Εἰδὲν ἔργαζον, τὰ σε ζητάσθαι αἰργός. &, Ἐρζάζου ἡνπι Πέρση Ἐρζα τὰ τ' ἀνθρώποις θεοὶ δίδικμῆσαντο. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, ita ἔργα νηῶν dicunt Poëtæ: & sicut γλῶν ἔργαζον, ita πάντων ἔργαζον.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸ ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸ δ' ἀπὸ μὲν φαιλον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquireunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργον in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλάττωσιν καὶ ἀνδρείας προῖσι, καὶ τὰς δικαίας· τοῖσι δ' ὑπελαμ-
βάνουσι τὰς μὴ ἀφ' ἑτέρων ζῶντας. τοῖσι δ' οἱ δὲ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ τῶν
οἱ δὲ γαργίας, καὶ τὸ ἄλλων οἱ αὐτοεργὸί μάλιστα. Ex quibus verbis, ut
infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum
enim τὰς ἐργαζομένης, & τὰς αὐτοεργούς Veteres maximè justos puta-
rent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur
de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. π. ubi hanc Oecono-
miam tangit:

Τοῖσι δ' ἴα εὖ πόλεμος, ἔργον δὲ μοι εἰ φίλον ἦεν,

Οὐδ' οἰκωφιλίη, ἥτις ἐστὶν ἀγλαὰ τέχνη.

Atque hæc hæctenus.

F I N I S.

DANIELIS HEINSII
HYMNU S
IN HESIODI
PANDORA M.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Α΄ Θανάτων βασίλειαν αἰδομένη ἢ δὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰεὶ κρατέεσσαν· ἐπεὶ κατ’ ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτοι Φερέσβια δῶρα καλύψας
Γ’ ἀπεπονίδαο χολωσάμεντο Διὶ βελαῖς
Ζῶς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
Ἰλαθὶ πασιμέλεσσι, πανόλβιε, πύτνα θεῶν.
Εὐφροσύνης δώπειρα, καὶ δαίντησιν ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τετάνυστο, καὶ ἔργονὸς Διὸς ὑπερθεῖν
Ἀμφιταλαντεύσασα ἑλισσόμεντο παρὶ γαῖαν
Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελίς γλυκὺ φέγγετο·
Αὐτοκασιγνήτης ἐσέψατο κύκλα σελήνης,
Ἡδὴ χθονὶ λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε φύλα, καὶ Δρυπὶρα Διὶ κόλπῳ
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλειτο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶπις καὶ δρυορέων γῆντο ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλός,
Ἐκτὸς ἀλιτρουσύνης λυσώδεσσι, ἔκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ πρῶτον τέκε μήτηρ,

Πήχας

Πήχεας ἀμπετάσασα, φίλα μαιώσατο τέκνα,
 Πάντα χαρσαμνήη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ἀτόπρωθεν ἄρματα πόντε.
 Νῆες ἀγίνεσθον, Βορέω πνεύον' αἰπειάλῃ
 Δαίφρεσι πεπταμύοισιν αἰνὰ μέγα κῦμα θέουσι.
 Τοὶ δ' ἦ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδαν ἔδρασι,
 Πάντοθεν ὀρύσσονον ἀνεσρωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρεσσιν ἢ ὀρέϊ καρπὶ πεποιθὼς
 Οὐ γνέτλω κρατερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάγας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγνυ, ἐκ δ' ἰδιώξας
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεβήσατο τιμῆς,
 Δὴ τότε χάλκειον γλῶσσο, ὄβριμον, ὀκνέτ' ἀνεκτόν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα.
 Ἄρει πεφλεκὸς, ἢ ἀναιδείησι νόοιο
 Τ' ἔσχα θεσμά θεῶν τελέσων κενεόφρον' ὀρμῆς.
 Τὸς δ' ἦ ῥέα λείπεσθον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπς
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν.
 Οἱ δ' ἦ μὴ οἰώθησαν αἰκινήτοισι δ' ἰσχυραῖς
 Καὶ θανάτων συγερῇσιν ἐδωλώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρα δ' ἦ πάντα θεῶν αἰνυθον. Ζῶς δ' ἀφθιτα εἰδὼς
 Κρύψατο πῦρ, πενίης ἄητος ἄμμορον, ἔρμα βίου,
 Σύμφορον ὀπείης. Τὸ μὴ αὐτίκα μέρμερ' ἦος
 Γαπετῶ, κήλοισιν ἐνὶ νάρθηξιν καλύψας,
 Ζιῶα λαθῶν κλέπτεισκε, θεῶν πρῶμον ἠδὲ ἢ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, ἐδ' ὅγε μιλῶν
 Εὐρυβίης Κρονίου ἐνὶ στήθεσιν αἰλύξας,
 Νήπιον. ἢ μάλα μέλειν ἀπειρέα νηλέα θεσπόν
 Δειπέμεν ἀνθρώποισι, ἢ αὐτὸς πῆμα πύρσας.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἐνδον εἶσας.
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, ἢ ἀμεροσκόμενον φλογὸς αἰγῆς,
 Δεινὰ παθῶν κεχόλωτο, ἢ ὀσκόμενον καὶ θυμόν
 Ἄρκαλέας ὀδυῖας (αἶ τ' ὠφελον ἐδ' ἐγλύοντο
 Ἄμφι πε γλιῶ πόνεσσι, ἢ ἀλμυρῇ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην Διὸς ἐπλάσασα γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότιον αἰνέουνης,
 Παρθένον, ἢ χθονὲ πᾶσαι καὶ ὑδάτωντες ἑναυλαί,

Ὅσά τε γῇ κρίλῃσιν ὑπὸ ρίζῃσι κέκλυθε,
 Τῆτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἥφαιστος ἔτλξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησται ὅσων μερόπεσιν ὄνειαρ.
 Πάντα θεῶν λαΐχες ὄλβον, ἦ γεγαυῖα περ αὐτῇ.
 Χαῖρέ μοι αὔθις ἀνασσα, πολύχλιτε μήτερ ἑάων,
 Μητρὶ ἀπημονίης. τίνα σοὶ τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;

Χαῖρε θεῶν κρείσσει, θεῶν θεὸς αὐτῇ ἐῴσαι,
 Δημήτηρ μὲν ἐῴσαι, καὶ ὀρύσειν Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐν πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν ᾧ πόθοις Κυθήρεια καὶ Ἰμερ. ἡ μάλα κείνη
 Ὀλβίη, ᾧ τιῇ λυκώπιδ' εἵνεκα κέρους
 Ἡπιὶ ἦοθα θεὸς, καὶ ἐπέβλεπες ὀρμαίνῃ λυκῶ,
 Ἐκ δ' ἔβαλες πενίῃ θυμοφθόρον. ἐοθλὰ τε πολλαί,
 Χρῦσεά θ' ἱμερόεντ' ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεος τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέπαι κείνη
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνηται
 Ζεὶ χαλροσολήνῃ πρώτῳ δέ σε φαντὶ γυναικῶν,
 Τῶνδε γὰρ ἀντιπέτυχος, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ὠνασσα, χάρειν σίλβου καὶ αἰδῶ.

Τῷ καὶ ἐγώ τοι πρῶτ' ἐπὶ χνόον αἶβρον ἀέξων,
 Ἡῆς χρύσειον ἄνθος, ἐπὶ νέος, ἐδὲ βολάων
 Νῆις ἐὼν πάντῃ τ' Κύπριδος, ἐδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάμος. ἴλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμηναι βίης.

Χαῖρε πάλιν τείλῃσι, θεῶν ὀπιμνήνῃ ἀλκίῃ,
 Ἀλκίῃ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσὼν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετιγῇ, καὶ ἰθιώτειραι κυδοιμῷ,
 Ἐλπίδος ἡγήτειραι τίς ἂν σοὶ καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἱ ὀλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτῃ ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτῃ καὶ πόντον.
 Τῷ καὶ ὅσοι ἀπὸ δαίμων δρόμηναι ἡδὲ φυτεύειν,
 Ὅσοι ἐπὶ στυγερῇσι πέδον κράσσι μακίλλῃσι,

Ὅσοι ἀμνησόμενοι πολυγηθέα καρπὸν δ' ἔχρης,
 Ἐκτελέα, βεΐθοντα, πεισφίγξουσιν ἀμαλλαῖς,
 Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑστάτον πρὸ βωμόν
 Αἰὲν ἐλίσσοντο, καὶ ἐλυσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμωλῆθές τι φέρουσι καὶ ἔφαπν. Ἰλαθι πότνια,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί πε ἰμοὶ φίλῳ ἢ ἀπὸ θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γάρ, ἀνασσα, μάτῳ φυττερὸς αἰωθεῖς
 Τέτραυρον καὶ νηὸν, ὁμῶς δ' ἄλλός τε καὶ αὐτός,
 ὧλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἀροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπιδ' ὅτε κείνη, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν ἀριδείκετ' ἔκαστα,
 Τ' αἶτω ἀθανάτων λιπέτῳ χθόνα καὶ μῦθον ἀνδρῶν
 Νόσφι σποφροσύνης, παρὰ τοι πέλῳ εἶναι ἀπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τρεφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Τ' ἔρῃς καὶ τρεφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσι αἰήρης,
 Τῇ μὲν ἀμαλθείης κέρως αἰγλαόν, ἔθαρ δ' ἔχρης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πρὸ σαχύεσσι βεβραυτός,
 Ἀμφοτέρων σαχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσασα τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντι ἱέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· πόθεν σίθεν ἄμφω, θεαίνης
 Δεινὰ παλαιγῆεν ἐψόσαστο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γὰρ ἀνακτορίῳ τε μόνῳ κόσμοιο καὶ ἀρχῇ
 Σημανεῖν ἡγάγντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦσθα, Τύχῳ δέ σε φανὶ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντη δ' ἀπέρχου κατ' ἄσπετον οἶδμα θαλάσσης
 Ἰστιάτ' ἐκπετάσκει, πεισπομπήοισιν ἱοικας.
 Ναυηλὴ σοὶ πάμπαν ἐπ' ὀρέσθαι· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θολὴν ὅπῃ πόντον ἐλαύνει ἄμφω καὶ ὄλβη,
 Σοὶ αἰνὰ χεῖρα ἔταυνε· σὺ δ' ἐμεδέουσι κατέστης,
 Ἐμπερίης πόντοιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλῶνυμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γὰρ Τιτῆσι μέπασκες
 Παντὸς ἐπὶ κρητέροι, πρὸς περὶ πύλαισι θεῶσι,
 Ρ' εἴη πλετοδότῃσα. μόνῃ δ' Αἰδῶο θεῶν

Ξείνοισι ἰθυύοντα δίκας ἢ ὀπίφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσι, σὺ δ' ἔμεγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἔτι πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληίδες δ' ἔρχαι

Χρυσὸν πλῆθος περὶ σέθεν, ἔρητος ἀνάκτων,

Παίγματά σοι τελέεσσι. σὺ δ' ἔτι σέφανόν τε ἢ δ' ἔχθ'.

Τῷ μὲν αἵεσπας, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Τ' αἰπὸν μοι χαῖρε, ἢ ἱμερόεντας αἰοιδέας,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακίῳ δ' ὑπὸ λιμὸν ἄγεις,

Ἢ δ' ἔμεν ἐστίν, ἀνάσσει, τύχης ὀπίβησον δ' ἔστις.

DANIELIS HEINSII
 IN HESIODUM
 EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τείλῃσι, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο ἢ ἀγχινός Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμυσσάμεν·
 Σὺ δ' ὑπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χειρὶ δ' ἐχέτλῳ
 Τῇ μὲν αἰερτάζων, τῇ δ' ἤ μέγα δρέπανον,
 Ἄρτον τ' ὀκτάβλωμον, αἰκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κορυφίῳ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελπόμεν γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῳ δ' ἐδίδαξε, ἢ ὡς πλεόν ἥμισυ παντός,
 Ἐκ Μασέων σοφίης μέτρα διδασπόμεν·
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σὺ δ' ἐνεγκε
 Πολλὴν ἢ πινυτὴν γαῖα φυτοσπορίῳ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγῳ, γλυκύμυθῳ, ἀνὴρ φίλῳ ἐρενίδῃσι,
 Γῆς δρότῃς θεῖῳ δείκνυεν Ἡσιόδῳ,
 Πιερίδων γείτων πολυάνυμῳ. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρε,
 Αἱ σελίδες θεῖα Φαντό ποθ' Ἡσιόδῳ.
 Ταῦτ' ἄρα φρασάμεν, γλυκερῆς φίλῳ ἡλίθῳ Μασίῃ,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος, ἔργα κομίζων,
 Βέλεις Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷός τις ἦσθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνιν ἠδ' ἀγέλιν τ' Ἐλικωνιάδ'·
 ἔνθα σε βυκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ Φίλιν περπόμενον κραδίῳ·
 ἦ τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴζας,
 ἦ τάχα ἢ λεπῆς πηγνύμενον δόνακας,
 ἔν τε πόης ῥαδινῆσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκηπτρον ἔδον Μυσέων βασιλῆα γημέσθαι,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ τοίδεσσι, ἢ ἴλασθαι ἄμμι γήσιοι,
 Αἰπόλε μὴν πρῶτον, νῦν δ' ἄρ' αἰδοσάλε.

Ad eundem.

Τ' φαγέμεν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῆνί· ἄρησθαι,
 ἦ φύσις ἀρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
 Δεινὸς ἄρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πόλεμος τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
 Τῷ δ' ἄρα γνομένοιο πάλα κλύε πότνια Δηῶ,
 Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
 ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
 ὦκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ
 Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 ὣς ὁ μὴν ἦδε μόθον Πηληιάδεω Ἀχιλῆϊ,
 Καὶ πρῶτων ὁρμαῖς ἢ μὴσιν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότρας, ἢ ἀρηρότα πῦσι μάλισται
 Ἐκ Διὸς ἔρανίε σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
 ὣς ἐρίδων μεγάλων διασῶν ἀναὰ γαῖαν ἐκσῶν,
 ὅς γ' ὀπρωμητῶν ἦεν, ὅς δ' αἰγαθλῶ.

Ad eundem.

Χαῖρε Θεῶν Ἀσκραίῃ τοι ἔρσιν ὄρωι ἔχουσι
 Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γύθ' ἐξανύσαι,
 Μισαίων ὑποφῆτα παλαιγυρές. ἦτοι ἔκδθες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ περσίδας,
 Τείρεα πάντ' αὖ μαθὼν, τάπερ ἔρσιν ἐσεφάνω),
 Καὶ Κρονίδε βελαῖς, καὶ φάθ' ἠελίε,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἔρσης,
 Ἀγλαὸν δ' ἔρχαίης σῆμα φυτοπορείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήθητε, μόνθ' προσέληνθ' ἔσκε
 Πάντ' αὖ Σεληναίης γνὲς πόρον Ἡΐσιδθ'.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
& vituperio ostendit, rejicit:
alteram verò ut rebus præfe-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit: altera autem, quæ ho-
nesta est & bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vaserrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Παν-

Ε'κ τῶν ἐρίδοιν Δι-
ρέσεως δ' ἑξάμην' ὁ ποιη-
τὴς πρὸ ἑπταμνητῶν, ἥτοι
ἑπτάλογον, ἀποδοκιμάζει πρὸς
τὸ ἐπείγειν πρὸ πάντων ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ὑποτίθεται. ὡς ἐκείνης μὲν
πρὸ φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγροῶν ἀφαιρέσεως τὸ πλεῖστον
χρόνον ἐχέσης, τὸ δὲ κα-
λὴς τε καὶ ἀγαθῆς, μόνῳ τῷ τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τὴν ἐπιτη-
δεῖων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τέχνην πρὸς τὴν βίαν
ἀπορίαν, (ὡς φησὶ πρὸς τοὺς
ταῦτα νεανιδόμην' ὁ θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φειῶσι καὶ ἀρετικῶσι, ἡγαν
τοῖς πρὸς τὰς πόδας ἀναδράζει-
σι, κακὸν μέγα, πρὸς Πανδῶ-
ρον.

ραν, ἥτοι πῶς τύχῃ, πῶς
 πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρεα τὰ
 φυσικὰ δηλαδὴ διεργετήμα-
 τα, περιβεβλημένῳ, παρε-
 σκίασε. Καὶ ἔτω μὲν τῷ βίῳ
 πόρον ἢ τύχῃ ἐπιτέτραπται,
 τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ
 τε καὶ ἐπιμελείᾳ τῶν ἐφικέ-
 σθαι χαλεπὸν ἐγένετο. Τὸ πά-
 λαι γὰρ, μήπω ῥαδιεργίσαν-
 10 τῷ Προμηθεύς, πάντα
 τὰ πρὸς τὸ βίον ἐπιτίθει, αὐ-
 πόρῃσι λίαν καὶ παρὰ πόδας.
 Κρόνῳ δὲ τοπρωτὸν χρυσὸν
 πῶς ἀνθρώπων γένος ἐμνηχα-
 νήσατο, ὥς πῃ πάντα αὐτομα-
 τίζεσθαι ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
 δὲ ἐν τῷ χρυσῷ γένει, θανά-
 τῳ πῇ μαλακῶ τε καὶ ἡδυπα-
 θεῖ περιπεσόν, δαιμονίας λή-
 ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε.
 Τῷ τῷ γένει ἀνελθεῖ τὸ
 δεύτερον, τὸ ἀργυρὸν δὲ χρυσῷ
 χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, κατὰ τὸν
 δὲ μακρόν τῷ ὕστερον γνομόνῳ.
 Οὗτος δὲ, ἡ γὰρ ἡ εἰμαρμένη,
 καὶ τῷ τῷ γένει κρύπτει καὶ ἔ-
 τω μὲν τῷ βίῳ ἀπαλαχθέν, τῷ
 τῷ ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
 ρων λήξεως ἐπιβόλον ἐποίησα-
 το. Περὶ μὲν δὲ τῷ τρίτῳ
 γένει δὲ χαλκῷ τέντεσθεν Διὶ
 λαμβάνει, δεινὸν τε φησὶ καὶ
 ὀμβρὶμος· οἱ γὰρ οἱ ἀνθρώποι
 ἀπὸ λοκτονίας τε καὶ ἀφροσύνης
 ἀπὸ ἡλῶν ἔπεσον, νωνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
 nam, quæ omnia Deorum do-
 na, id est, beneficia naturæ,
 sibi vindicare cœpit, in me-
 dium produxit. Ita tota vitæ
 comparandæ ratio, Fortunæ
 est commissa: prudentiæ autem
 hominum ac curæ ea sibi com-
 parare cœpit esse difficillimum.
 Olim ergo, ante vafrum hoc
 Promethei factum, omnia quæ
 ad vivendum erant necessaria,
 facillimè comparabantur, &
 ad manus erant. Saturnus
 enim primò omnium, genus
 quoddam aureum fabricabat
 hominum. Cui sua sponte om-
 nia suppeditabat terra. Hoc
 genus, leni ac jucunda morte
 cum hac vita defungeretur, vi-
 tam dæmonum & nomen post
 obitum consequabatur. Hoc au-
 tem, alterum est secutum, quod
 argenteum dixerunt: quod ut
 aureo in omnibus deterius, ita
 purius fuit quàm sequentia.
 Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
 etiam hoc genus aufert: quod
 defunctum, vitam eorum du-
 xit, quos Beatos Subterrestres
 vocat. Ita ad tertium, areum
 nimirum transit, quod scelestum
 esse & impetuosum docet. Qui
 quidem homines cade mutua
 & imprudentia cecidere: cete-
 rum nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojaum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit iudices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitiae ac injustitiae praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persae proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tedium

ἤγαν λήξεως μὲν ἔδεμιας τυ-
χόντες, πανολεθρείως δὲ εἰς αἶδ' αὖ
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τῷ
τῷ τὸ τὸ ἡρώων ἔπε), τὸ αἰμφι
τὸ Εὔποκλέα καὶ τὸ Πολυεῖκλω
μάλιστα, τὸ δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιοτάτων
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τὸ αἰμφι
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τὸ πε
ἄλλων ὧν ἡ ποιησις μέμνη), τὸ
Τρωϊκὸν συνησπαρμένων ὧν οἱ
μὲν τῷ θανάτῳ ὑποπεπλησμέ-
τες πασυχδεῖ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πνες αὐτῶν ἐπὶ νυκτὶ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τῆς
τῷ σιδηρῆν, καὶ τὰς αὐτῶν ὀνό-
μιας διελθεῖν ὁπτιβάλλει), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλιστα, ὧν
αἶνῳ πνὶ βραχέϊ τε καὶ χα-
ρίεντι τὸ δωροδοκίας ἀπλεῖ).
Τὸ λοιπὸν δὲ δὲ λόγῳ τὰ τε τὸ
ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ὁπτι-
χειρα ὑποτυπῶν ἀφαιρίβε-
ται, καὶ παρεκτρέφει πνὰς τὸ
σφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον δὲ τὸ ὑπο-
θηκῶν τὸ ἐνταῦθα κεμένων ὁ
χαρακτὴρ ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπόλυτος αὐτῷ. καὶ ἀσύνδε-
τος ὡς ὁπτιπαν ὁ λόγος. ἔστι
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχρημένῳ, ἔδ' ἐπὶ
κατὰ γυνὴν τὸ τὸ νεωτέ-
ρων γνωμολογίας παρενθήκων
ὑποφαίνων. Κέχρηται δὲ καὶ
παρεκβάσει ὥς ὀλίγη, τὸν
ἀδελφὸν

ἀδελφὸν ἄπο δὲ πρὸς τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παρεμβάσεων ταύτας
κέρεα ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τώμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκίαν,
ἄπο τῆς γεωργίας διὅθεν ἀρχά-
μεν. Ἐξ ἧς πᾶσα ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ πρὸς καιρὸς πε-
σφόρεα ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, πρὸς τευξητὸν καὶ ξυλοτομίαν,
πρὸς τὰς ἀποβάσεις τῆς γε-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν προτιο-
μήων, καὶ τὴν παρελελειμ-
μένων τὰς ζημίας, καὶ ὅσα ποιαῦ-
ται. Ἐπὶ τῶν ὡρῶν τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ πρὸς αὐτὰς πρὸς μάλιστα τῶν
ἔργων οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη δια-
κεῖται, μέχρι εἰς τὴν κή-
πων καὶ λ. δ. Ὡς μέχρι τῆς
τῆς μὲν ἡ πρώτη τῆς οἰκονομ-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων προτιόν-
τῃ δὲ χρόνον καὶ ἐπιτιδο-
μήνης ἅμα τῆς ἐπιθυμίας, καὶ
πρὸς μόνον πρὸς πρὸς εἰδῶν
πρὸς ἀζόντων, ἀλλὰ πρὸς πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδήποτε, καὶ κέρ-
δος πρὸς κατὰ τῆς ποιητικῆς,
ἐν χερσὶ φανέν, ἀρχολαμῶν, τὸ
ἕτερον τῆς οἰκονομίας μέρῃ
διέρχεται φράζων, καὶ τὰ τῆς
θαλάσσης μέτρα διαλαμβάνων.
ἔτω γὰρ τὴν δὲ πρὸς ἀκμὴν
καὶ τῆς καιρῶν τὸν ἐπιτιθειό-
τατον μάλιστα, καλῶν φαίνετο.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προοδεύει δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomicam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
haec doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Praeter hac, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
haec tenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acriori lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: Et cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τῶ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαί-
ρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίη-
κεν, καὶ ἀκροθέτως, ὑπὸ γένους,
ἤγαγεν, ὅτε τῶ θεῶν σεβάσμαί τε,
ἀρχόμαί τε, εἶτα εἰς τὸ καθέ-
καστον, καὶ τὸ εἶδέν τε, ὑπάγα-
γας. Καὶ ἔτι μὴ πᾶς ὁ τῶ ἔργων
λόγος, κατὰ τὸν κοινὸν, ἐκ-
πετόξευται. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τῶ
πε ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν,
ὡς καὶ τῶ μέσων παρατηρή-
σεως, τῶ τε ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ
τῶ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχύ πε-
ελέχθη.

INDEX VOCABULORUM,

QUÆ IN

HESIODO

OCCURRUNT,

EMENDATIO.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
significant.

A.

A’, *Quæ*, nom. pl. n. g.
ab ὁ, quod : articulus
postpositivus.

Ἀπ’ ἔ, ἀπ’ ἔ, ab ἀπ’ ἔ, ὁ,
ἢ non tangendus, ex α priv. &
ἀπ’ ἔ vel ἰάπ’ ἔ, & per pleonasmum
ἔ α, ἀπ’ ἔ. *lædo*, *noceo*.
f. ψω. s. 148.

Ἀάθ’ 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω.
lædo. F. ἄσω. quod fit ex αάω,
hinc a. 1. ἀάθ’ ἔ, pro ἡθ’ ἔ.
tollitur augmentum & α poë-
ticè reduplicatur. Th. ἀπ’ ἔ, ὦ,
f. ἡσω, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Ἀῶσι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo,
ut ἰσημι, ἰσῶσι. Th. ἄω, flo, spi-
ro. θ. 875.

Ἀῶ) *saturatur*. 3. person. ab ἄη-
μι. in pass. ἄημαι *expleor*. *satu-*
ror, ad formam ἔ ἰσημαι. Th.
ἄω, f. ἡσω, flo, spiro. α. 101.

Ἀτ’ ἔ, α, ὁ κ’ ἢ, *insatiabilis*, *in-*
noxius. Th. ἀπ’ ἔ, ὦ, f. ἡσω. *læ-*
do. θ. 714.

Ἀβ’ ἔτω genit. Ionicus pro ἀβ’ ἔτω,
ab ἀβ’ ἔτης, α. *bobus carens*. ex α
priv. & βῆς, βοὸς ὁ ἢ vacca, bos,
taurus. s. 451.

Ἀζαῶν, part. a. 2. Atticè pro
ἄζων, ab ἄζω. *duco*. f. ἄζω. p.
ἡζα, a. 2. ἡζον. Att. ἡζαζον.

Ἀζαθός, ἡ, ὄν. *bonus*, a, um. dat. pl.
ἀζαθοῖσι. *paragoge Ionica*, pro
ἀζαθοῖς. comp. ἀμείνων, βέλτων,
κρείσσων, δρεῖων, λωίων. Superlat.
βέλπες, κρείπες, ἄρεις, λω-
ίς. s. 24.

Ἀγαάται, 3. pers. ind. ab ἀγαίο-
μαι, *irascor*, *invideo*. s. 333.
Th. ἀγῶ, ὦ, f. ἡσω, *demiror*.

Ἀγακλυτός, adject. ex ἄγαν *nimis*
& κλυτός *celebris*, ἀ κλύω, pro
quo

quo etiam *κλύω* audio, *ἀγακλυ-
πῖσιν*, dat. pl. Ionic. §. 1015.

Ἀγαυώπαιον, superl. ab *ἀγαυός*, ὤ,
ἰ placidus, ex α epitativo &
ζαίνω, ἰω, τὸ, latitia, gaudium.
§. 408.

Ἀγαλλόμενός præf. part. passiv. ab
ἀγαλλω. f. λῶ. p. ὄρω, ὄρω, ἀγαλ-
λομαι *exsulto*: ad formam τοῦ
ἀγαλλιάομαι, *exsulto*, ab Hebræο
הגאלי אגאלומא. præf. part. f. g.
pl. num. α. 86.

Ἀγαυή, nomen fœminæ splendi-
dæ, à masculino *ἀγαυός* admi-
rabilis, splendidus. Thema *ἀγαίω*
miror. §. 246.

Ἀγαυός, ὤ. ὀ. nobilis, admirabilis.
ab *ἀγαίωμαι* miror. *ἀγαυῶν*.
gen. pl. §. 462.

Ἀγαυή, nomen mulieris, Vide
paullò ante *ἀγαυή*. §. 976.

Ἀγαυρός, ferocis, gen. sing. Th.
ζαυρός, ὤ. ὀ, *superbus*, *elatus*:
ἀγαυρός valdè *superbus*. α non
est privativum, sed intensivum,
§. 832.

Ἀγίς pro *ἀγία*, *vasa*, nom. pl. n. g.
ἀγίσιν. dat. pl. Them. *ἀγίς*,
ἰω, τὸ, *vas quodlibet*. α. 613.

Ἀγέλας, ὤ. ὀ. nuntius. α. 85. *ἀγ-
μελή*, propriè res quæ nuntia-
tur. ab *ἀγέλλω*, nuntio. f. λῶ,
p. ἡγέλλω. α. 1. ἡγέλλα.

Ἀγίων, vide paullò antè *ἀγίς*. α.
475.

Ἀγέ, Adverb. hortantis, ab *ἀγέ*.
α. 2. imperat. act. verbi, *ἀγέ*,
ago. α. 449.

Ἀγείρω, 3. pl. α. 1. act. Ion. pro
ἡγείρω, ab *ἀγαίρω*, congreco,
Poetæ metri causâ tollunt au-
gmentum. f. ῥῶ. p. ἡγέρω.
Att. *ἀγήμερος*. α. 1. ἡγείρω.
α. 652.

Ἀγέλας, pl. num. greges. ἡ *ἀγέλας*,

grex, ab *ἀγέ*. Grex agitur. sic
Latinè *agmen* ab *agendo*, pro-
priè pecudes aguntur, homines
verò ducuntur. α. 168.

Ἀγελίη pro *ἀγελία*, ας, ἡ. Ionicè,
predatrix. ab *ἀγέ* & *λέω*, ας, ἡ.
præda. α. 197.

Ἀγίεος, ὤ. ὀ. ἡ. *immunis*, *præmio
cavens*, ex α privat. & *γέρας*,
τὸ, τὸ, *præmium*, *munus*. §.
396.

Ἀγέω, præf. inf. pro imperat.
verbi *ἀγέ*, ducō. f. *ἀγέω*, p. ἡγέω,
α. 2. ἡγέω. α. 695.

Ἀγίστης, ὤ. ὀ. *dux exercitus*, Mi-
nervæ epitheton. ab *ἀγέ*, du-
cō, & *στρατὶς*, ὤ. ὀ. *exercitus*.
§. 925.

Ἀγίως, acc. sing. *fortem*. ab
ἀγίως, ὄς, ὀ, *strenuus*, com-
positum ex *ἀγέ* valdè & *ἀνὴρ*
vir. α. 7.

Ἀγήρως, ὤ. ὀ, κὲ ἡ, *senii expers*,
μη γηράσκων. compositum ex
α privat. & *γῆρας*, αἰῶ, τὸ. *senec-
tus*. §. 305.

Ἀγήρως, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab *ἀγήρως*, ὤ. ὀ, κὲ ἡ. *se-
nii expers*. Et *ἀγήρως*, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α privat. &
γῆρας, αἰῶ. τὸ, *senectus*. §.
949.

Ἀγία, pl. num. *valles*, ab *ἀγίως*,
ἰω, τὸ, *vallis*. α. 389.

Ἀκυλομήτης, ὤ. ὀ, *versipellis*, qui
profert obliqua, non recta con-
silia. compositum ex *ἀκύλως*
obliquus, & *μῆτις*, ἰω, ἡ, *consi-
lium*, ὀ *ἀκύλα*, τυπίτι, *σκολιὰ
βυλάσκη*. α. 48.

Ἀκυλομήτης, nom. pl. *repandiro-
stri*, ex *ἀκύλως* *inflexus*, *cur-
vus*, & *μήλας*, ἰω, τὸ. *labrum*,
à nominativo singulari *ἀκυλο-
μήτης*, ὤ. ὀ. pro quo etiam le-
gitur

- gitur ἀσκυλόχμηλον, curva habens labra. α. 405.
- Ἀγλαΐα, nom. pl. voluptates, gaudia. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus. §. 285.
- Ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. αἴγλη, ης, ἡ. fulgor, splendor. s. 337.
- Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ὤ, ὅ, castus. s. 465.
- Ἀγνυτ' pro ἀγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνυμι frango, pro quo etiam dicitur ἀγνούω. Thema est ἀγω. F. ἄξω, &c. frango. α. 279.
- Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνός castus. s. 337.
- Ἀγῶι, portaret, præf. act. opt. ab ἀγω, porto, ἀγῶτε, acc. sing. præf. part. act. vide suprā ἀγαγών. α. 480.
- Ἀγροῦω, f. ἄγω, p. ἄγω. publice & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. aperte dico.
- Ἀγροῦ, ἄς, ἡ. forum, ab ἀγίρω congrego. Gen. Ionicus ἀγροῦς. s. 105.
- Ἀγροῖων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγροῶν. s. 30. à nomine ἀγροῦ, ἡ, forum. Th. ἀγίρω congrego, ut suprā, & ἀγροῖ, Ionicè pro ἀγροῦ. ἀγροῖφι, in foro, φη est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλιτον. §. 89.
- Ἀγρωδοί, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & αὐλή, ἡς, ἡ, atrium, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item stabulum, septum. Hinc αὐλίζομαι stabulor: item pernocto, unde est ἀγρωδοῖω, ruri pernocto. §. 26.
- Ἀγροῦ, Ionicè pro ἀγροῦ, ab ἀγροῦ, ας, ἡ, captura, venatio. §. 442.
- Ἀγροῖ, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, ager.
- Ἀγροῖον, accus. est nomen proprium viri. ἀγροῖον, ὤ, ὅ. §. 1013.
- Ἀγροῖας, accus. pl. ab ἀγροῖας, ὤ, ὅ. agrestis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ. rus. α. 39.
- Ἀγροῦδιον, ὤ, ὅ. qui in agris tumultuatur. ab ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & κυδιδίς, ὤ, ὅ, tumultus. §. 925.
- Ἀγροῦδοις, dat. pl. part. præf. pro ἀγροῦδοις. Syncope. ab ἀγείρω, congrego. f. ἄγω. p. ἄγω. & Attic. ἀγρήρω. α. 1. ἄγω. §. 92.
- Ἀγροῦρος, ferax, gen. cas. f. g. ab ἀγροῦρος vel ἀγροῦρος, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ. ager. α. 407.
- Ἀγχι, pro ἀγχι propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.
- Ἀγχιμαχοί, pl. num. cominūs pugnantes, ex ἀγχι propè & μάχομαι, pugno, f. μάχιστομαι. p. μαμάχιστομαι. α. 25.
- Ἀγχιμόλον, adverbialiter hinc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχιμόλον, ὤ, ὅ, ἡ, è propinquo veniens, ex ἀγχι propè & μόλον, seu μόλω, venio. α. 325.
- Ἀγχιση, dativus singul. ab Ἀγχισης, ὤ, ὅ. nomen viri. ex ἀγχι & ἴσθι. q. d. ἀγχι τ' ἴσθητι. §. 1009.
- Ἀγχιμῶν, præf. part. pass. verbi ἀγχιμῶμαι, ὤμωμαι, demiror. Th. ἀγχιμῶ, ἴσθι. idem §. 619.
- Ἀγχιον, vehens, part. præfens, ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
§. 998.

Ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤχα. a. 1.
ἤξα. a. 2. ἤγην. s. 208.

Ἀγών, dat. sing. ab ἀγών, ὤν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἀγῶνι, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho*. f. ξω.

Ἀδάντη, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάντη, incognitus. Th. δαίω, *scio, disco*. §. 655.

Ἀδάμασσι, pro ἀδάμασσι. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασι, s. vel ἀδάμας, αῖ, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμασι genitivus ab ἀδάμας, αῖ, ὅ. ex α quod hic idem valet quod δυο, & δαμνάω *torro*. §. 188.

Ἀδηχέπτη, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδηκί, s. ὅ ἢ. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάκνω *morden*: f. δήξαμαι. a. 2. ἔδακην. p. δέδηχα. unde etiam est nomen δήξ *vermis*, qui lignum corrumpit, ἱψ (ab ἱπῶ *noceo*) *vermis qui cornua lædit*. ἱξ (ab ἱκω *advenio*) *vermis, qui palmitibus obest*. σής (à σήπω *putrefacio*) *vermis, qui vestes depravat*. πρῶξ (à πρῶγω) *qui vitiat legumina*. ψεύς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλός, s. ὅ καὶ ἢ. non manifestus, obscurus. Th. δήλός, s. ὅ, manifestus. s. 6.

Ἀδικός, s. ὅ καὶ ἢ. injustus. ἀδικώπρος, comp. Th. δίκη, ἢ. *justitia*. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμνάω, *domo*. §. 349.

Ἄδν, pro ἡδν, 3. pl. a. 2. act. ab αἰδν. *placeo*, f. ἡσν, p. ἤην. at

Ἄδν, *futuro, expleo*. θ. 917.

Ἀδρυσία, ἢ. *ubertas, copia*. ab ἀδρὺς, s. ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Ἀδῶτη, dat. sing. ἀδότης, s. ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δότης, s. ὅ. *qui dat*. Th. ἰδῶμι, *do*. s. 355.

Ἀέθλον, s. τὸ. *certaminis præmium*, ab αἰθλό, seu αἰθλό, s. ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀεθλάωσι, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. act. ab αἰθλάω, f. αἰσν. p. ἤην. idem quod αἰθλέω, *rugno, dimico*, vide αἰθλον. §. 435.

Ἀεὶ, *adverb. semper*. §. 388.

Ἀειχλυπῆι, Genit. pl. *Æolicus*, ab αἰχλυσίης, s. ὅ. *sempiternus*. ex αἰὲ & χλυσίς, *qui genitus est*. Th. γαίνομαι, *nascor*. f. γήσομαι. a. 2. m. ἱγνόμεν. §. 548.

Ἀείδην, præf. inf. αἰεῖδν, 3. pl. imperf. act. pro ἡεῖδν, ab αἰεῖδν *canto*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἰδν, f. αἰσν. p. ἤην. s. 662.

Ἀείρω, a. 1. act. infinit. ab αἰρέω *tollo*. f. αἰρέω. a. 1. ἡείρω. hinc αἰρέω. a. 1. part. act. αἰερόμεναι, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείκεις, acc. sing. ab αἰκίης, εἶ, ὅ ἢ, *durus, asper*. Them. εἶκω, *cedo*, f. ξω. §. 166.

Ἄεικῃ, non invito, *adverb.* ab αἰκῶν *invitus*. Thema. εἰκῶν ὄν, ὅ. *spontaneus*. §. 529.

Ἀείσαι, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab αἰεῖδν, f. σν. p. ἤην. canto. §. 965.

Ἄειλα, dat. sing. ab αἰελα, ηἰ, ὅ, *turbo, procella*, ex αἰω *spiro* & εἰλῶ *convolvo*. §. 874.

Ἄειλῶ nomen mul. q. d. *procellosa*. §. 267.

Ἀεινώντων, gen. pl. in nom. αἰνώντων,

αἰών, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt αἰνᾶων, οἷον. ex αἰεὶ *semper* & αἰώ, *fluo*. Th. αἰώ, *habito*. s. 550.

Αἰνάς, genit. g. f. ab αἰνάω, *perennis*. Poët. pro αἰεῖναω. ex αἰεὶ *semper* & αἰώ *fluo*. αἰνᾶων, gen. pl. s. 595.

Αἰνῶν, gen. pl. part. præf. acti- vi, ab Αἴημι, *flo*, ad formam π- *deis*, ἰνός. Sed quia est ab αἰών, *potius* juxta ἰσημι *esset* *flecten-* *dum*. Notetur ergo hæc ex- *ceptio*. s. 625.

Αἰέξω, 3. præf. ab αἰέζω, *augeo*, pro quo in *prosa*, αὐξάνω & αὐξω. f. ἡσώ. p. ἡυξήσω. s. 6. αἰέξομαι, *pass.* αἰέξω, αἰέξω. *imperf.* αἰέξομαι. gen. Ion. part. præf. s. 773.

Αἰεργός, ὁ. iners, αἰεργός, *dat.* hinc αἰεργία, *inertia*, Ionicè, pro αἰεργία, *as*, ἡ. *pigritia*, ab αἰεργός, pro quo in *prosa* αἰεργός. Th. ἔργον, *opus*. *Prosa* dicitur quasi *profusa*, oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est *poëma*. s. 303.

Αἰεσιπότης, nom. pl. *altè volantes*. Epitheton cygnorum, compo- situm ex αἰεῖω, in altum tollo, & πτόμαι, *volare*. declinatur duobus modis. αἰεσιπότης, *u*, ὁ. Prim. simplic. & in quinta sim- plicium, αἰεσιπότης, *u*, ὁ. in aëre *suspensus*. α. 316.

Αἰσιφρογία, acc. sing. *stolidum*. s. 315. à nominativo αἰσιφρον, οἷον, ὁ. ἡ. ex αἰώ, *flo*, & φρόν, *mens*, qui ventosa men- te præditus, *inconstans* & *teme-* *rarius* est & proinde *stultus*. hinc αἰσιφροσύνησι, *dat. pl.* Ionic. pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύ- *νη*, *stultitia*.

Αἰζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion.

pro αἰζαλέω, ab αἰζαλέω, *u*, ὁ. *aridus*, *torridus*. Thema est αἰζω *torrefacio*, *arefacio*.

Αἰζή, 3. perf. præf. verbi αἰζω, *fic-* *co*. α. 397. hinc

Αἰζή, præf. sub. *tristetur*, ab αἰζο- *μαι*, *proprie exaresco*: per me- *taph.* *cura* & *mærore conficior*. α. 585. ὁ. 99.

Αἰζω, cum aspero spiritu *veneror*. σέβομαι. ὁ. 532.

Αἰζωσι, pl. num. *discincti*; scil. ut eò sint *expeditiores*: ex α *pri-* *vativo* & ζωσὶς *cinctus*, quod est à ζωύω vel ζώνωμι, *cingo*, in fut. ζώσω, in præf. ζωσῃ. in passivo præf. ζωομαι vel ζωσμαι, in 3. sing. ζωται, hinc est ζωσὶς, *cinctus*, ζωστήρ, ἡσος. ὁ. *cingulum*, *balthus*. s. 345.

Αἰδύα, acc. sing. ab αἰδύω, οἷον, ἡ. *luscina*, ab αἰδύω *cano*, pro quo in *prosa* αἰδύ. s. 203.

Αἰδῶ, pro αἰδῶ, *spirabat*. imper- *fect.* abjecto ο *μικρον* per apo- *strophum*, & τ *mutato* in ὁ, *propter* seq. *aspiratam*. Thema est αἰώ *flo*, f. ἡσώ. unde forma- *tur* αἰώμι & *pass.* αἰώμαι. α. 8.

Αἰε, αἰεος, ὁ. *aër*. ab αἰώ, in f. g. *significat rorem*. s. 549.

Αἰσι, 3. sing. ab αἰσώ *flo*. hinc Αἰσῖ, *stant* 3. plur. ut ἰσημι, ἰσῖ- *σι*. Th. αἰώ. *flo*. s. 514. ὁ. 875.

Αἰσῖς, acc. pl. à sing. αἰσῖς, *u*, ὁ, *flatus*. in nom. pl. αἰσῖται, *flami-* *na*. Th. αἰώ, *flo*. s. 645.

Αἰσῖναι, pl. num. f. g. ὁ. 968. Græci non dicunt αἰσῖναι, sed αἰσῖναι, ὁ, *u*, ἡ. ex α *negati-* *vo* & σῖναι. Sic in Novo Te- *stamento* αἰσῖναι, *u*, ἡ. & αἰσῖ- *ναι*. in f. g. αἰσῖναι. Regu- *la.* *Adjectiva composita nec non* *quandoque derivata sunt generis* *commu-*

κοινοῦς. ἀθανάτης, pro ἀθανάτου, Ionicè: & ἀθανάτου, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτου, dat. pl. pro ἀθανάτου. s. 309.

Ἀθίσφατος, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & θίσφατος pro θίσφατος, à Deo pronuntiatus: prout dicimus θίσφατος, divinitus datus, ἀθίσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum: sed intensivum, ut ἰδὲν αὐτὸν ἀθίσφατον ὕμνον αἰεῖν, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατίς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. s. 830.

Ἀθλίω, s, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθλίω, quasi ἀθλή, ex α privat. & θλή papilla, πᾶσι ματρὶ, quod Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθλίω, ὦν, αἱ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli xde & cultu. Ἀθλίω alio nomine αἰνῆ, ἡ, ἡ litus, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῆς αἰνῆ (pro αἰνῆ) civis attica. s. 126.

Ἀθλ', pl. num. pro ἄθλα, à singul. ἄθλον, s, τὸ πρᾶγμα certaminis, sed ἄθλον, s, ὁ est ipsum certamen. Vide supra αἰθλ', s, ὁ. s. 756.

Ἀθάλας, s, illimis, limpidus, ex α privat. & θάλας, ὦν, ὁ limus, fax, sordes: unde est θάλας turbatus. s. 595.

Ἀθρ', s, i, confertus, in unum collectus. s. 246.

Αἰ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, πῖ.

Αἰ, artic. postp. ab ἡ, ὁ, ὅ, quæ, quid, quod. s. 268.

Αἰανῦ genit. ab αἰανός, ὦν, ὁ. ab αἰανός αἰανός ὁ. vel αἰανός αἰανός ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Ajax. s. 1005.

Αἰαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖα, ἡ. s. 124.

Αἰζα accusat. ab Αἰζ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.

Αἰγίδω, acc. à nominativo, αἰγίδης, s, ὁ, ab αἰγίς, ἡ, ὁ, nomen viri. αἰγίδης ergo est patronymicum, sicut à πηλίδης dicitur πηλίδης. s. 182.

Αἰγίεργι, pl. nom. à sing. Αἰγίεργος, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt alnum, ἀπὸ τῆς ἰγίεργος. s. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγίς, ἡ, ὁ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἰγίς, αἰγίς, ὁ, ἡ. caper vel capra. s. 344.

Αἰγίοχος, gen. Ionic. pro αἰγίοχου, à nominativo αἰγίοχου, s, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὄχρ' sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἰγυπιοί, ab αἰγυπός, ὦν, ὁ, vultur, avis prædatrix & rapax. à γυψ, γυψός, ὁ. vultur. s. 405.

Αἰ δ', sunt duæ voces. αἰ est artic. præpositivus, δ' per apostroph. pro δὲ verò.

Αἰδῶ, Genitivus Æolicus pro αἰδῶν, à nominativo αἰδῶν, s, ὁ. orcus, interni. q. d. αἰδῶν, ὁ, ὁ, obscurus. ex α priv. & αἰδῶ, non video. s. 153.

Αἰδῶ,

АѢ, à nominativo ѡѡѢ, ѡѢ, ѡѢ.
с. 822.

Αἰδῶς, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἰδῶς, ἴσθι. Thema,
αἰδῶ, video, f. ἰσθῶμαι. a. 2.
αἰδῶς & ἰδῶ. a. 477.

Ἅιδης, Genit. Ionicus pro *ἁΐδου*
ab *ἁΐδης*, *ἡ*, *ἰ*. *infernus*, in prosa
dicitur, *ἁΐδης*, *ἡ*, *orcus*, *tartarus*.
S. 311.

A'ιδλα, acc. pl. arcana, ab αἰδλος
tenebrosus. Th. αἰδης, s. ὁ, in-
fernus. s. 756.

*A'iolov, ab a'iolos, perpetuus. Th.
aiei semper. n. 310.*

Aἰδώς, dat. pl. Ionic. αἰδώς ἡ, ἡ, *tenebrosus*. Th. est αἰδῶ, *video*.
 §. 860.

Aidōi, dativ. sing. reverentia, ab
aidōs, *ōs*, i. pudor. α. 354. hinc
Aidōia, nē. pudenda. ε. 733.

Aidúñ, *us*, *ñ*. veneranda. *aidúños*,
dat. pl. Ionic. Th. *aidús, óos, ñ*,
pudor. s. 257.

Aïdes, genit. sing. ab *aiis*, *aïdes*,
ô. orcus. idem quod *aïdes*, *u. ô.*
 Vide *suprà. aïdes* *ds*, *ad orcum*.
 α. 151.

Ἀἰδρεῖν π. s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἰδρείας, ab αἰδρεῖν, ἡ, infcitia,
ab ἰδρεῖν, εως, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th.
ἴσμεν, scio. hinc

*A' idpis, ignarus, vide Thema, ion-
ma scio, a. 105.*

aidō, pudorem. accus. sing. *aidōn*,
aidō, ab *aidōs*, pudor. s. 324.

Ἰδώνους, ἰός, ὁ. idem quod αἰδώς,
 ἡ, ὁ. Pluto. S. 912.

*Aidūs, pudor. ex a priv. & aidū vi-
deo. quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.*

Aionysus, f. 893. *sempiternum*. gen. pl. Æol. pro *aionysus*. ab *aionysos*, ε, ο. *sempiternus*, ab *aiei*, *semper* & *ai-*

режисер, наратор. 9. 89 г.

Aiè pro aiè semper, Poëtichè, &
aiè. s. 114. & 298.

*Δισπὴ, aquilam, pro ἀσπὴ metri
causâ, ἀσπὴς, ὕ. ὁ. 9. 522.*

*Αἰζῆσις. juvenilis, ab αἰζῆσις, ὤ, ο.
juvenis, q. d. αἰζῆσις, semper
feruens. α. 408.*

Διζῆν, *juvenum*, genit. pl. ab αἰ-
ζῆος, ᾧ, ῶ, pro quo & αἰζῆος, ju-
venis. 9. 863.

Δῖπτος. Æolicè pro αἶπτος, ab αἶ-
πτος, π, ὁ, nomen viri. §. 902.

Añ, dat. lon. ab aña, pro zaña.
terra. a. 153.

Αἷμα, αἷμα. Vide Αἷμα, §.
958.

*Ad 3. qua pro utriusque, ab o.
n. o. articuli postp.*

Διψαλίσις, εντος. ardens, διψαλίοντα,
 acc. sing. ab αἵτω, uro, incendo.
 §. 72.

18

Διδόσκω, gen. pl. ab αἰδίοψ, οὐρα, ὁ. Ethiops. q. d. αἶδω τὴν οὐραν. ab αἶψ, vultus, th. ὀφθαλμ, video, & αἶδω, uro. imperf. ἤσαν, ardebant. §. 985.

Ἀιδομένης, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἶδω, ardeo, αἰδο-
μένης, αἰδομένην, gen. pl. part.
præf. α. 60.

Aiḡar, dat. ab *aiḡar*, *arag*, *i* *ni-*
ger. Th. *aiḡar*, uro. s. 742.

Αἰδώς, acc. sing. ab αἰδού, ὄψ, ὄψος, ὄ, καὶ ἡ, niger. ab αἰδω, uro, & ὄψ. vultus. Th. ὀφθαλμ. f. ὄψο-
μα, praet. ὀφθαλμ. v. 36.

Δὴ, pro αἰς. Doricè pro αἰσ. αἰς
divay si quidem possis. s. 268.

Δις, αἷμα, pro αἷμα, τοις, τὸ,
sanguis.

Διμελὲς αὖ, σκιντα, pl. num. ab
 αἰμελὲς, ὀσκα, ὄν. Thema
 est

- est αἷμα, αἷος, τὸ, sanguis. 9. 182.
- Αἰμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. s. 78. hinc αἰμύλλω.
- Αἶψα, pl. f. g. αἶψες gravis. differt ab αἶσος laus, accentu. s. 802.
- Αἰεῖ, laudat, ab αἰνέω, laudo, f. ἦσιν. vel ἴσιν. p. ἤνεκα. aor. 1. ἤνεκα. aor. 1. imperat. αἰνεσον. Th. αἶνος, s, ὁ, laus. s. 824.
- Αἰνέας, s, ὁ, Æneas. 9. 1008.
- Αἰνέμι, pro αἰνέμι, probō. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. ἴσιν, vel ἦσιν. p. εἴη. Thema αἶνος laus. s. 683.
- Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, s, ὁ. s. 202.
- Αἶν, gravis. à masculino, αἶνός, ἡ, ὄν. gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰνοπάτω. dat. sing. superlat. α. 397.
- Αἶντο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἶνυμαι, capio. α. 41.
- Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολίς, ἰδός. nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλλω vario. s. 636.
- Αἰόλον, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλλω, vario. f. λαῖ. p. κα. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.
- Αἰπόλιον, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλῳ, s, ὁ. caprarius. αἰπὸς τὰς αἰζας πολῶν. Them. πολίω verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰεῖ αἰεός, ἡ. capra. θ. 446.
- Αἰπῶν, acc. sing. ab αἰπός, ἴος, ὁ. altus. f. ἡ αἰπῖα, τὸ αἰπὺ. s. 82.
- Αἰεῖ, ceperit. 3. singul. præf. act. subj. ab αἰεῖω capio. f. ἦσιν. p. κα. 2. 2. εἰλον. s. 618.
- Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.
- Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fatum, officium, quasi αἶσα ἴση, semper equalis, 9. 422.
- Αἶσπος, nomen fluvii. 9. 342.
- Αἶσμον, αἶσμος, s, ὁ. fatalis, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον. à μόρος, s, ὁ. α. 336.
- Αἰσονίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. 9. 993.
- Αἶσοντο, 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor, f. ξω. p. χα. θ. 671.
- Αἶχισιν, dat. pl. ab αἶχος, ἴος, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἔχω, contineo Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.
- Αἶτῃς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ἦσιν. p. ἤτηκα. s. 408.
- Αἶχμη, ἥς, ἡ. cuspis. Die spitze. αἶχμῃς, dat. plur. Ionicè pro αἶχμηϊς. α. 289.
- Αἶχμητιῶν, gen. pl. Æolicè pro αἶχμητῶν, ab αἶχμητῃς, ἡ. ὁ. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.
- Αἶψ' pro αἶψα celeriter. α. 370.
- Αἶψηροκέλαδον. 9. 379. epitheton Boreæ. αἶψηροκέλαδος, s, ὁ. ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψηρος velox. th. αἶψα, citò. & κέλαδος, s, ἡ. via.
- Αἶων, præf. part. verbum poëticum, ab αἶω audio. s. 9.
- Αἶωνος, gen. sing. ab αἶων, ὄντος, ὁ. aeternum. item in f. g. ἡ αἶων υἱα. α. 331.
- Αἰχμῶνι, dat. sing. ab αἰχμῶς, ὄντος, ὁ. indefessus. compositum ex α privativo, & αἰχμῶν defatigor, f. καμῶ, p. κέκμηκα. α. 2. ἤκαμον. θ. 956.
- Αἰχμῶτος, 9. 824. s, ὁ. ἡ. indefessus. αἰχμῶτιο pro αἰχμῶτι, gen. Ion. αἰχμῶτησι, dat. pl. Ionic. f. g. th. καμῶν.
- Αἰχῆ, nomen mulieris, ab αἰχίζω acuo. Th. αἰχῆ, ἥς, ἡ. cuspis. 9. 356.

Αἰχμήμω,

Α' *αἰσχύνω*, ex animo dolens. præs. sentis med. part. ab *αἰσχύω* pro *αἰσχύω*, tristitia afficio. Thema *αἰσχύνω*, *αἰσχύνω*, τὸ, dolor. §. 99.

Α' *αἰσχύνω*, acutum. part. præt. pass. ab *αἰσχύω*, acuo. *αἰσχύω* pro *αἰσχύω*, augmento abjecto & syncope facta *αἰσχύω*. Them. *αἰσχύνω*, ἡ, cuspis, vel *αἰσχύνω*, *αἰσχύνω*, dolor. α. 135.

Α' *αἰσχύνω*, animo mœstus. ab *αἰσχύω* dolore afficio, ex Themate *αἰσχύνω*, *αἰσχύνω*, τὸ, dolor. §. 868.

Α' *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ὁ κ' ἡ, negligens. ex α privat. & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, τὸ, cura. §. 489. *αἰσχύω*, acc. sing. β. 112.

Α' *αἰσχύω*, pl. sine sorte. ex α priv. & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ἡ, fors, fatum. β. 823.

Α' *αἰσχύω*, dat. pl. Ion. ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. *αἰσχύω*, ὦ, f. ἡσώ, moveo. β. 750.

Α' *αἰσχύω*, firmissimæ, pl. num. & iuperl. grad. ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, corruptus, ex α priv. & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ὁ, vermis, qui in ligno oritur, illudque rodit. Vide supra *αἰσχύω*. β. 336.

Α' *αἰσχύω*, acc. ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ὁ. *αἰσχύω*, α. 9. *αἰσχύω*, ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ἡ. *αἰσχύω*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ἡ, lectus, à *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, jaceo, cubo. β. 800.

Α' *αἰσχύω*, apud Poëtas idem quod *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, insatiabilis, cum genit. ex privativa part. α, & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, à *αἰσχύω*, pro quo etiam dicitur

Tom. II.

αἰσχύω, *αἰσχύω*, satio. α. 346.

Α' *αἰσχύω*, audi, præs. imperat. *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, 2. sing. aor. 1. aet. opt. audiveris, β. 720.

Α' *αἰσχύω*, pl. num. à. 1. part. verbi *αἰσχύω*, audio, f. *αἰσχύω*, p. *αἰσχύω*, m. *αἰσχύω* & Att. *αἰσχύω*. §. 695.

Α' *αἰσχύω*, Ionicè pro *αἰσχύω*, summa. neut. *αἰσχύω*. *αἰσχύω*, in superl. β. 667. β. 7.

Α' *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ὁ κ' ἡ, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, Them. *αἰσχύω*, fecerno, judico. α. 311.

Α' *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, vespertinus. comp. ex *αἰσχύω*, α, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, τὸ, caligo. item *αἰσχύω*. β. 567.

Α' *αἰσχύω*, nomen proprium mulieris. β. 249.

Α' *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, dat. pl. *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ab *αἰσχύω* frango, quod ibi fluctus frangantur. & *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*. β. 32.

Α' *αἰσχύω*, dat. pl. Poëticus, ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ἡ, radius solis. ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, frango. radiorum solarum est refraction. §. 760.

Α' *αἰσχύω*, acc. sing. *αἰσχύω*, ἡ *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, re: ὁ *αἰσχύω*, sal. solo genere differunt. §. 791.

Α' *αἰσχύω* pro *αἰσχύω* *αἰσχύω*, ad mare. *αἰσχύω* postpositum accusativo, valet ad. β. 631.

Α' *αἰσχύω*, errant. 3. singul. verbè passivi, à verbo *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, pro quo etiam dicitur *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, & per reduplicationem *αἰσχύω*, in passivo *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, *αἰσχύω*. β. 102.

Α' *αἰσχύω*, dat. sing. ab *αἰσχύω*, *αἰσχύω*, ὦ, clamor militum, dicitur *αἰσχύω*. Gallicè. *αἰσχύω*. Th. *αἰσχύω*, ἡ, *αἰσχύω*. α. 382. differt ab *αἰσχύω* incensibilis.

N

Α' *αἰσχύω*

Ἀλάλκην, *profligabas, arcebas, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκή, ἥς, ἡ. robur, vires. §. 527.*

Ἀλασκοπιῶν, *speculationem, propriè cecam speculationem, comp. ex ἀλαός, cecus, & σκίπρωμα, f. ψορῶμα, circumspicio. unde est σκοπή & σκοπιὰ, αῖς, ἡ, specula, §. 456.*

Ἀλαπιδῶν, *imbecillum. ab ἀλαπάζω, diripio, vasto. Thema, λαπίζω, & λαπίσσω, evacuo. §. 437.*

Ἀλατος, α, ὁ, κ, ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus, Doricè, pro ἄλῃς, à λήω, f. τω. lateo. §. 467.*

Ἀλγί, *pro ἄλγος, ab ἄλγος, ιϙ, τὸ, dolor, unde Latinorum algeo, frigeo, s. 133.*

Ἀλγίσσιντα, *acc. sing. ab ἀλγίσσις, εντος, ὁ, molestus. Thema ἄλγος, ιϙ, τὸ, dolor. ἀλγίσσισσιντα, f. g. acc. cas. §. 226.*

Ἀλία, ας, ἡ, *Ionicè ἀλίη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex Sole. s. 493.*

Ἀλίσσαζ, *vitare. a. 1. med. infinit. pro ἀλιύσσαζ, pro quo ἀλιύαοθαι & ἀλίσσαζ, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχεῖσθαι.) ab ἀλίω, molio. f. ἴσω, p. κω. item vito, caveo, s. 493. pro ἀλίω dicitur etiam ἀλιύω, itémque ἀλίσσω, effugio. s. 828. est verius ultimus.*

Ἀλιγίζω, f. σω, p. κω. *curo. hinc ἀλιγιστής. genit. cas. §. 171.*

Ἀλειῶν, *evito, vide in ἀλίσσαζ.*

Ἀλίω, *vide paulò antè ἀλία.*

Ἀλιζιάρη, *imprecationum expultrix, ex ἀλίζω vel ἀλιζίω, arceo, depello, & ἀρῶ, αῖς, ἡ. di-*

ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur precatio, modò in malam, ut hic. s. 464.

Ἀλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo, ἀλειφω. f. ψω. a. 2. ἡλιφον. §. 553.*

Ἀλίσσαζ, *vide paulò antè ἀλίσσαζ. s. 505.*

Ἀλίσσοι, *vide in ἀλίσσαζ.*

Ἀλισσῶν, *Ionicè pro ἀλίσσων, αῖς, ἡ. evitatio. Th. ἀλίω, vito. s. 404.*

Ἀληθία, *acc. sing. ab ἀληθής, verus. hinc ἀληθεῖω, Ionicè, pro ἀληθείαν. §. 28.*

Ἀλιάκμια, *acc. sing. ab ἀλιάκμων, ενϙ, ὁ. nomen fluvii, ex ἄλς, ἄλδος, ἡ mare, & ἀκμή, ἥς, ἡ. cuspis, vigor, incrementum. §. 343.*

Ἀλίω, α, ὁ, κ, ἡ, *non desinens. Thema, λιῶ, f. σω. agito. §. 611.*

Ἀλιός, ιϙ, ὁ, *piscator, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. piscator quisvis, Th. ἄλς, ἄλδος, ἡ, mare.*

Ἀλιωδῶν, *nomen mul. q. d. qua curat mare. ex ἄλς, ἄλδος, ἡ, mare, & μῆδϙ, ιϙ, τὸ, cura. §. 255.*

Ἀλίοιο, *Poëticè, pro ἀλίω, ex ἀλιϙ, marinus. Th. ἄλς.*

Ἀλιτημῶν, *part. præf. pass. Ionic. ab ἀλιτῶ, pecco. a. 91.*

Ἀλιτρίν, 3. præf. pass. *malè agit, ab ἀλιτρίω, pecco, quod est ab ἀλιτρός, peccator. Thema est ἀλιτίω, pecco, f. ἴσω, vel ἀλιτέω, cujus aor. 2. ἡλιτον. s. 241. & 330.*

Ἀλκίοιο, *Ion. pro ἀλκήϊω, ab ἀλκαίϙ, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκή, robur. a. 26.*

Ἀλκείδης, *pro ἀλκείδης, Æolicè, à πο-*

- à nominativo ἀλκίδης, α, ὁ. nomen viri ab ἀλκή, *robur*, α. 112.
 Ἀλκιμῶ, α, ὁ, κῆ ἡ, *robustus, fortis*. Th. ἀλκή, κῆ, ἡ, *robur*.
 Ἀλκιδίω, nomen fœminæ, q. d. *robur Luna*. Luna singulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui est quasi *mundi interius*. α. 3.
 Ἀλκίτης, acc. sing. ab ἀλκίτηρ, ἡ-
 ρῶ, ὁ, *defensor, propugnator*.
 Thema ἄλκω, ab ἀλκή, unde
 ἀλάλκω profligo. α. 29.
 Ἀλκ', pro ἀλκά, α. 37.
 Ἀλκαί, nom. pl. ab ἄλκη, alia.
 Ἀλκαίων, *aliatum*, pro ἄλκων, Ἄλ-
 κῆ, α. 260.
 Ἀλκήλων, gen. pl. ἀλκήλοισιν dat. pl.
 Ion. pro αὐτῶ ἀλκήλοις inter se.
 ἀλκήλας, acc. pl. Flectitur tan-
 tùm per Genitivum, Dativum
 & Accus. pluralem, idque in
 tribus generibus. α. 135.
 Ἀλκοίω, acc. ab ἄλκῳ. α. 824.
 Ἀλκοῖῳ, α, ὁ. *diversus*, ab ἄλ-
 λῳ, alius. α. 485.
 Ἀλκῶ, ἄλκη, ἄλκο, alius, α, ud.
 Ἀλκοπι, *interdum, alias*, adverb.
 Ἀλκοτεῖ, α, ὁ. Thema est ἄλ-
 λῶ, alienus, non proprius.
 Ἀλκυονίδης, ὤ, ὁ. *falsus*, epitheton
 Oceani. Th. ἄλς, αἶλος, ἡ. mare.
 Ἀλκοχῶ, α, ἡ. κκορ. αἰλόχῳ, dat.
 ex α conjunctivo, quod est ex
 ἄλκῳ & λέχῳ, ἰῶ, τὸ *lectus*,
 quod fit in eodem lecto cum
 marito. Ὡ. 886.
 Ἀλκοις, ἰῶ, τὸ *lucus*. ex ἄλκομαι
salio, quod arbores veluti è ter-
 ra profiliant. α. 70.
 Ἀλκυοπίδησι, dat. pl. Ion. ab
 ἀλκυοπίδη, vinculum indissolu-
 bile, q. d. ἀλκυος πίδα, indif-
 solubilis pedica. ἀλκυος, metri
 causâ, pro ἄλκῳ, ex α privat.
- & λύνω, dissolvo. Ὡ. 520.
 Ἀλυξῆ), *vitabit, fugiet*. fut. 1.
 med. ab ἀλύσκω, *vito*. F. ξω. The-
 ma est ἀλύνω *molo*: item *vito*. α.
 363.
 Ἀλφειον, ab ἄλφει, α, ὁ. no-
 men fluvii. Ὡ. 338.
 Ἀλφειῶσιν, dat. pl. Poëticè &
 Ionicè pro ἀλφειῶσι, ab ἄλ-
 φησις, α, ὁ, *inventor*. ab ἄλ-
 φῶ *invenio*. Th. ἄλφα, primæ
 alphabeti Græci litteræ nomen.
 α. 82.
 Ἀλφῆ, κῆ, ἡ. Thema. ἄλως, α, ἡ,
area. Spiritus mutatur in ortu.
 α. 806.
 Ἀμ', pro ἄμω, ὑπὸ, cum, Dat.
 ἄμω βροντῇ cum tonitru. ἄ-
 μυδις Æolicè pro ἄμυδις. idem
 quod ἄμω, simul. Ὡ. 689.
 Ἀμυμακίτιο, *indomiti*. ἀμυμα-
 κίτις, α, ὁ, ex α intensivo.
 quod est ex ἄμω, valdè, &
 μαιμάω, vehementer cupio,
 impetu feror, qui animo est in
 prælia admodum pronus, ἀμυ-
 μακίτιον πῦρ. Th. μῆω, cupio.
 α. 207.
 Ἀμμά, κῆ, ἡ, currus, plau-
 strum, quasi dicas ἄμω ἄξονι,
 cum axe. α. 326.
 Ἀμάρτη, *peccaverit*. 3. sing. α. 2.
 act. subj. ab ἀμαρτάνω *pecco*. f.
 ἀμαρτήσω, p. ἡμαρτήσῃ. α. 2.
 ἡμαρτῶν. ex α. priv. & μαρτῶ, *assequor*.
 Ἀμαρτίω, *cujus mens est prava*,
 ex ἀμαρτάνω *pecco*, & νόος, ὤς
mens, qui mente peccat. Ὡ. 511.
 Ἀμάρωσι, imperf. pro ἡμαρῶσι,
splendebat, verbi ἡμαρῶσθαι, f. ξω.
fulgeo, splendo, ex α ἐπιβαλνῆ.
 & μαίρω *splendo*. Ὡ. 917.
 Ἀμῶ, præf. infinitivi medii,
metere. Thema est ἀμῶν α. f. ἡσῶ
 N 2 meto.

meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.

Ἀμωροτήρ, Ionicè pro ἀμωροτήρ, obscurior. ab ἀμωρός, ὤ, ὄν, obscurus. ex α priv. & μείρω, splendo. s. 284.

Ἀμωροθεῖν, intereant, a. i. opt. pass. verb. ἀμωρόω, ὤ, obfusco, obscuro. Them. ἀμωροῦς, ὤ, ὄ, obscurus. s. 693.

Ἀμβάλω, pro ἀμβάπτω, scansilis, peruius. Sic ἀμβάπτω, pro ἀνὰ βάπτω. Thema est βαίνω, εὐ, f. βήσσω. a. 2. ἰβλώ. s. 681.

Ἀμβολιστής, ὤ, ὄ, dilator operum, ex ἀνὰ βάπτω, differo, procrastino. μηδὲν ἀνὰ βάπτω, & ἔργον, ε, τὸ, opus. s. 413.

Ἀμβροσίη, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβροσίῳ immortalis, ex α priv. & βροτός, ὤ, ὄ, mortalis. καὶ ἐπίθισιν ἔ μὴ καὶ τροπῶ ἔ τῶ εἰς σίμω. s. 69.

Ἀμβροσίῳ, ε, immortalis pro ἀβροσίῳ. Th. βροτός, mortalis. s. 43.

Ἀμείζων, ἀνδρα, invidia carens. Thema μίζω, invideo. s. 666.

Ἀμειδιώμεν, præf. part. respondens, ἀμειδιώμεν, mutantes. ab ἀμείδω, t. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. a. 117.

Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμειλίχῳ, ε, ὄ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μελίσσω, mellitum reddo. s. 659.

Ἀμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμεινων ex α epiratico & μέν, τούτῳ: sic ὄρεων est ex ὄρης.

ἀμεινονα, ἀμεινονα, acc. sing. τῶ g. a. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.

Ἀμειλῶν, 3: pl. subj. negligens ab ἀμείλω. negligo, hinc ἀμειλῶ, ex α priv. & μέλι curæ est. s. 400.

Ἀμείσσης, a. sing. a. i. act. subj. a verbo ἀμείδω, privo. f. σω. ἀμείσσει pro ἡμείσσει, imperf. Ion. Th. μείδω, σω, privo. a. 331.

Ἀμύχανα, Ionicè pro ἀμύχανα difficultas, ab ἀμύχανω minime cautus, perplexus. ex α priv. & μηχανή, machina. ἀμύχανον, inexplicabilem. s. 496.

Ἀμύσεις, f. i. ind. ab ἀμύω, meto. Vide paullo ante ἀμύσσει. s. 440.

Ἀμύτης, ὤ, ὄ, messis tempus: sed ἀμύτῳ, ε, ὄ, messis, ab ἀμύω meto. s. 384.

Ἀμύμι, pro ἡμύμι, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. a. 87.

Ἀμύμιον, pro ἀνὰ μέσον, in medio. a. 209.

Ἀμύδω, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμείδω mutō. F. ψω. præf. med. ἡμύδω. s. 334.

Ἀμύλαϊν, lactea. ab ἀμείλω. f. ζω. mulgeo, ich melcke. ἀμύλας, ε, ὄ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.

Ἀμύλον, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μύτος, ὤ, ὄ, linteum carptum quod vulneribus inditur. a. 361.

Ἀμύμων, solatium. pro ἀνὰ πᾶν, αἰῶ. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2. ἔπαον. s. 55.

Ἀμύλαγ, per pelagum, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγ. ἡμέλασσα, mare. sed πέλαγ, ε, τὸ, maris profunditas.

Ἀμύκιδω, acc. a nominativo ἀμύκω.

ἀμπυκίδης, ὤ, ὅ, *Amphycides filius.*
ἀμπυξ, υκς, ὅ, idem quod τὸ
καλιαντρεον, *calienarum, reticu-*
lum muliebre. ab ἀμπύχῳ cir-
cumdo. α. 181.

Ἀμυδία, *Æolic. adverb. idem, quod*
ἄμψ, simul, cum. α. 345.

Ἀμύμων, acc. sing. ab ἀμύμων, ὀν, ὅ, ἡ. irreprehensibilis
idem quod ἀμώμων. & valet
idem quod ἀμωμ, qui ni-
hil commisit τ' μωγμῆς, h. e.
derisione dignum. ἀ μύζω, ζω
derideo. Sic dicitur per tynco-
pen Ἐ γάμμος pro ἀμύμων. 9.
264.

Ἀμύοντις, præf. part. ab ἀμύω, ἵνω:
item arceo, propello. f. ἰώ.
α. 1. ἡνωα. p. γκ. α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ἀεὶ,
circa. α. 205.

Ἀμφαγαπῶντις, præf. part. pl. num.
ab ἀμφαγαπῶ. ex ἀμφὶ & ἀγα-
πῶ valde diligo. α. 58.

Ἀμφαρεβίζον, imperf. Ion. cir-
cumstrepabant. ab ἀμφαρεβίζω.
circumstrepo, compositum est
ex ἀμφὶ & ἀρεβίζω, quod est à
Themate ἀρεβ, ὤ, ὅ. strepi-
tus. α. 64.

Ἀμφικάλυψι. 2. 1. aet. ab ἀμφικα-
λύπτω, circumtego, ex ἀμφὶ
circa, & καλύπτω, tego, f. ψα
p. φα. α. 2. ἐκάλυψεν. α. 166.

Ἀμφείπτω, imperf. med. verbi ἀμ-
φίπομαι, circa quidpiam versor,
foveo, agito. ἀμφίπει, 3. imperf.
aet. Ion. verbi ἀμφέπω, perse-
quor, foveo. Th. ἔπω, operor,
sequor. 9. 696.

Ἀμφὶ præpositio circa, per τμή-
σιν separatam circum. α. 73.

Ἀμφίς, Adverb. α. 701. circum,
seorsum.

Ἀμφιδάλη, aor. 2. med. subj. ab

ἀμφιδάλλω; circumjicio, cir-
cumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. α. 2.
ἔβαλον. p. m. βέβλα. Th. βάλ-
λω, jacio. α. 545.

Ἀμφι--βάλλ', α. 253. per τμήσιν,
βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion.
Th. βάλλω. α. 255.

Ἀμφιδάκτρον, ὤ, τὸ, rete quod à
duobus utrimque projicitur in
aquam. ex ἀμφὶ, circum, &
βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυῖς, εἶν, ὅ, utroque pe-
de claudus, Vulcani epithetum.
ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖς, ὤ,
τὰ, membra. qui claudicat ex
utroque pede. ἀμφοτέρω γυῖσι
ἢ ποσὶ χυλός. α. 70.

Ἀμφιδάμνη, genit. ab ἀμφιδά-
μναι. nomen viri q. d. qui utrim-
que domat. ex ἀμφὶ & δαμνί-
ζω, domo. α. 654.

Ἀμφιδιδῶ, est 2. sing. plusq. per-
fecti medii, à δαίω, divido, con-
vivor. scio, combaro. in α. 2.
aet. ἴδων. Hinc est præf. med.
δίδω. Sicut à θάλλω τίθηκα,
à καίω κέχκα. &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψη, 3. sing. 2. 1. aet.
subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. κα-
λύπτω, tego, t. ψω. p. φα. α. 2.
ἐκάλυψεν. α. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. disceptatio-
nes, quæ sunt verbis, ab ἀμ-
φιλογία, ubi ex utraque parte
contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω,
dico. 9. 229.

Ἀμφιπαλῖν. f. εἶν. obambulo
comitor. Them. παλῖν, verso;
pro quo Poëtice παλῖν, verso.
α. 802.

Ἀμφίρρετα, dat. ab ἀμφίρρετο.
circumfluit, ex ἀμφὶ & ῥέω pro
ῥέω, fluo, f. ῥύω, p. ἔρρεκα. α.
983.

Ἀμφίρω, nomen mulieris. 4. con-

- tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo*. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεύω *strido*. Fut. τεύσω. à circumitrendo. §. 243.
- Ἀμφιτέων, Nomen viri, ex ἀμφὶ circum, & τέω, *attero*, *macero*, *vexo*, τέων propriè *foramen*. item *veiator*. α. 37. hinc
- Ἀμφιτευνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesein ῥ α metri causâ prò ἀμφιτευνιάδης, α. ὁ. α. 165.
- Ἀμφιχία, α. 1. aët. infinit. ex ἀμφὶ χίω *fundo*. F. χέω. Æol. aorist. 1. aët. ἔχουσι. & per syncopen ῥ σ, ἔχου, & per novam ῥ υ syncopen, ἔχα. p. κέχου. perf. pass. κέχου. α. 1. pass. ἔχου. α. 65.
- Ἀμφότερος, α, εν. *ambo*. dat. pl. ἀμφότεροι, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφότερον, *utrimque*, adverb. Th. ἄμφω, *ambo*. §. 733. α. 171.
- Ἀμώματος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, α, ὁ, *probrum*, *dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. דמם *macula*. Hinc verbum μωμίζω, ἄμω, *cavillor*. proverb. παρονμαστικόν. ῥῶν μωμίζω ἢ μωμίζω. α. 102.
- Ἀμύνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμύνω, ᾧ, f. ἤσω, *meto*. §. 599.
- Ἀ, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κα, κεν. α. 181.
- Ἀ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀναβέβηκα, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βέβηκα, f. λῶ. *jacio*. α. 410.
- Ἀνάγκη, α, ἡ, *necessitas*. ὡς ἀνάγκη *necessariò*. α. 15. §. 517.
- Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. icè, pro ἀνῆγν. ab ἀγω *duco*. f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάπτεα, pl. insperata, ab ἀελλπτε, insperatus. Th. ἐλπῆ, ὡς, ἡ. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. §. 312. ἀναιδής, ὅ, ἡ, ἀναιδής, dat. sing. Ionice ut & ἀναιδής, φι enim per paragogen additur, ab ἀναιδία, *impudentia*. hoc ab ἀναιδής, ὅ, ἡ, *impudens*, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. αἰδώς verò ex α priv. & ἰδω *video*, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἴτια, ἡ, *causa*. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, *rex*. ἀνακτῆς. α. 179.
- Ἀνάξεν, fut. 1. aët. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἡναξ. & Ioni. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀνάπνοστος, *non respirans* ex α priv. & πνέω, *spiro*. f. πνέσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.
- Ἀναστέλλω, *quatiens*, est f. g. part. α. 1. aët. Poët. ab ἀνασίσ, *quatio*. Thema est τεῖω, *moveo*. f. σείω, p. σέστω. α. 344.
- Ἀνασεν, Ionice & Poëtice pro ἡνασεν, 3. pl. imperf. aët. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξεν. §. 1015.
- Ἀναστροφῶν, *converte*. præf. infin. aët. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφῶν *verto*. Thema est στίφω. *verto*. f. ψω. p. ἔστω. α. 2. ἔστω. hinc σφῶ, φῶ.

Φῖ, ῥς, ῖ. *versio, flexus*, & hinc *σποφάω*, *verso*, *circumago*, Poëticè *σπασφάω*, *idem*. α. 121.

Αἶανδς, α, ὀ, ῖ, *mutus*, *idem* quod αἶφνος. Th. ἡ αὐδῇ, *vox*. ῥ. 797.

Αἶαυρος, *nomen viri*, *sine aura*, *vento*. Th. αἶρος, *aura*, *ventus*. *item torrens* &, *tum est ex α* *valdè* & *νάω fluo*. α. 477.

Αἶαχάσασθαι, α. 1. *med. infinit.* Poëticè, pro αἶαχάσαισθαι, ab αἶαχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. αἶσω. *recedo*. α. 336.

Αἶαφυσίαντες, *præf. part.* videtur oriri à φυσίω, *inflo*, hinc φύσαι, ας, ῖ, *foliis*. Thema φυσίω *sufflo*. Sed esse à φυσίαω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro αἶαφυσίαντες, dicunt Poëtæ αἶαφυσίαντες, ab αἶαφυσίαω, ὦ. Poëticè αἶαφυσίω: sicut pro ὀργῶν, ὀρῶ dicunt ὀργῶν, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa, αἶαφυσίαντες verò ab αἶαφυσίω, contractè αἶαφυσίαντες, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Αἶαψύξαι, α. 1. *act. infin.* ab αἶαψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, *refrigero*. α. 608.

Αἶαδιχα, pro αἶαίαδιχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. α. 13.

Αἶανδς, *acc. sing.* αἶανδς, *dat. pl.* ut & αἶανδς, sed hic est Poët. & Ion. ab αἶαν, ὀ, *vir*, g. αἶανδς. α. 271.

Αἶανδς, *viripara*, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-

ponitur ex αἶαν, ὀ, *vir*, & αἶαν, *nascor*, quod in præf. med. habet γήγνα. Inde γῆνος, *generatio*. α. 783.

Αἶανδς, *accus. pl.* strages seu *caedes virosum*, ab αἶανδς, ας, ῖ, in *dat.* αἶανδς, Ion. ab αἶαν, *vir*, & αἶαν, *occido*. F. αἶαν. P. *act.* ἔκταν. *præf. med.* ἔκταν. ῥ. 228.

Αἶανδς, *genit.* ab αἶανδς, *virilis*, per *syn. speciei*, *humanius*, *idem* quod βρόπος, αἶανδς. Them. αἶαν, αἶανδς, *vir*. α. 256.

Αἶανδς, *gen.* Ion. ab αἶανδς, *qui virum occidit*. ab αἶαν, *vir*, & αἶαν, *occido*, quod in præf. med. πῆνον. α. 98.

Αἶανδς, *perf. Act.* pro αἶανδς, *Atticè*. ab αἶανδς. *remitto*, *relaxo*, f. αἶανδς. α. 2. αἶαν. Th. ἔκταν. *mitto*. ῥ. 495.

Αἶανδς, α. 1. *act.* ab αἶανδς, *impono*, *dico*. Th. πῆνον, *pono*. α. 658.

Αἶανδς, *acc. part.* α. 2, *act.* ab αἶανδς, *aufero*, *tollo*. in α. 2. *act.* αἶανδς, in *part.* α. 2. *act.* αἶανδς, ὄντος, ὀ αἶανδς, *sustulit*. α. 2. *med.* ab αἶανδς, αἶανδς, *aufero*. Th. αἶανδς, ὦ, *capio*, f. ὄντος, p. ἔκταν. α. 2. ἔκταν. α. 746. ῥ. 552.

Αἶανδς, α, ὀ, *ventus*. αἶανδς, *gen.* Ion. αἶανδς, *dat. pl.* Ion. α. 645.

Αἶανδς, α, ὀ, ῖ, *impolitus*, *imperfectus*, ab αἶανδς, in *superficie* rado, seu *scalpo*; inde αἶανδς, *scalpendo* aut *dolando* non perfectus. Thema ξίω, *rado*, *polio*. F. ξίω. α. 746.

Αἶανδς, *gen. pl.* *nondum confectis*, vel *libatis*, h. e. in *mensa*

- appositis. ab ἐπιτίζω, sacrifico. Thema, τίζω, facio. F. τίξω, & ἔξω. p. ἔρξα. przt. pass. ἔρξαμαι, &c. a. 1. part. τίχθαι. p. m. ἔρξα & ἔρξα. s. 748.
- Αἶψ', acc. pro αἰέτω, vide in αἶδω. s. 751.
- Αἰσχυράμενος, abripiens, a. 1. med. part. à verbo αἰσχυρόμενος, ex αἶα & ἔρειπον, evertō, attraho. f. ψω. §. 990.
- Ἀιφάνειος, imperf. ab αἰαφάνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. αἶω, in lucem profero, p. πύφαγε, a. 1. ἔφαγε, a. 2. ἔφανον. p. m. πύφηναι. §. 710.
- Αἰνήσαντες, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro αἰνήζον, verbi αἰνάζω, subduco, f. αἰνάζω, p. αἰνήξα, a. 1. pass. αἰνήχθην. Th. αἶνω. duco. §. 626.
- Αἰνήκετο, s, o, κῆ ἡ, ab αἰνέω fano, vel αἰνέομαι, ἕμαι, f. ἔσημαι, & ἔσημαι. §. 612.
- Αἰνήτορα, acc. sing. ab αἰνήτωρ, iners, ex α priv. & αἰνή vir. s. 751.
- Αἰνή, vir, αἰνός, αἰνός, &c.
- Αἰνέει, 3. person. prztent. ab αἰνέω, floreo, f. ἔσω, p. κω. ab αἰνέω, s, o, πὲ, flos. s. 582.
- Αἰνέειν, ἡ. nomen proprium loci. a. 381.
- Αἰνέμενος, acc. sing. f. g. ab αἰνέμενος, s, o, α, s, floridus. ab αἰνέμενος, s, o, τὸ, flos. Th. αἰνέω, s, o, τὸ, flos. §. 878.
- Αἰνέειν, dativ. pl. ab αἰνέω, s, o, τὸ, flos. s. 75.
- Αἰνέουσι, 3. person. pl. ind. Doricè pro αἰνέουσι, & hoc pro αἰνέουσι, florent, ab αἰνέω, ὦ, f. ἔσω. floreo. Th. αἰνέω, s, o, τὸ, flos. s. 254.
- Αἶθη, κῆ, ἡ, nomen urbis. a. 474. quidam scribunt Αἶτη.
- Αἶθρων, s, o, κῆ ἡ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογῶντι, quasi αἶα ἀναθρῶν ἢ ὅπῃ, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ αἶα ἀθρῶν, à fursum aspicendo. s. 472.
- Αἰίσσε, Poëticè, pro αἰέω, 3. perf. imperf. ex αἶα & ἔμαι: in imperf. αἰίλω, κῆ, ἡ, & Poëticè, αἰίσσων, s, e, s, ut ἐνύππικον pro ἔνυπτον. Sicuti pro ἑώρα Poëtice dicunt, ἔσων, s, e, s. Th. ἔμαι, vel ἔω, mitto, f. ἔσω. p. ἔσω. aor. 2. ἔω. aor. 2. imperat. ἔε. §. 157.
- Αἰίλω tristitiam, acc. ab αἰέω, Ionicè αἰή, ἡ, παρὸν. §. 611.
- Αἰνέω, s, o, κῆ ἡ, invictus. à νίκαω vinco, f. ἔσω. p. νικήμα. a. 1. κόικησιν. §. 489.
- Αἰνέω, aor. 2. part. propriè sursum euntem, h. e. orientem, ab αἰνέω: ex αἶα, αἶα & ἔμαι, eo, seu ἔμαι, idem quod ἔμαι. hinc a. 2. aor. ἔω, s, e, s. tamquam ab ἔω, sicut à λείπω est ἔλειπον, &c. s. 728.
- Αἰνέω, dativus pl. Ion. ab αἰνέω, s, o, κῆ ἡ, ex α. priv. & νίπω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Αἰνέω, przt. part. ab αἰνέω, exsurgo. Th. ἔμαι, sto, f. ἔσω. p. ἔσημα, a. 2. ἔσω. s. 577.
- Αἰνέω, dat. Ionicè pro αἰνέω, miseria. ex α priv. & ἔλω, s, o, κῆ ἡ, beat. Th. ἔλω, s, o, κῆ ἡ, felicitas, q. d. ἔλω βίω. s. 219.
- Αἰνέω, inoffis, ex α priv. & ὅτι, ἔν, τὸ, os, offis. s. 524.
- Αἰνέω, pro ἀναστρέφω, percurrit

currat. ab ἀνὰ, & ἡμέρα, ver-
to, f. ψω. p. φα. a. 2. ἡμερῶν.
S. 763.

Ἀντ', pro ἀντὶ, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. s. 727.

Ἀντί, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc ἀντίω. obviam ve-
nio, f. ἦν. ἀντίον, idem quod
ἀντί. α. 432.

Ἀντιβάλλω, a. 1. act. ab ἀντιβα-
λέω, occorro, item pasciscor,
cum Genit. F. ἦν. præt. ἀντι-
βάλλω. Th. βάλλω, jacio, per-
cutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpositio, pro, loco.

Ἀντία. Adverb. è regione, idem
quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α,
ον, ex adverso stans. Th. ἀντὶ,
pro. s. 481.

Ἀντιβίβω, obviam, Adv. ab ἀντι-
βίω, adversus. ex ἀντὶ & βία,
ας, ἦ. vis. α. 150.

Ἀντιβόλλω, a. 1. act. infinit. Vi-
de ἀντιβάλλω.

Ἀντίος. Ionicè pro ἀντία, ex ἀν-
τίος, adversus. Th. ἀντὶ.

Ἀντιφείζω. præf. inf. propriè ob-
vium se offerre, item contende-
re, ab ἀντιφείζω, f. ἴω. p. κη.
ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. εἶω.
a. 1. ἡμερῶν. S. 609.

Ἀντρ', dat. sing. ab ἀντρων, α, τὸ,
antrum. S. 483.

Ἀντρος, pl. num. ab ἀντρος, υῖος,
ἦ. propriè, ambitus rotæ in cur-
væ item orbita. α. 64.

Ἀνύσας, part. a. 1. act. pro ἀνύ-
σας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω
& ἀνύτω, perficio a. 1. ἡνύσα.
Notetur τμήσις ἀνύσας pro
ἀνύσας metri causâ, emensus.
s. 635.

Ἀνώγα, 1. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo, f. ἀνώγω, a. 1.

ἀνώγα. præt. med. ἀνώγα seu
ἀνώγα. s. 367.

Ἀΐας, 2. sing. a. 1. act. opt. ab
ἀΐνυμι, seu ἀΐω, frango. F.
ἄΐω. a. 1. ἡΐα. ἄΐσαν. 3. pl. a. 1.
act. opt. Æolic. ἄΐσα, ας, s. in
3 pl. ἄΐσαν, pro ἄΐσαιμι, ας,
αι, in 3. pl. ἄΐσαν. s. 436. & 440.

Ἀΐωνος, α, Poëticè pro ἄΐωνος,
sine hospite. Th. ξένος, α, ὁ,
hospes, peregrinus. s. 715.

Ἀξονα, acc. sing. ab ἄξων, ωνος, ὁ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. s. 424.

Ἀοιδῆ. ἦς, ἦ, cantus. à præt. med.
ἡοιδῆ. Themz. αἰείδω cano. αἰ-
δοῖσι, dat. pl. Ion. s. 1.

Ἀοιδῆς, ῆ, ὁ. cantor. Vide suprâ
αἰοιδῆ. s. 26.

Ἀοικος, α, ὁ καὶ ἦ. domo carens,
ex α priv. & οἶκος, α, ὁ. domus.
s. 602.

Ἀοκνός, α, ὁ καὶ ἦ, impiger. ex α
priv. & ὀκνος, α, ὁ. pigritia, ex
ὦ & κνίω moveo, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
s. 485.

Ἀορ, ἄορος, τὸ, ensis. ab αἰείρω
tollo, suspendo. α. 221.

Ἀΐος, α, ὁ. illæsus. ab ἀΐω, νη-
νερο. f. ἦν. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὶ. ab. s. 28.

Ἀπαί, præposit. pro ἀπὶ, sicut
παρά pro παρά, &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent ἀπὶ. α,
409.

Ἀπαλά, mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός. ῆ, ὁ καὶ ἦ, mollis, qua-
si ἀφάλας ab ἀφή tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπαλάσι, dat. pl. Ion. pro ἀπὶ-
λοις, S. 9. & 989.

Ἀπάλαμος, iners. pro ἀπαλός.
κατος, ex α priv. & παλάμη, ἦ.
unde

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Ἀπαλίσσεται, *vagabitur*, fut. i. med. ab ἀλῆμι vel ἀλίσσασθαι, ᾠμαι, *vagor*, erro. in fut. ἀλίσσασθαι. & in compos. ἀπαλίσσει. α. 409.

Ἀπαλόχευος, genitiv. ab ἀπαλόχευς, ὅς κ' ἦ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, tener, mollis, & χεῦς, οὐς, ὅ, *cutis*. Thema χεῖος *color*. s. 519.

Ἀπίσδθι, adverb. idem quod αἰδῶ, *sine*, absque. Ὡ. 386.

Ἀπικύναος, *recusare*. a. i. med. infinit. ab ἀπικυάσασθαι, *recuso*. a. i. ἀπικυάσασθαι ex ἀπὶ & αἰνέωμαι *recuso*, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. s. 454.

Ἀπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαν, *omnis*, & in genit. ἅπαντος, ἀπάντης, ἅπαντι, &c. gen. pl. ἀπαντίων, Ionicè pro ἀπαντῶν, dat. pl. ἅπανσι. ex ἅμα, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, *omnis*. Ὡ. 524.

Ἀπαντίων, gen. pl. Ion. pro ἀπαντῶν. Vide in ἅπαντα. Ὡ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, υ, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατῖω, *decipio*. hinc, ἀπατῶν, ᾠ, ὅ, *impostor*. Ὡ. 224.

Ἀπατίσθαι, f. i. verbi ἀπατῖω, *fallo*, f. ἦσθαι p. ἠπάτηκα. s. 46.

Ἀπιδυρῶμεν, *caput amputasset*, a. i. aet. indicat. ex ἀπὶ & διρυρῶμεν *cervicem abscindo*. ex διρυ, seu διρῆ, ἦς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τίρω *feco*, in prat. med. τίρωμα, *refecui*. Ὡ. 280.

Ἀπίεργος, υ, infinitus. ex α priv. & πῆργος, αἰ, τὸ, *finis*. α. 294.

Ἀπίεργος, acc. sing. ab ἀπείργω, οἰ, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πῆργος, αἰ, τὸ, *terminus*. s. 160.

Ἀπέκτανε, 3. sing. a. 2. aet. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Th. κτείνω. *occido*, f. κτενῶ. p. ἔκτανε. a. i. ἔκτανε. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτανε. α. 11.

Ἀπλάμπω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φω. a. i. ἱλαμψα. α. 72.

Ἀπλείβει, 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβωμαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω p. λέλειφα. α. 174.

Ἀπμνήσκω, 3. pl. a. i. med. ab ἀπομνησκόμαι, *recordor*, seu ἀπομνησάσθαι, th. μνήσκωμαι, *memoro*, f. μνήσκημαι, p. μνήσκημαι, α. i. ἱμνήσθην. Ὡ. 503.

Ἀπόντης, gen. part. pro ἀπόντης, Ionicè, ab ἄπομαι, *absum*. part. ἄπων, ἔσθαι. ὦ. s. 367.

Ἀπίσωνος, ab ἀπίσας, αἰ, ὅ, *nomen viri*. q. d. *qui non cecidit*. Ὡ. 331.

Ἀπίσωνος, 3. plur. a. i. pass. Aelice vel Boeoticè pro ἀπιστεύθησαν, *proruperunt*. Sic ἱτυφθησαν pro ἱτυφθησαν Aelice, poetice σ duplicatur & s abjicitur. Th. στίω, vel στίω, *moveo*, *agito*. f. στω. p. κω. a. i. ἱστουα. Ὡ. 163.

Ἀπίσωνος, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπιστεύοντο, à στίω in prat. pass. σίστευμαι, poetice ἱστουμαι, item ἱστουμαι. Ὡ. 859.

Ἀπίχων, omittant, abstineant. 3. pl. prat. sub. ab ἀπῆχω, *abstineo*. f. ἀφίχω. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπήματι, ὅς κ' ἦ, *illelus*. Th. πήματι, τ, τὸ, *noxa*. unde πήματι, αἰ, *noceo*, hinc & ἀπήματι, αἰ, *noceo*, hinc & ἀπήματι, αἰ, *noceo*.

μεν, ἐν, ὁ, κ' ἡ, illæsus. θ. 955. s. 670.

Α'πὸ-- ἤμνησε demessuit, a. i. Ind. ab αἰμῶν. f. ἤσω. Vide in ἤμνησε. θ. 180.

Α'πλώης, ἰ, ὁ, ἡ. immitis, ex ἀπὸ & λῶϊα, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.

Α'πήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab αἰπαυροῖα eripio. Them. αὔρα, aura. αἰπαυροῖα ergo est quasi τλὴ ἀνάπνοον αἰφαιρῶμαι, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.

Α'πρωριῦντ', pro αἰπρωριῦντο, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro αἰπρωρῶντο, ab αἰπαιωροῖα, ὦ, ex sublimi dependeo. Thema est αἰωροῖα, ὦ. sursum tollo. f. ἤσω. α. 234.

Α'πίσις, ἡ. diffidentia. ἀπίσις, fides. Th. πῖθω, σω, persuadeo. s. 372.

Α'πλάσις, pro ἀπίλασις, cui appropinquare tutum non est, ἀπίλας, adverb. propè, intractabilis. Alii vertunt, ineffigiatius, informis, ex α priv. & πλάσις, fictus, ἀπλάσιω, fingo. & Att. πλάττω. s. 148. θ. 151.

Α'πλάϊ, Doricè pro ἀπληϊ, & hoc pro ἀπλησις magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen ῥ σ. Them. πλήϊω, πλῆϊ, plenus, vel quidam ἀπλάσις, idem esse dicunt cum ἀπλάσις, cui appropinquare tutum non est. Th. πίλας (adverb.) propè. θ. 153. & 709.

Α'πὸ, ἀ, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δαιτὸς, ἀ convivio, h. e. post convivium, ἀπ' ὄρχης, ab initio.

Α'πυγμαίνεις, part. a. i. pass. ab

ἀπυγμαίνω, nudo. f. σω. Them. γυμνός, ὤ, ὁ. nudus. s. 730.

Α'ποδῶναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδιδῶμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δίδωμι, a. 2. ἰδῶν. s. 349.

Α'πόρει, præf. imperat. decerpe. ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω. hinc δρέπανον, σ, πῶ. falx. s. 611.

Α'πὸ-- δῦσαι, exuere, spoliare, a. i. act. infinit. ab ἀποδύνω, exuo. Thema, δύνω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Α'πὸ-- ἔληται, 3. sing. a. i. med. subj. ab αἰφαιρῶμαι. Vide in ἔληται.

Α'ποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. s. 762.

Α'ποθράσκωσι, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Thema θρώσκω, salio. α. 375.

Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex ἀπὸ & θυμός, ὤ, ὁ, animus. s. 710.

Α'πὸ-- κέρσε, incidit, 3. sing. a. i. act. ab ἀποκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κείρω. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Α'ποκρύπτειν, vel ἀποκρύπτειν, Ion. pro ἀπ' ἐκρύπτει, 3. sing. imperf. activi. α, pro σ, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. θ. 157.

Α'πολείψαι, part. a. i. act. ab ἀπολείπω, relinquo, f. ψω, p. φε. a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. θ. 793.

Α'πολήγει, 3. sing. præf. act. opt. ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω, cessare facio. s. 488.

Α'πύλω

- Ἀπείλυνται**, 3. person. singul. ab **ἀπείλυνμαι**, *pereo*, a. 2. med. **ἀπειλόμην**, *perii*. Thema **ἐλάμην**, *perdo*, f. **ἐλάσθην**, p. m. **ἐλάσθην**. & Att. **ἐλάλα**, a. 2. m. **ἐλόμην**. s. 763.
- Ἀπείλων**, οὐρανός, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper videt Apollo*. Plato in *Cratylo* derivat **παρα** τὸ **ἀπέναντι**, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. s. 68.
- Ἀπείλυνται**, 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullò antè **ἀπείλυνται**. s. 46.
- Ἀπείλυνται**, a. 1. aet. infinit. verbi **λύω** solvo, vide **λύσας**.
- Ἀπειρίσται**, fortitur, 3. present. Thema **μείρω**, *partior*, seu potius **μείρομαι**, *præter. med. ἔμμεν*, pro **μείρομαι**. *præter. pass. μέμαμαι*, & Attic. **ἐμέμαμαι**. s. 578.
- Ἀπειροσύναι**, acc. part. a. 1. aet. ab **ἀπειροσύναι**, *al. cundè reverteror*. Thema **ιστίω**, *releo*, f. **ἴστω**. s. 735.
- Ἀπειρίσται**, remittere. *præter. inf.* Th. **πέμπω**, *mitto*, f. **πέμψω**, p. **πέμψω**. s. 87.
- Ἀπειρίσται**, part. *præter. f. g.* ab **ἀπειρίσται**, pro **πείω** poëtice **πείω**, f. **πείω**, *flor. spiro*. s. 324.
- Ἀπείρως**, adverb. procul. Thema **ἄρως**, ante. s. 390.
- Ἀπειρίσται**, a. 2. med. part. ab **ἀφίπταμαι**, *avolo*, ex **ἀπὸ** & **ἵπταμαι**, *volo*, as, f. **ἵπταμαι**, a. 1. **ἵπτεται**. a. 2. m. **ἵπταται**, part. **ἵπταται**. s. 285.
- Ἀπειρίσται** respuunt, 3. plur. ind. *præter.* Th. **κίω**, *spuo*, f. **κίω**, p. **ἵπταται**, a. 1. **ἵπταται**. s. 726.
- Ἀπειρίσται**, concitatur. *præter. pass.* part. f. g. pl. num. Th. **ἐρεμναι**, *ἐρεμναι*, pro **ἐρεμναι**, *excito*, f. **ἐρεμναι**, vcl **ἐρεμναι**. s. 9.
- Ἀπειρίσται**, fut. 1. aet. inf. ab **ἀπειρίσται**, *destruo*. item *caveo*. Thema **ῥαίω**, *profligo*, *destruo*, f. **ῥαίω**, p. **ῥαίω**. s. 393.
- Ἀπειρίσται**, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. **ρίπτω**, *projicio*, f. **ρίπτω**, p. **φω**, p. m. **ῥίπτω**. s. 215.
- Ἀπειρίσται**, gen. sing. ab **ἀπειρίσται**, *deorsum fluens*, **ἀπειρίσται**. Thema **ῥύω** idem cum **ῥαίω**. fut. **ῥαίω**, *fluo*. s. 595.
- Ἀπείλυνται**, 2. sing. a. 2. med. opt. ab **ἀπείλυνται**. Vide in **πέμψω**. s. 425.
- Ἀπειρίσται**, 3. person. sing. à **ῥύνω** & **ῥύνω**, idem quod Thema **ῥύνω**, *punio*, *honoro*, f. **ῥύνω**. s. 247.
- Ἀπείλυνται**, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. **ῥύνω**, *punio*. s. 260.
- Ἀπειρίσται**, part. a. 1. aet. ab **ἀπειρίσται**, *abscindo*, f. **ῥύνω**, a. 2. pass. **ῥύνω**, pro **ἀπείλυνται**. Thema **ῥύνω**, *seco*. s. 190.
- Ἀπειρίσται**, *privati*, per syncope pro **ἀπείλυνται**, part. a. 1. med. à verbo **ἀπείλυνται**, proprie *abduco in montem*, Ionicè pro **ἀπείλυνται**, *extermينو*, ab **ἔρος**, s. terminus, vel ab **ἔρος**, s. **ἔρος**, τὸ, *mons*. s. 173.
- Ἀπείλυνται**, gen. sing. part. *præter.* **ἀπείλυνται**, *mortuus*, per syncope pro **ἀπείλυνται**, verbi **ἀπείλυνται**, *perdo*, à **φθίω**, f. **ἴστω**, *perdo*. Th. **φθίω**, *corrumpo*. s. 606.
- Ἀπείλυνται**, 3. pl. *præter. ind.* à **φθίω**, *perdo*. Them. **φθίω**. s. 243.

Ἀποφθίσαι, perdiderit, 3. sing.
a. 1. aēt. opt. Æolicè pro ἀπο-
φθίσαι. à φθίω, perdo. pro quo
etiam dicitur, φθινόω. Them.
φθίω. s. 666.

Ἀπύρος, dat. singul. ἄπυρος οἶκος,
frigida domus. Th. πῦρ, υἱός,
πῆ, ignis. s. 525.

Ἀπίλισσι, perdidit, a. 1. aēt. in-
dic. Th. ἄλασι, perdo. f. ὀλί-
σω, p. ὀλίκα. Att. ὀλίωκα. a. 2.
m. ὀλίωλυ. p. m. ὀλίω, Attic.
ἄλαλα. s. 246.

Ἀρ, per metathesin pro ῥά, par-
ticula expletiva, certè, utique.
§. 838.

Ἀρ pro ἄρ. Differunt ἄρ, uti-
que, ἄρ an, & ἄρ, ἄς, ἦ.
precatio: item imprecatio. Sæpè
redundat, & est μέλιον συμ-
πληρωματικόν. Vide s. 49.

Ἀρ, exsecratio, noxa, damnum.
Ionicè ἄρ, ἦς. §. 657.

Ἀρδύται, pl. num. part. præf. f.
g. concutientes non sine stridore,
Doricè pro ἄρδύσαι, ab ἄρ-
άω, ἄ, strepitum seu fragorem
edo. f. ἄρ. p. ἄρ. Th. ἄρδης,
s, ὅ, strepitus, propriè armo-
rum cadentium in terram. δαύ-
πος, sonus corporum, aut fragor
aquarum delabentium. φλοῖστος
sonus fluctuum in mari. ἦρ, so-
nus reciprocus. φλόγης sonus
vocis humanæ. βρόμος sonus
ignis crepitantis. τῶος sonus-fi-
dium. χλύπος sonus ex percu-
sione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιός, acc. pl. f. g. ab ἄραιός,
αἰ, ὄν, rareus, a, κτ. oc. πυκνός,
densus. s. 809.

Ἀρξά, a. 1. Ion. pro ἡρξά, &
ἄρξεν pro ἡρξεν. a. 1. ind. Ion.
ab ἄρξασθαι. f. ξω. amputo, ab-
scindo.

Ἀρρήαι, g. f. pl. num. part. med.
ab ἄρρ, αρρ. fut. Æolicum est
ἄρρ (pro ἄρρ) unde ἄρρ, ἄρ-
ρῆαι, in præf. med. ἄρρ, & ta-
cta reduplicatione ἄρρ, Poëti-
cè ἄρρ, adaptatus fui. α. 271.

Ἀράχνης, s, ὅ, araneus, & ἄρ-
χιν, tela araneum. ε. 475.

Ἀργαῖος, s, οἰ, Argæus, ab ἄργ-
s, ἦ. nomen urbis in Pelopon-
neso. §. 484.

Ἀργαλῆ, pro ἄργαλῆ, ab ἄργ-
λῆος, s. difficilis pro ἀλγῆος,
ab ἀλγος, ιος, τὸ, dolor, priori
λ mutato in ρ, ad vitandam ἄ-
ργασίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741.
§. 880.

Ἀργίλι, vide paullò antè ἄργαῖος.
§. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epithet-
on Mercurii. ex ἄργος, nomen
canis & φόντης per syncopen pro
φονητής, occisor, à φονία, occido.
ὅπ ἄργον ἦ κύναι αἰνῆτε, τούτῃς
τὴ λυσσώδη ἔσταντο ἐόθυμῆμεθα.
Est interpretatio Tzetzi, quia
Argum canem sustulit, h. e. co-
gitationes furiosas. Th. φόνω,
occido. s. 77.

Ἀργίστω, Genit. Ionicus pro ἄρ-
γίστω, ab ἄργίτης, s, ὅ, piger,
ab ἄργος, s, ὅ κῆ ἦ, otiosus.
idem quod αἰεργός, ex eόqua
factum per crasin. Them. ἔργον,
opus. §. 870.

Ἀργίπ, dat. sing. ab ἄργίς, ἴπ, s,
ἴπ, ἴπ, per μεταβολὴν & συ-
λλὰ dicitur pro ἄργίπ, ab ἄρ-
γῆς, ἦπ, ὅ, candidus. Thema
ἄργος, albus.

Ἀργίω, à nominativo ἄργης, s, ὅ.
nomen proprium Cyclopi. §.
140.

Ἀργύριος, ἴν, ιον, argenteus, ab
ἄργυρος, argentum; ab ἄργος,
est

est album metallum. ἀργυρίης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρίαις. α. 225.

Ἀργυροδύκω, acc. à δύνῃ, ης, ἡ. vor-
tex, gurgēs, h. e. argenteos
vortices habentem, & ἀργυρός,
α, ὁ, argentum. §. 340.

Ἀργυροπόδια, ης, ἡ, argenteos pedes
habens. ex ἀργυρός, argentum,
& πῖς, Doricè pes, vel mal-
leolus pedis. §. 1006.

Ἀργυρός, dat. sing. contractè pro
ἀργυρίῳ, ab ἀργυρός, α, ὁ, ar-
gentum. α. 144.

Ἀργυροί, pro ἀργυροίῃ, dat. sing.
ab ἀργυροῖ, pro ἀργυροῖ, al-
ba textura constans. ex ἀργός,
albus, & ὄφῃ textura, ab ὀφαί-
νω, vel ὀφάω, ᾧ. texo. §. 574.

Ἀρδισαῖ, α, ὁ, nomen fluvii.
§. 345.

Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρεῖον,
masculino, melior in praelio, ab
ἀρεῖς, αἰ, ὁ, Mars, Th. ἀγα-
θός, bonus, ἀρεῖον, ἀρεῖς.
α. 158.

Ἀρεῖος, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars,
variè flectitur. in Genit. ἀρεῖος
& ἀρεῖος, item ἀρεῖς, ἀρεῖς, Io-
nicè ἀρεῖω, ἀρεῖς, vocativi casus,
ubi η mutatur in ε in ι. contra-
ctorum. α. 98.

Ἀρεῖονος, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρεῖ-
ονω, placeo. F. ἀρεῖον, a. 1. act.
ἡρεῖται, placeo, item, placeo. p.
ἡρεῖται. ἀρεῖονομαι in a. 1. med.
ἡρεῖσθαι & poëticè ἀρεῖσθαι,
ᾧ. placavi. α. 255.

Ἀρεῖος, a. 2. med. inf. ab ἀρεῖω,
tollo, capio. f. ἀρεῖω. p. ἡρεῖω. a.
1. ἡρεῖω. a. 2. ἡρεῖω. a. 1. pass. ἡρ-
εῖσθαι. f. 1. pass. ἀρεῖσθαι. §.
628.

Ἀρεῖη, ἡ, virtus, quasi ab ἀρεῖω,
quia per virtutem placeamus. α.
313.

Ἀρεῖ, pro ἀρεῖα, acc. ab ἀρεῖς, αἰ,
ὁ, Mars. α. 477. §. 922.

Ἀρεῖα, α. 632. α. 107. 2. person.
sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖα,
ἀρεῖα, ἀρεῖα, ἀρεῖα. pro ἀρεῖα ic-
cunda perī. ἀρεῖα. Thema αἰρεῖω.
α. 612. α. 107.

Ἀρεῖαδης, Ionicè pro ἀρεῖαδης, ab
ἀρεῖα, auxilior. α. 121.

Ἀρεῖα, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖαφίλος
bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, &
φίλος, amicus. §. 317.

Ἀρεῖα, acc. pl. adjec. Μαυροῖα.
ab ἀρεῖς, ηῖ, ὁ, Mars. α. 108.

Ἀρεῖα, pro ἀρεῖα. Sic in N. T. le-
gimus στωδῖν pro στωδῖν. Vi-
de Lexicon N. T. α. 59.

Ἀρεῖα, p. med. ab ἀρεῖα. Vide su-
pra ἀρεῖα. §. 812.

Ἀρεῖα, Mars, gen. ἀρεῖα, &c. πα-
ρεῖα τὸ ἀρεῖα, à tollendo. Vide
in ἀρεῖα. α. 192.

Ἀρεῖα, gen. Ionic. pro ἀρεῖα, ab
ἀρεῖα, αἰ, ἡ, dire, damnum;
item preces. α. 29.

Ἀρεῖαδης, ab ἀρεῖαδης, α, ὁ, no-
men patronymicum. α. 57.

Ἀρεῖα, a. 1. pass. part. ab ἀρεῖω,
tollo. f. ᾧ. p. ᾧ. a. 1. ἡρεῖα. α. 549.

Ἀρεῖαδης, acc. ab ἀρεῖαδης, ης, ἡ,
nomen mulieris. §. 947.

Ἀρεῖαδης, acc. pl. ex ἀρεῖα in com-
positione valet valde, & δεικνύει
pro δεικνύει, ex δεικνύει ostendo,
ἀρεῖαδης, praeclarum, ἀρεῖαδης
vocat, pro ἀρεῖαδης. §. 385.
& 543.

Ἀρεῖαδης, quem valde amula-
mu, ex ἀρεῖα, valde & ζῆλος,
α, ὁ, amulatio. Sunt tamen
qui malint pro ἀρεῖαδης acci-
pere, verso δ, in ζ, clarus,
praeclarus. α. 6.

Ἀρεῖαδης, dat. pl. Ion. nomen io-
ci, Ἀρεῖα, §. 977.

Ἀρεῖα

Αἰσιμή, nomen viri. §. 977.

Αἰσιός, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab αἰσῶς, bonus. in comp. δρεῖων, melior. Th. αἰῆς, Mars. s. 697.

Αῤκείος, arcebit, f. i. ab. δρεῖω, f. έω. propulso. p. ἤρακα. a. 358.

Αῤκίος, α, ο κῆ η, promptus, utilis, sufficiens, ab δρεῖω. s. 370.

Αῤκίον, acc. ab αῤκίος, α, ο κῆ η, urfa. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Αῤκτῦρ, α, urfa cauda, ab εῤρ, αῖς, η, cauda, & αῤκίος, α, η, urfa, s. 610.

Αῤμος, ές, τὸ currus, ab αῤω, αδιπτο. α. 97.

Αῤμαλίκῳ, acc. sing. Ionicè, ab αῤμαλικά, αῖς, & Ion. αῤμαλῖης, η, cibus, demensum. Thema, αῤω, αδιπτο. s. 767.

Αῤμῖα, apta, pro δρεῖμῖα, sic & αῤμῖον, in f. g. pro δρεῖμῖον, ab αῤω. apto, fut. αῤω. & δρεῖω. Sic ἱκμῖον pro ἱσῖμῖον ubi est syncope & spiritus mutatio Aeolica. s. 407.

Αῤμνῖη, compages, ab αῤμνῶ, f. ω. concinnum reddo. Vide Th. αῤω. §. 937.

Αῤρας, acc. pl. ab αῤς, δρεῖος, ο κῆ η, agnus, §. 23.

Αῤρη, nomen urbis, αῤρῖω. α. 475.

Αῤρήτω, pro δρεῖω, 3. singul. præs. med. subj. ab δρεῖομαι, ἔμω. f. ἴσσω, recuso, nego, s. 408.

Αῤξαός, α. i. med. infin. ab αῤχω, incipio. f. ξω. p. ἤρα. α. i. ἤρα. s. 781.

Αῤξος, οῖς, 2. sing. præs. act. subj. ab δρεῖω, α, αρο. in fut. δρεῖω, p. ἤρακα. α. i. ἤρακα. s. 409.

Αῤμῖμαι, Poët. pro δρεῖμῖαι,

hoc Doricè, pro δρεῖω, arare, præs. inf. ab δρεῖω, αρο, f. έω. s. 12.

Αῤξος, α. i. act. subj. ab αῤω, αρο. F. έω. α. i. act. ἤρακα. s. 485.

Αῤξος, ἤρα, ο, arator. Th. αῤω, αρο. s. 405.

Αῤξιος, genit. Poët. pro αῤίω, ab αῤξος, α, ο, aratio: sed δρεῖος, ἔ, ο, tempus arandi. Th. δρεῖω, αρο. s. 383.

Αῤξος, pl. n. g. ab αῤξος, α, τὸ, aratrum. Th. αῤω, αρο. s. 432.

Αῤξω, præs. inf. pro αῤίω extra crasin, αῤίω, præs. part. ab αῤω, αρο. s. 429.

Αῤρα, η, arum, h. e. terra arata, culta. Th. αῤω, αρο. s. 119.

Αῤράζω, præs. part. ab αῤράζω, rapio. f. ω. & Dor. ξω. p. ἤρακα. α. i. ἤρακα. hinc αῤρακίος, raptus, rapax. s. 38 & 684.

Αῤράξ, αρο, ο, rapax. Th. αῤράζω, hinc per metathesin, est Latinorum rapax. s. 356.

Αῤρας, acc. pl. ab αῤρη, ης, η, falx, idem quod δρεῖω. Th. αῤράζω, rapio. s. 573.

Αῤράξ, rapaces quædam Dex. ab αῤράξ, ας, η, raptrix, hoc ab αῤράζω, rapio. §. 267.

Αῤρήκιστος, infractis, dat. pl. Ion. ab αῤρήκτος infractus. Th. ῥήσω vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, α. 2. ῥήραζον, p. m. ῥήρα. s. 96.

Αῤρήτοι, plur. num. obscuri, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥήτος. Th. ῥήω, dico, f. ῥήω, p. ῥήω. s. 4.

Αῤράξ, Aeolic. pro δρεῖω, part.

part. a. i. med. ab ἀρεῖ, apto.
f. ῥῶ, a. i. ἥρα. α. 320.

Ἀρεῖς, masculos. dualis numeri,
ab ἀρεῖω, vel ἀρεῖω mas. ἀρεῖ-
ως. §. 667.

Ἀρπυῖαι, ιως, ἡ, Diana, ab ἀρπυ-
μῆς, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q.
d. δαρπυμῆς perfectus. vel, ut alii
volunt, παρὰ τὸ τ' αἰετὸς τῆμενον.
§. 14.

Ἀρλίπυαι, ex ἀρεῖος perfectus, in-
teger, & ἵππος, sermo. Th. ἵππῳ,
dico. ἀρλίπης, ἰος, ὅ, ἡ, verbo-
rum concinnator. Sic & ἡ δαρλί-
πια, veridica dicitur. §. 29.

Ἀρῖς, α, ὅ, panis. α. 442.

Ἀρυσίμβρος, part. a. i. med. ab
ἀρύσσω, haurio. Th. ἀρύνω, vel
ἀρύνω, f. σκ. haurio. α. 550.

Ἀρῶ, impero, f. ξω. p. ἥρα.
Ἀρχομαι, incipio, impert. ἡρ-
χάμην. pert. ἥρχομαι. a. i. ἥρχομαι.
a. i. m. ἡρχάμην. Ἀρχομαι, pro
ἀρχομαι, incipe. Hellenismus,
ubi Infinitivus praes. ponitur
pro imperativo. Ἀρχομαι, pro
ἀρχομαι, praes. sub. med. pro ἀρχομαι.
Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium.
α. 384. & 709.

Ἀς, acc. pl. ab. ὅς, ἡ, ὅ, qui, quæ,
quod, Art. subjunct. α. 6.

Ἀσβεστός, ὁ καὶ ἡ, qui extinguere ne-
quit. ex α priv. & σβεστός, ex
σβέννυμι. F. σβέσω, extinguo, p.
ἰσβεστός, a. i. ἰσβέσω. §. 849.

Ἀσβολός, α, ὅ, nomen proprium
auguris. α. 185.

Ἀσία, limosa, Ionicè, pro αἰσία,
ας, ἡ, ab αἰσῆς, ιως, ἡ. limus.
§. 361.

Ἀσπίς, ἡ, ὅ, nomen verbale,
exercitatus, elaboratus, ab αἰσίν
exerceo. α. 546.

Ἀσπερ, dat. pro Ἀσπερ Ionicè. no-
men proprium pagi montani,

in quo Hesiodus fuit educatus.
ἀσπερ, ας, ἡ, quercus sterilis.
α. 640.

Ἀσπρὸν, Adverb. propius, pro ἰγ-
γὺς, propè, in comparativo ἰγ-
γών, & ἰσπρὸν, quod etiam di-
citur ἀσπρὸν, in neutro genere
ἰσπρὸν & ἀσπρὸν. §. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum
amplexum: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπ-
άσσω, amplector. α. 45.

Ἀσπαστός, ὁ, ὅ, amplectendus,
optatus, ab ἀσπάζομαι, ample-
ctor. α. 42.

Ἀσπίς, α, ὅ καὶ ἡ, quem adsequi
nequeas, immenius. ut ἀσπίς
ὄλβος, ingentes opes. ex α priv. &
ἰσπρὸν, pro ἰσπρὸν, sequor,
consequor, assequor. α. 379.

Ἀσπίς, gen. ab ἀσπίς, ιδος, ἡ, scin-
tum, hinc scuto defendo. α. 417.

Ἀσπύς, φῖος, ὅ, ἡ, pro ἀσπύς,
immothus: utrumque est uita-
tum. Th. σπύς, assidue mo-
ueo. item contumelia afficio.
hinc ἀσπύς, firmiter. §. 812.
878.

Ἀσπύς, accusat. ab ἀσπύς, ἰσπύς, ὅ,
ein Stern. §. 381.

Ἀστέριον, ας, ἡ, nomen mulie-
ris proprium, q. d. Stellatam.
§. 409.

Ἀστέριον, pro ἀστέριον, stellis
ornatum, ὅ pro τ obsequentem
spiritum asperum, ab ἀστέριον,
ιως, α, stellis plenus, α, α. m.
§. 127.

Ἀσπρὸν, dat. sing. ab ἀσπρὸν, ful-
gur. Poëris idem quod ἀσπρὸν,
πῆ, ab ἀσπρὸν, fulguro. F.
ψω. in a. 2. ἡσπρὸν. orat med.
ἡσπρὸν. Hinc est ἀσπρὸν, &
Poëticè ἀσπρὸν & ἀσπρὸν,
fulgurator. ab ἀσπρὸν. α. 322.
§. 390.

Ἀσπύς

Ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 421.

Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 120.

Ἀστροῖον, s, ὁ, nomen proprium viri. s. 378.

Ἀστὺ, ι, τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astrum*. hinc ἀστῦν, elegans, bellus, scitus. s. 91.

Ἀσύμφορος, incommodus, noxius, ἀ σύμφορος, commodus. Thema φέρω, f. οἶσω, fero. s. 782.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλῆως, tutò. Adverb. Th. σφάλω, evertò. s. 128.

Ἀσφοδύλον, dat. ab ἀσφοδύλον, s, ὁ, genus plantæ. s. 41.

Ἀχίον, acc. ab ἄχιος, s, ὁ, qui coerceri non potest. ex α priv. & ἵχω seu χίω, contineo, coerceo. Th. ἵχω, habeo. s. 832.

Ἀταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτίω, lado. s. 413.

Ἀτάλλων, præf. part. ab ἀτάλλω, cresco, *delicatè more pueri alor*. Th. ἀταλὸς, ὤ, ὁ, tener, juvenilis. s. 131.

Ἀτὴρ, conjunctio, vel αὐτὴρ Poëticè, idem quod in prosa ἀλλὰ sed, vel δὲ. α. 470.

Ἀπετηρὸς, noxius, pro ἀτηρὸς, ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ περ. Thema ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτίω, ᾧ, f. ἵσω, lædo. s. 610.

Ἀπέρβητος, intrepidus, ἀ περβίω, perterrefacio. Th. πέρβω, ι, τὸ, terror. α. 110.

Ἀπίοθαλον, s, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅτε θάλλῃ ἡ ἄτη, ubi viget noxa. hinc ἀπιοθαλία, *peccatum*, protervia, stultitia. εἴνεκ' ἀπιοθαλῆς propter impro-

Tom. II.

bitatem. s. 996. s. 261.

Ἀπνῶ, intento, ab ἀπνῆς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἄγειν valdè, & τένω, tendo, f. πνῶ, p. ππικω. s. 661.

Ἀπνῶν, ὁ καὶ ἡ, carens sobole. ἀ τέκνον, s, proles. Th. τέκνω, f. τέξω, pario. a. 2. ἱπκω, p. m. τέπικω. s. 602.

Ἀπερ, sine, absque, idem quod ἀνδρ, χωρὶς, δίχα. s. 91.

Ἀπερπῆ, acc. sing. ab ἀπερπῆς, ἰ, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, delecto. s. 647.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἐς γὰρ παρὰ δὲ ἄτη, sponde præsto noxa est. sed etiam *peccatum*. Ἰλιάδ. ἰῶτα. v. 115. ἄτην. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτίω, f. ἵσω, lædo. s. 230. & 216.

Ἀπμῆσουσι, dehonorabunt, ab ἀπμῶν, f. ἵσω. hoc ab ἀπμῶς, inglorius, quod est ἀ πῶ, honoro. F. τίσω, præf. aët. τίμω. præf. pass. τίμωμαι, unde est πμῶ. s. 187. s. 395.

Ἀπώλαμναι, Doricè pro ἀπτάλλων, per epenthesein π, ἀπτάλλων, præf. inf. *delicatè nutrire*. Vide paullò antè ἀπέλλων. s. 480.

Ἀτλαγυῖον, genit. pl. ab ἀτλαγυῖης, ἰός, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἄτλας, αὐτός, ὁ, & γίνομαι, nascor. θ. 509. s. 383.

Ἀτλαντὶς, δδς, ἡ, filia Atlantis. s. 938.

Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, vapor. Th. ἀτμός, ὤ, ὁ, flatus. ab ἄω spiro. epenthesis literæ τ. θ. 862.

Ἀτρυμῖαι, 3. pl. præf. subj. ab ἀτρυμῖω, *immotus maneo*. f. ἵσω. Th. τρέω, f. τρέσω, tremo. s. 529.

Ο

Ἀτρυ-

Ἀ'πρσϙ, Nomen proprium Par-
cæ. quæ sic dicitur à *minimè*
parcendo, καὶ ἀντίφρασιν. ex α
priv. & πρσϙ *venio*, quod non
possit verti & averti. α. 259.

Ἀ'πρσγέπιο, gen. Ionic. pro ἀπρ-
γέπιο. ἀπρσγέπιο, *sterilis*, non fru-
ctuosus, ex α priv. & πρσγή,
tritium, *vindemia*, ubi nullus
est fructuum proventus. §. 413.

Ἀ'πρσπώνη, idem quod ἀπρσπώνη, ἡ
ἀπρσπώνη, *indomita*, q. d. *nullis*
laboribus exhausta: Epitheton
Minervæ. Them. πρσπών, *tero*.
§. 925.

Ἀϙ, iterum, adverb. α. 295.

Ἀϙαλίϙ, α, ὁ, *siccus*, idem quod
αϙϙ. Th. αϙω, *ficco*. α. 588.

Ἀϙαίσαται, respicies. Ionicè pro
αϙαίση, 2. sing. fut. 1. med.
indic. ab αϙαίζομαι, *video*, il-
lustror. Thema, αϙγή, ἤς, ἡ,
splendor, *lux*. α. 478.

Ἀϙδῆ, ἤς, ἡ, *vox*, quasi ab αϙω,
clamo. §. 39.

Ἀϙλω, acc. ab αϙϙ, η, ον, *siccus*.
Th. αϙω, *ficco*. α. 460.

Ἀϙδ', pro αϙδῆ, *rursus*, ab αϙ, rur-
sus, αϙδῆς, idem quod αϙδῆ, *ite-
rum*. Atticè scribitur per §.
Ionicè verò per τ. α. 181. α.
50.

Ἀϙλακ', acc. sing. pro αϙλακα, ab
αϙλαξ, αϙρς, ἡ, *sulcus*. Doricè
αϙλαξ. α. 443.

Ἀϙλῆς, gen. sing. ab αϙλῆ, ἡ, *cam-
la*, *domus*, *aula*. α. 732.

Ἀϙλητῆρ, dat. sing. ab αϙλητῆρ,
ἥρς, ὁ, *tibicen*, ab αϙλός, ὅ, ὁ,
tibia. α. 283.

Ἀϙλῶδς, genit. ab αϙλῆς. Nomen
loci, αϙλῆω, *tibiā cano*. α. 651.

Ἀϙλῆ, genit. sing. ab αϙλός, ὅ, ὁ,
tibia. α. 181.

Ἀϙον, acc. sing. Vide αϙλω. α. 743.

Ἀϙραμ, nom. pl. ab αϙρς, ας, ἡ,
aura, *ventus levior*. α. 670.

Ἀϙριον, *cras*, adverb. μαζαϙριον,
perendie. α. 410.

Ἀϙσπάλειν, *sicca*. idem quod αϙϙ,
vide paullò antè, α. 265.

Ἀϙπ, adverb. *rursus*, αϙτ' pro αϙ-
π, *iterum*, ποττὸ. αϙπς, *rursus*.
Thema est αϙ, *rursus*. §. 47.
α. 297. §. 654.

Ἀϙται, pl. num. f. g. ab ἔτϙ,
αϙτῆ, τῶτῶ, *hic*, *hæc*, *hoc*.
§. 263.

Ἀϙτῆρ, *fed*. Vide suprà ἀπῆρ. α.
63.

Ἀϙπ, pro αϙ, *rursus*, adverb.
α. 126.

Ἀϙτῆν, pro ἡϙτῆν, *resonabunt*. Do-
ricè 3. pl. imperf. act. ab αϙτῆν,
clamo. ab αϙτῆ, ἤς, ἡ, *clamor*.
Thema, αϙω, *clamo*. α. 309.

Ἀϙτῶν, Ionicè pro αϙτῶν, in f. g.
ab αϙτῆς, *ille*, τῆ, τὸ.

Ἀϙτῆς, Ionicè pro αϙτῆς. α. 237.
§. 64.

Ἀϙτῆς, genit. sing. ab αϙτῆ, *cla-
mor*. Th. αϙω, *clamo*. α. 446.

Ἀϙτῆρ, adverb. *statim*. Th. αϙτῆς,
ipse. α. 70.

Ἀϙπς, adverb. *rursus*. Them. αϙ,
rursus. α. 386.

Ἀϙτῆρον, α, τὸ, est pars aratri,
quod vocatur *dentale*. est li-
gnum, cui *Vomer* includitur.
Vomer est qui terram scindit,
& liras ducit. *Buris* est curva-
men aratri, quod vomerem ex-
cipit: *στῖνα* verò est aratri ma-
nica, ceteroquin *dentale* est
etiam veluti *cratis dentata*, qua
semina arvo injecta obruuntur,
liræque æquantur. Th. γῶα &
γῆα, ας, ἡ, *arvum*. α. 433.

Ἀϙτῶν, *ibi*, adverb. ab αϙτῆς, *ipse*.
α. 96.

Αὐτομάτη, sc. ἄρρεα, *spontaneum arum*, h. e. ager inaratus ferebat fruges, **αὐτίμα** *spontaneus*, ex αὐτὸς & μάτη, frustra, temerè. Item *sine consilio*, quod sponte sua provenit. **αὐτόματι**, non accersiti, spontè venientes. s. 103. 119.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine *libera, sui juris*. s. 258.

Αὐτονόμω, acc. ab αὐτονόμη, nomen mul. q. d. *qua ipsa intelligit*. à νόμος, s. mens. s. 977.

Αὐτὸς, ipse. s. 270.

Αὐτοχέδον, propè, idem quod χέδον. Adv. α. 190.

Αὐτοφύης, ἴος, ἕς, ὁ, ἡ, *sua sponte enatus*. ex αὐτὸς & φύω, gigno. s. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.

Αὐτῷ pro ἰαυτῷ. s. 56.

Αὐτως, Adv. frustra, item similiter pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipse. s. 403. 600.

Αὐχένα, acc. sing. ab αὐχλή, ἴος, ὁ, cervix. s. 815.

Αὐφ, pro ἀφ, ab. α. 374.

Αὔρα, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φάρος, dicendus, φημί, dico. s. 3.

Αὔραρος, imbecillimi. Them. αὔραρος, ἕ, ὁ, imbecillis. s. 586.

Φαῦρος Doricè pro φαῦλος, vilis, nullius pretii. Atticè φλαῦρος, α est intensivum ἐπιτεκνόν ex ἄραν.

Αὔρειτο, abstulit 3. sing. a. 2. med. ab αὔραινον, aufero. hinc **Αὔρεσσε**, f. g. part. a. 2. act. ab αὔραινω, aufero. Th. αὔρειω, capio, f. ἴσω, p. ἔρηκα, a. 2. εἶλον. s. 443. s. 94.

Αὔρεν, ὁ, vel τὸ, divitiæ ex uno anno collectæ, πλεῖτον ex

multis annis. s. 24. 637.

Αὔριος, incorruptibilis, idem quod ἀφθαρτος, Them. φθίω, f. ἴσω, vel φθίω corrumpro. hinc ἀφθίτα μῆδεα perpetua consilia. s. 545. 389.

Αὔριος, s. invidia carens, copiosus. Th. φθίω, s. ὁ, invidia. s. 119.

Αὔριος, rediit, 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκομαι, 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκων, 3. pl. a. 2. med. subj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Them. ἰκνέομαι, venio, f. ἴκομαι, præt. ἔγμαι, a. 2. med. ἰκώλω. α. 38. 378.

Αὔριος, dives, poeticè pro ἀφνίος. Th. ἀφνίος, divitiæ. s. 116. 455.

Αὔριος, stultitiis, ab ἀφροδῆς, inconsultus. Hinc regulariter ἀφροδῆα, pro quo Ionicè ἀφροδῆα & ἀφροδῆν, imprudentia, inopia consilii. Thema φράζω, dico. s. 135.

Αὔριος, ex spuma progenerata, ab ἀφροδῆς spuma, & ἴος. hoc à γίνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφροδῆν. s. 196.

Αὔριος, s. Venus, ita dicta quod è maris spuma ortum habuerit. s. 65.

Αὔριος, ἕ, ὁ, spuma. α. 389.

Αὔριος, ὁ, ἡ, amens. ex α priv. & φέρω, ενός, ἡ, mens. s. 210.

Αὔριος, pro αὔριος, a. 1. act. infinit. ab αὔριω haurio, f. σω. pro quo etiam dicitur αὔριος, ἕω. s. 613.

Αὔριος, Achivi, quasi ab ἀχί, ἴος, τὸ, mæror, sollicitudo. s. 651.

Α'χλαΐς, α, ο, nomen fluvii. §.

340.

Α'χλὺν, præf. part. dolens. ab ἀ-
χλῶ, idem quod ἀχίω, f. ἡσσω.
doleo. Th. ἀ'χ, α, ο, π, do-
lor. α. 399.

Α'χίον, præf. part. ab ἀχίω & ἀ-
χέω, idem significant. α. 93.

Α'χθός, α, ο, π, pondus. α. 692.

Α'χλῆς, pro ἀχλῆς poëtice, ab
ἀχλῆς, Achilles. q. d. ἀ'χ, α, ο, π
λας, sollicitudo pro populo. §.
1007.

Α'χλὺς, ὕ, ἡ, caligo. α. 264.

Α'χνύμενος, part. præf. ab ἀχνυ-
μαι idem quod ἀχίω, doleo. Th.
ἀ'χ, α, ο, π, dolor, mœ-
ror. α. 435.

Α'χός, α, ο, π, dolor. α. 457.

Α'χρεός, inutilis. Th. χρεία, α, ο,
ἡ, necessitas, utilitas. α. 402.

Α'χρεός, pro ἀχρεός poëtice, facta
dialysi τῶν αἰ in ἡ. α. 297.

Α'ψ, retrò: item statim. Adv. ἀψ
ίνα, retroire. α. 257.

Α'ψαδής, acc. sing. ab ἀψαδής,
έος, ο, ἡ, mentirinescius, ve-
rus. Them. ψεύδω, fallo, facio
mentiri. f. σω. propter dimen-
sionem metri hîc legendum est
ἀψαδῆ. §. 233.

Α'ψιν, acc. sing. ab ἀψίς, ἰδος, ἡ,
curvatura in rota. Th. ἄψιν,
necto. α. 426.

Α'ψορρός, reciproci, refluentis, ab
ἀψορρός. Dicitur etiam ἀψορρός,
ex ἀψ, adverbio rursus, & ρός
fluxus à verbo ρέω fluo. in fut.
ρεύσω. in præterito medio ῥήρα,
unde est ρός, α, ο, & con-
tractè ρῶς, fluxus. ρή, ἡ
ἡ. idem. item fluentium. §.
776.

B.

Β'Α'ζοντες, præf. part. alloquen-
tes, pro βα'ζοντι, & hoc pro
βα'ζοντες, à βα'ζω, loquor. f. σω.
& ζω, p. χα. atque ita ponitur
accusativus dualis pro accusati-
vo plurali. Sed videri posset
mendum, quia præcedit τῶς,
non τῶ. Tum, pro ἰπῖσι esse
potest ἰπῖσι, quod æquè usita-
tum est, confer O'dw. δ. 597.
Nulla est hîc hujus anomaliz ne-
cessitas. α. 186.

Β'αθὺς, εἶα, ὕ, profundus, α, um.
Th. βα'θ, α, ο, π, profund-
tas. α. 288.

Β'αθυδύς, acc. sing. βαθυδύς, α,
ο, habens vortices profundos. Th.
δύς, α, ἡ, aquarum vortex,
gurges, & βαθὺς, profundus.
α. 171.

Β'αθυρρεῖται, Æolicè pro βαθυρρεί-
ται, à βαθυρρεῖται, α, ο, pro-
fundè fluens. ex βαθὺς, profun-
dus, & ρέω, fluo, f. ρέσω.

Β'αθυραῖος, α, ο, qui densam habet
cahariem. à χαῖτη, α, ἡ, pro-
priè juba in equo. per metaph.
coma, casaries. & βαθὺς,
εἶα, ὕ, profundus, densus. §.
977.

Β'αῖνος, ascenderit, præf. opt. ver-
bi βαίνω, co. f. βήσμεναι, p. βί-
γηται, α. 2. ἔβην. α. 328.

Β'αινεῖον, euntibus, Ionicè pro
βαινεῖον, gen. pl. part. præf. f.
g. à βαῖνον, α, ο, βαῖνον. Th. βαί-
νον co. α. 232.

Β'αιὼν, paulisper, à βαῖος, ὤ, ο,
parvus. prov. χῆμα βαῖοισιν ἐπη-
δῆ, gratia compendiosa conse-
quitur, confer. α. 142. h. c. bre-
via sunt grata. α. 418.

Βαλα-

Βαλάνες, acc. pl. à **βάλανος**, *υ, ό*, glans. *ε. 233.*

Βάλειν, demisit. 3. sing. a. 2. aet. à **βάλω**, jacio. f. *λῶ*, p. *βέλω* *κω*, a. 2. *ἴβαλον*. & *βάλω*, 3. sing. a. 2. med. opt. *βάλω*, præf. imperat. pass. pro *βάλω*, Ionicè. p. m. *βέλω*. *α. 384.*

Βαρύαν, accus. sing. a *βαρύν*, *εία*, *ύ*, gravis. Th. *βαρύν*, *εις*, *τὸ*, pondus, onus. *ε. 16.*

Βαρυύει, gravatur. à *βαρύνω*, idem quod *βαρύνωμαι*, *grauon*. à *βαρύν*, gravis. Th. *βαρύν*, onus. *ε. 215.*

Βαρυέκτυπος, *υ, ό*, gravistrepus, *graviter fremens*. à *κτυπέω*, factum ex *κτύω*, resono. Th. *τύπτω*, verbero. *ε. 79.*

Βασιλεύειν, præf. inf. Ionicè, pro *βασιλεύω*. à *βασιλεύω*, impero. f. *σω*. Th. *βασιλεύς*, *ίος*, *ό*, rex. *9. 388.*

Βασιλεύς, *ίος*, *ό*, rex, q. d. *βάσις Ἰλαῖ*, fundamentum populi, *βασιλῆος*, Poëticè pro *βασιλῆος*, *9. 886.*

Βασιλῆιον, regale, pro *βασιλῆιον*, Poëticadialysi, à *βασιλεύς*, rex. *ε. 127.*

Βασιληίδης, acc. sing. à *βασιλῆς*, *ίδης*, *ή*, regius, a. um. adjectivè capitur. *9. 462.*

Βεβαῶντες, stantes. à *βάω* (pro *βαίνω*, eo) præf. *βέβηκα*. part. præf. *βεβαῶς* per syncopen ἤ *κρίππ*, vel crasin, pro *βεβηκώς*. Vide in *βάω*. *α. 307.*

Βεβραῖναι, ingravescens, præf. med. part. g. f. à *βείνω*, *sum gra- uis*, f. *βείνω*, præf. med. *βέβρα*. *α. 160.*

Βέλεια, tela. acc. pl. à *βέλος*, *ίος*, *τὸ*, telum. *9. 684.*

Βέλπεειν, melius, à *βέλπεω* Poë-

ticè pro *βελών*, comp. ab *αἶμα- ρος*, bonus. superl. *βέλπης*, optimus. *ε. 365.*

Βελισσοφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus & virtute maxima. Vide supra *δρυειφόντης*. *θ. 325.*

Βένθια, acc. pl. à *βένθος*, *ίος*, *τὸ*, profunditas, Th. *βένθος*, *ίος*, *τὸ*, idem. *9. 365.*

Βῆσαν, descenderunt, pro *ἵησαν*, 3. pl. a. 2. aet. à *βένω*, eo. Vide *βαίνω*. *ε. 153.*

Βήσσης, vallibus, & *βήσσης*, dat. pl. Ion. Th. *βήσσης*, *αἱ*, *valles*. hinc *βήσσης*, *εις*, *ό*, saltuo- sus. *ε. 516. 389.*

Βίβας, ingrediens. part. a. 2. aet. à *βίβωμι*. Th. *βαίνω*, eo. Vide *βαίνω*. *α. 323.*

Βίβλινος οἶνος, *vinum Biblinum*, posset videri vinum Phoeni- cium. Tzetzes ait, *ἀπὸ βι- βλίας ἀμπέλου θρακίας*, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit *βίβλια*. *ε. 589.*

Βίη Ionicè pro *βία*, *vis*, fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. for- tis Hercules. *βίηφι*, *φι* est pa- ragoge Poëtica & reddit vocem *ἐκλυται*, quamvis in da ivo *ἰω- ν* subscriptum maneat. *ε. 149. 9. 480.*

Βίος, *βίη*, *ό*, vita, *ε. 31.*

Βιόττις, victus, gen. Ion. pro *βιό- ττις*, à *βίος*, *υ, ό*, vita. Th. *βίος*, vita. *ε. 476.*

Βλαβερὸς, *εῖ*, *ό*, noxius, à *βλάπτω*, f. *ψω*, lædo. *ε. 365.*

Βλάβη, 3. perf. præf. sub. verbi *βλάπτω*, f. *ψω*, lædo, noceo. p. *φα*. a. 2. *ἔβλαβον*. a. 1. *ἔβλαψα*, hinc a. 1. part. *βλάψας*. *ε. 258.*

Βλεφάρων, gen. pl. à *βλέφαρον*, *υ, τὸ*, *palpebra*. *α. 7.*

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρός, ὤ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλέμμα ὑπεσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147.

Βοᾶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à βοάω, f. ἦσω, clamo. α. 511.

Βοιωτοί, Boeotii, nomen gentile, à βοιωτῶν παστῶν. α. 24.

Βολάων, ἰκτινῶν, gen. pl. Æol. à βολή, ἦς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro Βορέξ, Æolicè, à Βορέας, Latinè, Boreas, Nord. wind. & Βορέω, Ion. pro Βορέξ, acc. Βορέω, pro αν. α. 506.

Βόσκει, pascunt, à βόσκω, f. ἦσω, p. βοσκομένης. 9. 595.

Βότρυς, νῦν, ὁ, botrus, νῦν, acc. pl. βότρυας. α. 611.

Βυβύλος, υ, & Doricè βυβύλος, bubulcus, ex βῦς, bos, & βύλον, τὸ, cibus.

Βυλάσαντι, dat. sing. a. 1. part. à βυλάω, consilium do, f. εὔσω. Th. βυλή, consilium. α. 366.

Βύλη, 2. sing. præf. medi. Iones tormanant secundam singularem à tertia βύλη extrito ἔτ. atque ita pro βύλη usurpant βύλη, à βέλομαι, βέλῃ, volo, f. ἦσω, p. βεβέλημαι, a. 1. pass. ἐβέληθην. α. 647.

Βυλῆσιν, βυλῆσι, dat. pl. Ionic. à βυλή, ἦς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῦς, Doricè, βῦς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοός, acc. βῦν, βοῦν, dat. pl. βυσίν, & βοείων. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βῦς & βοάς. α. 348.

Βίων, clamabant, pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ᾧ, clamo. f. ἦσω. α. 243.

Βεῶπις, ἰδὼς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideòque venusti. ex βῦς & ᾧψ, ᾧπὼς, ὁ, oculus. Th. ὀπθῆμαι, video. p. m. ᾧπα. 9. 355.

Βωτῆν, præf. inf. à βωτίω, bobus agitat. aro. à βῦς, βοός, bos, & ᾧτίω, f. ἦσω, & εἶσω, trudo, pello. α. 391.

Βραδύον, tardius, à βραδύς, ἴσθ, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βραδύων pro βραδύων. Superlat. βραδυτάτης & βραδυτάτης. α. 328.

Βράχ, 3. sing. a. 2. act. à βράχω, sonum, & strepitum edo, verbum ἀνομαζομένην. α. 423.

Βερά, 3. perf. ind. verb. βεράω, f. ᾧσω, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βεράριος, ω, ὁ, Atticè pro βεράριος, υ, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βρα particula intensiva valdè, & ᾧρης mart. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βεῖν, implere, vide supra βεῖν. βεῖν, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βεσπέρης, υ, ὁ, qui gravat currum, ex βεῖν, gravo, & ᾧμα, τὸ, currus. α. 441.

Βεγνῆ, ἡ, tonitru, βεγνῆς, ἦς, ὁ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc βεγνῆω, ἦσω, tono. 9. 72. 458.

Βεγνῆ, υ, humanus, hinc & βεγνῆσι, idem. Th. βεγνῆς, ἦς, ὁ, mortalis. α. 15. 416.

Βεγνῆ, acc. sing. à βεγνῆς, sanie respersus, à βεγνῆς, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βεγνῆς, quod sapius legitur in plurali numero βεγνῆ, mortales. α. 367.

Βεγνῆ, hominum pestem, à λοιπός, ἦς, ὁ, perniciēs, pestis, & βεγνῆς, υ, ὁ, mortalis. α. 333.

Βεῶν.

Βρώσις, τῆς, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *confuto*, *comedo*. F. βρώσω. p. βίβρωκα. præt. pass. βίβρωμαι. unde est βρώμεα αὐλινθόν, à βίβρωσαι est βρώσις, τῆς, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδομῶν, *mentibus altis meditans*, à βυσοδομῶω *proprie profunde struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profunde cogito*, *machinor*. compositum ex βυσός, ἡ, ὁ, Ionicè pro βυθός, ἡ, ὁ, *fundum*, *pars ima*. & δομῶω pro δομῶω *aedifico*. Thema. δῶω, *struo*, in præt. med. δίδωμαι, unde est δῶμος, ἡ, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ἡ, ὁ, ara ab Hebr. עֶזְרָא altare in excelsis extructum ab idololatriis. prov. φίλος μὲν ἐστι βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαίης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαῖνοχος, ἡ, ὁ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contrahè γαιῖνος, & γαιῖνος. ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γαλακτός, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαξάριον, *nomen proprium mul.* θ. 353.

Γαλάτεια, *nomen mul.* θ. 250.

Γαλλίη, *nomen mul.* θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ἡ, ὁ, *gener*. θ. 818.

Γαμῆν, præt. inf. verbi γαμῶω, f. ἦσω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμῆτις, *uxor*, *nupta*, at γαμῆ-

τις, ἡ, ὁ, *maritus*. Th. γαμῶω, ὤ. *uxorem duco*. α. 406.

Γαμβρόν, γαμῶντο γαμβρόν, *nubat*. præt. opt. pass. à γαμῶω. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὁ, vel γάμος, οἱ, *nuptiae*. α. 69.

Γαμψώνυχες, *nom. pl. à γαμψώνυξ*, cui curvi sunt unguis. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus*, *inflexus*. Thema, κάμπτω, f. ψω, p. φασ, *flecto*, incurvo, & ὄνυξ, ἡ, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, *enim*, *nam*, *namque*. Coniunct. α. 5.

Γαστήρ, ἡ, ὁ, γαστήρ, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, *certè*, syllabica adiectio. α. 738.

Γεγάσσι, 3. pl. præt. med. à γαῖω. in præt. med. γέσσα. Th. γέσσωμαι, *gignor*. α. 110.

Γείνατ', pro γείνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, γεινάμεν. & γείνασθαι, α. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνεθ' imperf. med. Them. γεινομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γείτων, οἱ, ὁ καὶ ἡ, quasi ex γαῖα, *terra*, & ἴτης, ἡ, ὁ, *sodalis*, *amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελαῖ, 3. pers. præt. à γελαῖω, *rideo*, f. ἄστω. γελαῖοντες, pl. num. præt. part. Poëtice pro γελαῖοντες. posito ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενῆ, *generatio*, ἡ, Ionicè pro γενεά. Them. γεινομαι, *gignor*. α. 284.

Γενέθλη, ἡ, ὁ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνομαι Ionicè pro γίνομαι, & hoc pro
ἐγίνομαι, a. 2. med. *fuisti*, ab ἐγ-
νόμην, γ, ετο. Them. γαίνομαι,
sum, nascor, f. 2. pass. γήνομαι.
p. γαγήνομαι. a. 1. m. ἐγ-
νόμην. §. 657.

Γίνεαι, acc. pl. à γήινον, γ, τὸ,
mentum, maxilla. Th. γήους,
vos, ἡ, mentum. α. 167.

Γένη, pro ἐγένητο, fuerit, a. 2.
med. ἐγνόμην. Them. γαίνομαι,
sum, nascor. §. 115.

Γένοιντο, 3. sing. a. 2. med. opt.
γένοιτο, pro γήνοιτο, a. 2. m. &
hoc pro ἐγένοιτο, metri causâ ab-
jicitur augmentum, γήνοιντο, 3.
person. pl. a. 2. m. verb. γαίνο-
μαι. §. 109.

Γενεή, ἤς, ἡ, partus, generatio.
Th. γαίνομαι, nascor.

Γένη, fieret, a. 2. med. subj. γε-
νέαι, a. 2. m. inf. à γαίνομαι, sum.
fut. 1. pass. γήνομαι, p. m.
γίγναι. α. 88.

Γένος, ε, τὸ, genus. à γαίνομαι,
nascor. α. 11.

Γεγάσι, dat. pl. Ionic. & Poët. à
γίγας, γίγας, α, & ως, τὸ,
minutus. §. 449.

Γέρας, γ, ἡ, grus. α. 448.

Γέρας, ατος, αος, & ως, τὸ, do-
num, minutus. gen. pl. γεράων.
α. 126.

Γέροντος, genit. & acc. γέροντα, à
γέρων, οντος, ὁ, senex. §. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γαί-
α, circumflectitur in omnibus ca-
sibus, & in prosa usurpatur pro
terra. §. 679.

Γαίνομαι, a. 1. part. à γαίνομαι, f. ἴστω,
gaudeo, lætor. Doricè γαίνομαι,
unde Latinorum gaudeo. hinc
γῆνομαι, a. 1. ind. act. Ionicè.
α. 116. §. 117.

Γῆμι, duxit. 3. sing. a. 1. act. in-

dic. γῆμι, γῆμι, γῆμι. Ion.
& Poët. ab ἐγῆμι, pro ἐγῆμι-
ται. Th. γαίνομαι, f. ἴστω, uxorem
duco. γῆμι, a. 1. act. infin. γῆ-
μι, a. 1. subj. §. 960. α. 701.

Γηραιός, ἤ, ὁ, senex, à γῆρας, ατος,
αος, ως, τὸ, senectus. α. 378.

Γηράσσει, dat. pl. Poëticus, à γῆ-
ρας, γηράσσει, senescens, vel
γῆρας, est, a. 1. part. pro γηρά-
σσει à γηράω, senesco, unde ἐγῆ-
ρασαι, est & hinc per syncopen
ἐγῆρα, sicut pro ἐγῆρασαι, ἐγῆ-
ρα. Th. γῆρας, ατος, τὸ, senec-
tus. α. 188.

Γῆρας, ατος, τὸ, senectus, ἐπὶ γῆ-
ρας ἐκείνῳ, ad senectutem perve-
nire, dat. γῆρα. α. 705. 92.

Γηράσκοντες, senescentes, acc. pl.
præf. part. à γηράσκω, conse-
nesco, f. ἴστω, p. γηράσκω. γη-
ράσκω δὲ αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
Them. γῆρας, ατος, τὸ, senec-
tus. α. 185.

Γηράσκω, genit. Ion. à γηρά-
σκω, qui curat & alit aliquem
in senectute, à γῆρας, ατος, τὸ,
senectus, & κηρύω, ὦ, f. ἴστω,
curam gero. §. 605.

Γηραιῶνα, acc. sing. à γηραιός, ἴστω,
ὁ, nomen viri. §. 288.

Γηρύτ, conqueritur, pro γηρύτ, à
γηρύομαι, conqueror. Thesaur.
γῆρας, εος, ἡ, vox, guttur. α.
260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, ατος, ὁ,
gigas. §. 50.

Γίγναι, imperf. pass. Ion. à γί-
νομαι. Vide γένεαι. α. 414.

Γίγναι, præf. inf. activè capitur,
generare scil. debet. Alii legunt
γείναι, a. 1. m. inf. à γαίνομαι,
gignor. Vide γένεαι. α. 793.

Γινομίμης, γινομίμης, præf. part. à
γίνομαι, nascor. α. 820.

Γιγνώσκω,

Γινώσκω, cognosco, f. *γνώσκειν*.
p. *ἴγνωκε*, a. 2. *ἴγνω*, *ως*, *ω*. a.
2. imperat. *γνώθι*. præt. pass.
ἴγνωσμαι. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
♀. 244.

Γλαυκίω, acc. sing. ab Adj. *γλαυ-
κός*, *ή*, *όν*, *cæsius*, glaucus. ♀.
440.

Γλαυκιάων, Poëticè pro *γλαυκιάων*
præt. part. à *γλαυκιάω*, *ᾶ*, &
Poëticè *γλαυκιάω*, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄρω *ὄρῶ*, Poëticè dicitur *ὄρω*,
Th. *γλαυκός*, *ᾶ*, *ό*, glaucus,
cæsius. α. 430.

Γλαυκινόμη, nomen proprium mul.
♀. 256.

Γλαυκῶπις, *ιδες*, *ή*, *cæsius* habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, *cæsius*, & *ὤψ*, *ὠπός*, *ό*.
τυίτις, acc. *γλαυκῶπιν*, & *γλαυ-
κῶπιδα*. Th. *ὀπθίμαι*, video.
s. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præt. ind. verbi *γλάφω*,
f. *ψω*, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρός, *ᾶ*, *ό*, *cavus*. à *γλάφω*,
f. *ψω*, cavo, excavo. ♀. 297.

Γλάφου pro *γλαφυρόν*, antrum.
Th. *γλάφω*. s. 533.

Γλυκερός, *ή*, *όν*, *dulcis*. à *γλυκός*,
ί, *ό*, *dulcis*. θ. 97.

Γλώσση, & Att. *γλώττη*, lingua,
ή, dat. pl. Ion. *γλώσσησι*, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπῶσι, dat. pl. Ion. à *γναμ-
πίος*, incurvus, hoc à *γνάμπω*,
incurvo. Them. *κρίμπω*, flecto.
s. 205.

Γνώ, pro *ἴγνω*, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à *γινώσκω*, cognosco,
f. *γνώσκειν*, p. *ἴγνωκε*, a. 2.
ἴγνω. ♀. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à *γόμφω*,
ς, *ό*, *cuneus*, *clavus*. s. 429.

Γονῦσιν, dat. pl. à *γονὺς*, *ί*, *ό*.
parens. *γονῆ*, dat. sing. à *γονή*.
ῆς, *ή*, *genitura*. Th. *γίνομαι*,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνυ, *ς*, *ό*, *soboles*, *generatio*. Th.
γίνομαι, *gignor*. ♀. 495.

Γοργύς, acc. pl. à *γοργός*, *ᾶ*, *ό*, *ve-
lox*. θ. 274.

Γοργῶς, gen. sing. pro *γοργῶ*, à
γοργῶ, *ό*, *ᾶς*, *ή*, *nomen* mul.
α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiz,
Medusa, Sthenyo & Eurýale,
à *γοργών*, *όν*, *ό*, *nomen* ani-
malis noxii in Africa. α. 230.

Γύναιε, acc. pl. & *γύναι*, pro *γύ-
ναιε*, à *γύν*, *τὸ*, *genu*, *ingenit*.
ᾶ *γόνυ* & *γόναι*, & *γυνὸς*.
s. 587. θ. 460.

Γυνῶσιν, dat. pl. à *γυνὸς*, *fertilis*,
Ionica epenth. pro *γύν*, hoc
à *γονή*, *ή*, *genitura*. Th. *γίνο-
μαι*, *gignor*. θ. 54.

Γυιοπαχὺς, *ί*, *ό* κὴ *ή*. *genua* pin-
guia, ex *γόνυ* *genu*, & *παχὺς*,
ί, *ό*, *crassus*. α. 266.

Γραίς, nomen mul. à *γραία*, *ας*,
ή, *avis*, *vetula*, idem quod
γραῦς, *αὸς*, *ή*. ♀. 270.

Γυάλοις, dat. pl. *jugis*. à *γύαλον*,
ς, *τὸ*, *cavitas*. ♀. 499.

Γύγης, *ή* *γόνυ*, *nomen* mul. ♀.
149.

Γύλω, *dentale*, à *γύς*, *ς*, *ό*, *den-
tale* in aratro. at *γύα* seu *γύη*,
Ion. *jugerum*. s. 427.

Γυῖα, pl. num. *membra*, à *γυῖον*,
ς, *τὸ*, *membrum*. ♀. 592.

Γυόχρω, *ς*, *ό*, *membra* *depaſcens*,
ex *γυῖον*, *ς*, *τὸ*, *membrum*, &
χρῖω item *χρίνυμι*, *ſatio*, item
depaſcor. Qui *depaſcitur*, ille
ſatiatur. s. 66.

Γυωθεῖς, *mutilatus*, a. 1. part. pass.
à *γυῖον*, f. *ὄντω*, *claudum* *reddo*.
membra

membra frango. Th. γῆον, &, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. α. 391.

Γυμνωθέντι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνός, denudo. Them. γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. α. 334.

Γυναικίῳ, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, &, ὅ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, &, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικῶ, voc. ὦ γυνῶν, dat. pl. γυναικί. α. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ἰδὲς, ἡ, pugna. Thema est δαίω, uro. §. 650.

Δαιδαλίῳ, Genit. poëticus pro δαιδαλίῳ, à δαιδαλός, artificiosus; derivatur à Δαίδαλος, &, ὅ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, scio. α. 334.

Δαΐδω, gen. pl. ab δαΐς, ἰδὲς, ἡ, fax. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαΐω, imperf. Ionic. à δαΐομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, οὐρανός, ὁ καὶ ἡ. Deus, quasi δαΐμων. α. 94 hinc δαίμωνιος, venerandus, & δαίμωνι, pro δαίμονια, Ionicè. θ. 655.

Δαΐτω, acc. sing. à δαΐς, δαΐτος, ἡ, cibus, epulum. δαΐτῃ, in acc. pl. δαΐτης, à δαίω, epulum præbeo. α. 342. θ. 802.

Δαΐφρων, prudens, bellicosus. gen. δαΐφρονης, ex δαίω, disco, vel divido, & φρέν, νὸς, ἡ, mens. α. 149.

Δάκνει, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδάκνει, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δάκνωμαι. p. δάκνω. a. 2. ἰδάκνει. a. 1. pass. ἰδάκθην, a. 2. pass. ἰδάκην. θ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υἱο, τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, ἡ, πτε, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῶ, genit. à δαλός, &, ὅ, titio. Th. δαίω, uro. α. 705.

Δαμαζόμενος, præf. part. à δαμάζω, edomō, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. θ. 765.

Δάμασσι, a. 1. Ion. à δαμάω, domo, f. άσω. α. 859.

Δαμύπτει, part. a. 2. pass. domiti. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμύπτει, a. 2. pass. infin. δάμναται. præf. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. α. 153. θ. 464.

Δαναΐς, ἡ δαναΐη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danaï. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. Them. δαπανάω, ὦ, f. ἥσω, consumo. α. 723.

Δάσανθι, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδάσανθι. Augmentum abjicitur & σῆγμα duplicatur. à δάζομαι, divido, f. σάμαι, α. 1. m. ἰδασάμεν. hinc δασάμεν & δασάομαι. hinc δασμός, distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Thema δαίω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα-

Δαυσύρειον, gen. pl. à δαυσύρειον, hirsutum pectus habens, ex δαύς densus, & εἶρειον, pectus, α, π. ε. 514.

Δατίααζ, præf. inf. pass. dividi, pro δατίσαζ, exemplaria habent δατίααζ, α pro ε. à δατίσμαι, divisor. Them. δαίω, divido. ε. 767.

Δάφνης, genitiv. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 435.

Δαφονίον, valdè funestus, ruber, seu δαφονίδος, ἡ, ὄν, cadis avidus, ex δα, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & φένω, occido. α. 159. & 250.

Δ' vel δ', autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ μή, vim adverbativam habens. ε. 10.

Δέδασται, attributa est, perf. pass. ind. à δάδομαι, divido. partior. F. δάδομαι. præf. pass. δίδασμαι. Th. δαίω, divido. θ. 789.

Διδήη, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro ἐδεδήη, à δαίω, uro, præf. med. δίδηα. pl. perf. ἐδεδήεν. α. 155.

Δειδίζεσθαι, perterrebit. 3. sing. fut. med. poet. à δειδίζομαι, terreo. f. εἶσομαι. Th. δεῖδω. f. σω. timeo. α. 111.

Διδμημένοι, præf. part. pass. domiti, à δῆμω, domo. F. δῆμω. p. δίδμηκε, præf. pass. δίδμηναι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δειμνίσαι, & δαμνήμεναι. ε. 117. Th. δαμνίω, domo.

Δειδίοις, metuentes, part. præf. med. à δέδω timeo, præterito med. δέδω & δέδω, poetice, unde part. δειδίοις. α. 248.

Δειδοκμήδον, observans. à δεκνίω, observo. f. ἴσω. Th. δεκνίζω, f. ἴσω, observo. α. 214.

Δειδορκῶς, intuens, præf. med. part. à δέσχω, video. f. 2. δρακῶ. aor. 2. ἰδρακον. α. 1. pass. ἰδέσθην. p. m. δεδωρκα. α. 145.

Δεικνύει, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perf. sing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 451. 526.

Δειλός, ἄ, ὁ, timidus. ε. 713.

Δεῖμος, α, ὁ, nomen viri à δέδω, timeo. α. 195.

Δεινός, ἡ, ὄν, terribilis, gravis. δεινός poetice pro δεινῷ, δεινότης, dat. pl. Ionic. hinc δεινότης, acerrimus, superlat. α. 129. ε. 369. α. 71. θ. 138.

Δεινωπύ, nom. pl. graves aspectu, ex δεινός gravis, & ὤψ, ὀπίς, ὁ, facies. Th. ὀπίζομαι, video. At ὀψ, ὀπίς, ἡ, νυχ. α. 250.

Δείξω, f. 1. δείξα, α. 1. inf. à δείκνυμι, ostendo. f. ξω. p. χα. ε. 648.

Δειπνήσας, α. 1. part. à δειπνίω, caeno. f. ἴσω. Th. δειπνόν, α, τὸ, coena. ε. 442.

Δειπνολόχης, comessatricis, gen. sing. g. f. pro δειπνολόχῃ. Adjectiva enim composita sunt g. c. δειπνολόχῃ, α, ὁ, ἡ, proprie qui convivii insidiatur, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex δειπνόν coena, convivium, & λόχῃ, α, ὁ, infidiæ. ε. 704.

Δειρῶ, acc. sing. à δειρή, ἥς, ἡ, collum, vel δέρη. α. 391.

Δέκα, unde est δέκατῃ, decimus. in f. g. δέκατη, ε. 612. 792.

Δεκάδωρον, dat. sing. à δεκάδωρον, qui decem palmarum est, ex δέκα, decem, & δῶρον, α, τὸ, palmis, donum. ε. 426.

Δειλ-

- Δελφῖνες**, nom. pl. à **δελφίν**, seu **δελφίς**, ὤσ, delphin. α. 210.
Δέρμας, corpus, τὸ ἄλλυον, & indeclinabile. θ. 260.
Δέρματα, πῖ, cubilia maritorum, à **δέρμιον**, &, τὸ, stratum, lectus. ε. 318.
Δένδρα, pl. num. ab **δένδριον**, &, τὸ, arbor, lignum. Poëtice pro **δένδρον**. sic **ἀδελφοίς** pro **ἀδελφός**, frater. θ. 216.
Δέξασθαι, a. 1. med. Ion. pro **ἰδέσθαι**, à **δέχομαι**, recipio, f. **δέχομαι**. p. **δέδυμαι**. a. 1. m. **ἰδέσθαι**. θ. 185.
Δέξιπρὸς, αἰ. ὄν, **Δέξιπρῇ**, dat. sing. pro **δέξιπρῷ** Ionice à **δεξιὰ**, **δεξιὰ** manus: **πρὸς** τὸ **δέξασθαι**. fut. **δέξομαι**. θ. 179.
Δέσ, **δέσ**, τὸ. timor. Th. **δέδω**, f. **ω**. timeo. p. **δέδωκα**, **δέδωκα**, **δέδωκα**. θ. 167.
Δέω, 3. pl. imperf. act. pro **ἰδέω**, ligabant, à **δέω**, vincio. f. **ήω**. α. 291.
Δερκίσαντες, pro **δερκισάντες**, aspiciunt, à **δερκισάμεναι**, **άμεναι**, & Poëtice **δερκισάμεναι**. Th. **δέκω**, video. α. 236. θ. 910.
Δερκομένης, tuentes, præf. part. dualis numeri, à **δερκόμεν**. **δερκομένοιο**, gen. Ion. **δερκομένων**, f. g. pl. num. Æolicè pro **δερκομένων**, à **δερκομένη**, præf. part. idem quod **δέκω**, seu **δέχομαι**, video. θ. 911.
Δέρμις, αἶς, τὸ, cutis, à **δέρω**, excorio. Them. **δέρμις**, αἶς, τὸ, pellis, corium. ε. 513.
Δεσμούων, manipulans, præf. part. à **δεσμεύω**, idem quod **δεσμεύω** & **δεσμέω**, ligo. à **δεσμός**, &, ὅ, vinculum. Thema, **δέω**, ligo. ε. 481.
Δεσμός, genit. sing. à **δεσμός**, ὅ, ὅ, vinculum, & in pl. **δεσμοί** vel **δεσμοί**. hinc **δεσμεύω**, vincio. Th. **δέω**, ligo. α. 43.
Διόση, 3. sing. a. 1. act. subj. à **διώω**, humecto, rigo, f. **διώω**. ε. 556.
Διῶπ, huc, agite. adverb. hortantis, à sing. **διώω**, huc, hunc in locum. ε. 2.
Διῶπρος, &, ὅ, secundus. ε. 26.
Δίχεται, 3. sing. à **δίχομαι**, capio. f. **δέχομαι**, p. **δέδυμαι**. θ. 800.
Δι, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ε. 2. θ. 643.
Διῶν, diu, adverb. à **διώ**, diu. θ. 623.
Διότις, genitiv. à **διότης**, ἦτος, ἦ, pugna. à **διός** hostilis: & hoc à **δαίω**, uro. θ. 662. 852.
Διμήτης, ἦ, nomen idoli, q. d. **γῆ μήτης**, Ceres **δημήτερος**, **δημήτης**, **δήμητας**. θ. 454. ε. 300.
Δίμης, &, ὅ, adeps, pinguedo. Vide in **δίμης**, &, ὅ, populus, aut tractus. θ. 538.
Δίμης, &, ὅ, populus. θ. 477.
Διῶν, acc. pl. consilia. à **διώω**, σοε, τὸ, consilium, uasamentum. Chaldaicè **dena**, meditari. alii habent **μήδα**. θ. 226.
Δίω, acc. sing. à **δίω**, ιος, ἦ, lis, contentio. hinc **διεσίω**, pugno. ε. 14.
Διῶν, diu, adverbialiter usurpatur pro **διώ**. θ. 629.
Διῶν, a. 1. ind. Ion. pro **ἰδιῶν**, ligavit, **διῶν**, a. 1. med. infinit. à **δέω**, ligo. θ. 618.
Διῶν, fut. 1. act. infinit. à **διώω** populus, occido. pro quo Poëta etiam **διῶν**, à **διός** vel **δαίος**, hostilis. Thema est **δαίω**, uro, vasto. α. 67.
Δίω, Jovem, acc. sing. à **Ζεύς**, **δίδω**,

διός, δι', δία, vocat. Ζῷ, Ju-
 piter. s. 52.
 Διὰ, præpositio, ἀπὸ βελῆς, ex
 consiliis, ἀπὸ θρήνης, per Thra-
 ciam. s. 13. §. 398.
 Δία, divina, h. e. præstantissima.
 à Ζῷ, διός, Jupiter. α. 338.
 Διαβαίς, part. a. 2. aët. emensus. à
 ἀγβαίνω, transeo, f. βήσμαι,
 p. βίβωμι, a. 2. ἔβην, a. 2. part.
 βὰς. §. 292.
 Διαβῆ, transierit, a. 2. aët. subj.
 ἀγβῆ. Th. βαίνω, eo. s. 738.
 Διάησι, 2. pers. ind. sing. perflat.
 ex ἀγῆ, & ἄησι, flo. Th. ἄω,
 f. ἴσω, flo, spiro. s. 514.
 Διάκτορος, s, ο, nuntius. Dicitur
 etiam ἀγέλωρ, ορος, ο, à ἀγ-
 γω, traduco, transmittito. s. 77.
 Διακρινάμεθα, 1. pers. pl. præf.
 subj. à ἀγκρίνω, discerno. Th.
 κρίνω, f. νῶ, secerno, judico.
 p. κρίνωμι, a. 1. ἵκνω, s. 35.
 Διαμπερὲς, adverb. perpetuè, ex
 ἀγῆ, αἰά, & πέρως, ατος, τὸ,
 terminus. q. d. penitus (ἀγῆ in-
 tendit significationem) ad fi-
 nem. s. 236.
 Δῖω, acc. à διῶ, α, ον, divinus,
 bonus. Th. Ζῷ, διός, Jupiter.
 α. 287.
 Διασπινδῶσι, dissipant. 3. pl. præf.
 aët. à ἀγσπινδῶμι, dissipō, ad
 formam ἱσημι. Thema est, σπιν-
 δῶν, σπινδῶ, & σπινδῶνμι, di-
 spergo, f. αῶν. §. 875.
 Διδάξης, a. 1. subj. à διδάσκω, do-
 ceo, f. διδάξω, p. διδάσχα, a. 1.
 ἰδδάξα, a. 1. pass. ἰδδάχθω.
 s. 699.
 Διδασκῶν, a. 1. aët. infinit. ver-
 bi διδάσκω, idem quod διδάσκω,
 doceo. s. 64.
 Διδῶ, dat. pro διδώσι, à διδῶ. Th.
 δίδωμι, do, f. δῶν, p. δίδωμι,

a. 2. ἰδῶμι, ας, ω, α. 328.
 Διδυμῶν, geminos, dualis num.
 à διδυμῶν, ενΘ, pro διδυμῶν,
 s, ο κῆ ῖ, geminus. α. 49.
 Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a.
 1. med. à ἀγδοῖζω, σ Poëtice
 duplicatur. sic διεδόσαντο, divi-
 sisti, 2. sing. a. 1. med. pro δι-
 δῶσω. Ionicè ω mutatur in α.
 Th. δαίω, divido. §. 544.
 Διέκοτο, constitutum erat, imperf.
 med. à ἀγκρίνω, constitutus
 sum. Th. κείνω, f. κείνωμι,
 jaceo. α. 20.
 Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med.
 à διαίρω, ῶ, divido, f. ἴσω, p.
 διήρηκα, a. 2. διείλον. Th. αἵρω,
 eligo. §. 112.
 Διερῶ, humidam, acc. à διαρῶ,
 humidus. Th. δαίω, f. αῶ, ῶ,
 humecto. s. 460.
 Διέταξε, disposuit, a. 1. ind. verbi
 ἀγτάσσω, vel τίω, ordino. Th.
 τάσσω, vel τίω, f. ξω, p. τίπτα,
 a. 1. ἵταξα. s. 276.
 Διέταμεν, destinarunt, 3. pl.
 a. 1. med. à ἀγταμῶμι, cer-
 tis signis probo, f. αῶ, a. 1.
 ἵταμεν. Th. τέταμεν, ατος, τὸ,
 signum. s. 397.
 Δίξω, inquirere, præf. med. in-
 finit. à διζῶμι, quero, fut. δι-
 ζήσωμι. Them. διζω, quero.
 s. 693.
 Δίη, divina, à Ζῷ, Jupiter. §.
 260.
 Διλωκέων, longis, dativ. pl. Poë-
 ticus, à διλωκής: ex ἀγῆ & λω-
 κής, ενΘ, ο κῆ ῖ, perpetuus, δι-
 πλώς, prolixè. §. 627.
 Δῖ, dat. sing. à Ζῷ, vide suo lo-
 co. s. 69.
 Δικαιοπρεπῶς, justius, comp. à δ-
 καιο, justus. Th. δίκω. s. 213.
 159.

Δίκας;

- Δίκας**, act. pl. à Th. δίκη, ἡ, *jus*, *fas*, δίκητι, dat. pl. pro δίκαι, inde δίκαιος, ὁ, *justus*. & δίκη' per apocopen, pro δίκαια. s. 125, 280. 219.
- Διχάζω**, a. 1. act. infin. pro διχάζω, à διχάζω, *jus dico*. Them. δίκη, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέω**, *vertere*. præf. inf. Ion. pro Æolico δινέωμαι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ἵσω, à δίνη, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινήεις**, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, *vorticofus*, a, um, à δίνη, ης, ἡ, *vortex*, *gurgēs*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro διναις, à δίνη, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à *fove*. Th. ζῶς, διός, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à ζῶς, *Jupiter*, vocat. ὦ ζεῦ. α. 4.
- Δῖον**, διός, δία, *divius*, a, um. Th. ζῶς. s. 891.
- Διόγνητος**, à *fove generatus*, *generofus*, ex διός & γνήτις pro γνητής. Thema, γίνομαι, *nascor*, f. γήνησμαι, p. γήνημαι. α. 340.
- Διοτρεφίς**, à *Jove nutriti*, à διοτρεφής, ἰός, ὅς, ἡ, ex διός, & τρέφω, αλο, f. ψω, p. πίτρεφα, a. 2. ἱτρεφον, p. m. πίτρεφα. s. 992.
- Δις**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρε**, gen. sing. à δίφρος (q. δίφρος) ὁ, ὅ, *locus in curru*, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διψῶσα**, *inquirens*, præf. part. à διψάω, *quæro*, f. αῖσω, s. 374.
- Δίχ'**, pro δίχα *seorsim*. Thema est δις, bis. s. 168.
- Διώνυσος**, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur διός ἐνυζεν, ut habet fabula gentilis, propter metrum πὺσ duplicatur & o mutatur in ω. α. 400.
- Διῶν**, nomen Idoli Ethnici, q. d. διός ἀνάσσα, *Jovis regina*. s. 353.
- Διμήτωρ**, a. 1. part. f. g. *domita*, à δῆμιον (pro δαμῖον, *domo*.) Fut. δῆμι. præf. act. διδμήτωρ. præf. pass. διδμήτωρ, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἰδμήθην, ης, ἡ. Vide suprā δαμῖνις. α. 48.
- Διμῶας**, acc. pl. à διμῶας, ὠος, ὅ, *servus domitus*, in dat. pl. διμῶσι & διμῶσι. & διμῶος, ὅ, ὅ, idem quod διμῶς. Thema est δαμῖον *domo*. s. 57. 430. 597.
- Διόφρεος**, ἡ, ὅν, *tenebrosus*. διόφρεσι, dat. pl. (Ionicè) à διόφρος, ὁ, ὅ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Δοιά**, & δοίῃ, & δοίῃ, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro δύο, vel δύο, *duo*. s. 432.
- Δοῖν**, 3. pl. a. 1. opt. pro δοίῃσι, à δίδωμι, f. δώσω, do. s. 188.
- Δοιά dual. num.** vide δοιά. α. 234.
- Δοκῶν**, *insidiatus*, part. præf. verbi δοκῶ, *observo*, f. αῖσω. Th. δοκῶ, f. αῖσω, *observo*. α. 480.
- Δολίω**, acc. sing. à δόλιος, *dolus*. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa arte*. Th. δόλιος, ὁ, ὅ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, *longas*, per apost. pro δολιχά, acc. pl. n. g. à δολιχός, ὁ, ὅ, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογνέω**, f. ἵσω, *cogitans fraudes*, à δόλος, & φρογνέω, mens. s. 550.
- Δόλω**, dat. sing. à δόλος, ὁ, ὅ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. 1. part. pass. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. s. 494.
- Δόμω**, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

pro δόρυμα Ἰolicè, Iones tollunt solum α, relicto accentu, pro δύναι. Them. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἴδων, ας, ω. s. 354.

Δόμῳ, α, ὅ, domus, à δίδωμαι. §. 386. hinc δόμον δέ, domum versus. α. 38.

Δορυσάων, hastarum concussori, à δορυσάει, ex δόρυ, lancea, & σάει, à σάω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δός, α. 2. imperat. ut & δότε date, à δίδωμι, do, f. δώσω. α. 2. ἴδων. s. 453. hinc δόσις, δόσιν, munus. §. 93.

Δόπιρα, datrix, à δότηρ, ἡρα, dator, ὅ. Th. δίδωμι. α. 131. s. 356.

Δῶπῳ, α, ὅ, fragor, strepitus. §. 70.

Δῶρα, ligna, acc. pl. pro δῶρα, per apocopen, & hoc pro δῶρα, à δόρυ, δῶρα, & δῶρα, lignum, dat. δῶρα, δῶρα. s. 807. α. 362.

Δοχμωθεὶς, se se obliquans, α. 1. part. pass. à δοχμέω. Th. δοχμῆς, ἡ, ὄν, obliquus. α. 389.

Δράκωνες, genit. à δράκων, ον, ὅ, draco. α. 144.

Δράκων, aspiciabant, pro ἰδράκων, 3. pl. α. 2. act. à δέκω, video, in α. 2. ἰδράκων, facta metathesi ἰδράκων, p. m. δέδρακα. α. 252.

Δράκοντι, dracones, dual. num. à δράκων, ον, ὅ, draco. α. 233.

Δράκων, ον, ὅ, draco, dat. pl. δράκονσι. §. 323. α. 166.

Δριπάναις, acc. falces, à δριπάνη. idem δρίπανον, α, πὶ, à δρίπω, carpo, f. δρίψω. hinc δρίψαδ, α. 1. med. inf. α. 292. §. 31.

Δερμαῖαν, acerbam, à δερμῆς, εἶα, ὦ, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλῳ, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, αὐτός, ὅ, nomen viri, à δρύς, υός, ἡ, quercus tam durus uè quercus. α. 179.

Δρύς, υός, ἡ, quercus. in acc. δρύῳ. hinc δρύα, acc. à δρύον, α, πὶ, nemus, quercetum. s. 232. 530.

Δυναμένη, ας, ἡ, nomen proprium muliebri.

Δύναμις, ας, ἡ, potentia. dat. δυνάμει, à δυνάμαι. possunt. in 2. sing. δυνάσαι ad formam κρέμασαι, f. δυνήσαι, δύναι, Ionicè pro δύνῃ, 2. sing. præf. med. subj. usitatè δύνῃ. α. 1. pass. ἰδυνάσθην. §. 420. s. 350.

Δύνει, 3. perf. ind. præf. pro δύνουσι, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δέδυνκα. α. 2. ἴδων, υς, ω. α. 151.

Δύνῃ, 3. perf. præf. sub. verb. δύνω, subeo. s. 728.

Δύο, communiter, δυο, δύνω atticè. genit. dual. δυῶν, f. δυῶν, duarum, dat. pl. δυσι, α. 112.

Δύσαι, α. 1. inf. act. verbi δύνω, subeo, f. σω, p. δέδυνκα, α. 1. act. ἴδυναι. α. 1. inf. act. δύναι, pro δύναι, per τμησιν, α. 329.

Δυσηλεγείας, molestæ. num. pl. à δυσηλεγής, εἶ, molestus. ex δυς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & αἰλίζω, curo, f. ξω. s. 506.

Δυσκέλαδῳ, α, ὅ, ἡ, rancus. Th. κέλαδῳ, α, ὅ, sonus, vox. s. 196.

Δυσνομία, acc. Ion. à δυσνομία, Ionicè α mutatur in α, propriè mala legum institutio. item licentia,

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiunt. ex *δυς* & *νόμος*, lex, hoc à *νόμος*, tribuo. §. 230.

Δυσήμφιλτος, gravis accessor, propriè *trajectionis difficilis*. ex *δυς* & *πίμπω*, verbi *πίμπω*, f. *ψω*, mitto. s. 722.

Δύσσω, induere, Poëticè pro *δύσσω*, Ionicè, & hoc pro *δύσσω*, *είδω*, præf. med. imperat. à *δύω*. Fut. med. *δύσσωμαι*, unde formant novum verbum, *δύσσωμαι*, *induo*. *ιδυσώμεν*, & *ιστο*, *induebam*. Th. *δύω*, vel *δύω*, subeo. α. 108.

Δυσσώμεναι, gen. pl. Æolicè, g. f. pro *δυσσώμεναι*, præf. part. à *δύσσωμαι*, mergor. idem quod *δύω* & *δύω*, subeo. s. 384.

Δυσφήμις, ominoso, gen. sing. Ion. à *δύσφημις*, mali ominis, ex *δυς*, & *φάω*, vel *φημι*, dico. s. 735.

Δυσφρογνίω, præf. part. à *δυσφρογνίω*, animum abjicio, ægrè terro. ex *δυς*, & *φρίω*, *νός*, mens. §. 102.

Δυσφροσυνάω, genit. pl. Æolic. à *δυσφροσυνάω*, animi ægritudo, ex *δυς*, & *φρίω*, *νός*, & *νός*, mens, animus. §. 528.

Δυσσύνεμος, gen. sing. à *δυσσύνεμος*, inauspicatus, ex *δυς* & *όνος*, nomen, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, *δωδεκάτη*, *δωδεκάτη*, duodecimus, & *δωδεκάτη* annorum, à *δωδεκάτος* *δωδεκάτος*. ex *δύο*, & *δέκα*, decem. s. 791.

Δωδεκάμελον, ex *δωδεκά*, duodecim, & *μέλον*, *μέλον*, *ο*, *μεν- sis*. s. 252.

Δω, (*δω*, *δω*, *δω*) 3. sing. a. 2. act. subj. à *διδωμι*, do. s. 354.

Δωδέκα, duodecim. Th. *δέκα*, decem. α. 162.

Δώη, dederit, Atticè. pro *δώνη*, a. 2. opt. act. à *διδωμι*, do, vide *δωμ*. s. 357.

Δωκε, dedit, pro *δωκε*, & hoc pro *ιδωκε*. apocope Poëtica, *δωκε*, pro *ιδωκε*. 3. pl. a. 1. act. indicat. ab *ιδωκε*. Th. *διδωμι*, do. α. 400.

Δωμ, *ατος*, *τι*, domus, pro *δωμ*, *ατος*, à *δύω*, exstruo. §. 410.

Δωρε, acc. nl. à *δωρε*, & *τι*, donum, *δωρεσι*, dat. plur. s. 614.

Δωρε, *δωρε*, *η*, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à *δωροφάγος*, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice *η δωροφάγος η η καταποληψία*. dicitur *δωροφάγος*, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit *τις εη ε λαμβάνειν δωρε διαζώνται*, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex *δωρε*, donum, & *φάγω*, edo, comedo. s. 39.

Δως, donum, indeclinabile Poët. idem quod *δωσις*. Th. *διδωμι*, do. s. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à *διδωμι*, vide in *δωμ*. s. 57.

Δώτη, datori, dat. cas. usitatus *δότης*, & *ο*, dator. Th. *διδωμι*, do. s. 355.

Δωτήρες, nom. pl. à *δωτήρ*, donator, à *διδωμι*, do. *δωτήρες* *είων*, *datores*

datores bonorum. malo *δωτῆρες* *ἰάων*, *ἰάων* scil. *δωριῶν*, ubi *ἰάων* est genit. pl. g. f. pro *ἰῶν*, vide infra *ἰάων*. §. 46.

Δωπῶ, ὅ, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δάωσι, a. 2. subj. pro *δῶσι*, Poëtice, nova *Ἰα μεγάλα ἐπιθισσῶ*, verb. *δίδωμι*, do. §. 222.

E.

E, *ipsum*, acc. ab *ἔ*, *εἰ*. *ἐδῶ* ἡ *λῶδ*, neque ipsum latet. §. 268.

Eἴ, 3. perf. ind. ab *ἰάω*, fino, 'permitto, f. *ἰάσω*, p. *ἰάσῃ*. θ. 772.

Eἰάων, *bonorum*. vitiosè videtur quibusdam scribi *ἰάων* pro *ἰῶν* Æolicè, ab *ἰῶς*, ἡ, ὄν, *ῖν*. Magis arridet iis analysis, qua deducitur ab *ἰῶς*, *ἰά*, *ἰῶν*, idem quod *ἰῶς*, vel *ἡῶς*, *bonus*, subintelligi potest *δωριῶν*, à *δωριὰ*, *donum*. Sed pace illorum, subintelligi etiam potest in *ἰάων* (pro *ἰῶν* Æolicè) τὸ *δωριῶν*. Nam omne donum per se intelligitur esse bonum. *Deus* verò *dator* & *largitor* donorum *suorum*, h. e. quæ ab ipso proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum *ἰῶς*, *ἰά*, ὄν, pro *ἰῶς*, sit vox proba nec ne. Desideramus hic auctoritatem, *ἰῶς*, verò *ἰῶ*, *ἰῶν*, *ῖν*, *ῖν*, *ῖν*, *ῖν*, esse usitatissima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per transfennam inspexit, ignorare potest. Verius ergo per spiritum asperum scribitur *ἰάων*, quàm per spiritum tenuem. §. 46.

Ἐα, 3. sing. præf. med. pro *ἔ*, *εἰ*, fractus fuit. verbi *ἄγνυμι*, vel

Tom. II.

ἄγω frango, p. m. *ἔ* & *ἰα*, solutione ἡ in *ἰα*. aor. 1. *ἔ* & *ἰα*. aor. 2. pass. *ἔ* & *ἰα*. Errant ergò Grammatici, qui affirmant præf. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. act. vè tantum capi, non passivè. §. 54.

Ἐε, *ἰα*, *ῖν*, ver, contractè *ἔ*, unde Latinorum *ver*. §. 477.

Ἐεσι, Ionicè pro *εἰσι*, sunt, ab *εἰμι*, sum. θ. 95.

Ἐαυτῇ, dat. sibi, ab *ἑαυτῇ*, *ἑαυτῇ*, sui. θ. 126.

Ἐβδομη, *ἑβδομη ἡμέρη*, septima die, sacra dies. ab *ἑβδ*, septem. §. 770.

Ἐβδομή, Poëtice, pro *ἑβδομή*, §. 805.

Ἐβ, 3. sing. a. 2. act. à *βαίνω*, eo, incedo, f. *βίσσω*, p. *βέ*, *βέ*, a. 1. med. *ἑβώμεν*, *ὅ*, *ἑβ*, pro *ἑβώ*, per tmesin. θ. 194.

Ἐβλάδω, a. 1. ind. à *βελάω*, consilium agito. f. *βέ*. Th. *βελά*, consilium. §. 389.

Ἐβροτῆς, a. 1. ind. à *βροτῆς*, *τονο*. Them. *βροτῆ*, *tonicru*. §. 839.

Ἐχράλιζεν, 3. sing. a. 1. act. indic. ab *ἐχράλιζω*, f. *ἔ*, vel *ἔ*, in manus do, à *χράλι*, ἡ τὸ, *ca*, *vit*as *manus*, seu *vola*. idem quod *ἐχράλιζω*. §. 483.

Ἐχρῶς, & *ἐχρῶς*, Poët. comp. *ἐχρῶς*, *ἑχρῶς*, iuperl. *ἐχρῶς*, pro-
ximus. §. 249.

Ἐμίσσῃ, 3. pl. imperf. à *μίσσω*, gignor, nascor. *ἔ*, 3. sing. a. 1. med. a. 2. m. *ἐμίσσω*, §. 3. pl. *ἐμίσσω*. §. 46.

Ἐμίσσῃ, *excitat*. 3. perf. præf. ind. ab *ἐμίσσω*, excito. *ἐμίσσω*, a. dual. imperf. pass. Poëtice

P

augmento

- augmento abjecto pro ἡγερέ-
δω, f. ἡγῶ. p. ἡγερε, & Atti-
cè ἐγῆγερε. a. 1. ἡγερε. s. 20.
Ἐγχεῖα, τὰ, intestina. θ. 537.
Ἐγχεῖσθαι, condidit, per synco-
pen, pro ἐγχεῖσθαι. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἐγχεῖσθαι.
μι, condo, depono, in Th.
τίθωμι, pono. a. 2. med. ἰθίμω,
σθ, π. 9. 487.
Ἐγχεῖλαιπυ, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φω, p. m. λείλαπυ, a. 2. m.
ἐλιπύμω. s. 378.
Ἐγκύρως, illapsus, a. 1. part.
ab ἐγκύρην, incido, f. ἐγκύρην,
a. 1. act. ἐκίρην. Them. κί-
ρην, f. Æolic. κίρην, incido.
s. 216.
Ἐγών, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tanquam à γῶνι. Th. γῶσκα,
fut. 1. γνώσωμαι. a. 2. ἔγων, ως,
ω. p. ἔγων, s. 218.
Ἐγχεῖ, σθ, τὸ, lancea, dat. ἰσχῶ,
dat. pl. ἰσχεσθ. a. 135, 190.
Ἐσχέων, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex ἐσ, & χῶρος,
ω, ὅ, locus. s. 344.
Ἐγώ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἔγαν,
Doricè. s. 654. 10.
Ἐδάκ', rodit, pro ἰδάκ', 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δήξωμαι, p. δίδωχα, a. 2. ἰδα-
κω. s. 451.
Ἐδάμωσθαι, a. 1. act. Poët. pro
ἰδάμωσθαι, à δαμῶν, domo. a.
408.
Ἐδισσάμεθ', divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἰδισσάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à δίζωμαι, divido. ἰδίσ-
σατο, destinavit. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δίζωμαι, p.
- δίδωμαι. 9. 479.
Ἐδήσαν, alligarunt, a. 1. act. à δῆν,
ligo, f. δῆν, & δῆν, præf. pass.
δίδωμαι. 9. 718.
Ἐδέξαν, docuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo.
f. ἔω, p. δίδωχα, a. 1. ἰδω-
χα. s. 662.
Ἐδίδω, 3. perf. pl. imperf. pro
ἰδίδω, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δίδω. s. 140.
Ἐδῶν, pro ἰδῶν, a. 2. 3. pl. à δ-
δωμι, do. 9. 30.
Ἐδῶντο, agitabatur, imperf. pass.
Th. δνῶν, f. ἦν. a. 237.
Ἐδῶς, σθ, τὸ, sedes. Th. ἔζωμαι,
f. ἰδῶμαι, sedeo. a. 203.
Ἐδῶσι, edunt, præf. ind. ἰδῶ, edo,
p. ἰδῶσθαι, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.
Ἐδρη, Ionicè pro ἰδρη, fella, ἡ
Thema, ἔζωμαι, sedeo. θ. 386.
Ἐδεῖον, sedem habent, 3. pl. inde
pass. pro ἰδεῖον, ab ἰδεῖν, ὄ,
Poëticè ἰδεῖν. Th. ἔζωμαι, f.
ἰδῶμαι, sedeo. 9. 388.
Ἐδύναι, 3. pl. imperf. à δύν-
ωμαι, possum. Vide supra δύν-
ωμαι. s. 135.
Ἐδύω, imperf. induit, à δύνω. Vi-
de in ἐδῶ-ἰδῶν.
Ἐδωδῆς, genit. sing. ab ἰδωδῆ, ci-
bus. Th. ἰδῶ, edo. s. 593.
Ἐδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δῶν, p. δίδωχα. a. 2.
ἰδῶν, ως, ω. s. 279.
Ἐδῶντο, a. 1. ind. à δῶν, f.
ἦν, dono. Them. δῶν, σ, τὸ,
donum. s. 82.
Ἐῖπι, a. 1. vel 2. pro εἶπι prosthesi
poëtica. Them. ἔπω, dico. a. 1.
εἶπω. a. 2. imperat. εἶπί. s. 86.
Ἐῖς, unus, pro εἷς, per ἀσπῶσι-
σιν poeticam. f. μία, n. ἑ. 9.
145.

Εἶδεν, appetit, præf. ind. verb.
ἐλδομαι, cupio. hinc εἶδεν, τὸ
desiderium. s. 380.

Εἴργ', præf. imperat. pro ἔργω,
cohibe, ab ἔργω, pro ἔργω, ar-
ceo, f. ξω. s. 335.

Εἶρην, pro ἔρην, ros. α. 395.

Εἴς, fervebat, 3. perf. imperf.
aet. à ζῆω, ferveo. θ. 695.

Εἴσομεν, sedentem, part. præf.
verbi ἔσομαι, sedeo. f. ἰδομαι.
s. 593.

Εἴων, vivebant, 3. pl. imperf.
aet. à ζῶω, Poët. pro ζῶω, ὦ,
vivo, f. ζῶω. p. ἔζηκω. s. 112.

Εἶω, erat vel fuit, Poët. pro ἴω,
imperf. verbi εἶμι, sum. s. 11.

Εἶω, suam, acc. ab εἶς, ἡ, ὃν, συμ-
α, ut. ab εἶ, sui. θ. 487.

Εἶοθα, Poëtica prosthese, pro
ἔοθα, & hoc pro ἦς, & est. a. 2.
subj. εἶ, ἦς, & Poët. ἴω, ἔης. ἦ
est Æolica paragoge. Th. εἶμι,
sum. s. 134.

Εἶ, pro ἔπ, ob seq. aspiratam.
Et est adverb. significans, adhuc.
α. 50.

Εἶλω, vel θέλω, volo, f. θαλέ-
ω, p. πθέλω, θέλω, 2. perf.
præf. subj. pro θέλῃς per para-
rogen Æolic. θέλῃς, vel θέλῃ-
ς, 3. perf. singul. subj. præf.
Ionicè pro θέλῃ. s. 209, 268.
668.

Εἰλημὸς, voluntarius, ab εἶλω,
volo. s. 120.

Εἰσὶ, ponunt, 2. pl. a. 2. m.
εἰσῶμεν, σι, τι. à ἔστημι, pono.
s. 512.

Εἴσω, 3. pl. a. 2. ind. ab εἶλω,
posui, ἔστημι, a. 1. ind. à ἔστη-
μι. s. 74. 289.

Εἴλας, comminuit, a. 1. ind. 3.
perf. sing. à θάλας, ἔλας, fran-
go. α. 140.

Εἴον, depascebant, 3. pl. im-
perf. à θονάω, epulor. f. ἔον.
Them. θονῶ, ης, ἡ, epulum. α.
212.

Εἴφθη, innutrita est, a. 1. pass.
pro ἐφίφθη, quia formatur à
ἐφίφθη alioqui τ scribitur,
quoties sequitur litera aspirata,
prout in voce ἐφίφθη videre
est. à ἐφίφθη, alo, f. ψω. p. φω.
a. 2. ἐφίφθη, p. m. τίφθη. θ.
192.

Εἴον, furebat, imperf. à θονάω.
idem quod Thema θονῶ, impetio
feror. f. ἔον. α. 210.

Εἶ, si. s. 106.

Εἶα, vere. dat. sing. pro ἴα, ab
ἴα, εἶ, τὸ, ver. s. 462.

Εἶαρος, vernus, 2. um. dat. pl.
εἶαρος, ab ἴα, ver. s. 682.

Εἴας, reliquit, a. 1. aet. ab εἴω,
fino. f. εἴω. p. εἴω. α. 424.

Εἴαται pro ἴαται Ionicè, sedent.
3. pl. ind. præf. verbi ἔσομαι, ἔσομαι,
sedeo. Imperf. ἔμω, ἔσθ. θ.
622.

Εἴεται, destillat. 3. præf. ind. Poë-
ticè pro εἴεται. Thema εἴεται,
f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδεν, εἶδεν, τὸ, forma, dat. εἶδεν,
εἶδεν. Th. εἶδεν, video, f. εἶδεν
μαι, aor. 2. εἶδεν, & εἶδεν. s. 63.
α. 5.

Εἶδεν, εἶδεν, pro εἶδεν, ἔσθ, perf.
part. aet. εἶδεν, vel εἶδεν, scio,
f. εἶδεν. p. εἶδεν. s. 54. 521.

Εἶω, εἶω, εἶω, præf. opt. ab εἶμι
lum. s. 271.

Εἴπα, statim, adverb. Poëticum.
θ. 688.

Εἴκοσι, viginti, dat. sing. Them.
εἴκοσι, viginti, unde est εἴκοσι,
εἴκοσι, ἡ, numerus comple-
ctens viginti, accus. εἴκοσι. s.
792, 820.

Εἶμι, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
πω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ζω. α. 353.

Εἶκ', siquidem. α. 645.

ΕἶκαλΘ, ε, ο, *similis*. Them.
εἶκω, f. ζω, *similis sum*. εἶκτῶν
pro εἰκέρτων, 3. dual. imperf.
act. ab εἶκω, f. ζω, *similis sum*.
α. 390.

Εἶκτῶν, *similes sunt*, Poëticè pro
εἰκτῶν, & εἰκῶν, *similes*. part.
præt. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶζω.
(p. εἶχα.) inde εἰκάς, ῥα, ὅς.
α. 206.

Εἶλε, cepit. a. 2. act. ab αἰρίω,
capio, f. ἥσω, p. ἥρακα, a. 2.
εἶλον, a. 2. med. εἰλόμην, ε, ιτο.
α. 137. 156.

Εἰλείθυα, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλωθυῖα, ab εἰλωθῆναι,
venio. §. 922.

ΕἰλιμῆρΘ, intortus, perf. part.
ab εἰλίτῶν, volvo. Th. εἰλίω, f.
ἥσω, verso. §. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπας,
odd, flexipes, ex εἰλίω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῆς,
pedes, pes, dat. pl. εἰλιπόδεσι,
Ion. α. 795. §. 290.

Εἰλύφαζι, splendebat, imperf.
ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ᾧ, circumvolvo,
involvo, εἰλυφάωντες Poëticè pro
εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάον-
τες. Th. εἰλίω, verso. α. 275.

Εἰμμετο, jato decretum erat, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ρω, divido, *partior*, f. μερῶ.
p. μείμαρκα. præf. pass. μείμαρ-
μαι. Att. εἰμαρμαι cum spiritu
aspero, quæ suum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμαί-
ρην, σο, το. hinc εἰμαρμήας, ας,
ἡ, *fatum*. §. 894.

Εἶμα, αἰΘ, τὸ, vestis, ab ἐνυμῖν
vel ἱώ, induo. α. 159.

Εἶμῶρ, *sumus*, pro ἐσμῶρ, Poëticè,
1. pl. ab εἶμι, *sum*. α. 351.

Εἶν, in, pro ἐν, Poëticè. α. 364.

Εἶναυ, præf. inf. esse, ab εἶμι, *sum*.
α. 365.

Εἶνάς, pro ἐνάς, ἀδάς, ἡ, *nonarius*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. ἐνία, novem.
α. 810.

Εἶκα, pro ἐκα, *propter, causa*,
εἶκα ἀπαδαλίς, *propter im-*
probitatem. §. 516.

Εἶο, pro εἰ Poëticè, μετ' εἶο, *secum*.
§. 392.

Εἶπν, dixerat, 3. perf. sing. a. 1.
vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α.
116.

Εἶπαι, a. 1. imperat. ἔπω, *dico*,
ἔπαθ', pro εἶπαι. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coercens*, præf. part. n. g. ab
εἶργω, f. ζω, arceo. α. 494.

Εἶρίας, acc. pl. cœtus, conciones,
ab εἶρή, ας, ἡ, *concio, cœtus*,
ab εἶρω, ποῖτο, vel potius dico.
§. 804.

Εἶριῶται, *conspuerantes*, pro ἐργῶται,
Doricè εἰ pro ε, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἶρω, *dico*, quod
est ab εἶρω, in fut. ἐρῶ, unde
suppullulavit novum verbum
εἶρω, Poëticè εἶρίω, *dico*. §. 38.

ΕἶρημῶρΘ, constituta, perf. part.
à ῥέω. F. ῥήσω, *dico*, præf. pass.
ἔρημαι, & Atticè, εἶρημαι. α.
370.

Εἶρήνη, ας, ἡ, *pax*. α. 228.

Εἶργάκων, lanigerarum, πείκω,
vel πίκω, ποῖτο, f. ζω, p. m.
πίπκα. hinc πίκαΘ, ε, ο, *vel-*
lus, & εἶργς, εΘ, τὸ, *lana*.
α. 224. §. 446.

Εἶρύμηναι, præf. inf. Doricè pro
εἶρύειν, *trahere*, ab εἶρῶν, *traho*,
pro

pro quo etiam dicitur εἰς.
Sic & εἰς. 3. sing. plusquam
perf. pass. 1.818. α. 138.

Εἰς, ad, ἵκτο δ' εἰς κρείοισιν, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.

Εἰσυναβαίνειν, conscendens, præf.
part. m. g. εἰσυναβαῖν, α. 2.
part. act. f. g. verb. εἰσυναβαί-
ναι. Th. βαίνω, incedo, f. βήσ-
μαι, p. βέθηκα, α. 2. ἔβην, α. 2,
opt. βαίλω. 9. 57. 939.

Εἰστανών, scandens, α. 2. part. Th.
εἶμι, eo. 9. 761.

Εἶπτο, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶσμαι, α. 2. εἶ-
δον, & ἴδον. 9. 700.

Εἰσπορεύει, reversus est, ex εἰς
ἀπὸ δὲ ἵκνω, venio. Th. ἵκνο-
μαι, venio. f. ἵξομαι, vel ἵκω,
ἵξω, venio. α. 45.

Εἶσθ, α. 1. ind. act. verbi ἵω, col-
loco, induo, f. εἶσμαι, α. 1.
m. εἰσέμην, p. εἶμαι.

Εἶσ', pro εἶσι, Vadit, ab εἶμι, eo.
9. 972. εἶσι, eunt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.

Εἶσι, sunt. 1. 12.

Εἰσπερῆσαι, transivi, ab εἰσπερῆναι.
Th. περῶν, transeo, f. ἦσιν, &
ἦσαν. 1. 755.

Εἴσκην, assimulare, præf. inf. pro
εἴσκην Poëticè. Th. εἴκω, f. ξω,
similis sum. 1. 62.

Εἴσδ'κην, donec, ex εἴς, vel εἰς, ad,
& ὅκ. 1. 562.

Εἰσηκέ, stabat, 3. singul. plusq. ab
ἴσημι, sto. F. ἴσω. p. ἴσηκα, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἴσω. α. 264.

Εἴσω, pro ἴσω, intra, Poëticè,

cum Genit. Th. εἴσω, vel εἰς, ad.
α. 151.

Εἴχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔχω, & χήσω, p. ἔχηκα. α. 2.
ἔχον. α. 214.

Εἴως, Poët. pro ἵως, donec, Ad-
verb. Th. ὡς, sicut. α. 378.

Εκ, ex, præposit. regit. genit.
1. 70.

Εκείντο, superabat, imperf. à κεί-
ναι. Them. κείνω, propriè oc-
cido. item vinco. per syn. spe-
ciei. α. 4.

Εκάλισσε, vocavit, α. 1. pro ἐκάλ-
ισσε Poëticè, à καλέω. f. ἔσω. p.
ἐκάληκα. 9. 391.

Εκρετιώωντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κρετιώω, confir-
mo. Them. κρείττω, & per me-
tathesin κρείττω, ἰσχυρὸν, τὸ, robur.
9. 676.

Εκός, procul, longè, cum Genit.
α. 217.

Εκός, singuli, ἵκταιν, ἵκταιν, ἵ-
κταιν. α. 283.

Εκείτη, Hecate, nomen mul. 9.
406.

Εκπιπέλλω, 1. ὁ, qui procul tela
ejaculatur. Epitheton Apolli-
nis, ab ἐκός, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.

Εκπιπέλλω, genit. Æolicè, pro
ἐκπιπέλλω, ab ἐκπιπέλλω, 1. ὁ,
ὁ, ex βέλλω, ἰσχυρὸν, τὸ, telum,
& ἐκός. Adv. procul. α. 100.

Εκπύμβας, εκπύμβη, ης, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκπύβη, centum,
& βῆς, Doricè βῆς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.

Εκπύβη, centum. 1. 130.

Εκμαῖα, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκμαίω, præf.
med.

- med. verbi ἐαζάω; pro ἐαζέ-
 ζομαι, enascor. Th. γένεμαι,
 γεννηορ. f. 2. γήσσομαι, p. γε-
 γήσσομαι, a. 2. m. ἐγγήσσομαι, a.
 1. m. ἐγγεσάμεθα. p. m. γέγονα.
 §. 76.
- Ἐγγήσσομαι, nati sumus, a. 2. m.
 pl. num. Ion. pro ἐγγήσσομαι.
 Th. γένεμαι. α. 648.
- Ἐκ-ἐγέλασεν, a. 1. Ion. pro ἐγέ-
 λασι, a γελῶ, rideo. α. 59.
- Ἐκείν, dat. ab ἐκεῖ, α. 59, Ille,
 a, ud. α. 72.
- Ἐκείν, jacebat, imperf. à κείμαι,
 jaceo, f. κείσομαι. α. 172.
- Ἐκέλευεν, acclamavit, seu accla-
 maverat, imperf. à κέλομαι,
 pro κέλομαι, cum clamore jubeo.
 α. 241.
- Ἐκέλευεν, a. 1. ind. à κέλω, ju-
 beo, f. δέω. Th. κέλω, jubeo.
 α. 60.
- Ἐκείλ, α, δ, eminus jaculans,
 ab ἐκός, procul, eminus, &
 βάλῃ, jactus, mutato α in η.
 Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκεί, dativus, qui Poëticè poni-
 tur Adverbialiter. Them. ἐκείν,
 ἐκεί, voluntarius. α. 4.
- Ἐκείν, imperf. à κείω, eo, accipio,
 ex ἴκω per metathesin. α. 277.
- Ἐκκερυφάσω, summatis & brevi-
 ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
 κερυφῶ, f. αἶσω. Th. κερυφῶ, ἤς,
 ἤ, vertex. q. d. summa capita
 indicabo. α. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a.
 1. ind. verbi κλέβω, furor, f.
 ψω, p. κέλευσα, p. med. κέλευ-
 πω α. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
 pass. verbi κλίνω, inclino, f. κλῖν,
 p. κέλευσα, a. 1. ἔκλινε, p. m.
 κέκλινε. §. 711.
- Ἐκλείοντο, imperf. pass. à κλονίω,
 commoueo, f. κλον. Them. κλό-
 νω, α, δ, motus. α. 317.
- Ἐκλῶ, imperf. à κλέω, audio, f.
 κλον. α. 68.
- Ἐκπύγλας, stupendos, pro ἐκ-
 πύγλας, per metath. ab ἐκ-
 πύσσω, f. ξω, p. χα, attonitum
 reddo, in a. 2. aet. ἐκπύλασθαι.
 α. 154.
- Ἐκπύσσω, expleto, genitiv. ab ἔκ-
 πύσσω pro ἔκπύσσω. Thema,
 πύσσω, plenus. α. 778.
- Ἐκέρωντο, litigabant, imperf. pass.
 eodem sensu accipitur hoc ver-
 bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κέρ-
 ων, judico, f. κέρω, p. κέκω.
 §. 535.
- Ἐκρύψεν, abscondit, a. 1. ind. ver-
 bi κρύβω, occulto, f. ψω, p.
 κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. α. 47.
- Ἐκπλῆς, proventum, acc. ab ἐκ-
 πλῆς, ἔκ, δ, ἡ, perfectus.
 Them. πλῆς, ἔκ, πῶ, finis.
 α. 466.
- Ἐκπλήσσει, perfecerit, a. 1. subj.
 verbi ἐκπλήω, perficio. Them.
 πλῆς, finis. α. 565.
- Ἐκτετα, occidit, a. 1. aet. à κτείνω,
 occido, f. κτενῶ. p. ἔκτετα. a. 2.
 ἔκτετα. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἔκ, α, δ, sextus.
 Th. ἔξ, sex. α. 782.
- Ἐκθλυσίαι, a. 1. part. à πλῆσσω.
 Th. πλῆσσω, ης, ἡ, audacia. Alii
 legunt ἐκθλυπύσαι, quæ lectio
 est melior. Th. πλῆσσω, ης, ἡ,
 lana carpta, & pexa, & operi
 parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκτοθεν, extra. Them.
 ὅκ, vel ἔξ, ex. α. 729.
- Ἐκτον, intonuit, a. 2. à κλονίω,
 resono. à κλον, α, δ, fragor.
 sicut à φίλῳ ἰφίλων. Th. τίπλω.
 f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγῶν, elapsa sunt, a. 2. ind.
 pro

- pro ἐξέφυγε, ab ἐκφύεω, effugio. F. ἐκφύεσθαι, p. m. ἐκπύφω. Th. φύγω. §. 182.
- Ἐκὼν, ὦλϙ, ὅ, voluntarius. §. 232.
- Ἐλαίῳ, dat. sing. ἐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, ὡ, τὸ, fructus, oleum. s. 572.
- Ἐλασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσσεις, a. 1. Aëolic. opt. ἐλάσσει, adigens, part. a. 1. aët. pro ἐλάσεις metri causâ. §. 522. α. 372. ε. 477.
- Ἐλάτης pro ἐλάτακ, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.
- Ἐλαφείῳ, gen. Ion. ab ἔλαφϙ, ὅ κῆ ἡ, cervus, quasi ἐλαφρός, cervus est levis. α. 402.
- Ἐλαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφός, ὅ, ὅ, levis. ε. 415.
- Ἐλαύνει, ducat, præf. opt. ab ἐλαύνω. F. ἐλάω, agito. s. 443.
- Ἐλαχυν, sortita est, à λαχάω, sortior, in a. 2. aët. ἔλαχυν, f. λήξαμαι, λείξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εἴληξα. p. med. λείλοισα. §. 424.
- Ἐλίσχϙ, εϙ, τὸ, probrum, dedecus. Th. ἐλίχω, f. ξω, arguo. §. 26.
- Ἐλίσιν, capere, pro ἐλῆν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρίω, capio. α. 337.
- Ἐλεῖϙ, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλετο, concubuerat, verbi λέγωμαι, cubo, f. ξομαι, p. λείλομαι. α. 46.
- Ἐλεν, invasit, a. 2. ind. pro ἐλεν, ab αἰρίω, capio. Vide ἐλέσθαι. §. 167.
- Ἐλένης, genitiv. ab ἐλένη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. ε. 165.
- Ἐλεὼν, pro ἐλεωνόν, per syncopen, miserè. ἐλεωνός, miser. ἐλεῖω, miseror. Them. ἐλεῖϙ, ὡ, ὅ, misericordia. s. 205.
- Ἐλέσθ, capere. a. 2. med. infinit. ab αἰρίεσθαι, f. 1. αἰρεθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. med. εἰλόμην. s. 287.
- Ἐλέω, elige, Doricè pro ἐλεῖ ad formam τυπῶ, ἐλεῖω, a. 2. med. imp. ab αἰρίεσθαι. §. 549.
- Ἐλεσθῆρας, ἐλεσθῆρ, ἡρϙ, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. §. 54.
- Ἐλεφαίρετο, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. §. 330.
- Ἐλίφαν, ebore, dativ. sing. ab ἐλίφας, αἰλϙ, ὅ, elephas. α. 141.
- Ἐλήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἤλαται, in præf. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. §. 726.
- Ἐλη), 3. sing. ab ἔλαμαι, ἡ, πτω, a. 2. med. subj. ab αἰρίεσθαι, capio, f. 1. pass. αἰρεθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. m. εἰλόμην. ponitur & ἤληται, per τμῆσιν pro αἰρήλαται. s. 320. & 605.
- Ἐλθῆ, a. 2. opt. aët. venerit, ἐλθῆς, subj. ἐλθῶ. inf. ἐλθόντϙ, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἤλθον, α, s. p. m. ἤλυθε, Att. ἐλήλυθα. s. 543.
- Ἐλεως, acc. pl. ἐλέκων, dativ. pl. κυρως, q. d. amfractuosas, ab ἔλεξ. Them. εἰλέω, verso. s. 452.
- Ἐλίω, nomen urbis. α. 475.

Εἰλεβλέφαρος, ὅ, ὁ καὶ ὅ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigre, ab εἰλεῖς, ὅ, volubilis, hoc ab εἰλέω, volvo. Them. εἰλέω, versio, & βλέφαρον, ὅ, τὸ, palpebræ. §. 16.

Εἰλεῖν, ὤν, ὅ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Εἰλεσιῶδες, Musæ. εἰλεσιῶδες, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Εἰλεῖν, dat. ab εἰλεῖν, ὡς, ἡ, limis oculis continens, ex εἰλεῖν, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, intorto, hoc ab εἰλέω, versio, & ὡψ, oculus. Them. εἰλεῖν, video. §. 307.

Εἰλεῖν, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λείπω. s. 156.

Εἰλεῖν, trahebat, imperf. Ion. pro εἰλεῖν, ὅ, ὅ, ab εἰλεῖν, traho, f. εἰλεῖν. s. 158.

Εἰλεῖν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. εἰλεῖν, f. ξω, traho. s. 302.

Εἰλεῖν, a. 2. ind. Poët. pro εἰλεῖν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψωμαι, p. λήψω, & Atticè, εἰλεῖν, a. 2. εἰλεῖν, ὅ, a. §. 181.

Εἰλεῖν, genit. ab εἰλεῖν, αἰδῶ, ἡ, Græcia. s. 653.

Εἰλεῖν, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. εἰλέω, convolvo. s. 291.

Εἰλεῖν, *mutas*, acc. plur. q. d. ὅ, εἰλεῖν ἡ ὡψ, quos deserit vox, ab εἰλεῖν, επ, qui vocem edere nequit, ab ὡψ, ὡψ, ἡ, vox, & λείπω, linquo. s. 212.

Εἰλεῖν, εἰλεῖν, ἡ, spes. s. 96.

Εἰλεῖν, sperans, præf. part. ab εἰλεῖν, Poët. pro εἰλεῖν. Them. εἰλεῖν, ὡς, ἡ, spes. s. 66.

Εἰλεῖν, τ, τ, τ, ab εἰλεῖν, traho. Thema, εἰλέω, versio. s. 436.

Εἰλεῖν, *liberavit*, a. i. med. à λείω, solvo, f. σω, p. λείω. §. 518.

Εἰλεῖν, pro εἰλεῖν, acc. ab εἰλεῖν, ego. s. 396.

Εἰλεῖν, 3. dual. imperf. med. à μέγαλον, pugno. s. 238.

Εἰλεῖν, acc. pl. f. g. ab εἰλεῖν, ἡ, ὅν, meus, a, um. s. 55.

Εἰλεῖν, dimicabant, imperf. verbi μέγαλον, pugno, f. μέγαλον, p. μεμέγαλον. s. 301.

Εἰλεῖν, coniciit, 3. imperf. pro εἰλεῖν. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio. p. βάλλω, a. 2. βάλλω, p. m. βάλλω. s. 453.

Εἰλεῖν, ὅ, ὅ, imperf. pro εἰλεῖν, verbi εἰλεῖν, regno in Th. βασιλεύς, ὅ, ὅ, rex. s. 169. θ. 71.

Εἰλεῖν, insistens, εἰλεῖν, f. g. pl. perf. part. act. per crasin, pro εἰλεῖν, verb. εἰλεῖν, ingredior. Them. βαίνω, co. s. 195.

Εἰλεῖν, Ion. & Poët. pro εἰλεῖν, & hoc pro εἰλεῖν, ab εἰλεῖν.

Εἰλεῖν, imperf. à μέγαλον, f. μεμέγαλον, futurus sum. s. 126.

Εἰλεῖν, imperf. à μέγαλον, imperson. cura est, p. μεμέγαλον. s. 147.

Εἰλεῖν, Ionicè pro εἰλεῖν, præf. inf. ab εἰλεῖν, sum. §. 500.

Εἰλεῖν, curabat, imperf. à μέγαλον, curo. Th. μέγαλον, ὅ, τὸ, animus. s. 368.

Εἰλεῖν, paravit, a. i. m. à μέγαλον, F. ἡμέγαλον, cogito, machinor,

- ποτ. à μῆδης, 10, τὸ, cūra. s. 49.
Ἐμμενε, mansit, imperf. à μῆμναι, maneo. Th. μέμναι, f. μέμναι, maneo. s. 97.
Ἐμίσχου, imperf. pass. verb. μίσχουμαι, idem quod μίσχυνται, miscor. f. 1. μισχθήσομαι, præt. perf. μίμισμαι, a. 1. ἐμίσχην, a. 2. ἐμίσχην.
Ἐμμενέως, adverb. dicto citius, q. d. ἄρτι τῷ ἔτι, ab ἔπος, 10, τὸ, verbum. Them. ἔπος, dico. a. 442.
Ἐμμεμεῖα, f. g. p. m. part. à μέμναι, cupio. a. 439.
Ἐμμενέω, esse, Æolic. pro ἔμμεναι, Doric. pro εἶναι. ab εἶμι, ium. s. 272.
Ἐμμενέως, fortiter, adverb. μέμναι, 10, τὸ, robur. 9. 712.
Ἐμμενέω, fortitus est, per metathesin pro μίμμεναι, præt. med. à μίμναι, divido, fortior, præt. pass. μίμμεναι, & Artic. εἰμμενέω. s. 347.
Ἐμμενέω, ἔμ, ἔμ, meus, a. um, ab ἐμμενέω. Th. ἐγώ, ego. s. 270.
Ἐμμενέω, retrò, adverb. Them. πάλιν, rursus. a. 145.
Ἐμμενέω, juxta. Adverb. Them. πάλιν, propè. s. 732.
Ἐμμενέω, inter se commit- tentes, a. 1. part. pl. num. ab ἐμμενέω, appropinquo. Th. πάλιν, propè. a. 109.
Ἐμμενέω, inciderat, pro εἰμμενέω, a. 2. ab ἐμμενέω, incido. Th. πάλιν, cado, f. πάλιν, p. πάλιν, a. 2. ἔμμεναι, a. 2. part. πάλιν. a. 420.
Ἐμμενέω, tamen, Ionicè pro ἔμμενέω. s. 143.
Ἐμμενέω, propè, adverb. ab ἐμμενέω, appropinquo. Them. πάλιν, propè. a. 371.
Ἐμμενέω, inspirans, a. 1. part. Th. πάλιν, flo, spiro, f. πάλιν, p. πάλιν. s. 508.
Ἐμμενέω, acc. Ion. ab ἐμμενέω, ἔμ, mercatura. Th. πάλιν, transco, p. m. πάλιν, unde est πάλιν, s. ἔμ, via, hinc ἔμμενέω, mer- cator. s. 646.
Ἐμ, in, præposit. regit dat. pro ἔμ, ibi. a. 204.
Ἐμμενέω, habitabat, imperf. à μέμναι, habito. a. 14.
Ἐμμενέω, similem, ex ἐμ & ἀλίσ- κω, similis, q. ex ἐμ & ἀλίσκω, resono, non absonus, vel q. d. ἀλίσκω. s. 129.
Ἐμμενέω, hostes, ab ἀντί, adver- sus. Th. ἀντί, pro. a. 184.
Ἐμμενέω, alvum exonerare, excernere, præt. inf. ex ἐμ, ἀλίσκω & ψύχω, f. ἔμ, refrigero. s. 759.
Ἐμμενέω, τὸ, spolia, ab ἐμμενέω, oc- cido. a. 367.
Ἐμμενέω, f. ἔμ, idem quod ἐμμενέω, occido. a. 194.
Ἐμμενέω, spoliator, pro ἐμμενέω, spolia ferens, ab ἐμμενέω, τὸ, spolia, & φέρω, fero. a. 192.
Ἐμμενέω, Poëtice pro ἐμμενέω, nona, ab ἐμμενέω, novem. s. 772.
Ἐμμενέω, s. ἔμ, stabulum. Them. αὐλή, ἔμ, aula, atrium. 9. 129.
Ἐμμενέω, undecima, ab ἐμ, unum, & δέκα, decem. s. 774.
Ἐμμενέω, popularibus, dat. plur. Ion. ab ἐμμενέω, qui in popu- lo est. hinc ἐμμενέω ἔμμενέω est morbus cuidam populo pecu- liaris. Th. δέκα, s. ἔμ, popu- lus. s. 225.
Ἐμμενέω, intus adverb. hinc ἔμμενέω, ex interiori loco. ἔμμενέω, intus. 9. 964. s. 31.
Ἐμμενέω.

- Εἰδικός**, adverb. *valde accuratè*.
ab εἰδικός, ἴδιος, ὁ, ἡ, *promptus*,
accuratus. α. 427.
- Εἰδύον**, ε, τὸ, cor & medulla ar-
boris, ἡ δὲ δὲ δὲ δὲ τὸ μέ-
σον. Th. εἰδύς, οὐς, ἡ, *quercus*.
ε. 469.
- Εἰθύνω**, α. 1. ind. verbi ἐπιθύνω,
impono, f. θύνω, p. τίθω, α.
2 ἴδω. §. 174.
- Εἰσίν**, ferat, α. 1. subj. εἰσύναι,
α. 1. 2ct. infinit. ab εἰσύνω, idem
quod εἰσύνω, vel à φέρω, fero,
f. εἶναι, α. 1. ἡσύνω, Poëticè
ἡσύνω, & abjecto augmento,
ἡσύνω, ας, ε. ε. 563. θ. 784.
- Εἰσμεν**, distribuerunt, α. 1. ind.
à εἰσμεν, f. μεν, tribuo, præf.
εἰσμεν, α. 1. ἡσμεν, p. med.
εἰσμεν. ε. 224.
- Εἴνευ**, propter, causâ, adverb.
ε. 162.
- Εἰσπνέω**, inerat, 3. sing. imperf.
ab ἑσπνέω, f. κέσπναι. Them.
κέσπναι. jacco. §. 145.
- Εἰσπνέω**, α. 1. 2ct. ab ἑσπνέω,
inspiro, adspiro. Them. πνέω, f.
πνέω, flo, spiro. α. 131.
- Εἰσπνέουσιν**, duxerunt, α. 1. med.
verbi ἑσπνέω, facio in. Them.
πνέω, ὦ, facio. §. 7.
- Εἰπών**, alloquens, præf. part. Th.
ἔπω, dico. α. 1. εἶπω. ε. 194.
- Εἴς**, infra, adverb. Th. εἴς,
ας, ἡ, terra. §. 720.
- Εἰσεγίγναι**, inferis, dat. pl. Ion. idem
quod ἐμμελίζω. Th. εἴς, ας,
terra. §. 850.
- Εἴς**, ες, ἡ, novilunium. Th. εἴς,
seu εἴς, annus. ε. 770.
- Εἴσιος**, placidæ, genit. ab εἴσιος,
ἴσιος, ὁ, *bonus*, *placidus*. Thema
est εἴσιος, ἴσιος, ὁ, *bonus*. §. 65.
- Εἴσημι**, α. 1. m. ab εἴσημι, occi-
do. f. ἔσημι. α. 1. ἡσημι. θ. 316.
- Εἴς**, hic, ibi. α. 495. hinc εἴς
πρὸς, idem quod εἴς. α. 586.
- Εἴς**, hic, hac, adverb. Th.
εἴς. ε. 654.
- Εἴς**, hinc, adverb. de loco. Th.
εἴς, hic, illic. α. 285.
- Εἰσερέψω**, inferere, α. 1. inf. m.
ab εἰσερέψω, alo in. Them. εἴ-
ψω, alo. f. ἡρέψω. p. τίρεψω.
α. 2. ἡσεψω. p. m. τίσεψω. ε.
781.
- Εἴς**, in, Poët. pro εἴς. α. 276.
- Εἰσέτις**, quotannis, ab εἰσέτις,
ε. ὁ, ἡ, annuus. Th. εἰσέτις,
annis, q. d. εἴς εἰς τὸ εἰσέτις.
ε. 449. θ. 58.
- Εἰσέτις**, reponere, pro ἑσέτις,
ε. 2. sing. α. 2. med. imperat.
ab ἑσέτις. Them. εἴς,
pono. ε. 27.
- Εἴπω**, proloqui, præf. inf. pro
εἴπω. Thema ἔπω, dico. α. 1.
εἶπω. §. 369.
- Εἰσέτις**, novennio, εἰσέτις, no-
vennis. Th. ab εἴσιος, novem,
& εἴς, εἴς, τὸ, annus. §.
801.
- Εἰσέτις**, dual. num. ab εἰσέτις,
ε. ε. *novennis*, ab εἴσιος,
& εἴς. ε. 436.
- Εἴς**, εἴ, αἴ, τὴ, novem, εἴς,
ε. 56.
- Εἴπω**, Poët. dicite, pro εἴπω,
ε. præf. imperativ. ab εἴπω.
Th. ἔπω, dico. α. 1. εἶπω. α. 2.
εἴπω. ε. 2.
- Εἴσω**, dat. pl. Ionic. & Poët.
pro εἴσιος, ab εἴσιος, *confi-*
lium, sicut εἴσιος, *intelligen-*
tia est, à εἴσιος, ita εἴσιος ab
εἴσιος, immitto. Th. εἴσω, mit-
to. §. 494.
- Εἴσω**, perendinum, ab εἴσω, seu
εἴσω, vel εἴσω, seu εἴσω, *vetus*,
(subj. εἴσω) εἴς, est *paragoge*
poëtica.

poëtica. Th. ἴν, seu ἴν, annus. s. 410.

Εἰνοσίγαιος, Neptuneus, ab εἶν, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.

Εἰνυχ, η, ον, seu ἔνυχ, nocturnus, adject. Th. νύξ, πτός, η, nox. §. 10.

Εἰνόησε, sensit, ut & εἰνόησεν, a. 1. ind. à νοῖν, cogito. Th. νόος, νῆς, mens. s. 89.

Εἰσιπύ, clamorem, ab εἶπω, dico. Th. ἴπω, dico. §. 708.

Εἰσεις, εως, η, ποῖς, ab εἶν, moveo. Them. εἷς, εἶς, unus. §. 681.

Εἰσιχθάν, terræ quassator, ex εἶν, moveo, inde εἰσεις, ποῖς, & χθάν, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.

Εἰπός, intus, adverb. s. 269.

Εἰπῶν, & ἔπῶν, idem quod εἰπός. s. 542. 510.

Εἰπῶν, a. 1. med. infinit. ab εἰπῶν, apparo. Th. ἔπῶν, πῶν, πῶν. s. 632.

Εἰσαλίσω, gen. Ion. ab εἰσάλλω, α, ο, Mars. Th. Εἰσά, η, Bellona. α. 37.

Εἰσά, ο, η, Bellona, ab εἰσά, perimo. θ. 273.

Εξ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.

Εξάδω, α, ο, nomen viri. α. 180.

Εξαλαπάξει, diripiet, f. 1. Th. λαπάξω, sive λαπίσσω, f. ξω. evacuato. s. 189.

Εξαλίεω, evitare, a. 1. med. infin. Vide supra αλίεω. s. 105.

Εξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi εξαμείβομαι, immuto. Th. αμείβω, f. ψω, commuto.

Εξαπατῶ, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπατῶ, decipio. §. 205.

Εξαπατήσε, pro ἐξαπατήσῃ. a. β. ind. Th. ἀπατῶ, f. ἥσω. decipio, propriè πᾶς ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. subj. s. 223.

Εξαπατόκων, fallens, Poët. idem quod ἐξαπατῶ. §. 57.

Εξαυτίς, deinde. adv. Thema est αὐ, rursus. §. 915.

Εξέρχοντο, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γείνομαι, nascor. Vide in γένετο. §. 124.

Εξέρω, a. 2. act. ab ἐκθροῖν, profilio. Th. θρώω, vel θροῖν, falio. §. 281.

Εξεί, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.

Εξείς, Poëticè pro ἐξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.

Εξήκοντα, sexaginta. s. 564.

Εξήλαω, Poëtica ἔα epenthesi, pro ἐξήλαον: ab ἐξήλαω, f. αἶω, expello, p. ἐξήλασα. Th. ἐλαύνω, f. αἶω, agito. §. 491.

Εξήλαυσεν, expellunt. præf. verbi ἐξήλαω, ἐξήλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. αἶω, p. κῶ. s. 224. θ. 820.

Εξείλετο, exemit, a. 2. m. ab ἐξαιρέω. Thema, αἶρω, capio. f. ἥσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον. s. 104.

Εξέλθω, exire, a. 2. inf. ἐξέλθῃς, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. ἐλεύσμαι. a. 2. ἤλθον. p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.

Εξείδω, f. 1. inf. pro ἔξω, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχῃ. a. 2. ἔχον. θ. 394.

Εξήμερις, a. 1. ind. verbi ἐξήμερις, εἶζω,

- ἐξω**, f. **ξω**. Th. **ἐνάρω**, occido. §. 289.
ἔξω, s. 98. a. 2. indic. act. ab **ἐξίπτημι**, evolo. F. **ἐκπτήσω**, a. 2. act. **ἐξίπτω**.
ἔξωπύπτω, a. 2. part. act. Th. **ἐρείπω**, f. **ψω**, cado. in a. 2. act. **ἔρειπον**. α. 174.
ἔξωρύσσω, a. 1. part. ab **ἐξρύω**, extraho. Th. **ἐρύω**, f. **ύσω**, traho. s. 616.
ἔξωπύλιον, & **ἐξωπύλιον**, pro **ἐξωπύλιον**, perfecit, a. 1. ab **ἐκπύλιω**, perficio. **ἐξωπύλιον**, imperf. pass. Th. **πύλω**, finis. s. 83. §. 1002.
ἔξωφαιάνθη, emerfit, a. 1. pass. ab **ἐκφάω**, emergo, pro **ἐκφάω**, per epenthesein α. Th. **φάω**, f. **νῶ**. p. **πίφω**, a. 1. **ἔφην**, ostendo. §. 200.
ἔξωμυσε, a. 1. ind. **εὐομυσε**, ab **ἐξωμύω**. F. **έσω**. Th. **έμύω**, ᾧ, f. **έσω**, vomo. §. 497.
ἔξωρχο, incipiebant, *duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab **ἐξάρχω**. Th. **ἄρχωμαι**, incipio. α. 205.
ἔξωστ, pervenit, a. 2. med. **ἐξωστέω**, s, **ετο**. verbi **ἐξωστέωμαι**, pervenio. Th. **ἐκστέωμαι**, venio, f. **ἔσωμαι**, p. **ἔγωμαι**, a. 2. med. **ἐκστέω**. α. 471.
ἔξωτον, verbale, **οἷς** **ὄν** **ἐξωτον** **ἔστι**, quibus non exire licet. ab **ἐξωμι**, exeo. Th. **εἶμι**, eo. §. 732.
ἔξωπιθεν, Poët. pro **ἐξωπιθεν**, adverb. à tergo. Th. **ἐπίζω**, retrorsum, retro. α. 130.
ἔξωχ, adverb. pro **ἐξωχα**, excellenter, ab **ἐξέχω**, excello. Th. **ἔχω**, f. **ἔξω** & **χέω**, habeo. s. 773.
ἔξωκός, **ἐσθ**, part. præf. med. ab **εἶκω**, *similis sum*, hinc **ἐσθ**
- ἐσθ** dicitur pro **ἐσθ**, sicut **ἐσθ** pro **ἐσθ**. α. 215.
ἔλπω, præf. med. **ἐσπέρω**, ab **ἐλπωμαι**. Th. **ἐλπίζω**, **ἐσθ**, i, spes. s. 475.
ἔλπω, **ἐσθ**, **ἐσθ**, gen. dat. & acc. ab **ἐλπω**, Poët. pro **ἐλπω**, ab **ἐλπω**, *sum*. s. 476.
ἐλπίς, *sum*, hinc genit. Ion. **ἐλπίς**, pro **ἐλπίς**. §. 472.
ἐλπίς, præf. part. f. g. ab **ἐλπίς**, *sum*. s. 292.
ἐπ, pro **ἐπ**, in, præposit. s. 33.
ἐπείγω, adduco. f. **ἔγω**, p. **ἔγω**, a. 2. **ἔγω** & Atticè **ἔγω**. Th. **ἔγω**, duco. §. 176.
ἐπαυρίσσω, probaverit, a. 1. act. opt. Aol. ab **ἐπαυρίω**. Th. **αἶνω**, s, ὁ, laus. s. 12.
ἐπαυρίσσω, genit. ab **ἐπαυρίω**, gravis. Th. **αἶνω**, s, ὁ, laus. §. 768.
ἐπαύχεσθαι, *animum adjice*, præf. imperat. ab **ἐπαύχεσθαι**, f. **έσω**, præf. **ἐπήχεσθαι**, a. 1. **ἐπήχεσθαι**, hinc in sub. **ἐπαύχεσθαι**, **ἔσω**, p. m. **ἐπήχεσθαι**. s. 275.
ἐπαύχεσθαι, infiliens, præf. part. ex **ἐπ** & **αἶνω**, Poët. cè **αἶνω**, sic **ἐπ**, **αἶνω**, pro **ἐπ**, Th. **αἶνω**, f. **έσω**, *salio*. §. 815.
ἐπαύχεσθαι, sufficientem, præf. part. vide **αἶνω**. s. 601.
ἐπαύχεσθαι, 3. pl. a. 1. med. **ἐπαύχεσθαι**, à **παύω**, vel **παύωμαι**, possideo, vescor. præf. pass. **ἐπαύχεσθαι**. §. 642.
ἐπαύχεσθαι, fruitur, ab **ἐπαύχεσθαι**, Th. **αἶνω**, s, ὁ, qui fruitur *aura*, qui respirare potest. §. 238.
ἐπαύχεσθαι, a. 1. ind. **ἐπαύχεσθαι**, *constrinxit*. Th. **παύχεσθαι**, **ἔσω**, *pruina*. unde **παύχεσθαι**, ᾧ. s. 360.

Ἐπι', pro ἔπι, acci pl. ab ἔπος, εος, verbum, ab ἔπω, dico. α. 117.

Ἐπίβησε, ingredi fecit. α. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. βήσονται, p. βέβηκα, α. 2. ἔβην. ε. 580.

Ἐπίοσι, dat. pl. Ion. pro ἔπιον, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. ε. 186.

Ἐπίθηκεν, α. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔθην, α. 2.

Ἐπεὶ, postquam, quoniam. ε. 121.

Ἐπείγεται, festinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἐπειτα, deinde, Th. εἶτα, postea. ε. 616.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. πέσομαι. Them. κέκομαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπίμβαλε, iniecit, α. 2. act. pro ἐπιτίμβαλε, ab ἐπιμβαλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλλῶ, jacio. p. βέβληκα, α. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ἐπιμψε, misit, α. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψυ, p. φε. θ. 784.

Ἐπίπλων, ας, ω, navigavi, 1. sing. α. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδω, ας, ω, vel ἔδωδον, ας, ω, ἔδωδον, do. Th. πλέω, f. πλώσω, navigo. ε. 650.

Ἐπὶρραίνου, 3. pl. α. 1. med. indic. ab ἐπὶρραίνωμι. Them. ράινωμι, confirmo, corroboro. f. ράσω. p. ἔρρωκα. α. 1. ἔρρωσα. θ. 8.

Ἐπὶσπινάχζε, imperf. ἃ σπινάχίζω, f. σω. Them. σπινός, ε, δ, angustus. θ. 843.

Ἐπίστινι, ingemiscebat, imperf. ἃ σίνω, gemo, f. νῶ, Them.

σπινός, ε, δ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπίχρῳ, 3. sing. α. 2. med. ab ἐπὶχρῶ, animum attendo, f. ἐφίξω, α. 2. ἔπυχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἔξω & χήσω. p. ἔχυσα. α. 2. ἔχων. θ. 177.

Ἐπύπει, sequitur, præf. ind. Th. ἔπυμαι, vel ἔπω. ε. 222.

Ἐπύπαι, imperabat, imperf. act. ut ἐπύπαιτο, imperf. pass. Th. πύπαι, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπιτέρπει, imperf. verbi ἐπιτέρπεμαι, delector. Th. τέρπω, f. ψω. delecto. θ. 158.

Ἐπὶφάνε, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πεφασμένοι ἦσαν. ἃ φαίνομαι, appareo. f. 2. φάησμαι, præf. pass. πέφαμαι, & Att. πέφασμαι, α. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἐπὶφον, occidit, imperf. ἃ πέφον, idem quod φίνω, occido, p. m. πέφονα. α. 57.

Ἐπὶφραδί, α. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σω. p. φρα. α. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Them. ἔφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφραζομαι, excogito, ἐπιφραίσσεται, α. 1. m. Poët. pro ἐπιφραίσσεται. θ. 160.

Ἐπὶφουεν, enata erant, imperf. verbi πεφύκα, idem quod φύω, nascor. θ. 673.

Ἐπὶφουεν, prognatz erant, 3. pl. imperf. ἃ πεφύκα, εις, ει, quod verbum est ἃ πέφυκα. Th. φέω, gigno, nascor, f. σω. p. φη. α. 2. ἔφω. α. 76.

Ἐπὶχων, abstinere, præf. inf. Th. ἔχω, f. ἔξω. ε. 136.

Ἐπίων, gen. pl. ab ἔπω, ε, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. ε. 403.

Ἐπιγασθι,

Ἐπιῶμαι, adduxit. Atticè pro ἐπι-
μαι, præf. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
duco, f. ξω. s. 242.

Ἐπιεῖος, ἔ, ὅ, annuus. Th. ἔτος,
ἔ, τὸ, annus. s. 31.

Ἐπὶ, aulerat, imperf. ab εἰμί,
sum. s. 114.

Ἐπὶ, postquam, ex ἐπὶ & ἦ, pro
αἶ, & hoc pro εἶν.

Ἐπῆνυσαν, laudant, aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπῆνυσαν, ab αἶναι.
Th. αἶνῃ, laus. s. 664.

Ἐπὶ, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπαινέω, expedio.
Them. αἶνῃ, item αἶνέτω, per-
ficio. α. 311.

Ἐπὶ, amabilis. Them. ἐργῶ,
ἀσπ, amo. s. 63.

Ἐπὶ, coopertis, ab ἐπὶ-
φαι, tectus. & hoc ab ἐρέω,
f. ψω, tego. s. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ἐπὶ, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπιβῆναι, ἐπιβήσμεν,
Ionicè pro ἐπιβήσω, f. 1. inf.
ἐπιβήσῃς, ἐπιβήσῃς, aor. 2. part.
ab ἐπιβαίνω, conscendo, f. βή-
σμεναι, p. βίβηκα, aor. 2. ἔβην.
α. 40. θ. 396.

Ἐπὶ, adverb. post meri-
diem, à δείλη, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δῖα &
ἔλα, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δείλα,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ἐπὶ, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δρακῶ,
a. 2. ἔδρακον. s. 268.

Ἐπὶ, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do, a. 2. ἔδω, ως, ω. s.
396.

Ἐπὶ, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. α. 182. θ. 207.

Ἐπὶ, imponens, a. 2. part. aor.
Them. τίθω, pono, a. 2. ἔθην.
s. 697.

Ἐπὶ, accessio, additio.
Th. τίθω, pono. s. 380.

Ἐπὶ, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πείθωμαι, assentior,
a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πίπ-
θω, præf. pass. πίπειναι, f. 1.
pass. πειθήσομαι. s. 69.

Ἐπὶ — Σέρε, a. 2. aor. à θέρω, salio.
α. 321.

Ἐπὶ, insiliens, præf. part.
f. g. Them. θράσκω, salio. α.
438.

Ἐπὶ, acc. ab ἐπὶ, co-
gnominatio, ab ἐπὶ, & καλῶ,
f. ἦσιν, voco. s. 207.

Ἐπὶ, furax. Th. κλέπτω,
f. ψω, furor, p. m. κέλευσα.
s. 67.

Ἐπὶ, auxiliarii, ab ἐπὶ, auxi-
liator. s. 815.

Ἐπὶ, plur. part. præf. ab
ἐπικρατῶ, prævalco. Th. κρῆ-
τος, robur. α. 308.

Ἐπὶ, Poët. pro ἐπικρατῶς,
adverb. validè. Them. κρῆτος,
ἔ, τὸ, robur. s. 206.

Ἐπὶ, attollentes, Poëtice
dualis num. part. præf. ab ἐπὶ-
κυρῶ, ὦ, incurvo. Th. κυρῆς,
ἔ, ὅ, curvus. α. 234.

Ἐπὶ, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλήθω, præf. imperat. verbi
ἐπιληθῶμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σῶ, lateo, a. 2. ἔλαθον,
p. m. λέληθα. s. 275.

Ἐπὶ, testes. Th. μάρτυρ,
ἔ, ὅ, ἡ, testis. α. 20.

Ἐπὶ, arridens, a. 1. part.
aor. Them. μαιδῶ, f. ἦσιν, ri-
deo leniter. s. 547.

Ἐπὶ, nomen viri. s. 85.
Ἐπὶ, mutuum dabo, f. 1.

- ab ἐπιμετρέειν, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Ἐπιμείσσει, commiscetur, præf. ind. à μίσσω, pro μίγνυμι, misceo, f. ξω. §. 802.
- Ἐπιμωμητή, vituperabilis, ἡ. Thema, μῶμη, s, ὅ, dedecus. s. 12.
- Ἐπιόνει, accedentem, a. 2. aët. part. ab ἐπιμι, accedo. Them. εἶμι, co. s. 675.
- Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὄρκος, s, ὅ, jusjurandum. s. 282.
- Ἐπιπίσσει, prorsus, adverb. πίσσει, pro πῖνυ, valde. s. 264.
- Ἐπιπεσέμεν, obtemperans, præf. part. à πίθεμαι, vide in ἐπίθεν. s. 269.
- Ἐπιπλομεῖοι, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμεν, pro ἐπιπλόμεν. Thema, πείλομαι, sum. s. 87.
- Ἐπιπλον, implebant, 3. pl. a. 2. aët. à πινάω, pro πιμπάω, vel πίμπλημι, impleo, a. 2. Ἐπιπλον, sicut à πῖνυ ἐπιμυ. Them. πλί, s, ὅ, plenus. s. 291.
- Ἐπιπνέουσι, inspirant, præf. ind. Them. πνέω, f. πνέω, spiro. §. 872.
- Ἐπίρροθι, ex ἐπὶ & ῥέθ, s, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροθ, s, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ἐπιρρυμένη, ærumnosa, ἡ. Thema, ῥυμένη, vasis, f. ξω. s. 264.
- Ἐπιρρυμένη, iteratam sationem. Them. ῥυμένη, f. ῥυμένη, scro. s. 446.
- Ἐπισιμῶναι, scienter, adverb. ab ἐπισιμῶναι, scio, ex ἐπὶ & ἴσμι, scio, s. 107.
- Ἐπιτελέειν, Adverb. ornate, succincte. Th. τίλω, mitto. item, orno, f. πλῶ, p. ἴσμι, a. 1. ἴσμι, p. m. ἴσμι. s. 287.
- Ἐπιστρέφει, convertitur, præf. ind. à στρέφω, vertere, f. ψω, p. ἴσμι, a. 2. ἴσμι. s. 753.
- Ἐπίτρεξαι, præf. aët. imperat. cohibere, inhibere, ab ἴχω, pro ἴχω, inhibeo. s. 446. hinc ἐπίτρεξαι, in dual. 350.
- Ἐπιτίσσει, exoritur, præf. ind. hinc ἐπιτιλλομεῖν, Æolicè, pro ἐπιτιλλομεῖν, part. præf. genit. pl. g. f. Them. τίλω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ἐπίφρανα, acc. sing. ab ἐπίφρανα. s, ὅ, ἡ, prudens. Thema, φράν. s. 122. ἐπιφρασύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφρασύνης, ab ἐπιφρασύνη, prudentia. §. 661.
- Ἐπιχθόνια, in terris versantes. idem quod ἐπὶ γαίῃ, οἱ ἐπὶ τῇ γαίῃ ὄντες. ἐπιχθόνιοι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, s, ὅ, terra. s. 123.
- Ἐπιψάω, præf. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. s. 217.
- Ἐπίπτετο, per syncopen, pro ἐπίπτετο, facta est, à πείλομαι, sum. item, ἐπίπτετο, imperf. pro ἐπίπτετο. §. 425.
- Ἐμπόλως, Adverb. propè, ab ἐμπόλως, appropriatus. Th. πείλω, propè. s. 372.
- Ἐπιπύσσει, a. 1. ind. ἴχω, πύσσει, vestigium facere. à πύσσει, facio. s. 680.
- Ἐπιρρύσσει, 3. sing. a. 1. aët. subj. Poe. è, pro ἐπιρρύσσει juraverit, ab ἐπιρρύσσει. f. ἐπιρρύσσει. Them. ῥυμένη, juro, f. ῥυμένη, p. ῥυμένη. §. 793.

Ἐπιρρύσσει,

Ἐπύονται, 3. pl. præf. ἔπυντο, sequebantur, pro ἔπυντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔπυ, sequor. α. 277.

Ἐπυλάειν, inspicio. Th. ὀπύμαι, video, p. m. ὀπύω, a. i. pass. ὀπύω. α. 758.

Ἐπύουσι, a. i. ind. irrui, ex ἔπι, & ἐρύω, f. ου, impetu fervor. Th. ἔρυ, f. ῥῶ, vel ῥω, concito. α. 442.

Ἐπύω, εὔ, τι, verbum. Them. ἔπυ, dico. α. 451.

Ἐπυῖτο, volabat, 3. singul. imperf. med. à πτυῖομαι, volare, à πτύ, ἤς, ἡ, valatus. Them. πτύομαι, vel πτυῖομαι, volo. α. 222.

Ἐπυῖων, instigare, præf. inf. aet. Them. ὀπυῖω, f. ὀπύω, incito, p. γῆ. α. 597.

Ἐπύω, a. i. ind. pro ἔπυντο, à πύω, incendo. θ. 856.

Ἐπύω, septem. α. 272.

Ἐπυπῆδον, septem pedalem, acc. ab ἔπυπῆδης, ex ἔπυ, & πύ, πύδης, pes. α. 424.

Ἐπύπτορον, acc. sing. nomen flavii, q. d. habens septem vias. θ. 341.

Ἐπύπυλον, septem portas habens, à πύλη, ης, ἡ, porta, & ἔπυ, septem. α. 162.

Ἐπύπυτον, evolat, 3. sing. præf. pass. à πύω, Poëticè πύω, terrefacio, attonitum reddo. πύωμαι, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπύρην, α, τι, nomen è re impositum, ex ἔπι, & ὀρύω, α. τῆς, τι, nomen. θ. 144.

Ἐπύρετ, concitavit, 3. sing. a. i. aet. ab ἔπυρω, concito. Them. ὀρυ, ῥῶ, & ῥω, concito. α. 69.

Ἐρῆς, pro ἔρῆς, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔρῆς, εἰς, ἡ, terra. α. 174.

Ἐρῆς, humi. in prosa ἔρῆς, adverb. α. 421.

Ἐρῆσται, a. i. m. amavit, pro ἔρῆσται Poëticè; ab ἔρῆω, amo, f. ἔρῆω. hinc ἔρῆς, amabilis, jucundus, & ἔρῆσται, amabilis. θ. 915.

Ἐρῆται, ὀ, ἡ, ἡ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἔρῆω, amo. ἔρῆται, amabilis. θ. 78, 247.

Ἐρῆζονται, operantur, ἔρῆζονται, imperf. pro ἔρῆζονται, abj. augmento, ἔρῆζω, pro ἔρῆζω. Doricè, præf. imperat. ἔρῆζοιτο, a. i. med. opt. p. pass. ἔρῆσται. Them. ἔρῆς, opus. α. 151. 299.

Ἐρῆμα, operi, dat. sing. pro ἔρῆμα, per metathesin à ῆμα, f. ῆμα, & per metathesin ἔρῆμα, facio. θ. 823.

Ἐρῆς, opus, ἔρῆς, gen. Ionic. pro ἔρῆς, ἔρῆ, pro ἔρῆ. α. 20. 21.

Ἐρῆς, facere, præf. inf. ab ἔρῆ, idem quod ῆμα. α. 35.

Ἐρῆς, εὔ, τι, Erebus, est nomen gehennæ, caligo, ἔρῆς, εὔ, τι, ex orco, pro ἔρῆς, εὔ, τι, est paragoge Poëtica, ἔρῆς, caliginosa, ab ἔρῆς, εὔ, τι, caligo. θ. 12. α. 17.

Ἐρῆσται, diruta, præf. part. pass. ab ἔρῆσται, diruo, f. ψα, θ. 705.

Ἐρῆσται, genit. sing. quasi ἔρῆσται, ab ἔρῆσται, obscura Them. ἔρῆς, εὔ, τι, orcus.

Ἐρῆσται, per syncopen, pro ἔρῆσται, vel potius pro ἔρῆσται, à Themate ἔρῆς, investi-

- go. Vide Them. *ἐρύχω*, f. *ξω*, ructo, a. 2. *ἔρυγον*. Alii *ἐρύμαρον*. Doricè, pro *ἐρυμάρον*, ab *ἐρύω*, seu *ἐρίω*, dico. s. 476.
- Ἐρίω*, dico. Them. *ἐρίω*, dico. s. 202.
- Ἐριόρυχω*, valdè mugientis, Ionicè pro *ἐριόρυχσ*, ab *ἐριόρυχης*, σ, ὁ, valdè mugiens, ex *ἔρα* quod in compositione valet valdè, & *βρύχω*, f. *ξω*, strideo, frendo. θ. 832.
- Ἐριγδύπιο*, gen. Ion. ab *ἐρίγδυπυς*, σ, ὁ, ἦ, Poëticè pro *ἐρίγδυπυς*, valdè sonans. Th. *δύπυς*, σ, ὁ, sonitus. θ. 41.
- Ἐρίζε*, certabat, imperf. pro *ἔριζε*, ab *ἐρίζω*, certo. Th. *ἔρις*, lis. α. 5.
- Ἐριθάλις*, *ἔϑ*, ὁ κ, ἦ, Ionicè pro *ἐριθάλις*, valdè virescens, ex *ἔρα*, intensiva particula & *θάλλω*, vireo. θ. 30.
- Ἐρίϑ*, ἦ, ancilla, famula, ab *ἐρίγ*, *ἔϑ*, τὸ, lana. hinc *ἐρίθης*, σ, ἦ, ancilla, qua lanificium exercet. s. 602.
- Ἐρίλινπος*, valdè sonantem ex *ἔρα* valdè (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex *λίλινπος*, σ, ὁ, sonus pulsu factus, per prosthesin *ἔριλινπος*, à τύπος, σ, ὁ. Them. *τύπιν*, pulso, verbero. θ. 456, 930.
- Ἐριπυδῆς*, *ἔϑ*, valdè gloriosus. Them. *κῶδης*, *ἔϑ*, τὸ, gloria. θ. 988.
- Ἐριμυχῆς*, valdè mugientem, à *μυχαῖω*, mugio. boum proprium, s. 790.
- Ἐρινύς*, *ἔϑ*, ἦ. Furia, peccatorum ultrix, in acc. pl. *ἐρινύας*. s. 802.
- Ἐρίπ'*, cecidit, a. 2. Ionic. Th. *Τομ. II.*
- Ἐρίπυ*, evertio, f. *ψω*, item, *κα*, do. α. 423.
- Ἐρίπυδης*, ἦ, lis. acc. *τὴν ἔριπυδην*, & *ἔριπυ*. s. 11. 28.
- Ἐριπυπυς*, antecedentes, a. 1. part. ab *ἐρίζω*, f. *ἴω*, contendo, certo. Them. *ἔρις*, *ῥῶς*, ἦ, lis. s. 439.
- Ἐριπυπυς*, *ἔϑ*, ὁ κ, ἦ, valdè potens, ab *ἔρα*, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & *ῥῶς*, *ἔϑ*, τὸ, robur, vis, Th. *ῥῶς*, valeo, possum. s. 416.
- Ἐριπυπυς*, gen. Ionic. valdè sonantis. Th. *στυπυπυς*, f. *ἴω*, magnos strepitus edo.
- Ἐρίπων*, gen. pl. ab *ἐρίπω*, σ, ὁ, hœdus, q. *ἔρα* *φαιρόμε*, quod vere nasci solet. s. 543.
- Ἐριπῆ*, dat. sing. ab *ἐριπῆς*, *ἔ*, ὁ, Mercurius, ab *ἐρίω*, dico, *πῆ*, *ἔρα* *ῥῶς*, acc. Ion. pro *ἐριπῆς*, ab *ἐριπῆς*, dicitur etiam *ἐριπῆς*, Poëticè, pro *ἐριπῆς*. θ. 444. s. 68.
- Ἐρίπυ*, f. 1. ab *ἐρίπυ*. Th. *ῥῶς*, f. *ῥῶς*, & per metathesin, *ἔριπυ*, hinc *ἔριπυς*, a. 1. part. s. 325.
- Ἐρίπυ*, f. g. in masc. *ἐρίπυς*, *ῥῶς*, amabilis, *ῥῶς*, *ῥῶς*, ὁ, in malam partem accipitur. *ῥῶς* verò in bonam. Them. *ῥῶς*, amo. θ. 245. 120.
- Ἐρίπυ*, σ, ὁ, Amor. Them. *ῥῶς*, amo. θ. 120.
- Ἐρίπυ*, perrupit, a. 1. act. à *ῥῶς*, σ, vel *ῥῶς*, frango, f. *ξω*, a. 2. *ῥῶς*, p. m. *ῥῶς*. α. 140.
- Ἐρίπυ*, formidanti, præf. part. act. ab *ἐρίπυ*, formido, quod est ab *ἐρίπυ*; præf. med. ver-

bi p̄yā. Th. ῥῆγας, τὸ, ri-
gor, frigus. α. 228.

Εἶρηψα, a. 1. indicat. verb. εἶρην, abjicio, f. ψα, p. εἶρηψα, a. 1. εἶρηψα, a. 1. part. εἶρην, a. 2. εἶρηπον, p. m. εἶρηπον. θ. 181.

E' ῥῥῶντο, ruebant, 3. pl. plusq.
Poëticè, pro ἱρῥῶντο, à ῥῥῶν-
ται, roboro, f. ῥῥῶσαι, à ῥῥῶναι,
hujus passivum ῥῥῶμαι, robo-
ror. item fluo, ruo, in im-
perf. ἱρῥῶντο, festinabant, rue-
bant. α. 230.

E'pulein, dat. sing. nomen proprium loci, ab *ipuleia*, *as*, *ἰ.* §. 290.

E'púci, abducatur, prae. act. opt.
ab **ipúci**, inhabeo, F. **ipúci**. s.
28.

ἑύμαι, 2. 1. act. infinit. ponitur pro imperativo, **ἑυτε**, pro **ἑύτω**, & **ἑυτ'**, pro **ἑυτε**, ab **ἑύμαι**, quod idem est cum **ρύμαι**, libero. hinc **ἑυμεν**, τὸ, τὸ, **munimentum**, ab **ἑύμαι**, custodio. s. 536. 624.

Ἐρυσταρμεναι, currum trahentes,
pro ἰρυσταρμεναις, per meta-
plasmum, ut ait Eustathius,
in Ἰλίου π. ex ἰρύν, ἰρύσαι, tra-
ho, & ἄρμα, τὸ, τὸ, κυττας.
n. 369.

E³ρουσίδη Ⓞ. extractus, Poëticè,
pro **ἱρουσίδη** Ⓞ, a. 1. part. med.
ab **ἱρύν**, f. **ύον**, traho. α. 457.

ἔρχομαι, præs. ind. ἔρχομαι, venio,
f. ἐλθούσθαι, a. 2. ἦλθον, p. m.
ἦλυθα. s. 419.

Ε', Poëtice, pro eis, in, is φάσι,
in lucem. 9. 626.

E'au, 3. pers. pl. imperf. per sy-
stolen Poëticam, ab *eipi*, sum.
a. 161;

Etiam, præf. inf. ab *idēus*, *comedo*,
& hinc *idēus*, *idem.* s. 278.

Εὖλαος, ἡ, ἑν, bonus, a, um. dat.
pl. Ion. εὖλαϊων. s. 214. 120.

Εἶδον, inspexerit, poëticè pro
εἶδον. 2. singul. a. 2. act. subj.
 ab **εἶδον**, *intueor*. Them. **εἶδον**,
 video, f. **εἶδοναι**. aor. 2. **εἶδον**,
 & **εἶδον**. s. 610. 2. 82.

Εἰσάγειν, condidit, pro εἰσα-
τίθει. a. 2. m. 3. perf. sing. ver-
bi εἰσαγάγειν, Them. τίθει,
pono. a. 2. m. εἰσάγω, σ, π.
§. 890.

Ε'οις, poetice pro **ἡ**, **erat**, ab **εἰ-**
μι, sum. s. 151.

Εἰς ἑαυτὸν, disperfit, pro ἑαυτῷ
 αὐτῷ, 2. 1. ind. à Them. εὐδύνω,
 vel εὐδύνωμαι, *diffipo*, f. *ευ*.
 s. 95.

Ε'σπευρίσας, importare, a. i. inf.
 αἶτ. à κερμίζω, porto. Them.
 κερμέν, curo. s. 606.

Ε' σμερρῆται, *friduit*. α. ι. ἀτ. ἀ
σμερρῆται, *fragorem edo.* &
· ἰσμερρῆται, *imperf.* ἀ σμερρῆ
ται. Them. σμερρῆται. 2. 679.
693.

Euryides, Hesperides, ab *εὐρύς*, & *ὄς*, *vesper*, *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, h. e. *quo tempore stellas in caelo videmus*, tamquam poma. §. 215.

Εἰπὼν, Poëticè pro εἰπὼν, seque-
batur, imperf. pass. ab εἰπόμεν,
sequor. Poëticè pro εἰπόμεν,
εἰπῶντι, pro εἰπῶν, præs.
imperat. verb. εἰπῶ, dico. θ. 201.
114.

Εἰσαγωγή, a. i. m. part. f. g. ἑῖς
 ἑσαγωγή, aëre involuta, pro
 ἑσαγωγή, τὸ σῆμα, Poëticè du-
 plicatur. ab ἑσσυμαι, F. ἔσω, in-
 duo. Th. ἔω, induo. a. 223.

Е^устѣ, еѣт, & іагѣтѣ, про іа-
тѣ,

- ται, f. ἱ. ex εἰμι, sum. s. 184.
503.
- Ε'σόμεθα, & ἰσόμεθοισι, fut. 1. part. verbi εἰμι, sum. s. 56.
- Ε'συνδροῦς, certatim, cum impetu, adverb. pro σισυδροῦς, per metathesin. Th. στίω, στύω, poëticè σύω, concutio. α. 240.
- Ε'συντ', perf. pass. pro ἰσυνται, irritat, pro σῖσυνται, per metathesin. à στύω, F. σίσυνω, p. σίσδυκα, præt. pass. σῖσδύμαι, ubi abjecto s & facta metathesi est ἰσυνμαι. Th. στίω, f. σίσινω, concutio. α. 458.
- Ε'ται, erit. per syncopen pro ἴσται, f. ἱ. verbi εἰμι, sum. s. 34.
- Ε'ταλάτ', succinctas habebant, pro ἱταλάται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἱταλάρμοι εἰσι. Th. σῖλω, orno. σῖλλομαι, vestibus ornor, f. 2. ταλῶ, p. ἱταλκα, a. 1. ἱεῖλα. præt. pass. ἱταλμαι, p. m. ἱεῖλα. α. 288.
- Ε'ταῖοι, pro ἱταῖοι, stantes, part. act. dualis num. ab ἴσημι, sto. F. σῖσω. præt. ἱτακα. in part. præt. ἱτακῶς, & per syncopen, ἱκ, ἱτακῶς, ἐτ. pro quo ἴσηκῶς, 9. 519. item ἱταῖς, ὤτος. α. 61.
- Ε'ταῖον, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἴσημι, sto. α. 196.
- Ε'ταῖσι, stant, 3. pl. præf. act. ab ἴσημι, quod Poëtis idem est cum ἴσημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφαίνω, cinctum est, præt. perf. pass. ἱσφαίνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἱσφαίνοντο, à σφαίνω. Th. σίφω, coronō. 9. 382. α. 204.
- Ε'ση, stetit, a. 2. ab ἴσημι, f. σῖσω, p. ἱσηκα. α. 361. 9. 745.
- Ε'σῖεαται, firmatae sunt, 3. sing. præt. hinc ἱσῖεατο, in pl. perf.
- à πείζω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'σῖη, dat. Ionicè, pro ἱσῖα, ab ἱσῖα, ας, ῆ, focus. item Vestis quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἱσῖη. s. 734.
- Ε'σι, ἱσῖ, ἱσῖν, est, licet. ab εἰμι, sum. s. 36.
- Ε'σφαιρίζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαιρίζω. Thema σφάιρυ, σ, ὅ, sonus. 9. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἱχαπα, extremi-
tas rei alicujus. Th. ἱχατ, σ, ὅ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἱχῶ, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'σω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἰμι, sum. s. 370.
- Ε'παῖρ, amicus, acc. ἱπαῖρον, & ἱπαρον, poëticè. s. 183. 716.
- Ε'πενύθη, extensum est. a. 1. pass. à πένω. f. σω. p. κα. Th. πένω, tendo. 9. 177.
- Ε'πα, acc. ἱτας, pro ἱπ, genit. singul. ab ἱτ, annus. s. 130. 173.
- Ε'πκ', pro ἱπκε, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τίξομαι, a. 1. pass. ἱτίχθην. p. m. τίπη. 9. 60. 211.
- Ε'πλίοθη, 3. person. a. 1. pass. à πλίω, ad finem perduco. f. ἡσιν. Th. τέλ, ἐ, finis. 9. 59.
- Ε'πρῶτος, iniquè, adverb. ab ἱπρῶτος, qui alio zelo ducitur, ab ἱπρ, alius, diversus, & ῶτος, σ, ὅ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'πρ, ἱπρ, alter, alius. ἱπρῖ, pro ἱπρῖ, nominat. f. g. φ, per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πρῶτι, 9ιν, ex altera parte, adverb. ab ἱπρ. α. 184.

Εἰπὺς, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro ἰπὺς αὐτοῦ à πύχῳ. F. ξῶ. fabricor. α. 208.

Εἰπύς, liqueſcebat, imperf. verb. bi πίκω, & Dor. πίκω, f. ξῶ. liquefacio. p. med. πίτης. 9. 862.

Εἰπύς, vera, pro ἔπος, per poëticam epenthesin ſyllabæ πη. Th. ἔπος, verus. s. 10.

Εἰπύον, genuerunt, imperf. verb. πίκω, pario, f. πίζω. α. 2. ἔπουν. α. 2. subj. πίκω. α. 1. paſſ. ἐπύχθην. p. m. πίτης. θ. 45.

Εἴπ, ad. u. s. 157.

Εἰπιάσθην, concutiebatur, imperf. à πιάσθην, quatior, f. ξῶ. θ. 680.

Εἴποι, coluit. α. 1. ind. à πῶ, honoro. α. 10.

Εἰπείναι, extendebatur, imperf. à πείναι, quod à πῖναι, tendo, f. νῶ, p. πίπειν. α. 229.

Εἴτλη, ſuſtinuiſſet, 3. ſing. 2. 2 à τλήμι, tolero, f. τλήσω, p. τίτληται, α. 2. ἔτλιν. Th. παλαίω, αἶσω, ſuffero, hinc per ſyncopen ελάω & τλήμι. α. 73.

Εἴτραπ', evertit, α. 2. αἶτ. à τρέπω, verto, α. 2. ἔτραπον, f. ψω, p. φά, p. m. τίτραπα. θ. 58.

Εἴτραπον, imperf. νῦναι calcabant, à novo verbo τραπῖν, formatum à fut. 2. τραπῶ, ver. τρέπω, verto. α. 301.

Εἴτρεφει, nutrit, imperf. αἶτ. ἐτρέπει, pro ἐτρέπειν, imperf. paſſ. à τρέφω, F. θρέψω, αἰο, p. τίτρεφα, α. 2. ἔτρεφον, p. m. τίτρεφα. θ. 107.

Εἴτρυνον, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐτρύζον, à τρυζάν. Them. τρύγη, ας, ἡ, triticum, vindemia. α. 292.

Εἴτρυον, veris, dat. pl. Ion. ab ἔτρυον, s. ὁ καὶ ἡ, verus. Vide paullo antè ἰπὺς. 9. 27.

Εἴτρυον, tuit, α. 1. pro ἐπύχθη Poet. à Th. πύχῳ, f. ξῶ, ſum, ſio. p. paſſ. τίτρυμαι. α. 366.

Εἴτρυον, inania, acc. pl. ab ἐπύσιν, hoc ab ἐπὶς. Adverb. φρούρα. Th. εἰμί. s. 440.

Εἴτρυον, qui incassum laborat, ab ἐπύσιν, inane, & ἔργον, opus. s. 411.

Εὔ, bellè, adverb. ab εὖς, bonus. s. 107.

Εὐαγρία, nomen mul. 9. 257.

Εὐαῖ, dat. ſing. ab εὐαῖς, ἰσ, ὁ, ἡ, qui benè à ventis perflatur. Them. αῖω, vel αῖωαι, ſπῖρο, s. 599.

Εὐαγρία, nomen mul. 9. 259.

Εὐβουα, Est nomen loci, ex εὖ, benè, & βῶω, paſco. s. 651.

Εὐδαιμόν, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, σι, ὁ καὶ ἡ, Deus. s. 825.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὐδμήσιν, benè edificatus. Thema δῖμω, f. δῖμῶ, præt. δίδμηται. α. 242.

Εὐδμήτη, nomen mul. 9. 244.

Εὐφ, torret. præſ. ind. idem quod φλογίζει, ab εὖω, vel εὐώ, κρο, f. σῶ. s. 705.

Εὐειδής, εἶος, ὁ, ἡ, ſpecioſus. ex εὖ, & εἶδος, εἶος, τὸ, forma. Them. εἶδω, video. 9. 250.

Εὐεργής, fabrefactum, n. g. ab εὐεργής, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. s. 629.

Εὐεργισαίων, Æolicè pro εὐεργισαῖον, ab εὐεργισία, ας, ἡ, beneficentia. Them. ἔργον, opus. 9. 503.

Εὐεργής, εἶος, ὁ καὶ ἡ, benè ſeptus, ab ἐργῶ, ſeptum. Th. εἶργω, includo. s. 732.

Εὐλυνον,

Εὐλῶν, nomen fluvii.

Εὐθεπίσας, αὐτός, ὁ, a. i. part. qui ritè disposuit, ab εὐθεπίζω, concinnè dispono. Thema, πῆμι, pono. f. ῥήσω. §. 541.

Εὐθημεσύνη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμεν, σύν, concinnus. Th. πῆμι, pono. §. 671.

Εὐκλήστρεφ, placatrix, à κηλέω, f. ῥήσω, mulceo. §. 464.

Εὐκλῆος, tranquillus. ex εὐ & ἥκλῳ, mitis, pacificus. §. 671.

Εὐκρομίσσα, benè recondere, a. i. med. infin. Them. κρομίσω, unde κρομίζω. §. 600.

Εὐκρόμως, adverb. concinnè, rectè. Th. κρόμω, &, ὁ, ordo. §. 628.

Εὐκροτός, genit. ab εὐκροτός, ἴσ, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κροτύνωμι, f. ἄσω, misceo, vel εὐκροτός, per syncopen pro εὐκροτός. §. 594.

Εὐκρότη, nomen mul. §. 245.

Εὐκρινίς, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρινός, purus, liquidus. Them. κρινώ, discerno. §. 670.

Εὐκρίμων, benè extractum, perf. part. pro εὐκρίσμων, à κρίζω, f. ῥήσω, condo. §. 81.

Εὐκριών, nomen mul. bonus portus. §. 146.

Εὐμμελίνης, &, ὁ, Ionicè pro εὐμμελίας, &, ὁ, fraxini peritus. Them. μελίς, αἰ, ἡ, fraxinus. §. 368.

Εὐνάζη, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sorpio, f. ἄσω. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. §. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. benè litigans. §. 247.

Εὐνηθεῖσαι, concumbens, a. i. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ῥήσω, sorpio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνίω. α. 6. §. 329.

Εὐνομίλω, nomen mul. legitima. §. 902.

Εὐξῆ, oraveris, 2. sing. a. i. med. subj. εὐξομαι, ἡ, ηται, ab εὐχομαι, precor, f. εὐχομαι, p. εὐχόμεαι. §. 738.

Εὐξοον, benè rasam, politam, dolatam, idem quod εὐξείσ. Th. ξείω, polio, f. ῥήσω. α. 352.

Εὐόρκῳ, qui iusjurandum religiosè colit. Th. ὀρκῳ, &, ὁ, iuramentum. §. 170.

Εὐόρμῳ, iustus. ab ὀρμός, &, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐπῶλον, Th. πῶλῳ, &, ὁ, replum, vestis muliebris. §. 273.

Εὐπλεκίαν, gen. pl. ab εὐπλεκής, ἴσ, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, necro. α. 306.

Εὐποίηται, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὐ, & ποίω, facio. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μετὰ γάλης φασαίας. §. 261.

Εὐπύργος, benè turrita. à πύργος, &, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὕρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὐρέσκω, invenio, f. εὐρήσω, p. εὐρήκη, 2. 2, εὐρον. inde in subj. εὕρω, ἡς, ἡ. α. 53.

Εὐρρείτης, &, ex εὐ & ῥείω, fluo, f. ῥεύσω, p. ῥέω. §. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. §. 276.

Εὐρυδής, Ionicè pro εὐρυδίας, &, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυδία, nomen proprium mul. εὐρυδίω, ex εὐρύς, ἴσ, ὁ, ὁ, latus, & βία, αἰ, ἡ, vis. §. 932.

375.

Q 3

Εὐρυμεί-

Εὐρυμέτωπος, ε, τ; latam frontem habens. à μέτωπον, ε, τ, frons.

Th. ὀφθαλμοί, video. α. 82.

Εὐρυμέτης, nomen mul. 9. 368.

Εὐρυοδίας, genit. Ionic. *spatiosa*. ex εὐρύς, εἶα, latus, & ὁδὸς via. **Εὐρυόδιος**, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam **Εὐρυοδία**, Ionicè verò **Εὐρυοδίη**. α. 197.

Εὐρύοπα, late sonans, vocat. cas. ab **Εὐρύοπος**, ε, ὁ. Them. ὀψ, ὀπός, ἡ, vox, & εὐρύ, late. Poëticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt **Εὐρύοπα**. α. 229.

Εὐρύοπα, accus. casus ab εὐρύονψ, οπ, latum habens oculum, ab ὀψ. Th. ὀφθαλμοί, video. 9. 884.

Εὐρύς, latus, εὐρείη, Ionicè pro εὐρείας, εὐρύ. 9. 45. 480.

Εὐρυοθήα, acc. pro εὐρυοθία, Poëticè; ab εὐρυοθίος, εἶ, ὁ, nomen viri, cujus robur longè lateque patet. α. 91.

Εὐρύστης, qui habet latum pectus. à στήθον, ε, τ, pectus, &c. εὐρύς, εἶα, ὁ, latus, α, um. 9. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. εὐρυτίωνας, acc. 9. 293.

Εὐρώστης, amplam, ab εὐρώτης, squalidus. ab εὐρώς, ὤτ, ὁ, caries, mucor. α. 153.

Εὖς, εἶ, ὁ, bonus. α. 50.

Εὐσιφάνης, benè coronatus, ex εὖ & σίφω, coronō, f. ψω. α. 300.

Εὐσφυρής, ὁ καὶ ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, ας, ἡ, malleus, hinc σφυρὸν, ὤ, τ, malleolus. item pes, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐσώτης, genit. ab εὐσώτης, ε,

ὁ, ἡ, benè servans. Th. σαζα. α. 273.

Εὐτ' pro εὐπ sequente αὐ. εὐτ' αὐ, postquam, adverb. temporis. α. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Μουσῶν, ab εὖ benè, & τέρω, delecto. 9. 77.

Εὐτρητής, benè perforatus, Poët. **εὐτρητής**, accipitur & pro εὐρύ-
τρητής, lato ore hians. Them. **πυρῶν**, perforo, terebro, f. **τρήσω**. 9. 863.

Εὐτρεχάλης, dat. ab εὐτρεχάλης, benè currens, æquabilis, planus, à τρεχάλης, citus, velox. Th. **τρέχω**, curro, f. **τρέξω**, p. **διδράμηναι**, α. 2. **ἰδράμηναι**, p. m. **διδράμηναι**. α. 599.

Εὐτρεχός, agilis, ab εὖ & **τρέχω**, curro. α. 463.

Εὐτοκὴς, benè fabricatam. Them. **πύχω**, fabricor. α. 136.

Εὐφρων, ον, hilaris. Th. **φελών**, mens. α. 775.

Εὐφρογίαι, noctes, α nomin. ἡ εὐ-
φρογίαι, nox. παρὰ τὸ εὐφρογίαι, oblectari. Them. **φελών**, mens. α. 560.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. **φελών**, mens. 9. 909.

Εὐχάς, accus. pl. ab εὐχή, ἡς, ἡ, precatio. hinc & **εὐχός**, εἶ, τ, τὸ, honor. Th. **εὐχομαι**, f. **εὐξομαι**, p. **εὐγμαι**. 9. 419.

Εὐχομαι, precor, **εὐχεσθαι**, præf. inf. hinc **εὐχολίαν**, Ionicè pro **εὐχολίαν**, ab εὐχολή, idem quod εὐχή, precatio. Them. **εὐχομαι**, precor. 9. 447. α. 68.

Εὐδόνμος, ε, clara, quæ benè audiebat. Th. **εὐδόνμος**, αἶ, nomen. 9. 409.

Εὐωχίαν, convivans, lætus, præf. part. ab εὐωχία. Thema, **εὐωχίας**,

- χία, ἡ, *conveniens*. α. 477.
 Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. α. 162.
 Ε'φωθ', pro ἴφωθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἰσάμην, ἴσασσ, ἴσατο. α. 59.
 Ε'φαινον, ostendebant, imperf. à φαίνω, f. φαῖν, p. πίφασκα, α. 2. ἴφαινον, α. 1. ἴφηναι, f. 2. παῖς φαήσασκα. α. 667.
 Ε'φασαν, dixerunt, pro ἴφασαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἴφωθ'. θ. 29.
 Ε'φιστάμενος, infidens, præf. part. ab ἴζομαι, sedeo, f. ἰδῶμαι. α. 583.
 Ε'φίπυσσι, incolunt, 3. pers. sing. ab ἴπω, ἴπομαι, sequor. hinc ἰφίπυσσι, præf. part. θ. 366.
 Ε'φίρην, ες, ε, ferebam, Th. φίρω. f. εἶσω, α. 1. ἴφρην: α. 118.
 Ε'φίστασαν, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, insto, urgeo. f. ἰπιστήσω, p. ἰφίστηκα, α. 2. ἰπίσω. α. 258.
 Ε'φίστημι, genit. ab ἰφίστημι, præceptum. ab ἰφίστημι, immitto. Th. ἴω, mitto. α. 296.
 Ε'φίεργον, adaptavit, α. 1. ind. ab ἰφαιμέζω. Th. ἄρω, ἀρτο. α. 76.
 Ε'φίσταντο, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἴμι. Th. ἴω, mitto. α. 307.
 Ε'φίμωτος, ε, ο, amabilis, ab ἴμωτος, desiderium. Th. ἰμωίω, desidero. α. 15.
 Ε'φίρην, ferebas, imperf. à φέρω, fero. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, fero, & φέρω, gesto. α. 28.
 Ε'φίρην, ferebant, imperf. Doricè pro ἰφίρην. à φέρω, Th. φέρω. α. 293.

- Ε'φορμήσασθαι, aggredi, α. 1. m. inf. ab ὁρμή, impetu feror. hinc ἰφορμήσασθαι, α. 1. inf. Them. ὁρμή, impetus. α. 127.
 Ε'φροσύναν, cogitavit, α. 1. m. ind. à φροζώ, eloquor, cogito, consilio, f. σι. α. 85.
 Ε'χ', contine, pro ἔχ', præf. imperat. ab ἔχω, teneo, habeo. f. ἔω. α. 95.
 Ε'χέμενον, infrendebant, 3. pl. imperf. à χεράσσω, f. ἔω, iculpo. α. 235.
 Ε'χέμενος, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. θ. 533.
 Ε'χέμενος, ἡ, ἡ, stiva. παρὰ τὸ ἔχειν, quia manu tenetur. α. 467.
 Ε'χέμενος, pl. ab ἔχέμενος, οἶον, & cordatus. Th. φέρω, mens, & ἔχω, habeo. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἔχθαίρω. Th. ἔχθω, οἶον, odium. α. 300.
 Ε'χθρὸς, hostis, ab ἔχθω, οἶον, τὸ, odium. θ. 766.
 Ε'χθρὸς, vipera, in masc. ἔχθρ, οἶον, & ἔχθρην, nomen mul. θ. 304, 297.
 Ε'χθρὸς, ad iram commovit. α. 1. ind. act. à χέω. Thema, χέω, bilis. θ. 568.
 Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἔω & ἔχον, p. ἔχον, α. 2. ἔχον, α. 2. subj. χέω. Præf. inf. ἔχον, & Ionic. ἔχον. α. 207. 457.
 Ε'ω, suo. dat. ab εἶς, ἡ, οἱ, suus, α. um. α. 385.
 Ε'ω pro εἶ, οἱ. Ionica prosthetica, ab εἶμι, sum. α. 514.
 Ε'ωσφόρος, luciferum, ab ἔω, α. ἡ, 4. simpl. αὐτοῖς, & φέρω, affero. phosphorus hinc dicitur. Thema est, ἡ, οἱ, εἶς, ἡ, αὐτοῖς, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

Z Abiis, genit. Poëticè pro ζα-
βίη, à ζάβη, valde divi-
nus, admirandus, ζα particu-
la in compositione intendit si-
gnificationem. Th. Θεός, Deus.
§. 6.

Ζαυδύνης, a. i. Ion. vires intendit.
à ζαυδύη, quod est à ζαυδύης,
ή, vehemens, & hoc ex ζα &
αυδύ, ή, πύ, robur. §. 928.

Ζωδωγος, fertilis, pro ζηδωγος,
ubertim proferens ad vitam su-
stentandum, ex ζη, quod est
ζην, & δωγος, munus. s. 118.

Ζωξω, ή, ή, nomen proprium
mul. q. d. conjugans. à ζεύου-
μαι, jungo. §. 352.

Ζως, Jupiter, genit. διός, διή, δια.
vocat. Ζω. Dicitur & Ζωός, Ζη-
νός, Ζωώ, Ζωωα, & Doric. Ζην,
Ζηνός, &c. s. 8. 47.

Ζεφύργιος, Genit. Poët. pro Ζεφύρος,
Ζεφύρος ex Ζω, caleo, & φέρω,
fero. Est ventus humidus & ca-
lidus, qui facit ut plantæ ger-
minent. §. 870.

Ζηλοί, 3. sing. præf. à ζηλέω, επιu-
lor. Th. Ζηλός, livor, invidia.
s. 23.

Ζηωός, genit. à Ζηώ. Vide Ζωός,
Jupiter. s. 86.

Ζηπύης, quæras. præf. subj. Poë-
ticè pro Ζηπύω dicitur Ζηπύω.
s. 400.

Ζοφός, s, ή, caligo, inde Ζοφo-
γίος, gen. Ion. à Ζοφός, s, ή, caliginosus. s. 227. §. 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero,
Ζυγά. Them. Ζυγυνύω, f. Ζυγέω,
jungo, s. 581.

Ζω, vivebat, 3. sing. imperf. à
ζάω Poëticè pro ζάω, ζω. Ζωί-

σεν, imperf. Poët. pro ζάω.
§. 90. 606.

Ζωή, vivat. (differt à ζωή vitæ) 3.
sing. præf. subj. Vide in Ζω.

Ζώνησι, dat. plur. pro ζώναις, Io-
nicè, ζώνη. In fine est parago-
ge Ionica. à ζώνη, ή, zona.
Them. Ζωνύω, f. Ζώνω, cingo.
s. 233.

Ζωός, Ζωή, Ζωόν, vivus, a, um.
ζωήσιν pro ζωνήσιν, Ionicè, dat.
pl. Th. Ζωω. vivo. s. 157.

Ζωός, a. i. Ion. cinxit, pro ζώνω,
à ζώνωμαι, cingo. Ζώνωται, cin-
xerunt se. 3. pl. a. i. med. pro
ζώνωται. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, ή, ή, ή,
hic, hæc, hoc. s. 13.

H' art. postp. ut ής, ής, ής, qui, quæ,
quod. s. 4.

H', cui quatuor, s. 85.

H', sequente μω, profecto tamen,
adverb.

H', erat, 3. imperf. ab ήμει, sum.

H' s' dixit, ή, ή pro ή, ή pro
ήφη, duplex aphæretis. a. 2. ind.
à ήφαι. dico.

H', aut. s. 175.

H' ή, ή, pubes. ab Hebr. Εβ. vi-
ror. quod flos est in arbore re-
virescente, id pubes in homi-
ne. est & ής, Dea pubertatis.
s. 132. §. 17.

H' ής, annos. pubertatis attigisset,
3. sing. a. i. Εφκ opt. ab ής, ής,
ής, & Poëticè, ής. Them.
ής, ής, ής, pubes. s. 132.

H' ής, 3. singul. præf. act. opt.
Atticè, communiter ής, ής,
ής. Atticè, ής, ής, ής,
ab ής, f. ής, pubesco. s.
698.

H' ής, ής,

ἤγαγε, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγειν est ἤγαγε per Atticam reduplicationem) ἤγαγε, pro ἤγαγε, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄγω, p. ἤγα, a. 1. ἤγα, a. 2. ἤγειν, & Attic. ἤγαγεν. 9. 901.

ἤγαθῃ, *divina*, ἤγαθῃ, q. d. ἄγαθῃ θεῷ. Them. 9. 499.

ἤγε, a. 2. aet. indic. *abduxit*. Atticè, ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄγω. 9. 994.

ἤμενον, *præco*, sum *dux*. Th. ἤμενον, f. ἤμενον, *duco*. 9. 387.

ἤμεροντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἄμερον, *congregor*, hinc imperf. ἤμεροντο, a. 475. Th. ἄμερον, *congrego*, f. ἄμερον, p. ἤμερον. a. 184.

ἤντη, 3. sing. præf. med. subj. pro ἤντην, *præveniat*. (pro ἄντην) si precibus te antevertat, præf. pass. ἤντην.

ἤνοιε, *ignoravit*, a. 1. aet. ab ἄνοιω, Poëticè, ἄνοιω, ex α, & νό, νῦς, mens. 9. 551.

ἤνουν, pro ἤνουν, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. a. 274.

ἤδ, 9. 22. tum ἡδ, pro ἡδ. a. 318.

ἡδῖα, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδύων, Superl. ἡδίστος. 9. 49.

ἡδῆ, *adverb. nuper*, tum. a. 172.

ἡδύειναι, *suaviloque*, ab ἡδύ, & εἶπω, *dico*.

ἡ, *aut*, pro ἡ. a. 207.

ἡλι, *sol*, Poëticè, pro ἡλι, Heb. *Hel*, splendor, Græc. ἥλι, German. *hell*. ἡλίος, Poëticè pro ἡλί. a. 155.

ἦν, *erat*, scil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ, Poëticè, ἦα, ἦας, ἦς, ab εἶμι, sum. a. 15.

ἦες, dat. pro αἶες, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. αἶες, αἶετος, αἶας, *aër*. 9. 9.

ἦερος, *obscurus*, ab ἠερός, αἶας, αἶας, obscurus, ab ἠερος, αἶας, pro αἶας, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & αἶας, forma. Them. αἶας, *video*. 9. 252.

ἠερός, *tenebrosus*, ἠερός, ab ἠερος, pro αἶας, αἶετος, αἶας, *aër*. 9. 807.

ἦεα, *mores*, acc. pl. ut & ἦεα, *domicilia*. ἦεα, *habitaculis*. a. 167.

ἦεος, *patruus*, ἦεος, vocat. pro ἦεος, αἶας, πατρός, *patruus*. Them. 9. 103.

ἦεος, αἶας, τῶν, *mores*, ἐπικλόντες, *furaces mores*. a. 67.

ἦελον, *volebant*, imperf. ab ἦελον, *volo*. 9. 136. ἦελον, p. πῦλον. a. 136.

ἦεον, *nomen mul.* 9. 255.

ἦεον, *incedebant*, 3. pl. plures. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἦεον, quia ἦ, initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. 1. inusitat. εἶπον, & Poëticè ἦεον. Th. εἶπον, co. a. 170.

ἦεα, *immissit*, 3. sing. a. 1. aet. ab ἦεα, *mitto*. a. 343.

ἦεα, *percussit*, a. 1. aet. ab ἦεα, f. ἦεα, a. 1. ἦεα, pro ἦεα, *vulneravit*, p. ἦεα, a. 363. 419.

ἦεα, *nomen mul.* 9. 266.

ἦεα, *nomen mul.* a. 86.

ἦεα, *nomen viri.* a. 3.

ἦεα, α, ἦ, & ἦεα, α, ἦεα.

π, electrum, à λήπτω, lectus.
Th. λέγμαι, cubo. α. 14.
Ἡλάσσωτο, 3. pl. imperf. pass. ab
ἄλμαι, erro, vagor. Attica re-
duplicatione, pro ἥλασσωτο. Th.
αἰλάσμαι, ὄμαι, vagor. Alii vo-
lunt esse pl. perf. pass. per At-
ticam reduplicationem ab ἱλαίν-
ω, f. αἶσω, in pl. perf. ἱηλαί-
μαι, ου, τε, & cum augmen-
to temporali in pl. ἡλάσσωτο,
discurrebant. α. 143.
Ἡλθε, venit. a. 2. Vide ἡλυθεν. α.
81.
Ἡλυβάτω, gen. Ion. ab ἡλ(β)αι, τω, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut
foli uni sit pervius, ab ἡλι, sol,
ἡλι, ἄλι, & βαίνω, eo. 422.
Ἡλπυ, peccavit, a. 2. act. ab
αἰλιπύω, vel αἰλείτω, a. 2. ἡλπυ.
α. 80.
Ἡλυθήμεν, venimus, præter. med.
ab ἱερχομαι. Vide ἡλυθεν. 9. 619.
Ἡλυθεν, venit. a. 2. & per syn-
copen, ἡλθεν, ab ἱερχομαι, ve-
nio, f. ἱελάσσομαι, p. m. ἡλυθε,
a. 2: m. ἡλθόμεν.
Ἡμεθις, ωι, nomen regis.
9. 985.
Ἡμεθιόνι, arenosus, genit. ab
ἡμεθίαις, Ionicè pro αἰμαθίαις,
σι. Idem quod ψαμαθώδης,
arenosus. Th. ψάμμω, α, ἡ,
arena. α. 360.
Ἡμερ, dies, gen. ἡμερι, ἡμερη.
hinc ἡμερη, diurnus. Th.
ἡμερ, α, ἡ, dies. ε. 176.
419. 778.
Ἡμερ, imperf. augmentum At-
ticum, sic ἡμερλήσω, pro ἡμερλή-
σω, à μερῶ, futurus sum. f.
μερῆσαι. 9. 478.
Ἡμερ, & sequente plerumque,
ἡμερ, &. α. 339.

Ἡμερ, part. præf. ab ἡμερ, sedes.
ε. 501.
Ἡμερ, Ionicè, pro ἡμερ, dies.
α. 825.
Ἡμερῆσι, ε, qui tota die dor-
mit, epitheton furis, ab ἡμερ,
dies, & κρήν, α, ἡ, lectus.
α. 605.
Ἡμερῆσι, nostrum, ἡμερῆσι, ἡ-
μερῆσι, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ,
ego. α. 367.
Ἡμερ, a. 1. ind. act. ab αἰμαίω,
meto, f. ἡσω, p. ἡμω, hic per
tmesin, pro αἰμαίω. 9. 181.
Ἡμερῆσι, semidei, ab ἡμισυ, ε, dimidius,
& θεός, Deus. α. 160.
Ἡμερῆσι, gen. pl. ἡμερῆσι, dat.
pl. ab ἡμερῆσι, ε, ὅ, ἡ, ἡ-
μισυ, q. d. semisinus, ab ἡμι-
συ, dimidius, & ὄν, α, afinus.
ε. 46.
Ἡμισυ, dimidium, in masc. ἡμι-
συ, inf. ἡμισυ. α. 40.
Ἡμω, quando, adverb. α. 420.
Ἡμων, metebant, 3. pl. imperf.
act. ab αἰμαίω, meto, f. ἡσω. α.
288.
Ἡν, erat, 3. perf. imperf. ab ἡνι,
sum. α. 178.
Ἡν, quam, acc. ab ἡν, ἡ, ὅ, α. 408.
Ἡν, se, pro ἡν, ἡν, verò per
aphæresin, pro ἡν. α. 401.
Ἡν, α, ἡ, habena. α. 323.
Ἡνιόχη, nomen mul. agitatricis. α.
83.
Ἡνιόχη, fortitudinis, genit. ab ἡνι-
όχη, idem quod αἰνιόχη. The-
ma, αἰνιόχη, vir. 9. 516.
Ἡνιόχη, quam, acc. ab ἡνι, ὅνι,
gen. ἡνι, ἡνι, α. 761.
Ἡνιόχη, ε, auriga, q. d. τῆς
ἡνιόχης, qui manu habenas
tenet, equosque quod libet in-
flectit. α. 323.
Ἡνιόχη, jussit, imperf. vel præter.
med,

med. ab αἰώω, jubeo, ὠώξ, pro ὠώξ, jussit, a. 1. act. f. αἰώω, s. 68. α. 479.

Ἡώς, genit. ab ἡώς, aurora. Vide in ἡώς. s. 724.

Ἡπυρ, αἰῶ, τὸ, jecur. 9. 524.

Ἡπειρος, s. ἡ, Epirus, terra continens. 9. 189.

Ἡπειρε, Poëtice, pro ἱπειρε, deinde. ex ἱπῖ, & ἱπυ, postea. s. 292.

Ἡπεροπύους, part. a. 1. act. qui decipit. ab ἱπεροπύω, decipio, q. d. αἰπύω ὅπῃ, infinitis vocibus, impostores sunt verbosi. Th δψ, ὅπῃ, ἡ, vox. s. 55.

Ἡπῶ, s. placidus. 9. 235.

Ἡπυ, profectio. α. 92.

Ἡπυον, imperf. clamabant. Th. αἰπύω, f. ὤσω, sono. α. 316.

Ἡρακλῆς, ἥῶ, ἥϊ, Hercules, propter carminis dimensionem legendum est hic τὸ ἱρακλῆϊ, tamquam ἱρακλῆϊ. hinc ἱρακληϊή, Herculea. Thema, κλειώ, celebro. 9. 318. α. 115.

Ἡρεον, imperf. proscindebant, ab ἱρείω, scindo, f. ζω. α. 287.

Ἡρεῖσθαι, sustinuit se, a. 1. med. ab ἱρεῖσθαι, f. εἶσω, fulcio. α. 362.

Ἡρόν, pro ἡρεων, Doricè, venabantur, à ἡρεῖω, venor. Them. ἡρ. Alii scribunt, ἡρεων, imperf. Doric. esse, pro ἡρεν, ab αἰρέω, capio, f. ὥσω, p. ἡρεω, imperf. ἡρεον, ἡρεν, a. 2. εἶλον. α. 302.

Ἡρῆ, Juno, pro ἡρα, Ionicè. ἡρα vero videtur per metathesin dici, pro αἷρα. 9. 314.

Ἡελγίνα, mane genita, propriè vere nata. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. 9. 381.

Ἡελδωδός, nomen fluvii. 9. 338.

Ἡέλπεν, contendit, a. 1. act. ab

ἱερίζω, rixor, f. ἴω. Th. ἱερεῖ, ἰδῶ, ἡ, contentio. 9. 928.

Ἡέλπι, a. 2. ind. cecidit. Thema, ἱερίπυ, f. ψω, everto. α. 421.

Ἡρπασεν, rapuit, a. 1. ind. ab ἱρπάζω, rapio, F. σω, & Dor. ζω, p. ἱρπασθαι, a. 2. pass. ἱρπάζω, p. m. ἱρπασθαι. 9. 914.

Ἡρυον, hauriebant, imperf. ab ἱρύω, f. ὤσω. α. 301.

Ἡρώς, αἰῶ, ὁ, heros. α. 37.

Ἡς, ἡ, genit. ab ὁς, ἡ, ὁ, suis, α, ἡ, ἡς περὶ μητρὸς, à suis matre. α. 18.

Ἡσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰμί, sum. s. 111.

Ἡσῶ, pro ἡπῶ, per pleonasmum Ἡσῶ, est. 3. dual. imperfecti ab εἰμί, sum. α. 50.

Ἡσθα, fuisti. 2. singul. imperf. ab εἰμί. ἡ, est paragoge Æolica; α. 119.

Ἡσθιον, imperf. edebant, ἡσθιον, comedebat, ab ἱσθίω, edo, f. ἴω, p. ἡσθιω. Th. ἱσθω, edo. s. 147.

Ἡσιόδον, nomen auctoris, ex ἡσις, ἡσις, ἡ, delectatio, & ὁδός, via, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. 9. 22.

Ἡς, pro αἷς, quibus, Ionicè, ab ἡ, quæ. 9. 904.

Ἡσιν, suis, pro αἷς, ab ὁς, ἡ, ὁ, suis. s. 47.

Ἡσιν, sint. 3. sing. præf. subj. pro ἡ, σιν, est paragoge Poëtica, ab εἰμί, sum, sic Homerus ἱθίλησιν, pro ἱθίλη, ἱλιδ. α. 408.

Ἡσάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἱσάζω, f. σωμα, amplector.

Ἡσων, Atticè, ἡσων, minus. ab ἡσων, ὀνῶ, minor. à positivo μικρός, parvus, caret superl.

Ἡσῶ, Poët. pro ἡσῶ sedebat. 3. sing. imperf. ab ἡσῶ, sedeo. α. 214.

Ἡσυχῶ,

Ἡσυχί, *quieti*, ab ἡσυχός, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. ε. 318.

Th. ἦ, aut, *sive*. ε. 20.

Ἡν, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ, ὅς πς, ἦ π. Vide ἰω π-
ια. ε. 406.

Ἡται, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
ε. 166.

Ἡτρε, τὸ, cor. ε. 360.

Ἡνέμεος, *pulcricoma*, genit. ἡνέ-
μου, & poetice ἡνέμεν, poetice
ἡνέμεω, ex αὐ & νέμω, πς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡνός, accus. ab ἡνός, *bonus*. Them.
εὐός, εἰς, ὁ, *bonus*. θ. 817.

Ἡνέτω, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξάνω, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
pert. ἡνέτω, α. 1. pass. ἡνέ-
θη. f. 1. med. αὐξήσωμαι. Th.
αὐξέω, *augeo*.

Ἡφαιρος, ε, ὁ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab αἴψω, *accendo*, & αἴψω,
designo, *fabrorum metallicorum*
Deus. α. 219.

Ἡχί, 3. person. præf. act. verb.
ἡχίω, f. ἡσώ, *sono*. Them. ἡχίς,
ε, *sonus*.

Ἡχίπε, pro ἡχίπε, *vocativus*. Th.
ἡχίς, ε, ὁ, *sonus*. unde ἡχί, *fra-*
gor. ε. 382. α. 438.

Ἡχίος, ἡχίος, ὁ, *sonorus*, ab ἡχίς,
sonus. θ. 767.

Ἡχθρς, α. 1. act. ab ἡχθαίρω, *odio*
prosequor, f. αἰῶ, p. ἡχθαίρω.
Th. ἡχθρ, εἰς, τὸ, *odium*.
θ. 138.

Ἡχθωπ, 3. pl. imperf. ab ἡχθω-
μαι, *succenseo*. f. ἡσώμαι, vel
ἡσώμαι. Them. ἡχθρς, εἰς, τὸ,
pondus. θ. 155.

Ἡχός, ὁ, ἡχός, ὁ, *sonus reciprocus*,
echo, ab ἡχίς, *sonus*. α. 279.

Ἡώς, ὁ, ἡώς, ἡ, *auro-ra*, acc.
ἡώς, ἡώς, ἡ, ἡώς, *circa auro-*
ram, & ἡώς, *auro-ra*,
pro ἡώς π. vel ἡώς π. ε. 550,
θ. 372.

Θ.

Θ, pro π, ε. 554.
Θαλαμῆα δδύρε, *ligna tha-*
lamo vel ædibus struen-
dis apta. Th. θαλαμῶ, ε, ὁ,
thalamus. ε. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλίς,
ας, ἡ,) *Ionice*, à θαλῶ, *vireo*.
θ. 245.

Θαλίαι, *convivia*, θαλίαι, dat.
pl. *Ionice*. Them. θαλῶ, *vireo*.
ε. 115.

Θάλασσα, πς, ἡ, *mare*. ε. 164.

Θάλεια, *nomen Musæ*, ut Poëtæ
fixerunt. θ. 77.

Θαλερός, ε, ὁ, *in flore existens*,
à θαλῶ, f. λαῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλλω, *florent*, præf. ind. à
θαλῶ, f. αλῶ, *vireo*, *floreo*.
ε. 236.

Θαλφθίς, *calefactus*, α. 1. part.
pass. θαλφω. F. ψω. θ. 864.

Θαμά, *frequentor*, *crebriò*, ad-
verb. ε. 362.

Θάνατος, ε, & θανάτω, *Ion. mors*.
Th. θνήσκω, f. θνήσκω, *moriòr*.
ε. 155.

Θανείν, *mori*, α. 2. inf. θάναι. α. 2.
act. opt. à θνήσκω, *moriòr*. f. 2.
θνήσκω, f. 1. pass. θνήσκει. p.
πίθω. α. 2. ἰθύνω. p. m. πίθω.
ε. 175.

Θάπην, *sepelivit*, imperf. *Ionice*,
verbi θάπω, *sepelio*. f. ψω, p.
πίπω, aor. 2. ἰπώ, præf.
med. πίπω. α. 472.

Θάρσος, εἰς, τὸ, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θάρσος, *audacia*,
Hinc

Hinc *ὑποήσας*, a. i. part. verb. *ὑποῖω*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.

ὑπερῶω, f. *ὑπῶ*, fiduciam affero. *ὑπερῶωσαι*, præf. part. Th. *ὑπερῶ*, s. *ὑπῶ*, fiducia. a. 326.

ὑπερῶω, celerius. comparat. pro *πύχων*, ex *πύχης*, celer. a. 95.

ὑμῶς, πῶ, res mira, *ὑμῶς* ἰδῆσαι, mirum visu, Th. *ὑμῶς* ἰδῶ, f. *ὑπῶ*, miror. a. 140.

ὑμῶν, genit. à *ὑμῶς*, *ὑμῶν*, ὅ, nomen viri. s. 265.

ὑμῶν, a. s. ἡ, Dea, *ὑμῶν*, gen. Dor. pl. num. & *ὑμῶν*, Æolicè. a. 338. θ. 41.

ὑμῶν, imperf. pro *ὑμῶν*, discurrebat, à *ὑμῶν*, curro, f. *ὑμῶν*, a. 224.

ὑμῶν, Ionicè pro *ὑμῶν*, deabus. Vide *ὑμῶν*. s. 62.

ὑμῶν, ὃ, ὅ, cum admiratione spectandus, à *ὑμῶν*, cum admiratione spectro. Th. *ὑμῶν*, spectro, contemplor. f. *ὑμῶν*, Ionicè ἡσπῶν.

ὑμῶν, nomen mul. & *ὑμῶν*, divinam, Ionicè pro *ὑμῶν*, à *ὑμῶν*, a. s. ὃν, adject. Th. *ὑμῶν*, Deus. s. 371. s. 32.

ὑμῶν, 3. perf. præf. sub. ponat, h. e. faciat, more Hebræorum, à *ὑμῶν*, pono, pro quo Poëtæ *ὑμῶν*, sicut pro *πνέω*, πνέω. vel est aor. 2. Poët. pro *ὑμῶν*, à *ὑμῶν*, pono, a. 2. ἔθλω. s. 556.

ὑμῶν, a. 2. act. infinit. à *ὑμῶν*, pono, f. *ὑμῶν*, a. 2. ἔθλω. s. 815.

ὑμῶν, divinus, gen. s, vel Ion. *ὑμῶν*. a. 138.

ὑμῶν, volens, præf. part. f. g. à *ὑμῶν*, F. ἡσπῶ. s. 446.

ὑμῶν, dat. pl. à *ὑμῶν*, a.

idem quod *ὑμῶν*, fundamentum. s. 816.

ὑμῶν, ponere, Ionicè pro *ὑμῶν*, a. 2. inf. à *ὑμῶν*, pono. s. 61.

ὑμῶν, s. *ὑμῶν*, vel *ὑμῶν*, ἡ, *ὑμῶν*, acc. *ὑμῶν*. *ὑμῶν*, gen. pl. pro *ὑμῶν*, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. s. simplicium, nisi dicamus *ὑμῶν* esse à *ὑμῶν*, ἡ. *ὑμῶν*, ἡ, ὃν, legibus contentaneus. s. 137. s. 235. Est & *ὑμῶν*, nomen Dex. s. 16.

ὑμῶν, nomen mul. quæ sapit ex legibus. a. 356.

ὑμῶν, ὅ, ὅ, nomen mul. s. 261.

ὑμῶν, forma Deum referens, ex *ὑμῶν*, & *ὑμῶν*, forma. Th. *ὑμῶν*, video. s. 350.

ὑμῶν, divinitus data, à *ὑμῶν*, do. s. 320.

ὑμῶν, Deus, gen. *ὑμῶν*, & *ὑμῶν*, Ion. a. 415. dat. pl. Ion. *ὑμῶν*, *ὑμῶν*. a. 28. *ὑμῶν*, adverb. ex Deo. s. 871.

ὑμῶν, præf. inf. act. à *ὑμῶν*, famulor, servio. f. *ὑμῶν*. Th. *ὑμῶν*, ὅ, ὅ, minister. s. 135.

ὑμῶν, ὅ, ὅ, minister famulus. s. 100.

ὑμῶν, ὅ, ὅ, ætas. s. 503.

ὑμῶν, ὃ, ὃ, calidus. Th. *ὑμῶν*, f. *ὑμῶν*, & Æol. *ὑμῶν*, calefacio. s. 696.

ὑμῶν, a. 2. med. infinit. à *ὑμῶν*, pono. s. 23.

ὑμῶν, divina, per syncopen pro *ὑμῶν*, Deo similia, ex *ὑμῶν*, & *ὑμῶν*, similis sum. a. 24.

ὑμῶν, ἡ, divina. à *ὑμῶν*, ὃ, ὃ, divinus. Th. *ὑμῶν*, ὃ, ὃ, vaticinus. a. 383.

Θῆς,

Θίπς, nomen mul. §. 244.

Θίπο, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέμελω.
a. 2. med. verbi πῆμι, pono.
§. 886.

Θιόντων, gen. pl. part. Alii θιόντων, à θίω, curro. At illi, à θιάω, exhibeo me videndum. α. 146.

Θίβη, ἡ, nomen urbis. Θίβης, &c.
α. 105.

Θεοαγλῆς, ἰο, ὅ, ex urbe Thebarum oriundus, à γάμομαι, nascor. §. 530.

Θήγ, acuit, 3. perf. præf. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θητήν, mirandum. à θιόμαι. Th. θηίομαι, ὤμαι, specto. θηίσονται, insipient, f. i. à θιόμαι. ε. 482. θ. 31.

Θήκω, a. i. ind. θήκω, a. i. med. verbi πῆμι, pono, f. θήσω, a. i. ἔθηκα, a. 2. ἔθλω. α. 465.

Θήλυς, ἰο, ὅ, vel ἡ, foemineus. θήλειαι, foeminae. §. 667. θηλυπράων, gen. Aëolic. à θηλυπρία, comparat. à Them. θήλυς, εια, foemineus. α. 295. α. 4.

Θησαυρός, ὅ, ὅ, thesaurus. ε. 717.

Θήρ, ὅς, ὅ, fera, in pl. θῆρες, dat. θηροί. ε. 277.

Θηράτης, pro θηράταις, Poëtic. à θηράτης, venator. θηράται, in pl. à θηρεύω, venor. Th. θῆρ, fera. α. 388.

Θηρία, acc. à θητεύς, nomen viri. α. 182.

Θῆς, accus. sing. fervus, à θῆς, θητής, ὅ, servus, θῆσας, ἡ, ἡ, ancilla. ε. 602.

Θῆσκει, moriebantur, pro ἔθνησκει, 3. pl. imperf. verbi. θῆσκει, morior. Vide in θανέω. ε. 117.

Θνητός, ὅ, ὅ, mortalis, θνητή, θνητοίσι, à θνήσκω, morior. α. 73. ε. 88.

Θούη, ἡ, ἡ, epulum. hinc θουαῖα, epulor. α. 114.

Θοός, ὅ, ὅ, celer. α. 97.

Θόρε, defiliit, a. 2. aët. à θορέω, vel θόρω, falio. α. 392.

Θόρον, defilierunt, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, falio. α. 370.

Θοῦς, adverb. celeriter. Th. θοός, ὅ, ὅ, celer. α. 418.

Θραστία, f. g. à θρασύς, audax. Th. θάραξ, ἰο, π, fiducia. α. 263.

Θραυκίρδι, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θάραξ, ἰο, fiducia, & κερδία, ας, ἡ, cor. α. 448.

Θρηνημα, educationis præmia. Them. θρίψω, f. θρίψω, alo. ε. 188.

Θρίψη, a. i. pass. Ion. à θρίψω, alo, f. ψω, p. φω, a. 2. ἔτρεφον, p. m. τίτρεφα. hinc & θρίψασαι, a. i. part. θρίψι, pro ἔθριψι, a. i. §. 198. 328.

Θρηκίς, genit. à θρηκί, Thracius, à θρήξ, πρὸς, Thrax, nomen gentile. ε. 553.

Θρήκη, ἡ, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατήρα, & θυγατέρα Poëticè, vocat. α. 3. §. 265.

Θύς, æstuebant, imperf. Ionic. à θύω, maëto, & impetu feror. §. 848.

Θύλλα, ἡ, ἡ, procella. §. 742.

Θύσας, victimis, dat. pl. Ionic. à θύω, ἰο, π, victima, à θύω, immolo. ε. 338.

Θυήεις, εἰο, redolens, ὅ, à Th. θύω, f. ὕω, maëto. θ. 558.

Θυμαλγία, accusat. v. à θυμαλγής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εια, dolor. θ. 629.

Θυμῆα

θυμῆναι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμᾶναι, irascor, F. θυμῶν, a. i. aēt. θυμῆναι, hinc part. a. i. aēt. θυμῆναι, αἶσα, αἶσα. Them. θυμῆς, ira. α. 267.

θυμωδερῆν, præs. inf. à θυμωδερῆν, animum exedo tristitia, ex θυμῆς, animus, & βερῆ, pabulum, esca. s. 799.

θυμωλίον, acc. sing. à θυμωλίον, leonino animo praditus, ex θυμῆς, animus, & λίον, οἶον, leo. s. 1007.

θυμωφθέρειν, acc. à θυμωφθέρειν, animum labefactans, ex θυμῆς, animus, & φθέρειν, corrumpro. Th. φθέρειν, corrumpro. s. 717.

θυμῆς, ὅ, ὅ, animus, ira. s. 381.

θυῶν. θ. 131. furens, part. præs. aēt. g. n. à θυῶν, maeto, cum impetu feror. s. 620.

θύραζε, adverb. foras, θύραζε, foris, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. s. 97. 365.

θύσαντοι, αἶ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

θύων, præs. part. à θυῶν, sacrifico. sumitur & θυῶν, pro θυῶν, impetu quodam feror: item furo. hinc θυῶν, q. d. θυῶν, à sacrificiis enim solebant epulari. s. 109.

θύον, acc. à θυῶν, -ς, sedile, pro θυῶν, -ς, πῶ, à θυῶν, sedeo. Th. θυῶν, ὅ, ὅ, celer. s. 493.

θύρεξ, thoracem, acc. pro θυῶν, Ionicè, à θυῶν, -ς, -ς, Ionicè mutatur α in η, θυῶν, -ς, rectius: unde θυῶν, ξω, rectius armis seu lorica pectus, per syn. speciei armis, θυῶν, -ς, armantur, præs. ind. s. 431.

Θυνῆ, nom. pl. θυῶν, ἱερῶν, admiranda opera, θυῶν, Ionicè, idem est quod θυῶν, & hinc θυῶν, pro θυῶν, Ionic. Th. θυῶν, f. αἶσα, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλω, volitabant, 3. pl. imperf. pro præs. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αἶσα. s. 269.

Ἰάνειρος, αἶ, ἡ, nomen mul. ex ἰά, sola, & αἶρος, quæ sola animo virum imitatur. s. 536.

Ἰάνη, nomen mul. ab ἰάλλω, calesfacio. item, exhalo, latitio perfundo. s. 349.

Ἰαπίθω, gen. Ionic. ab ἰαπίθω, nomen viri, ab ἰάλλω, mitto. item, maledictis laceſso, ἰαπίθω, vocat. casus, filius Japeti, à ἰαπίθω, s. 54.

Ἰασίρ, dat. nomen viri, ab ἰάλλω, f. αἶσα. s. 970.

Ἰάχ, ἰάχον, 3. pl. imperf. aēt. verb. ἰάχω, vociteror, clamo. hinc in part. ἰάχον, οἶον, hinc ἰάχον, clamor. s. 69. α. 441.

Ἰαλκῶς, ὅ, ἡ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδάλω, sudorificus, ab ἰδῶν, ἰδῶν, πῶ, sudor. idem quod ἰδῶν, ὅ, ὅ, s. 415.

Ἰδῶ, a. 2. aēt. imperat. ab ἰδῶν, video. f. αἶσα, a. 2. εἶδον & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, οἶον, & ἰδῶν, pro ἰδῶν. α. 44.

Ἰδῶ, idem quod ἰδῶν, ὅ, αἶσα, α. 19.

IΔ.

Ἰδῆ, æstu, dat. sing. ab ἰδῆς, εἶ, ἰδῆ, sudor. α. 397.

Ἰδῶ, 2. 2. æt. infinit. ἰδῶ, 2. 2. med. infinit. ab ἰδῶ, video. Vide ἰδῆ. α. 166.

Ἰδῆς, genit. ἰδῆς, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἰδῆς, videris, 2. sing. 2. 2. æt. inf. ab ἰδῶ, video. α. 335.

Ἰδῶ, pro ἰδῶ, & hoc per synopen, pro ἰδῶ, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰδῶ, scio. Imperat. ἰδῶ, & ἰδῶ. θ. 27. Hinc ἰδῶ, peritus & ἰδῶ, peritia, dat. pl. Ion. ἰδῶ, peritia. θ. 377.

Ἰδῶ, 3. plur. 2. 2. med. indic. aspexerint, ab ἰδῶ, video. θ. 451.

Ἰδῶ, periti, ab ἰδῶ, quod est ab ἰδῶ, scio. α. 351.

Ἰδῶ, εἶ, ἰ, provida, sic ἰδῶ, dicitur, formica. Th. ἰδῶ, scio. α. 778.

Ἰδῶ, acc. ab ἰδῶ, ἰδῶ, εἶ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδῶ, εἶ, ἰδῶ, sudor. α. 289.

Ἰδῶ, ac, ἰ, nomen mul. quasi εἰδῶ, gnara. θ. 352.

Ἰδῶ, emittentes. part. præf. g. f. pl. num. ab ἰδῶ, mitto, alii scribunt ἰδῶ, idque Æolicè, imperf. ἰδῶ, α. 2. 3. pl. ἰδῶ, f. ἰδῶ, p. ἰδῶ, 2. 1. ἰδῶ, 2. 2. ἰδῶ, α. 2. ἰδῶ, ἰ, præf. pass. εἰδῶ, 2. 1. pass. ἰδῶ. θ. 10. 43.

Ἰδῶ, Ionicè, pro ἰδῶ, Atricè, præf. inf. ab ἰδῶ, ubi Iones α, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰδῶ, mitto. α. 596.

Ἰδῶ, cupientes, part. præf. m.

ab ἰδῶ, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδῶ, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰδῶ, ire, ab ἰδῶ, eo, pro quo etiam dicitur ἰδῶ, ἀπὸ ἰδῶ, perrexit ire. α. 40.

Ἰδῶ, εἶ, ἰ, sacer. item, magnus, impenitus, ἰδῶ, Ionicè, pro ἰδῶ, ἰδῶ, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδῶ, pro ἰδῶ, ἰδῶ, ἰδῶ, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδῶ, (pro ἰδῶ, in f. g.) Doricè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. α. 336.

Ἰδῶ, tranat, ab ἰδῶ, mitto, spiritu differt, ab ἰδῶ, eo, de quo paullo antè. θ. 806.

Ἰδῶ, dat. sing. nomen viri, ab ἰδῶ. θ. 1000.

Ἰδῶ, ab ἰδῶ, εἶ, ἰ, idem quod ἰδῶ, rectus, ἰδῶ, dat. plur. Ionic. α. 36.

Ἰδῶ, præf. imperat. accede, ab ἰδῶ, vel ἰδῶ, eo. α. 493.

Ἰδῶ, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰδῶ, α. 2, εἶ, cujus judicia sunt recta, ab ἰδῶ, ἰδῶ, rectus, 2, um, & ἰδῶ, jus.

Ἰδῶ, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰδῶ, dirigo. Th. ἰδῶ, εἶ, ἰ, rectus. α. 7.

Ἰδῶ, pervenit, ab ἰδῶ. Th. ἰδῶ, f. ἰδῶ, 2. 1. ἰδῶ, venio. θ. 697.

Ἰδῶ, similis, & εἰδῶ, ab εἶ, α, similis sum. α. 304.

Ἰδῶ, 2. 1. ind. ab ἰδῶ, supplico. Th. ἰδῶ, α. 2, εἶ, supplex. α. 13.

Ἰδῶ, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰδῶ, α. 2, εἶ, supplex. α. 327.

Ἰδῶ, aor. 2. med. ἰδῶ, εἶ, ἀθανάτους, pervenit ad immortales. Vide in ἰδῶ. θ. 286.

Ἰδῶ

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, a. 2. m. ἰκόμεν, & in 3. plur. ἰκοντο, in aor. 2. subj. ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ τῆς ἰκτάς. Th. ἰκνέομαι. §. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτο, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκῆαι. §. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἰλαῶ, propitius, Atticè ἰλαως. s. 340.

Ἰλάσσομαι, præf. inf. ab ἰλάσσομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 328.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. aët. à verbo ἰμείζω, loris cado, F. ἰμείσω. Th. ἰμείς, αἶψα, ὅ, lorum. §. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶω, hinc ἰμειροῦς, desiderium, & ἰμειρόντας, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρόεις, εἶσα, εν. Th. ἰμείρω. κ. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνῶ, ὀνῶ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. §. 976.

Ἰξ, 3. sing. a. 1. aët. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. α. 32.

Ἰξαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξῆ, ab ἰκνέομαι, ἔμαι, F. ἰξομαι, Præter. pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκόμεν, & εν. s. 477.

Ἰουδαία, acc. sing. in nom. ἰουδαίης, ἰῶ, niger, ab ἰων, & τὸ, violæ purpureæ, nigricans, & εἶδος, & forma, & hoc ab εἶδω, video. §. 3.

Ἰόλαο, &, nomen peritissimi auri-gæ. Iolæus, q. d. ἰός τῆς λαῖ, jaculum seu telum populi. α. 78.

Tom. II.

Ἰόνται, euntem, a. 2. aët. part. ab εἶμι, eo. part. a. 2. aët. ἰών, ἔσται, ἰόν. θ. 773.

Ἰοχάουρος, ας, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰός, ὤ, ὅ, telum, & χαίρω, gaudeo. §. 14.

Ἰππίδαμος, equorum domitor. ἰππος, & δαμῖω, domo. α. 346.

Ἰπποθή, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam ἰππο in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βύς, ut βύλυμο. §. 251.

Ἰπποῖν, nomen mul. valdè intel-ligens. §. 251.

Ἰπποῦ, equus, dat. pl. Ion. ἰπποισιν. α. 341.

Ἰππότε, vocativi casus. ab ἰππότης, & ὅ, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. α. 216.

Ἰπποκρήνη, equi fons. Nomen fontis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρηξ, ηκῶ, ὅ, Ionicè, pro ἰερεξ, ακῆς, ὅ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδς, ἰριος, & ἰριως, ἡ, iris, in accus. ἰριν. §. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς ἀνέμω, vis ventis. §. 332.

Ἰσ, pro ἰσας, ab ἰσας, par. s. 350.

Ἰσων, ibant, 3. pl. imperf. aët. ab εἶμι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἰόν, pl. perf. m. ἦεν. θ. 68.

Ἰσσι, & ἰσσι, 3. pl. ab ἴσχω, scio. s. 40.

Ἰσιν, parem, æqualem, ab ἴσας, par. s. 327.

Ἰσιν, æquale, scilicet prima in ἴσας est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσας, quum prima corrigitur. s. 752.

Ἰσσοῦσθαι, pro ἰσσοῦσθαι, præf. med. infinit. æquare, ab ἰσῶ, ὤ,

R

æqua.

*aquio. Them. 70, 2, 6. par.
2. 562.*

Ἰσοφάειζι, *aquiparant.* q. d. ἴσων
· Φίπφ. v. 430.

ἰσχυρός. part. præf. pass. ἰσχυρός,
stans, genit. lon. ἰσχυροῦ, ab
ἰσχυροῦ. s. 569.

Ἰσμε' pro ἰσμεσ, 2. sing. praes. pass.
imperat. ab ἰσμι, sto, f. στήσω,
a. 2. ἰσθε. α. 4+9.

Ἰόνιον, Ionicè pro ἰόνιον, ab ἰόν, *as*, ἦ, *Vesta*, focus. 0.454.

ἰστέον, *stiva*, dat. singul. ab *ἰστέος*, *temo*, *stiva*. ab *ἰστέ*, *te-*
la, quod ab *ἰστέμι*, *sto*, & *βῆς*,
bos. 1. 435.

Ἰστέ, *tela*, accus. ab ἰστέ, ὦ, ὁ,
tela, & malum navis. Them.
Ἰσημοί, flo. s. 64.

I ๙๒๒, ab ๙๒๒, ๑๒๒, ๑, ๑, gnarus,
sciens. a. 792.

Ἰσπῶν, acc. ab Ἰσπῶ, nomen fluvii
Germanici, *Danubius*. θ. 329.

Ἰχθὺς, *desinet*, ab ἰχθύς, idem
quod ἴχθυς, habeo. Them. ἴχθυς,
habeo. s. 495.

Ἰχθυ, εις, ει, idem quod ἰχθυ, ha-
 beo. ἰχθυει, 3. pl. praes. subj. aet.
 2. 625.

ἰξὺς, ὅ, ἡ, *robur*. dat. ἰξύϊ, acc. ἰξύν, *fremitum*. Hinc ἰξύν, *robustus sum*. θ. 146.

1us, abierunt, 3. dual. præf. acti-
vi, ab *ei*, 10. ponitur verò
præfens, pro, 2. 2. 1us, qui 3.
dual. format *istis* enallage tem-
poris. s. 199.

Ἰ'τιω, *extremam oram.* ab Ἰ'τις, *uos,*
 ἡ, *extremus ambitus, circum-*
ferentia. α. 314.

Ἰσχύς, genit. *fortis*, ab ἰσχυρός,
 & hoc ab ἰσ-, *fortiter*, quod
 est ex ἰς, ἰσός, ἡ, *vis*, *robur*.
 ἰσχύς. θ. 768.

ἰφί, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰός,

¶, vis, fibra. s. 5416

Γφικλοίδης, nomen viri. α. ι ι ι.

Ἰφικλῆς, nomen viri. ad formam ἡφικλῆς. à nominativo Ἰφικλῆος contractè Ἰφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præf.
part. ab ἰχθυάω, ᾶ, piscor.
Them. ἰχθύς, ἰϙ, ὀ, piscis.
α. 219.

Ἰχθὺς, ὁ, piscis, ἰχθύς pro
 ἰχθύας ficuti δρῦς pro δρύας &c.
 α. 212.

Γ'χ, ④, ④, π', *vestigium*. 1. 680.

Iñ, dat. sing. ab *iñs*, *ũ*, *õ*. *sagitta*. quod est ab *ĩnu* mitto. item *arugo*, quæ in metallo serpit. *venenum* quod transmittitur in venas. At *iñs*, *ĩñ*, *ĩor*, idem quod *oĩs*, *ũ*, *or*, *solus*, *a*, *unus*. a. 409.

Іѡн, ѿ, ѿ, clamor, vociferatio.
9.682.

Γωλιθὸν, acc. ἰωλιθός, ᾧ, ᾗ, καὶ
Thessalia. 0.997.

**Ἰαχμῆς, tumultus, genit. Ion. αἰ
ἰαχῆς, ᾤ, ὅ, persecutio hosti-
lis, idem quod ἰακή. Th. δάω,
f. ξω, persequor. l. 683.**

K.

K pro x̄ ̄, n̄ x̄ dixit ̄. 9.
547.

Κάββαλε, & καύβαλ', prostravit,
a. 2. ind. pro καυτίβαλε à καυτι-
βάλλω dejicio, καυτίβαλετ', a. 2.
m. 3. perf. sing. Th. βάλλω, f.
βαλλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον,
p. m. βέβωκα. α. 130. 462.

Καὶ δυνάμειν προ κατὰ δυνάμειν, pro
virili, à-δυνάμεις, σας, ἡ, poten-
tia. Them. δυνάμει, f. ἴσται, ἡ,
possum. s. 336.

Καθ' ἡ, καθ' ὃ βάλε προ κριτίαι
 δι, deficit vero. n. 384.

Kaibys,

Κάδμος, κ , nomen viri, hinc **καδμείῳ**, **καδμείοισι**, dat. pl. & in f. g. **καδμείη**, & **καδμυῆς**, ἴδιος, **Καδμῆα**. ϵ . 161. θ . 937.

Καταπύρῳ, præf. part. à **κατάπλω**, **invado**. Them. **ἀπύρῳ**, **tango**, f. **ψορῳ**. ϵ . 332.

Καθαρώς, purè, adverb. à **καθαρός**, ϵ , $\acute{o}$, purus. Th. **καθαίρω**, **purgo**. ϵ . 337.

Καθίζομαι, præf. part. **residens**. à **καθίζομαι**, **sedeo**. Th. **ἵζομαι**, f. **ἰδύμαι**, **sedco**. α . 34.

Καθίξει, 3. perf. præf. ind. **sedet**. **καθίξειν**, præf. inf. **collocat**. à **καθίζω**. Them. **ἵζω**, f. **ἴσω**, **federe** **facio**. θ . 434.

Καί, **sed etiam**, π κ , quæ duo simul juncta sunt distributiva, **ὁμῶς καί**, **simul etiam**. ϵ . 43. 243.

Καίω, **adolent**, pro **καίωσι**, **καίωμην**, **ardens**, præf. part. à **καίω**, **uro**, **accendo**, f. **καύσω**, p. **κίκαυκα**, a. 2. pass. **ἰκαίω**, f. 1. pass. **καυθήσομαι**. θ . 557.

Καιία, à **καίω**, $\acute{\epsilon}$, $\acute{o}$, nomen proprium regis. α . 179.

Καιρός, ϵ , $\acute{o}$, **tempus opportunum**, **occasio**. ϵ . 694.

Καίῃ, ille : ex κ & **οἶ**, ϵ . 293.

Κακρεύων, pro **κακρεύων**, **absccondens**, præf. part. à **κρύω**, **absccondo**. f. **ψω**. p. **φα**. a. 2. **ἱκρεύον**. ϵ . 471.

Κακοθημοσύνη, **ignavia**, ex **κακόν**, **malum** & **θήμων**, $\acute{o}$, **acervus rerum simul congestarum**. Th. **τίθημι**, **pono**. ϵ . 472.

Κακός, **malus**, propriè **piger**, à **κάω**, **cedo**. **κακῇ**, η , neut. **κακόν**, **κακ'** pro **κακῷ**. dat. pl. **κακῶσι**. **κακόν**, pro **κακῶς**, **adverb.** ϵ . 327. comp. **κακίων**, **superl.** **κακίστῳ**. ϵ . 266. 346.

Κακότης, dat. sing. à **κακότης**, **πτος**, η , **improbitas**. α . 93.

Κακόχαρτος, **alienis malis gaudens**, ex **κακόν**, **malum**, & **χαίρω**, **gaudeo**. ϵ . 128.

Κακίζομαι, **occidere**, Doric. pro **κακιστάζομαι**, & hoc pro **κακιστάω**, a. 1. inf. act. à **κακιστήμι**, pro **κακιστέω**. Th. **κτείνω**, f. **κτείνω**, **occido**, p. **ἱκτείνω**, a. 2. **ἱκτενον**. α . 453.

Κάλα, **ligna**. à **κᾶλον**, κ , $\tauὸ$, **lignum**. ϵ . 126.

Καλέω, **vocare**, **invitare**, à **καλέω**, **voco**, f. **ἴσω**, p. **κίκαληκα**, **καλέσκειν**, 3. perf. imperf. Ionicè, pro **ἰκαλέει**, ϵ , **καλέεσ'**, pro **καλέεσθε** **vocant**. θ . 207. ϵ . 342.

Καλιαί, **horrea**. **καλιαί**, $\acute{\alpha}$, η , **pidus ex virgultis**, **καλιῶ** Ionicè pro **καλιάν**. Th. **κᾶλον**, κ , $\tauὸ$, **lignum**. ϵ . 307.

Καλλιγυναικα, acc. à **καλλιγυναιξ**, **αιξ**, $\acute{o}$, η , **pulcris mulieribus abundans**. ex **κάλλῳ**, $\acute{\epsilon}$, $\tauὸ$, **pulcrisudo**, & **γυνή**, **mulier**. ϵ . 653.

Καλλιόμοιο, genit. Ion. **καλλιόμοιο**, **pulcricoma**. à **καλός**, η , $\acute{o}$, **pulcher**, a. um, & **κόμη**, η , **coma**. θ . 915.

Καλλιπάρη, Æolic. seu Boeoticè pro **καλλιπάρεις**, **pulcras habens genas**, ex **καλός**, η , $\acute{o}$, **pulcher**, & **παρεῖα** & Æolic. **παρηά**, $\acute{\alpha}$, η , **mala, gena**. θ . 238.

Καλλιρέθρον, **pulcrifluum**, à **καλός**, η , $\acute{o}$, **pulcher**, & **ρέω**, **fluo**, f. **ρεύσω**, p. **όυκα**. θ . 339.

Καλλιόπη, η , η , nomen Musæ, **cujus est elegans eloquium**, **facunda**, ex **κάλλος**, ϵ , $\tauὸ$, **pulcritudo**, & **ὀψ**, **ὀπός**, η , **vox**. θ . 79.

Κακίρρη, nomen mul. θ. 280.

Κακίτριχας, pulcricomos, καλ-
λίβεϊς, ἡ, pulcros crines ha-
bens, ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher,
& ῥίξ, τριχός, ἡ, pilus. α. 372.

Κακίρροον, limpidam, ex καλός,
pulcher, & ῥόον, fluentum. Th.
ῥέω, f. ῥέω, fluo. α. 737.

Κακίσφυρον, pulcros talos habens.
ex καλός, & σφύρον, malleo-
lus. Th. σφύρω, ρας, ἡ, mal-
leus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus.
Comp. καλλίων, ο. ο, ὅ, ἡ, &
κρίμιον, τὸ, Superl. κρίμιος, ο,
optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτόμενοι, contectæ, præf.
part. pass. à καλύπτω, tego,
f. ψω, p. φα, α. 1. ἐκάλυψα,
ας, ε, α. 2. ἐκάλυπον. α. 134.
ε. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύ-
πτειν, tegmen capitis mulie-
bre. Them. καλύπτω, tego.
θ. 574.

Καλυψών, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamen-
tis, à κάμαξ, ακας, ἡ, palus.
α. 298.

Κάματος, υ, ὅ, labor. hinc καμα-
τώδης, ο, ο, ὅ, ἡ, laboriosus.
Th. κάμω, f. μῶ, p. κίμνησθαι,
lassesco. α. 177. 584.

Κάμωρ, pro κατὰ μῶρ. α. 439.

Καμπύλα κῆλα, curva ligna. à
καμπύλλω, υ, ὅ. Th. καμπύλω,
f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.

Κῆν, quatuor, etfi, ex κῆ & ἄν,
fi. α. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc
καναχηδὶ, adverb. cum strepi-
tu. Them. ἦχος, υ, ὅ, sonus.
α. 164. θ. 267.

Καναχίζω, imperf. substrepebat, à
καναχίζω & καναχίω, refono,

hinc καναχή, crepitatio, κανα-
χῆσι, dat. plur. Ionicè. Them.
ἦχος, υ, ὅ, sonus. α. 373.

Καπός, ε, ὅ, fumus. α. 43.

Κάπερ, ε, ὅ, aper, item verres,
quo sensu accipitur. α. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, carui,
per apocopen pro κάρηων, υ.
α. 534.

Καρπαλίμως, citò, raptim, adverb.
q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω,
f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, υ, ὅ, fructus. α. 172.

Κάρει, robore, pro ἐν κρείττῃ, h. e.
κρεπρῶς, more Hebræorum,
κρείττος, pro κρείττος, ο, τὸ, ro-
bur. θ. 73.

Κρεπρόθυμος, dat. κρεπρόθυμον,
à κρεπρόθυμος, υ, ὅ, pertinax,
qui toleranti animo est, ex
κρείττος, per metathesin littera-
rum pro κρείττος, ο, τὸ, ro-
bur, & θυμός, υ, ὅ, animus.
θ. 476.

Κρεπρόφρων, acc. à κρεπρόφρων,
ονος, ὅ, ἡ, praefatus, item ma-
gnanimitus, à κρείττος, τος, τὸ, ro-
bur, & φρεῖν, animus.

Κάριον, præstantissimum, pro
κρείττον, ab ἀγαθός, bonus,
κρείστων, κρείττος. θ. 981.

Κόρφη, siccatur. Th. κάρφω, sicco,
arescacio, f. ψω. α. 7.

Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus
asperum, à κάρχαρος, asper.
Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, &
ὀδός, ὄντος, ὅ, dens. α. 604.

Κασίγνητος, υ, ὅ, ex κῆπις, τος, ὅ, ἡ,
frater, soror, & γίνομαι, nascor.
θ. 756.

Κασσίπρας, κασιπρίδι, genit. ὅ,
stannum. θ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. per. Cum
Accus. ad, secundum, κατ' ὄρεα,
in monte, κατὰ οἶκον, domi. κατ'
ἄλκω,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
 πρὸς καιρὸν. s. 617. 100.
- Καταβεβήκασιν, *onusa sunt*. 3. pl.
 præf. medii, à βεῖω, οπε-
 ρορ, sum gravis, f. σω, p. κη.
 s. 234.
- Καταβήσκει, intrat, f. 1. à καταβαί-
 νω, f. βήσκειν, descendo. Th.
 βαινῶ, eo, a. 2. ἴδω. θ. 750.
- Καταγηράσκουσιν, præf. ind. à κα-
 ταγηράσκω, senesco. Thema,
 γήρας, αἰῶ, πὲ, senectus.
 s. 93.
- Καταδύνει, 3. præf. subj. hume-
 fiat, à δύνω, rigo, f. δύνω.
 s. 546.
- Καταδύμεναι, Att. & Dor. ingredi,
 pro Καταδυῖναι, a. 2. aet. infi-
 nit. à καταδυῖναι, a. 2. aet. κα-
 τίδω, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
 subeo. α. 196.
- Καταδυῖται, occidentem, part. a. 2.
 aet. Them. δύνω, subeo, vel δύν-
 ω. θ. 596.
- Καταθεῖς, pones, 2. sing. a. 2.
 med. opt. κατίθηναι, deposueris.
 2. sing. a. 2. med. subj.
 κατίθηναι, κατίθην, & pro hoc
 κατίθηναι, Ionicè, à τίθηναι, po-
 no. s. 45.
- Κατέθειναι, Poët. pro κατίθηναι, & κα-
 τίθηναι, reconde, a. 2. imperat.
 med. à κατατίθηναι, repono.
 Th. τίθηναι, f. τίθω, a. 2. ἴδω.
 s. 627.
- Κατακείμεναι, præf. part. à κατάνκει-
 μαι, jaceo, decumbo. s. 364.
- Καταλείπει, destillat. præf. ind. à
 καταλείδομαι, destillo. Th. λεί-
 βω, f. ψω, libo. θ. 786.
- Καταλείπειν, præf. inf. à λείπω, lin-
 quo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἴλιπον,
 p. m. λείλοιπα. s. 746.
- Καταλείξει, cubat. fut. ind. à λεί-
 μαι, cubare facio. s. 523.
- Καταμύρψη, opprimat, a. 1. subj.
 à καταμύρψω, comprehendo.
 Them. μύρψω, f. ψω, capio.
 s. 496.
- Καταπατήνηα, exterrita, perf. part.
 activi, per syncopen, ἔχ, pro
 καταπατήνηα. à verbo καταπατήσ-
 ω, f. ξω, perterrefio, præf. aet.
 καταπίπνηα. Them. πτοίω, ᾧ,
 f. ἦσω, exterreco. α. 265.
- Κατίπιπτε, deglutiebat. imperf. Ion.
 Th. πίνω, bibo, f. πίνω, p. πίπω-
 κη, a. 2. ἴπιον, inde in imperat.
 πίθι & πίε. θ. 459.
- Κατίσκιον, opacus, à σκια, ᾧς, ἡ,
 umbra. s. 513.
- Κατασύφιλον, σ, à συφίλος, durus,
 asper. Thema, σύφω, astringo,
 f. ψω. θ. 806.
- Καταφθιμένοις, mortuis, dativ.
 plur. præf. part. à φθίω, idem
 quod φθίω, f. ἦσω, corrumpo.
 θ. 850.
- Καταφλέξαι, combussisset, 3. sing.
 a. 1. aet. opt. à φλέγω, uro, f.
 ξω, p. χα. α. 18.
- Καταφροζίζω, præf. imperat. pass.
 à καταφροζίζομαι, confidero.
 Th. φροζίζω, dico, f. σω, p. κη.
 a. 2. ἴφροζίζω. p. m. πίφροζίζω. s.
 248.
- Καταχύνει, effundit, 3. imperf. à
 καταχύνομαι. Th. χύνω, f. χύνω,
 fundo. s. 583.
- Κατῆεν, descendebat, ex κατὲ &
 ἔηναι, eo, est 3. sing. præf. med.
 εἶναι, & Atticè ἦεναι, ας, s. κατῆεν,
 part. a. 2. à κατῆεναι. θ. 723. α.
 254.
- Καταγχεῖται, redarguat, præf. im-
 perat. à καταγχεῖν. Th. ἐλέγγω,
 f. ξω, arguo. s. 714.
- Κατέλιξε, recensuit, a. 1. ind. κα-
 τῆλιξε. Them. λείγω, f. ξω, di-
 co. θ. 627.

Καπταῖον, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Καπίασε, a. i. ind. pro καπίασε, ab inusitato verbo, καῖαναι, habitandum do. Th. καίω, habito. ε. 168. §. 538.

Καπνίονεν, constraverat. præter. med. à καπνίσω, cōnō ex cō & νίω, pono. per metathesin cōνίσω, in præter. med. λίσω, & per reduplicationem cōνίσω, præposita præpositione κατὰ, fit hinc καπνίσω, constravi. Errant qui à καπνίσω, derivant. Sic enim reduplicationis foret καπνίσω, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπνίσω, esse dumtaxat præteriti mei, & carere præsentii. Præteritum, si usitatum foret, esset καπνίσω. α. 269.

Καπίπαισε, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. καῖπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cesso. §. 87.

Καπίσθεν, oppositi sunt, pro καπισάθησαν, Æolicè, a. i. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. σίσω, statuo. §. 674.

Καίτιχε, imperf. ut & κατίχθι, derinebat, pro ἔχω, dicitur χίω. §. 700. 575.

Κατηρεφά, pro κατηρεφεία, à κατηρεφής, ἑσθλός, ὁ καὶ ἡ, tectus, dat. pl. Ion. κατηρεφείωσι. Th. ἐρίφω. f. ψω, tego. §. 778.

Κατηρεῖντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατηρεῖντο, à verbo καταιωρέομαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρίω, f. ἵσω, in sublime tollo. α. 225.

Καὶπάζει, expulerit, præf. subj. ab ἐπάζω, f. σω, persequor. ε. 324.

Κάτω, infrà, deorsum. §. 301.

Καυάσαι, fregeris, a. i. opt. act. à καυάζω, contero, frango. sic Æoles pro αἶε, dicunt αὐε, vel pro καυάσαι, Poët. sub'ato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶω, frango. ε. 666.

Καῦμα, καύς, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύω. §. 844.

Κε, & κεῖ, particula potentialis, sicut in prosa αἶν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κίετο, jacebant, pro ἵετο, Ion. & κίετο pro κείετο, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κίγγροισι, dat. pl. Ion. à κίγγρος, milium, genus leguminis. α. 298.

Κιδίῃ, castæ, dat. sing. à κιδίος, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. κιδίος, εσθλός, τὸ, cura. ε. 69.

Κείω, illo, pro εἰκείω, per aphæresin. κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab εἰκείω, ille. §. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἵετο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυτον. §. 745.

Κεκαυμένοι, perf. pass. à καίω, σκαπώ, f. σω. §. 929.

Κεκλήθη, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præter. med. κέκλυθα. sicut πλῆθ' ἐπέκληθα, γηθίω γέγηθα, &c.

Κεκλήθητες, præter. med. Æolicè pro κικληθήτες, à κλάζω. verior analytis hæc est: ex præterito κέκλυθα, novum verbum κικλήζω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κικλή-

- κεκλήρων, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
ροντες. α. 412.
- Κεκληγώς, vociferans, præf. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω,
α. 2. ἱκλαζον, p. m. κέκληγα,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.
- Κέκλυτε, audite, à κλύω, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
& poëtica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλύπτε, & κέκλυπτε, audite,
corrupta penultima. 9. 644.
- Κεκρυμμένος, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεικρυμμένος, à κρύβω,
pulvere impleo, quod est à κρύ-
νις, κρύψ, ἦ, κρύψις. α. 473.
- Κεκρυμμένος, συστιασμένος, à κρύβω, fa-
tio, F. ἴστω, & ἦστω, p. κεικρύμμε-
να. α. 593.
- Κεκερυμμένος, diversam. Them. κεί-
ρω, f. κῆ, fecerim, p. κέκερυκα.
α. 55.
- Κεκρυφάται, latent, 3. pl. præf.
pass. Ionicè pro κεικρυμμένοι εἰσὶ.
à κρύπτω, abscondio, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἱκρυφον. α. 386.
- Κεκτῆσθαι, comparare, præf. pass.
infin. à κτίζω, acquiro, f.
κτίζομαι, p. κέκτημαι. α. 437.
- Κελαάδιο, genit. Poëticus, pro κε-
λάδης, à κέλαδος, α, ὁ, strepitus.
9. 926.
- Κελαυνφίη, nubium offuscatori,
dat. à κελαυνφής, ex κελαυνός,
niger, idem quod μέλας, & ἰε-
φός, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.
- Κελαυνῆ, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλαινα, niger,
pro μ, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.
- Κελάδης, genit. κέλαδης, α, ἦ,
via. α. 580.
- Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κέ-
λωθ', pro κέλωθ', 3. pl. im-
- perf. 9. 33. α. 306. 9. 686.
- Κενών, Poëticè, pro κενών, à κε-
νός, ὤ, ὁ, vacuus. α. 498.
- Κένταυρος, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταύρος, La-
tinè, taureus. α. 184.
- Κεραμύς, ἰόν, ὁ, figulus, à κέρα-
μος, α, ὁ, utreus, vel terra fi-
gularis. α. 25.
- Κεραοί, cornutæ, à κέραος, ὤ, ὁ,
hoc à κέρα, cornu. α. 529.
- Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
fulmen, q. à κείρω, secundo, &
αἶω, κρο. hinc κεραυνός, ful-
mino fulmine percussio. κεραυνω-
θέντος, α. 1. part. pass. genit.
9. 846. 859.
- Κέρας, αὐτός, τὸ, cornu. 9. 311.
- Κέρβερος, Cerberus. 9. 311.
- Κέρδης, ἰόν, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνω, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.
- Κερκῆς, nomen mul. 9. 315.
- Κέρε, 3. perf. α. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. κῆ, &
Æol. κέρω, α. 1. ἱκέρω, & ἱκέρ-
ω. hinc κέρω, per τωῆσιν, pro
ἱκέρω. α. 419.
- Κέρως, convivicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρως, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομία, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
τομή, sectio, quod est à τέρω,
seco, p. m. τέτωμαι. α. 788. θ.
54.
- Κάθισσι, dat. pl. à καῖθης, ἰόν, τὸ,
caverna profunda, à καῖθω, oc-
culto. unde etiam est καθισμῶν,
ἰόν, ὁ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ὦν,
& εἶον, significant locum. ut,
ἀμπέλων, ἰόν, ὁ, vineetum.
9. 300.
- Κεφαλή, ἦς, ἦ, caput, gen. plur.
κεφαλίων, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- λαῖν, dativ. κεφαλῆσι. §. 827.
α. 418.
- Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
λῶ, α, nomen viri. §. 986.
- Κεχαίρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
med. ut, ἐχαρήμην, α, ετο, &
per reduplicationem Poëticam,
κεχαρήμην. Dicitur verò, κεχαί-
ρητο, per συλλω, ut vocant.
Mallem à plusq. perf. formare,
ἐκεχαρήμην, ησιν, ητο, à χαίρω-
μαι, lætor. perf. ἐχαίρωμαι. & κε-
χαίρωμαι, quasi à χαίρω. α. 65.
- Κεχαίρισμά, grata est, perf. part.
à χαίρωμαι, rem gratam facio.
Them. χάρις, ιτῶ, ῖ, gratia.
α. 683.
- Κεχηρῆς, indigus, præf. perf.
part. à χηῶμαι. υτορ, f. χηῶσο-
μαι, p. κήχημαι, a. 1. m. ἐχη-
σάμην. α. 478.
- Κήνται, fusa est. 3. perf. perf.
pass. à χύνω, f. ὕω, p. pass. κί-
χυνται. Th. χίω, f. χύω, fun-
do. §. 727.
- Κήδω, lædit, 3. perf. præf. à κήδω,
ango. Th. κήδω, ιτῶ, τῶ, cura.
α. 364.
- Κήδω, acc. pl. à κήδω, ιτῶ, τῶ,
cura, damnum. α. 49.
- Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κή-
λον, Ionicè, pro κήλον, lignum.
§. 708.
- Κηλῶ, dativ. à κηλεῶ, calidus.
Thema, κηλῶ, f. κηλῶν, uro.
§. 865.
- Κῆρ, κηρὸς, ῖ, παρκα, mendosè
scribitur, κῆρ. α. 156.
- Κῆρ, pro κίωρ, ατος, τῶ, cor. (sicu-
ti pro ἱωρ, ῖρ, dicitur) κῆρ,
κῆρις. α. 249, 435.
- Κηρόν, ex corde, adverb. à κῆρ,
τῶ, cor. α. 85.
- Κρείον, α, τῶ, fatuus, à κρηός, βῖ,
ῖ, ceta. §. 597.
- Κρηεσιφίω, gen. pl. à κρηεσιφίω,
ῖτῶ, ὅ, ῖ, mortis obnoxius, q. d.
fatis nutritus, à κῆρ, fatum, &
σφίω, alo. α. 418.
- Κῆρυξ, υρος, ὅ, præf. α. 79.
- Κῆρ, ὅτῶ, ῖ, nomen mul. fortè
sic dicta à prodigiosa crassitie,
qualis est in balæna seu ceto,
monstro illo marino, κηρῶς, ge-
nit. contract. §. 270, 336.
- Κῆρυξ, acc. sing. à κῆρ, υρος, ὅ,
nomen regis. α. 354.
- Κηφῶσι, dat. pl. Poëticus, pro
κηφῶσι, à κηφῶ, ῖτῶ, ῖ, fucus,
ex apum genere. §. 595.
- Κίσις, ῖ, περα, sacculus, ubi κῆ-
ται βόσις, ubi victus reconditur.
α. 224.
- Κιθάρειον, personabat, imperf. ab-
jecto augmento à κιθαρίζω, f.
ῖω, cithara cano. Th. κιθάρα,
α, ῖ, cithara, est organon mu-
sicum. α. 202.
- Κιθαριστής, ῖ, δ, citharista, pl. οἱ
κιθαρισταί, à κιθάρα, α, ῖ, ci-
thara. §. 95.
- Κικλήσκω, vocat. 3. person. ind.
à κηλῶ, voco, Poët. κικλήσκω.
§. 418.
- Κίον, columnis, dat. pl. à κίων,
οἱτῶ, ὅ, ῖ, columna, κίων, acc.
pro κίονα. §. 521. 779.
- Κίρκη, Circe, nomen sagæ. §.
957.
- Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
à κλάω, clamo. Vide suprà
κεκλήσθαι. α. 406.
- Κλαίω, fletus, præf. part. à κλαίω,
fleo, f. κλαίω, p. κέκλαυκα. α.
222.
- Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέα,
res præclare gesta, à κλέω, ιτῶ,
τῶ, gloria. Them. κλεῖω, cele-
bro. §. 160.
- Κλέω, præf. imperat. celebrate,
à κλείω,

- ἂ κλείω, celebros. hinc κλειπός, ὤ, inclutus. α. 473.
- Κλειώ, ἑ, ἡ, nomen mul. & Musæ. 9. 77.
- Κλέῳ, ἑ, τὸ, gloria. pro quo etiam dicitur κλειῶ, ἑ, τὸ, gloria. Them. κλείω, celebros. α. 107.
- Κλέψας, furatus, a. i. part. ἂ κλέπτω, clepo, furor, fut. κλέψω, p. κέκληφα, p. pass. κέκλημαι, p. med. κέκληπα. α. 55.
- Κλῆρον, acc. ἂ κλῆρος, α, ὁ, fors, patrimonium. α. 37.
- Κλόρον, acc. ἂ κλόρῳ, α, ἡ, turbatio, tumultus. hinc κλονέω, ὤ, commoveo, f. ἴσω. 9. 935.
- Κλυζομένη, inundanti, dat. præf. part. ἂ κλύζω, eluo, f. σιν, p. κέκλυκα. α. 209.
- Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.
- Κλύοιμι, præf. opt. audirem, ἂ κλύω, audio, κλύθι, præf. imperativi est ἂ κλύμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλύθι, & κλύτε, in præf. imperat. hinc κλυτός, κλυτοῦ, inclutus. 9. 32, 644. α. 9. 70.
- Κλωῶ, nomen Parca. Vide Calpin. α. 258.
- Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμασι, Ionicè, ἂ κνήμη, tibia, fura, cymus. α. 123.
- Κνημῖδας, acc. pl. ἂ κνημῖς, ἴδης, ἡ, ocrea. Th. κνήμη, α, ἡ, tibia. α. 122.
- Κόρυς, ἂ κόρυς, epitheton fuci, πικρὰ τὸ κόρυον πῶς ἔστιν, quod aculeum non exerat more apium, ἂ κόρυς, oculo, & ἔρως, cauda. α. 305.
- Κοίλῳ, cavus, κρύλη, dat. pl. κρύλησι. α. 52, 689.
- Κοιμηθεῖσιν, a. i. part. pass. ἂ κοιμῶ, sorpio, facio dormire, κοιμώμαι, dormio, α. i. m. οἰμωσάμεν. 9. 214.
- Κοινῶ, genit. ἂ κοινός, ὤ, ὁ, communis. α. 723.
- Κοῖος, κρύος, nomen viri. θ. 407.
- Κοιρανίαν, præf. part. imperans, ἂ κοίρανος, α, ὁ, rex. hinc κοίρανος, ὤ, dominor. 9. 33.
- Κοῖτον, acc. ἂ κοῖτος, α, ὁ, idem quod κρύτη, α, ἡ, cubile. α. 574.
- Κοκκύζῃ, canit. 3. perf. præf. ἂ κοκκύζω, coccyzo, ἂ κρόκκος, ὤ, cuculus. α. 486.
- Κολλήσκει, ferrumina: i, nom. pl. ἂ κολλήσκει, ἴσας, α, ἡ, glutinatus. Thema, κρόκκος, α, ἡ, gluten. α. 309.
- Κολλασυρῆ, palcarum strepitu, ἂ κολλασυρῆς, ὤ, ὁ. Schol. ἡ κολλασυρῆ, h. e. strepitus farmentorum, quum trahuntur, ex πύρῳ, traho. & κρόκκος, lignum, seu κρόκκος, mutilus. Est enim farmentum lignum defractum. 9. 880.
- Κομῶν, nutrito, præf. inf. ἂ κομῶ, f. ἴσω, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσταλ, a. i. m. inf. α. 604. 317.
- Κοιῶν, edidit fragorem, a. i. ind. Ion. ἂ κοιῶν, ὤ, resono. Th. κοιῶν, α, ὁ, sonitus. 9. 840.
- Κοιῶσι, dat. pl. Ion. pro κοιῶσι, ἂ κοιῶ, α, ἡ, idem quod κρύος, α, ἡ, pulvis, acc. κρύον. α. 365. 9. 706.
- Κοιῶντες, pulverem, excitantes, præf. part. ἂ κοιῶ, vel κοινίζω. Them. κρύος, α, ἡ, pulvis. α. 342.
- Κοιῶντες, excitatus, præf. part. ἂ κοιῶντες, pulvor, scindor. Them.

- Them. *κρίω*, f. *ψω*, sciendo. α. 63.
- Κορισάμμος*, satiat, a. i. m. part. : oet. pro *κορισάμμος*. Vide *κορίσας*. s. 33.
- Κορίσας*, saturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à *κορίσσω*, vel *κρίω*, saturo. §. 366.
- Κόρυς*, collegit, imperf. act. pro *κόρυται*, verbi *κρίω*, vel *κρίω*, coacervo. Th. *κρίω*, u. *κρίω*, acervus. §. 853.
- Κόρυς*, u. & Ion. *κόρυς*, satietas. Thema, *κρίω*, satio. §. 593.
- Κόρυς*, genit. à *κρίω*, u. *κρίω*, galea. α. 417.
- Κόρυς*, prael. inf. à *κρίω*, armo. q. d. galea munit, *κρίω*, prael. part. f. g. Thema, *κρίω*, u. *κρίω*, galea. α. 198. 148.
- Κόρυς*, genit. §. 62. *κρίω*, dat. pl. Ionic. à *κρίω*, u. *κρίω*, vertex. §. 1010.
- Κόρυς*, u. *κρίω*, cornix, hinc *κρίω*, acc. rostrata, Poeticè, pro *κρίω*, à *κρίω*, u. incurvus & lunatus sum. à *κρίω*, summitas, curvatura. s. 679. α. 289.
- Κόρυς*, prael. inf. sic *κρίω*, ornavit, a. i. pro *κρίω*, à *κρίω*, f. *κρίω*. Th. *κρίω*, u. *κρίω*, ornatus, ordo. s. 72. 76.
- Κρίω*, 3. prael. ind. est infestus, *κρίω*, prael. part. f. g. *κρίω*, dual. num. part. à *κρίω*, f. *κρίω*, & *κρίω*, irascor. Th. *κρίω*, u. *κρίω*, ira vetus. s. 29. §. 315.
- Κρίω*, u. *κρίω*, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κρίω*, u. *κρίω*, puella, idem quod *κρίω*, ex eoque factum Poetica

- epenthesi, §. u. pl. *κρίω*. Thema, *κρίω*, verro. α. 126.
- Κρίω*, à teneris educant, 3. pl. prael. verbi *κρίω*, à puerili ætate educo, à *κρίω*, idem quod *κρίω*, puer. Th. *κρίω*, verro. §. 347.
- Κρίω*, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à *κρίω*, idem quod *κρίω*, juvenculus. Thema, *κρίω*, f. *κρίω*, & *κρίω*, verro. s. 447.
- Κρίω*, u. *κρίω*, juvenularum nutritor, à *κρίω*, hoc à *κρίω*, juvenula, *κρίω*, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- Κρίω*, prael. part. f. g. à *κρίω*, f. *κρίω*, levo, à *κρίω*, levis. s. 463.
- Κρίω*, u. *κρίω*, levis, ut *κρίω*, levis ipes. s. 761.
- Κρίω*, u. *κρίω*, pro *κρίω*, s. 699.
- Κρίω*, acc. sing. Ion. à *κρίω*, per metathesin, pro *κρίω*, u. *κρίω*, cor. s. 340.
- Κρίω*, dat. sing. imperio, à *κρίω*, u. *κρίω*, robur. hinc *κρίω*, validus, *κρίω*, gen. plur. Æolicè, *κρίω*, sili. perl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- Κρίω*, præpotens est, 3. pers. prael. ind. à *κρίω*, u. imperium obtineo, f. *κρίω*, p. *κρίω*. Thema, *κρίω*, u. *κρίω*, robur. §. 403.
- Κρίω*, dat. sing. à *κρίω*, infracto animo sum, ex *κρίω*, robur, & *κρίω*, animus. α. 458. *κρίω*. s. 147. §. 509. *κρίω*. §. 297.
- Κρίω*, capiti, dat. sing. à *κρίω*, *κρίω*

κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Th. κράλειον, ἡ, τὸ, caput, unde per apocopen, κρήν, τὸ ἀκλίον, pro κρήν, dicitur κρήν Doricè, & per novam apocopen κρή, pro κρήν. item, pro κρή, per metathesin κρήας, αἶθε, & κρήας, κρήατις. unde etiam descendunt κρήανον, ἡ, τὸ, & diminutivum κρήνιον, ἡ, τὸ, calvaria. α. 136.

Κρήας, αὐτός, & Atticè, κρήας, τὸ, caro. α. 591.

Κρήιον, acc. à κρήϊον, ἡ, ὁ, nomen viri. Ὡ. 134.

Κρήιοντι, acc. sing. nomen viri. à κρήϊον, οὐτός, ὁ. α. 83.

Κρήϊοντι, vel κρήϊοντι, οἶον, ὁ κή, ἡ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κρήϊον, οἶον, τὸ, robur. α. 210.

Κρεμύσσεια, α. 1. med. infin. à κρέμαμαι, suspensor, conjugatur ut ἵσταμαι. Them. κρεμύω, & κρεμύννυμι, f. αἶσω, suspendo. α. 629.

Κρήδεμονον, ἡ, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κρή, & δέω, ligo. per metaph. pinna murorum, & ponitur pro mœnibus. α. 105.

Κρήθεν, adverb. à capite, ex κρή, αὐτός. Thema est, κράλειον, ἡ, τὸ, caput. α. 7.

Κρήνης, genit. à κρήνη, ἡ, ὁ, fons, à fundendo, quia fundit aquas, κρήναιον, Æolicè, pro κρήνῳ, genit. pl. α. 758.

Κρήνη, κρήνης, nomen Insulæ. Ὡ. 477.

Κρητῆρος, genit. Ion. κρητῆρ, Ionicè, pro κρητῆρ, ἡρος, ὁ, Latinè, crater, à κρηάννυμι, f. αἶσω, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. α. 744.

Κρίναντι, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, discerno, f. κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κρίνας, part. a. 1. act. α. 801. Ὡ. 582.

Κρίση, nomen mul. Ὡ. 359.

Κρίω, nomen mul. Ὡ. 375.

Κρόκη, tramat, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκίς, ἴδης, ἡ, vel tamquam à κροκῆ. Thema, κροκῆ, ἡ, trama. α. 538.

Κροκόπεπλον, croceo peplo, à κρόκος, ἡ, ὁ, crocus, & πέπλον, ἡ, τὸ, pepulum, vestis muliebris. Ὡ. 358.

Κροκίδης, ἡ, ὁ, filius Ὡ κρόκῳ, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ ζεύς. κροκίδα, Ionicè, pro κροκίδα. α. 18.

Κροκίαν, αἶον, idem quod κροκίδης, à κρόκῳ, ἡ, ὁ, Saturnus, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. karan, splendore. Fr. Jun. Aliis quasi κρόκῳ tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. α. 276.

Κροκόφθοι, dat. pl. Ion. à κρόκος, ἡ, ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κροκῆν τὸν αἶφλῳ, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, οἶον, τὸ, frigus, hinc κρυός, ὁ, & Ionicè κρυερός, frigidus. hinc κρύοις, οὐτός, ὁ, Poëtis idem quod κρυός. α. 494. Ὡ. 657. 936.

Κρυπιδίης, secreti, gen. à κρυπιδίος, apud Poëtas idem quod κρυπτός, occultus. hinc & κρυφίος, abditus. Th. κρύπλω, f. ψω, occulto, abscondo, α. 2. ἔκρυβον. α. 329. 789.

Κρύψι, α. 1. Ion. à κρύπλω, occulto. hinc κρύψας, α. 1. part. κρύψασα, f. g. Ὡ. 174. α. 50.

Κράζην,

- Κρώζω**, præf. subj. à κρώζω, *cro-
citra*, quod est cornicis. s. 747.
- Κωμήεις**, occisæ, part. a. 2. med.
ab indic. ἐκώμην, ad formam
ἐκώμην, ab a. 2. aët. ἔκτεω. pro
quo *Dores ἔκτεω*. à κῆμι, occi-
do, f. κῆσι. Them. κείνω. α.
402.
- Κπῆαν**, gen. pl. à κπῆαν, s, τῶ,
possessio. Poëtis idem quod κῆ-
ρα & κπῆα, ατ, τῶ, idem.
Th. κπῆα, f. ἥσπαι, acqui-
ro. s. 317.
- Κτείνω**, acc. à κτείνω, ατ, τῶ,
part. a. 1. aët. à κτείνω, occido,
f. κτείνω, p. ἔκτεω, a. 2. ἔκτεω,
a. 1. ἔκτεω, κτενίμην, Doricè
pro κτείνω, præf. inf. aët. α.
414. 448.
- Κτήμας**, dat. plur. pro κτήμασι,
per apocopen. à κτήμα, posses-
sio. Th. κτῆμα, ὦμα, acqui-
ro. s. 34.
- Κτιπῶ**, famulam, acc. à κτιπῶ,
acquisibilis. Th. κτῆμα, f. ἥσ-
παι, acquiro. s. 406.
- Κτύπ**, sonitus, à τυπῶ, pulso.
α. 98.
- Κυανόπτελον**, cæruleo peplo. à κύαν-
ος, cæruleus, & πτελον, pe-
plum. s. 406.
- Κυανόπτερος**, *nigras alas habens*,
ex κύανος, cæruleus, & πτερος,
s, τῶ, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύανος, *cæruleus*.
hinc κυάνηα, *nigra*, dat. plur.
κυανίαι pro κυανίαις, & κυ-
ανίαι, *Æolicè*, pro κυανίαι. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανοχαίτης**, s, nom. ex κύανος, s,
ὁ, cæruleus, color niger, &
χαίτη, ἡ, *juba, coma*. α. 120.
- Κυανῶπι**, *nigroculam*, acc. à κυ-
ανῶπις, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύανος, cæruleus, & ὤψ,
- ὠπὲς, ὁ, oculus*. Th. ὠπῶμαι,
video, p. m. ὠπῶ. α. 356.
- Κυδάλιμος**, idem quod κύδιμος,
gloriosus, à κύδις, ατ, τῶ, glo-
ria. α. 74.
- Κύδης**, ατ, τῶ, gloria, in comp.
κυδίων, gloriosior, superl. κύ-
δις, s, ὁ, gloriosissimus. s.
313. θ. 548.
- Κυδαίνω**, *illustrans*, præf. part. à
κυδαίνω, gloriosum reddo, f. ὦ,
p. κῶ. Th. κύδης, ατ, τῶ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδίσω**, exultans, jactabundus,
præf. part. pro κυδίων, à κυδαίνω,
gloriosior, jactito. Th. κύδης, ατ,
τῶ, gloria. α. 27.
- Κυδιός**, ἡ, ἄν, *inclytus, celebris*.
Th. κύδης, ατ, τῶ, gloria. s.
257.
- Κυδοίμος**, s, ὁ, *tumultus*, q. à
κύω, pario, & δῆμος, *timor*.
α. 156.
- Κυδίρεια**, ας, ἡ, *Venus*, ὅτι κρύπτει
τὸν ἔρωτα, *occultat amorem ve-
nereus*. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρις**, κυθήριοι, dat. pl. à κύ-
θηρος, s, ὁ. Th. κυθήρα, *insula
ad Laconiam*. s. 192.
- Κυκλοπεῖς**, ἰ, ὁ, & ὁ, *tornando
rotundus factus*, ex κύκλος, s,
ὁ, *circulus*, & πέω, *terebro*.
α. 208.
- Κύκλωψ**, απ, ὁ, οἱ κύκλωπες,
Cyclopes, ex κύκλος, s, ὁ,
orbis, *circulus*, & ὤψ, *oculus*.
Th. ὠπῶμαι, video. s. 144.
- Κύκν**, α. 65. 346. 368. 413.
κύκνι, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκνις, α. 350. κύκνις, α. 316.
- Κυλίνδω**, præf. ind. pass. à κυ-
λίνδω, *volvo*. hinc κυλινδῶ-
μα, Th. κυλίων, f. ἴσω, *volvo*.
α. 378. 438.

Κυμαίνων, genit. præf. part. à
κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα,
ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατ, τὸ, fluctus, q. à κυμάω, misceo,
unde est κύκημα, pro quo κύ-
μα. κόματ. s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύμιον, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ,
nomen urbis. s. 636.

Κυμοπόλειαν, nomen mulieris. s.
819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium
mul.

Κυμοθή, nomen proprium mul.

Κυνίη, ης, ἡ, (sub. ἰδού) pellis
canis, galea. Th. κύων, κυνός,
canis. s. 227.

Κυνώ, nomen mul. s. 255.

Κυπαρίσσια, epitheton Veneris,
quæ nata dicitur in insula Cy-
pro. Cuprum quoque ceu scor-
tum, metallis omnibus misceri
dicitur, verum metri dimensio
videtur postulare, ut hic lega-
tur κυπαρίσσιον. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Vene-
ri sacrae: unde & κύπρις, Ve-
nus. s. 193.

Κυρήσις, a. i. part. à κυρίω, inci-
do. Th. κύρω. fut. Æol. σω. in-
cido. s. 755.

Κύρωται, a. i. inf. incidere. à κύρω,
F. κύρω, κύρωται, a. i. part. s.
326.

Κυσαμβία, a. i. part. med. f. g.
pro κυσαμβία, quæ concepit,
verbi κύωμαι, in utero gestor.
Th. κύω, osculor. s. 125.

Κύων, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυῖα,
acc. κυῖε, nom. & acc. dual.
κυσι, dat. pl. s. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, τέταπτος, fontius
profundus. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro κῶ-

μαζον, verbi κῶμαζο, comest-
sor. Th. κῶμας, α, ὁ, comesta-
tio. s. 281.

Κῶμη, ης, ἡ, vicus. s. 48.

Κωτίπασσα, præf. part. f. g. à κω-
τίπασ, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβῃσι, prehenderit, a. 2. aet.
subj. σι est paragoge Ionica,
à λαμβάνω, accipio, f. λήψο-
μαι, p. λέληθα, Attic. εἴληθα,
aor. 2. ἔλαβον, inde in part.
λαβών, ἔσται, ὄν. s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, lo-
poros. Accusativus Atticus: pro
λαγῆς, à λαγῶς, ἑ, ὁ, lepus:
Atticè λαγῶς, ὦ, ex λα, parti-
cula quæ intendit significatio-
nem & ἄς, ὅτις, τὸ, auris, quia
habet longas aures. Alii à λάω,
τὸ βλέπω, video, quia dormit
apertis oculis. s. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul.
s. 344.

Λάθειςθε, obliviscimini, a. pl. a. 2.
med. imperat. à λανθανομαι, f.
λήσσωμαι, præf. pass. λέλησμαι
a. 2. aet. ἔλαθον, præf. m. λέλη-
θα. s. 264.

Λαθιφρόνησις, facientis oblivisci vo-
cem, gen. Ionic. à λαθιφρόνης,
vocis oblivionem inducens. à
λάθος, σος, τὸ, oblivio. Them.
λήθω, lateo. & φθόγος, sonus,
hoc à φθίγγομαι, f. γέγομαι, lo-
quor. s. 131.

Λαίτμα, magnus maris fluctus. ex
λα valdè & ἵναῖ ire. vel dictum
quasi λαίτμημα. Nam quum uni-
versum distributum esset in par-
tes duas, terram & mare, λαίτ-
μημα vocabatur ἡ θάλασσα. Vi-
de in σίμων, seco. s. 165.

Λαγῆ-

Δαρψορκίλδον, rapidum, acc.
ex λαίλαψ, απος, ἡ, tempe-
stas, & κίλδον, υ, ἡ, via.
§. 379.

Δάκσι, crepitabat, pro ἱλακσι, a. 2.
act. à ληκίω, crepitum cieo, a. 2.
ἱλακον, præf. med. λέλακσ. §.
694.

Δακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula.
§. 747.

Δάμπιν, collucebat. imperf. Ion.
pro ἱλαμπιν, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Δαμπιζών, f. ugentia. Poëticè pro
λαμπιζών, à λαμπίζω, luceo.
Δαμπόμδρον, splendens, λαμπό-
μδροις, dat. pl. Ion. part. præf.
Th. λάμπω. α. 143.

Δαμωθής, ἡ, ὄν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Δαομίδεια, nomen propr. mul. §.
257.

Δαός, populus, λαοῖς, dat. pl.
Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὁ, popu-
lus. §. 430.

Δαοσός, populorum defensor, vel
agitor, ex λαός, ὤ, ὁ, popu-
lus, & σός, fervo. Th. σός, ὤ,
salvus, vel ex λαός & σίω, mo-
veo. α. 37.

Δαπιθάων, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίθης,
υ, ὁ, Lapitha. vide in Calepi-
no, Lapitha. α. 178.

Δαπῆ, nomen viri. §. 1013.

Δάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σις, ἡ, Lachesis, nomen Par-
cæ, à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Δάχη, ης, ἡ, lanugo, vellus. α.
53.

Δέγων, dicere, præf. iof. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλογα,
p. m. λέλογα. §. 27.

Δειαζόρη, nom. n. propr. mul. f. μα-
υιόρη. ex λείω, υ, ὁ, lævis,

& αζορόρη, concionor. Th.
αζορό, ἡ, forum.

Δείβεται, stillat, à λείβω, f. ψω.
α. 390.

Δειμῶνι, dat. à λειμῶν, ὦν, ὁ,
Latinè, pratum, q. d. paratum,
ubi non opus est fatione. Nam-
que in iussa virescunt gramina. §.
279.

Δείπιθ', pro λείπιθ, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, relin-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λεί-
λοιπα, à. 2. m. ἐλπύμην. §.
490.

Δειροίος, dat. sing. florida. Th.
λείριον, υ, τὸ, lilium. Hinc est
λειροίος, ἡ, ὁ, in f. g. λει-
ροίος, liliaceus, α & per syn.
sp. floridus, suavis. §. 41.

Δελαθόιθ, Poët. lateret, pro λά-
θοιθ, a. 2. med. opt. à λαοθάνω-
μαι, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med.
ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθόί-
μην, οιο, οιο. p. m. λέληθα. §.
471.

Δέλακσις, strepis, p. m. à. ληκίω,
ref. no, crepo. in a. 2. ἱλακον,
unde est præf. med. λέλακσ,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plurima.
α. 207.

Δέλειπ', relicta est, præf. pass.
λέλειμμαι, ψα, πια, à λείπω,
linquo. α. 284.

Δειληχίτες, lambentes, part. præf.
act. per syncopen, & epenthe-
sin, ἔε, pro λειληχόχτες, à
λιχμάω, Th. est. λείχω, lingo.
f. ξω. §. 826.

Δέλογχε, consecuta est, 3. sing.
præf. med. indic. (tamquam à
λέγχω) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. κληρώσομαι, a. 2. ἱλα-

λην, p. m. λείλογχα. §. 203.
 Λέοντες, pl. num. à λείων, οἷον, ὁ,
 leo. in dual. λείων, dat. pl.
 α. 175.
 Λεπτή, macilenta, dat. à λεπτός,
 ὅ, ὁ, tenuis, exilis, viribus
 destitutus. α. 497.
 Λερναίικη, acc. Nomen hydræ à
 λέρη, ης, ἡ, palus Argivorum,
 ubi erant sordium confluges.
 prov. λέρη κακῶν, Lerna malo-
 rum. Dicitur hydra seu serpens
 λερναίη, quod in illa versata fue-
 rit palude, à loco. §. 314.
 Λέχη, dat. sing. à λέχη, ης, ἡ,
 fermocinatio: & pro loco pu-
 blico sumitur, ubi confabulan-
 tur. α. 501.
 Λοιζαλίοισιν, dat. pl. Ion. tristibus.
 h. e. in casulis pauperculorum,
 à λοιζαλίοις, α, ὁ, pernicio-
 sus. Thema λοιγός, perniciēs.
 α. 525.
 Λοκρός, α, ὁ, candidus, albus,
 affine πρὸς λείω, video. alba sunt
 lucida, λοκροῖς, Ionicè, dat.
 pl. pro λοκροῖς. α. 190.
 Λοκράν, pulcris ulnis, ex λου-
 κῇ, alba, & ὠλένη, ulna, quæ
 habet candida brachia. §. 913.
 Λεύσασιν, vident, 3. pers. pl. præf.
 ind. à λεύσω, video, Poëticum
 est. α. 250.
 Λέχον, α, ὁ, πρὸς, lectus, dat. pl.
 λείων, Poëticè pro λείων. Th.
 λέγω, vel λέγωμαι, cubo, dor-
 mio. §. 57.
 Λέων, leo. Vide paullò antè λεί-
 ον. §. 323.
 Λήγῃ, cessat, 3. pers. præf. à λή-
 γω, cesso, desino, F. λήξω. α.
 414.
 Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, la-
 teo, f. λήσω, α. 2. ἴλαθον, p.
 λείληθα, α. 268.

Ληΐδ', pro ληΐδα, acc. à ληΐς,
 ἰδῶν, ἡ, pecus. à λεία, ας, ἡ,
 prada. ληΐς, propriè prada.
 item pecus, quia pecudes à
 prædonibus rapi & abigi so-
 lent.

Ληΐστ', fortitur. imperf. Ion.
 verbi ληΐζομαι, nanciscor, f.
 ἴσσομαι, hinc ληΐσται, f. 1. pro.
 ληΐσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præ-
 da. α. 322, 702.

Λήϊον, α, πρὸς, seges. α. 288.

Λιωνναῖα, acc. à λιωνναίων, ὡν, ὁ,
 Januarius, quo Ethnici vina
 libabant idolo Baccho. Them.
 λιῶδες, α, ὁ, lacus preli torcula-
 rii, hinc Λιωνναῖος, Bacchus.
 α. 504.

Ληυσσιώη, ης, ἡ, oblivio, à λή-
 θω, seu λανθάνω, lateo. §. 55.

Ληϊίδης, α, ὁ, Latona filius. α.
 479.

Λητώ, ὅ, ἡ, Latona, acc.
 -λητόα, λητώ §. 19.

Λιγύς, stridulè, adverb. à λιγύς,
 εἶα, λιγύ α. 206. à λίγω, strid-
 eo, α. 213. Hinc λιγυρός, sonan-
 tis. λιγυρώ. α. 583.

Λιγύφωνοι, arguta. nom. pl. qui-
 bus vox erat gracilis, & acuta,
 αἷς ἡ φωνὴ λιγύα. Them. λίγω,
 f. ξω, strideo, & φωνή, ἡς, ἡ,
 vox. §. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, α, ὁ, lapis.
 §. 485. hinc λίθουσι, dat. pl.
 Ionicus. α. 624.

Λιλαϊούδροι, cupientes. præf. part.
 à λιλαΐομαι, apud Poëtas idem
 quod γλίχσομαι, cupio, deside-
 ro, verba desiderii regunt Ge-
 nitivum. α. 113.

Λιμνὴ, ας, ἡ, portus, q. ex λιαν-
 ῶδρον, quod ibi naves tutæ à
 fluctuum agitatione conquie-
 scunt. α. 207.

Λιμνῇ,

Λίμνη, π, ῑ, stagnum, palus, lacus, παρὰ τὸ λίαν μῆκεν. §. 365.

Λιμός, ῥ, ὀ, fames. s. 230.

Λιπαρόν, Ionicè pro λιπαρὸν, splendidum, acc. sing. λιπαρὸς, α, ὀν, propriè pinguis, à λίπος, ε, π, τὸ, pinguedo. §. 63.

Λίπ', pro λίπη, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, ε, π, τὸ, pinguedo per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἐλισσά. α. 117. βύλοιω' ἰγὰ; pro βύλομαι ἰγώ. Effet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, urbs Roma. At alii λίπ' pro λιπαρῶ.

Λίπιν, dialysi Poëtica pro λιπῖν, α. 2. aët. infin. λίποιεν. 3. pl. α. 2. aët. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, α. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 2. p. λείποιεν, α. 2. part. λιπὼν, ὄντε, ὄν. α. 332. s. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λίων, οἷος, ὀ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. aët. lingebant, à λιχμάζω, linzo, lambdo. quod est à Them. λείχω, f. ζω. α. 235.

Λόγος, sermonem, acc. à λόγος, α, ὀ, dat. pl. Ion λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ζω. præt. med. λέλοχα. s. 106.

Λοισαμένη, lota, Poëticè pro λοισμένη, part. a. 1. med. ubi & resolvitur in ιο, & τὸ σῆμα duplicatur, lota, λείδαυ, lavari, Poët. pro λείδαυ, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th λέω, f. σω, lavo. α. 522.

Λοῦρος, ῥ, ὀ, pernicies. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμός, ῥ, ὀ, pestis. s. 243.

Λοιοτοπίτω, postremum, à λοιότο, pro quo etiam λοίοτο, α, ὀ, postremus, ultimus. §. 921.

Λοκρὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῶν, balneo, dat. à λουτρὸν, ῥ, τὸ, lavacrum, λῦτρον νερὸ aqua sordida, quam nos lavimus. Accentu differunt. Th. λύω, f. σω, lavo. s. 753.

Λοφίῳ, dorso, Ionicè pro λοφίῳ, dat. sing. à λοφία, ῑ, cervix. Th. λόφος, α, ὀ, cervix, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐὸ λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐὸ. à λόχος, α, ὀ, insidia, à λόχουαι τὸ καίμαι, jaceo, quod soleant καλῶνται οἱ λοχῶντες, federe insidiantes, hinc λοχάω, ὦ, insidior. §. 174.

Λοχοῖο, gen. sing. Ion. ex insidiis, ubi additur præpositio, à λοχός, ῥ, ὀ, idem quod λόχος, α, ὀ, insidia. §. 178.

Λυγγῆ, genit. à λυγγῆς, ε, π, ὀ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρῇ, pro λυγρῇ, Ionicè gravis, λυγρὸ εἶδέναι, pro λυγρῇ, odiosa edoctam. §. 313.

Λύκον, acc. à λύκος, α, ὀ, nomen urbis in Creta. §. 477.

Λυγῆς, molestus sis, 2. pers. præf. subj. à λυπῶ, ὦ, f. ἴσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, π, ὀ, dolor. s. 401.

Λῦσαι, α. 1. aët. infinit. & λῦσε, pro ἔλυσε, α. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. ἔλυχα, α. 1. ἔλυσε. s. 608.

Λυσιάνασα, nomen mul. §. 258.

Λυσιμελής, solvens membra. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, ε, π, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύσις τῆς μελιδήμου, id est, curas. §. 911.

Λύσις, solutionem, à λύσις, λύω, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λώβη, ης, ἡ, contumelia, πικροδαι λώβη, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.

Λωβήτης, ὅ, ὁ, infamia notatus. à λωβήσασθαι, ὤμω, contumelia afficio. Th. λωβή, ης, ἡ, injuria. α. 266.

Λωίον, melius, comp. à positivo ἀγαθός, comp. λωίον, superlat. λωῖον. Them. λῶ, λῶς, volo. s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, α, ὁ, nomen fluvii. §. 339.

Μαίη, propriè obsterix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίωμοι, inquirentes, præf. part. à μαίωμαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μαίω, ὦ, vehementer cupio. s. 532.

Μαίωτες, beati, nom. pl. à μαίωται, αρεός, ὅ, καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαίωται, & Ionicè μαίωταισι. Μαίωται, sic videtur dici, quasi μὴ κηλ, (Doricè μαίωται) ὑποκείμενον, mortui non subiectus: hinc μαίωταις, α, ὁ, dicitur, ὅ, ἐν τοῖς ἀγίοις. s. 139. 141.

Μακέλλω, acc. ligo, à μακέλλω, ἡ, ligo, à μίω, & κίω, moveo: Poeta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.

Μακρός, α, ὁ, longus, κύματος μακρόν, fluctus decempani. h. c. μα-
Tom. II.

gni, in acc. μακρόν, Ionic. pro μακρόν, μακρόν, dat. pl. pro μακρόν, Ionicè. Them. μήκος, α, ὁ, μήκος, τὸ, longitudo. Dor. μήκος, α, 290. 780.

Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακίωσι, dat. pl. Ion. μαλακός, α, ὁ, mol-
lis. Th. μαλακία, mollitudo, f. ξω. §. 92.

Μαλακή, ης, ἡ, malva, sic dicta, quia alvum natura sua μαλακίαν, mollit. Th. μαλακία, vel πῶ, f. ξω, mollitudo. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μάλλον, superl. μάλιστα, maximè. s. 343. s. 210. α. 176.

Μαλεῖν, flagranti, dat. singul. à μαλεῖν, ὅ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαλός, pro ἀμαλός, α, ὁ, tener. α. 18.

Μαλλοῖς, velleribus, dat. plur. à μαλλός, ὅ, ὁ, vellus, lana promissa. s. 234.

Μαρίην, apprehendere, per syn-
copen τῆς, pro μαρίην, à μαρί-
πῶ, apprehendo, in α. 2. infi-
nit. μαρίων, & poeticè μαρίων, & poeticà reduplicatione μα-
μαρίων, ceperant. α. 2. opt.
act. præf. med. μαρίμαρται. α.
231. & 252.

Μαρμαίρειν, splendida, pl. f. g. à
μαρμαίρειν, splendidus. Them.
μαρμαίρειν, splendo, t. α. ὦ, hinc
in part. f. g. μαρμαίρειν. §.
699. 811.

Μαριώμεθα, pro μαριώμεθα, Ion.
pro μαριώμεθα, pugnetis, 1.
pl. subj. medii. μαριώμεθα, &
μαριώμεθα, 3. plur. imperf. oro
μαριώμεθα, Ion. Th. μαριώμεθα,
pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρος, acc. singul. à μαρτυ-
ρεός, ὅ, ὁ, testis, hinc μαρτυρε-
σιν.

ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είας, à μαρτυρία, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.

Μαστίτιω, flagellaverunt, 3 dual.
imperf. vel, a. 2. aet. à μαστίω,
Poeticè pro μαστιγών, flagello.
duo illa tempora hñc coinci-
dunt μαστίων, flagellans, per
syncopen pro μαστιγών. Them.
μασίτις, ιγς, ή, flagellum. α. 431.
466.

Μασχώνη, mandenti, dat. sing.
part. à μασχάω, ω, & poëticè
μασιχών, μασσιχάονη, ωνή, & poë-
ticè μασσιχώνη. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.

Μάψ, sine usu, frustra, Adverb.
9. 872.

Μαυρῶσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αἰμαυρῶ-
σι, ab αἰμαυρώω, obscuro, offu-
sco. Th. αἰμαυρῶς, ὤ, ὅ, obscu-
rus. s. 305.

Μάχη, ης, ή, pugna, à μάχημαι,
f. μαχῶμαι, & μαχίσσμαι, p.
μιμαχίμαι, pugno. prælior,
μαχέσθω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίσσας, a. 1. inf. m. α.
176. 261. 387.

Μαχλόπις, falacissimæ. à μάχλας,
libidinosus. s. 586.

Μέ, & μὲ pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
a, um, multus. α, um, μέγα,
valdè. s. 58. μέγα ἤπιος, val-
dè stultè, h. e. stultissimè, μέγ'
pro μέγας, item pro μεγάλως.
s. 774. Comp. μέζων, ονος, su-
perl. μέγιστος, η, ον, maximus.
α. 227. s. 148. 41.

Μεγαθήρεϊ, dat. sing. à μεγαθήρ-
ος, magna fiducia præditus.

ex μέγας, μεγάλη ή μέγα, ma-
gnus, a, um. & θάρσος, εϑ, ος,
τὸ, fiducia. α. 485.

Μεγαθύμου, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, ε, ὅ, animus.
α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλή-
τωρ, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἦτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορις.
s. 656.

Μεγάρῃσι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
ε, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.

Μεγίστη, dat. à μέγιστος, ος, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήμεζα τίκτω, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valdè, &
ἐρέω, απο. alii legunt μεγήμε-
ται. θ. 140.

Μέγιστος, superlat. maximus, à μέ-
γας, μέζων, major. θ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, cu-
ro. μεδύουσα, præf. part. f g. à
μεδέω, idem quod μεδῶ, im-
pero. θ. 776.

Μέζ, pro μέζη ex μέζια, τὸ, με-
dendi. Th. μέσις, ε, τὸ, me-
dius. s. 512.

Μεθ' pro μετ', præposit. cum gen.
cum. cum acc. post. θ. 127.

Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵημι, f. ἵσω, p. εἵσω, a. 2. ἔω,
unde μεθήσω, d mto s. 309.

Μείδωσιν, a. 1. a μειδάω, subrideo.
μειδήματα, acc. pl. à μειδήμας.
α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γεσθ, maximus, in acc. sin-
gul. μείζω ex μείζονα, μείζοα.
s. 272.

Μοίλιχος, ὤ, ὅ, ή, blandus. hinc
μοιλιχέω, ή, ὄν, idem. Them.
μοιλιχέω

μεμλίστω, f. ξω, p. χα, delinio, demulceo. θ. 406. 192.

Μεῖναντις, part. a. i. Thema, μῆναι, maneo, expecto, f. μῆναι, p. μεμνήμεθα, a. i. ἔμενα. hinc in aor. i. part. μεΐνας, αὐτος, θ. s. 652.

Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονος, θ κῆ ἦ, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.

Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῆνι, μῆνός, θ, mensis. s. 557.

Μελαγχραΐτις, acc. sing. à μελαγχραΐτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χραΐτη, ης, ἦ, juba, cæsaries. α. 186.

Μελάνδριον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῖον, ligo. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de nigro, f. αἰώ. Th. μέλας, αἰώς, niger. α. 167.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. s. 142. 636.

Μελιδῶνας, acc. pl. curas. à μελιδῶν, αὐτῶ, θ, cura. à μελιδάω, curo. s. 66.

Μέλισσιν, & μέλισσιν, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλι, αὐτῶ, τὸ, membrum. s. 149.

Μελίοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλι, αὐτῶ, s, θ, vanus, infelix. θ. 563.

Μελετᾶς, 2. pers. ind. præf. aët. à μελετᾶω, αὐ, curam gero. f. ἦσιν. Them. μέλι, cura est. s. 316.

Μελίτη, meditatio. Them. μέλι. s. 280.

Μελία, ας, ἦ, fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.

Μελία, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τὸ ἐὼς διδροφῶδες ἀνακρίφια. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἦ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιᾶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.

Μελιηδία, dulcem, acc. à μελιηδής, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel ἡ, apis. s. 305.

Μελίτη, ης, ἦ, nomen proprium mul. θ. 246.

Μελίφρων, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέων, εὐός, animus. α. 428.

Μέλυσσι, cura sunt. à μέλι, impersonale, curæ est. θ. 216.

Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλι, ποίμα, cano. θ. 77.

Μεμψέων. Vide paullo antè μεμψέειν. α. 251.

Μέμβλωμαι, η, σται, curo, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum ε β ad euphoniā: & denique η Attico more in ω mutato. à μέλι, (impersonale) curæ est. θ. 61.

Μεμερπῆς, præteritum medium. à μεμρῆω, corripio. Vide suprὰ μεμρῆειν. μεμμερπῆν, a. 2. aët. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμερπῆν, præf. med. μεμμερπα. s. 204. α. 245.

Μεμψῶς, μεμψῶπις, studentes. perf. part. aët. pro μεμψαῶς, à μῆναι, αὐ, vehementer cupio. α. 240.

Μεμψη, curæ est, per syncopen pro μεμψη, præf. aët. Th.

- μίλι, μιμηλότι, acc. pl. part. præt. s. 231.
 Μιμίζεσθαι, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullò pòst, à μίγνυμι. F. μίξω, P. μίμιχα, præt. pass. μίμων/μω, μίμιζα. s. 179.
 Μίμνηται, meminit. præt. perf. pass. à μινάομαι, ὤμω, recordor. f. μνήσσομαι, præt. μίμνησθαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. 9. 203.
 Μίμνηται, nomen viri. acc. sing. à μίμνων. 9. 984.
 Μίμναι, remugit. præt. med. à μινχίω, mugio, in a. 2. 2ct. ἐμινχεν, sicut à πινχίω est ἐπινχεν. Hinc præt. med. μίμναι. s. 508.
 Μί, quidem. s. 5. 12.
 Μιαιάων, furens. præt. part. à μιαιάω, cupio, irā percitus sum. Th. μίαιω, s. 10, τὸ, animus. α. 361.
 Μίω, pro ἀειμύω, expecta, præt. inf. à μίω, maneo, expecto, f. μίω, p. μιμύω, a. 1. 1. μίω. s. 674.
 Μινάω, ὅ, s. 1, nomen mul. 0. 357.
 Μινίπη, nomen mul. q. d. valdè robusta. 0. 260.
 Μίω, s. 10, τὸ, animus, ira. α. 412. α. 235.
 Μελίω, s. 1, cura. s. 178.
 Μέρων, genit. pl. à μέρω, divitiā vocem habens. ex μέρω pars, & ὦ vox. s. 109.
 Μέρω, sollicita, acc. pl. à μέρω, s. 1, anxius. Th. μέρω, anxie cogito. 0. 604.
 Μερμηρόων, gen. pl. Æolicè, pro μερμηρόων, à μέρμηρος, s. 1, cura. Th. μερμηρόων, vel μερμηρόων, curo. 0. 55.
 Μοσίδω, loro, dat. sing. à μόσος, s. 1, τὸ, medium lignum in-
 ter boves, ex μόσος, s. 1, μέ-
 dius, & βῆς, bos. s. 469.
 Μόσος, s. 1, medius, μόσος, me-
 dia. μόσος, pro μόσος, Poëticè, μόσος, adverb. in medio, μόσος, è medio, μόσος, pro μόσος, adverb. inter. s. 233, 502. α. 367, 417.
 Μοί, & μοί, præposit. regit genit. & acc. 9. 449.
 Μοιῶδες, intermedix, incerta, à δῶδες, s. 1, s. 1, sonus aquarum ex alto ruentium, μοιῶδες, s. 1, s. 1, cataraeta, quod est ab ἀερίω. s. 823.
 Μοιναίται, cohabitatores, acc. pl. à μοιναίτης, s. 1, s. 1, Them. μοίω, habito. ultima per naturam longa, hic licentiā Poëticā corripitur. 0. 401.
 Μοιῶ, idem quod μόσος, inter. Th. μί. s. 394.
 Μοιῶ, eminet, 3. perf. ind. à μοιῶ, decorus sum inter. μοιῶ, praellebas, imperf. Th. μοιῶ, decorus sum. 0. 420.
 Μοιῶ, ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. μοιῶ, s. 1, angustus. α. 92.
 Μοιῶ, qui potest converti, mutabilis. Hinc
 Μοιῶ, res in integrum restitunt, ex μί & τέ, πω, verito. 9. 89.
 Μοιῶ, s. 1, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. μοιῶ, s. 1, mens. α. 223.
 Μοιῶ, in caelo degentes, à μοιῶ. Sed sunt qui hic legant μοιῶ, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χθών, caelum, vel, μί, trans, q. d. quæ sunt trans tempus, à χθών, s. 1, tempus. 0. 269.
 Μοιῶ

Μετίειμι, *interlocutus est*, pro **με-
τίειμι**, a. i. ind. Th. **ἔγω**, dico.
a. i. imperat. **εἰπών**, **ἄνω**, aor.
2. ind. **εἰπών**, **εἰ**, s. θ. 643.

Μετίωμαι, præs. inf. cum dat. *in-
teresse*, ex **μετί**, *inter*, & **ἔμω**,
sum. s. 174.

Μετόπισθεν, & **μετόπισθε**, *ponè, pòst*,
adverb. Th. **ὀπίσσω**, *retrosum*.
s. 285.

Μεταπυρεῖον, *in autumnis*. Adverb.
à **μεταπύρειον**, autumnalis.
Th. **ὀπώρας**, **ας**, **ή**, *autumnus*.
s. 415.

Μετρίω, perf. inf. pass. à **μετρίε-
μαι**, f. **ἔμμαι**, *menturam admit-
to*. Th. **μετρίον**, **α**, τὸ, *mensu-
ra*. s. 342.

Μέτρον, **α**, τὸ, *mensura*. hinc **μέ-
τερον**, **α**, **ὅ**, *modum non ex-
cedens*. s. 132. 306.

Μετώπην, genit. à **μετώπων**, **α**, τὸ,
frons, ab. **ἐπὶ ὤμα**, *video*. α.
147.

Μέ, pro **με**, *me*, Doricè, genit.
ab **ἐγώ**. θ. 644.

Μη, Adverbium prohibendi, *ne*.
s. 213.

Μη, Adverbium negandi, *non*.
s. 21.

Μηδὲ, *neque*, & **μηδὲ**. s. 488.

Μήδεια, *confilia, genitalia*, à **μη-
δης**, **ας**, τὸ, *cura, consilium*, &
*significat etiam, πρὸ αἰδέας, pu-
denda*. θ. 180, 398.

Μήθ', pro **μήτι**, idem quod **μηδὲ**.
s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήδμεν. θ. 1001. **μήδμεν**, nomen
viri, & **μήδμεα**, nomen mul.
θ. 961.

Μηδὲν, *nihil*, q. d. **μηδὲ ἓν**. s.
395.

Μηδέποτε, *numquam*, ex **μηδὲ**,
neque, & **παπὲ**, *aliquando*. Th.
ὅτε, *quando*. s. 717.

Μήδην, pro **ἐμήδην**. *Vide ἐμήδην*,
versabat, imperf. verb. **μήδ-
μαι**, f. **μήσομαι**. Th. **μήδης**, **ας**,
τὸ, *cura*. α. 34.

Μήδης, **ας**, τὸ, *cura, consilium*:
& significat etiam **πρὸ αἰδέας**, *pu-
denda*. θ. 180.

Μηκέπ, idem quod **ὦν ἔπ**, *non
amplius*. Thema, **ἔπ**, *adhuc*.
s. 174.

Μῆλα, *oves*, à **μήλον**, **α**, τὸ. s. 793.
Sic & **μήλον**, & Doricè, **μῆλον**,
α, τὸ, *pomum*. **μήλοισι**, *po-
mpis*. s. 116. Th. **μηλιά**, **ας**, **ή**,
malus arbor. θ. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium
custos*. θ. 354.

Μέω, ἢ **μέω**, *quatuordecim*. α. 11.
101.

Μέως, genit. à **μέω**, *mensis*, **μή-
να**, acc. **μέωσιν** **φθιόντων**, *men-
sibus decrefcentibus*. s. 766.
θ. 59.

Μέωιν, à **μέω**, **ας**, **ή**, *ira in ve-
terata*. α. 21.

Μήποτε, *ne quando*, ex **μή**, *ne*,
& **ποπὲ**, *aliquando*. Them. **ὅπ**,
quando. s. 86.

Μήπως, *ne quando*. Them. **πῶς**,
(adverb. interrog.) *quomodo?*
s. 394.

Μηροῖν, *femur, crus*, à nom. **ὁ μηρ-
ος**, **ῥ**. Dicitur & **μηρείον**, **α**,
τὸ, idem quod **μηρος**, *femur*.
α. 363.

Μηρύσσειν, a. i. med. infinit. à **μη-
ρύω**, *revolvō, intexo, agglome-
ro*, f. **ῥσω**. s. 538.

Μήσεται, pro **ἐμήσεται**, a. i. m. à
μήσσειν, *cursare gero*. Th. **μή-
δης**, **ας**, τὸ, *cura*. θ. 165.

Μήτηρ, ἡ, *mater*, **μητρός**, **μητέρα**,
& **μητρί**, acc. **μητρί**, tantum.
hinc **μητριά**, & Ionicè, **μητριά**,
noverca. s. 563, 824.

*Μήντης, consultor, vocativus pro
nominativo, μήντης, ὦ,
μήντης, ὦ, ἦ, consiliium, ἀ μή-
ντης. item: l. 358. Nomen
mul μήνη. S. 886. s. 104.*

*Μηκόντος, genit. παρὰ μηκόντος, à consulto, consilio pollente, à μηκόντος, πτος, ὁ. Thema, μη-
πς, Ⓢ, ἡ, consilium. 2. 51.*

*Μηχανάται, machinatur, 3. pers.
pres. ind. p. pro μηχανᾷται, per
Poëticam novi ἡ ἀλφα epenthe-
fin. Sic pro λαντεςοῦται, averfari,
dicunt metri causā λαντεςοῦ-
σαι, à μηχανάω, machinor.
Them. μηχανή, ἡς, ἡ, artificium.
s. 240.*

Μηχανή, ἡς, ἡ, artificium, machi-
na. pl. αἱ μηχαναί. θ. 146.

**Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ιο-
νικῇ, μιῇ, in masc. ὅς, unus.
S. 321.**

Μίξιον, a. 2. part. pass. f. g. à
 μίξουσι, misceo. F. μίξω, P.
 μίμμιχα, 2. 2. pass. ἱμύγλω. præt.
 pass. μίμμισθαι, ξαι, χλαι, a. 1.
 pass. ἱμύχθλω, & c. μίμμιδμαι,
 Dorice, pro μίμμιωαι, a. 2. pass.
 infinit. paullò pòst fut. μίμμιξο-
 μαι. §. 53. 305.

Μίμωτα, acc. μίμωτα, αυτ., ὁ,
nomen viri. n. 186.

Μῆνω, mane, 2. pers. præf. ind. à
μῆνω, verbum Poët. pro *μῆω*,
 f. *ῶ*, maneo. s. 520.

Μὴ, ἰψάμ, Ποῦτ. πρὸ αὐτῶν, αὐ-
τῶν. ε. 18, 48.

Μινύθῃ, minuit, 3. pers. præf. ind. ut,
μινύθῃ, subj. minuatür. à μινύ-
θῃ, minuo. Th. μινύς, ἦ, ὅ,
parvus. s. 6. 409.

Μίνω, genit. à μίνω, ω, ὁ,
nomen viri. θ. 948.

Μίγνυμι, præt. part. à μίγνυμι,
idem quod μίγνυμι, misceo,

f. 101a, p. 2a, a. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838.

Μισθός, ὁ, ὁ, merces, μισθός δὲ
ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημὸν ἔχειν ἔστω.
ein wort ein wort, ein man ein
man. s. 370.

Mixtois, a. i. part. pass. Vide paul-
lò antè *purzion*.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem
quod μνήμη, ἡ, memoria. Th.
μνάομαι, f. ἡστιάω, memoro,
commemoro. §. 54. hinc a. i.
med. μνησάμενοι, memores. §.
651.

Μογήσας, perpeffus, a. i. part. ἄ
μογίῳ, ᾧ, ærumnas patior. Th.
μόγης, ὁ, ὁ, labor. θ. 997.

Μότον, acc. pugnam, à μῆτος, π,
 ο, q. παρὰ τὸ ὁμῶς διῆναι, à con-
 currendo. u. 158.

Moi, pro impi. mihi, per aphare-
tin, ab iſr, ego. 0. 30.

Μοῖρα, *græc.* *fatum*, à *μείρω*, *di-*
vido, in *præt. med. μέμωρα*,
unde est *μῆρας*, *ε*, *ο*, *fatum*,
mors, & *μοῖρα*, *as*, *η*, *propriè*,
portio. item, *fatum*, idem quod
ἀμερῶν, quæ omnia ejusdem
sunt etymologiæ. Sic enim di-
citur *fatum* quasi *effatum*, quod
Deus prout decrevit & in se-
ipso q. effatus est, distribuat
sua, & cuique suam assignet
sortem, in qua acquiescere de-
bet. Secus qui agunt, dicun-
tur, *μωροί*. s. 745. 2.
204.

Μελπῆ, dat. sing. à μελπῇ, can-
tilena. hoc à μέλπωμαι, ca-
no, in præt. med. μέμελπα.
θ. 69.

Μόρϙ, z. Vide in μῦϙ.

Μεσφονία, nigra, genit. Ionic. ἀ
μεσφόνος, obscurus. ab ὀσφόν, σα-
ligo. α. 134.

Μονοζυγὴς, unicus, à **μῶν**, pro **μῶν**, solus, & **ζεύωμαι**, nascor. s. 376.

Μῶν, pro **μῶν**, solus, Poëtice. θ. 143.

Μῦσα, nom. pl. & in genit. pl. **μυσῶν**, Æolicè, pro **μύσαν**, à **μῦσαι**, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ. 100.

Μόχθος, s, ὁ, labor. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χροῖται, madidum corpus.

Them. μυδαίω, destillo, f. ἔσσι.

s. 556.

Μυθησαίμεν, dixero, a. 1. m. opt.

Vide in **μῶν**. s. 10.

Μῦθος, s, ὁ, verbum, sermo, dat. pl. **μύθοις**. Ion. Hinc est verbum **μυθίσταμαι**, dico, **μυθησαίμεν**, dixero, a. 1. med. opt. **μυθήσασθαι**, a. 1. inf. θ. 24. s. 10.

Μυλῶντις, præf. part. pro **μυλῶντις**, ex **μυλιάω**, ὦ, **dentibus frendeo**, epenthesis Poëtica, **ὦ μικρόν**. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο **μικρόν**, ut, **ἐργῶ**, **ἐργῶ**, **ἐργῶ**, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω **μέγα**, ut, **ἡδῶω**, ὦ, Poëtice, **ἡδῶω**, **ζῶω**, **ζῶω**. Th. **μύλη**, ης, ἡ, mola, molaris dens. s. 530.

Μύζαι, nom. plur. à **μύξα**, ας, ἡ, mucor, mucus, τὸ ὅν μὲρ ῥινῶν **μύζαι** ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant.* α. 267.

Μύρσο, imperf. Ion. pass. *lugebat*, à **μύρω**, propriè *fluo*, at **μύρσμαι**, *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, et **μύριοι**, infiniti, innumeri, à **μυριά**, s, ὁ, infinitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. *Græcorum*,

à **μυρμιδόν**, ὅν, Græcus. Vide **μῦρμ**, s, ὁ, *formica.* α. 380.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro **ἔμυρον**, à **μύρω**, *madeo*, *fluo*, unguentis imbuo, à **μύρον**, s, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχῶ, dat. singul. *in recessu*, *in penetrati*, à **μυχός**, ὦ, *penetrati*, à **μύω**, claudio, f. *συ*. θ. 119.

Μῦμος, ὁ, Momus, Deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναί, incolit, à **ναίω**, habito, incolo. **ναῖον**, pro **ἔναον**, imperf. Hinc **ναυστάω**, idem quod **ναίω**, **ναυστάω**, 3. pl. ind. præf. Hinc **νάσσατο**, *habuit*, a. 1. m. pro **ἐνάσσατο**, & hoc pro **ἐνάσσατο**, à **ναίω**, *habito*. in Themate, **ναίω**. θ. 387. s. 639.

Νάρθηξ, dat. sing. à **νάρθηξ**, ης, ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίπλοον, nomen viri, *qui navem currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίπλοον, nomen viri, *cujus animus est in navibus.* θ. 1022.

Ναῦται, acc. pl. à **ναῦτης**, s, ὁ, nauta, à **ναῦς**, **ναὸς**, ἡ, *navis*. θ. 876.

Ναυηλίας, genit. Ion. à **ναυηλία**, ας, ἡ, *navigatio*. Th. **ναῦς**, *navis*. s. 618.

Νῆες, *naves*, acc. plur. pro **νῆας**, & simpl. **ναῦς**, à **ναῦς**, *navis*, genit. **ναὸς**, & Attic. **ναὸς**, & Poët. **νηὸς**, dat. **νηὶ**, acc. **ναυῶ**, s. 247.

Νέμεται, præf. inf. *redire*, à νέμω, vel ex νέω, eo, redeo. s. 554.

Νέω, *vet*, *spinet*, à νέω, f. ήω, no, neo. s. 777.

Νέικω, acc. pl. à νέικω, s. ω, τὸ, *contentio*, νέικω, pro νέικω, *lites*, νεική, *probris affecerit*, pro νεική, 3. sing. præf. act. subj. à νείκω, ω. Them. νέικω, s. ω, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, non, & εἶω, cedo. hinc νεικωτής, *conviciatorum*, acc. à νεικωτής. Th. νέικω. s. 33, 716.

Νεῖλα, s, ο, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νεῖδι, adverb. loci, pro νεῖδι, in imo fundo, νεῖδι, ex ima parte, à νέω, novellus. Th. νέω, s, ο, novus. s. 567.

Νεῖω, s, ι, Ion. pro νέω, s, ι, novalis. s. 464.

Νεῖσονται, *navigant*, 3. pl. præf. à νέισται, eo, navigo. Them. νέω, eo, redeo. s. 227.

Νεῖξος, genit. à νέξω, s. ω, τὸ, *potus generosus*. s. 640.

Νεμεῖς, nomen regionis, sic dicta à nemoribus, νέμω, s. ω, τὸ, *nemus*. à νέμω, *pasco*, hinc νεμεῖς, *Nemeus*. s. 327, 329.

Νέμωσις, s. ι, indignatio, à νέμωσις, *indignor*. Est & nomen certæ Dex. quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νέμωσθε, indignè fert, Poëtice, pro νέμωσθε, 3. præf. ind. à νέμωσις, ω, irascor, succensco. s. 756.

Νέμονται, fruuntur, 3. præf. pass. νέμονται, Them. νέμω, f. ήω,

possideo, *tribuo*, p. νέμωσθε, s. ι. Them. s. 231.

Νεοκλής, i. ω, recentem dolorem habens. νεοκλής, dat. Th. κήδω, s. ω, τὸ, *cura*, & νέω, s, ο, novus, recens. s. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. νέος, novus. s. 569.

Νέοντος, recens vulneratus, à νέος, novus, & νέω, ω, f. ήω, *vulnere*. s. 157.

Νέσων, nomen fluvii. s. 341.

Νέουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à νέω, innitō, nuto, f. ήω. s. 473.

Νεύρω, dat. à νέω, *nervus*. hinc νέω, genit. Ionicè, à νέω, s. ι, *nervus arcus*. s. 544. s. 409.

Νεφέληρες, genit. Aiol. à νεφέληρες, s, ο, *nubes excicans*, ex νεφέλη, *nubes*, & εἶρω, *excito*. s. 53, s. 745.

Νέφος, s. ι, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νέφωσι. s. 204.

Νεωρήν, iterata, præf. part. f. g. scil. γῆ, à νέω, *renovo*. Them. νέος, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. νεώτερος, à νέος, novus. s. 445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναιῶ, *navem*, à νῆς, νῆς, dat. plur. νῆων. s. 165. s. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδύς, s. ι, *venter*. s. 460, 890.

Νῆα, *navalia*, à νῆος, s, ο, *navalis*. Thema, νῆος, *navis*. s. 808.

Νήκαρι, *sine cornibus*. à νήκαρι, s, ο, κῆ, ex νῆ, & κῆρι, *cornu*, τὸ, *cornu*. s. 529.

Νήκετον, *insanabiliter*, ex νῆ, *negandi particula* & νέω, *sano*. s. 283.

Νηλεὺς

Νηλῆς, ἰ, ὁ καὶ ἡ, crudelis. **νη-
λῆι**, per f. nc. pro **νηλῆι**, dat.
sing. ex **νῆ**, & ἰλ, ἰ, τὸ,
misericordia. Sic & **νηλῆς**, *fa-
vus*, pro **νηλῆς**. θ. 770. 765.

Νηλεόπει, *immitis*, crudeli sup-
plicio puniens, à **ποινή**, poena.
& **νηλῆς**, immitis. θ. 217.

Νήματ', pro **νήματι**, *fila*, à **νήμα**,
τὸ, filum. Thema, **νῆμα**, neo.
s. 777.

Νημερτής, verus. Th. **νημερτῶν**,
aberro, i. ἥσσω; a. 2. **νημερτον**,
& **νημερτής**, nomen proprium
mul. θ. 234. 262.

Νηοῖς, *templis*, pro **ναοῖς**, à **ναός**,
ἦ, ὁ, templum. θ. 990.

Νηοπάλο, *ædituum*, à **νηοπάλο**,
α, ὁ, *aditus*, qui circa tem-
plum versatur, ex **ναός**, pro
ναός, & **παλίω**, *verso*. item,
verser. θ. 991.

Νηός, *navis*, genit. Poëticè, dat.
plur. **νηοί**. Vide in **νάς**. s. 628.
634.

Νήπι, α, ὁ, infans, vocat. **νή-
πις**. s. 286. 132.

Νηρή, pro **νηρίας**, à **νηριός**, no-
men viri. θ. 240.

Νήελ, ex **νῆ** negativo, & **ἔελ**,
ἰδός, ἡ, *lis*. tanta, ut adversus
eam non integrum sit sese op-
ponere.

Νηοαῖη, nomen mul. à **νήσος**, *in-
sula*, q. d. in *salō*. θ. 249.

Νήσοισι, *insulis*, dat. pl. Ion. à **νή-
σος**, α, ἡ, *insula*. s. 171.

Νησῶ, nomen mul. θ. 261.

Νηυσὶ, dat. pl. à **ναῦς**, *navis*, vide
in **νάς**. s. 634.

Νήυτμ, *anima expert*, ex **νῆ**,
negativo, & **αὔτμη**, ἡς, ἡ, *spi-
ritus*. Alii legunt, **νήπιτμ**,
infans. θ. 795.

Νήχον, pro **νήχων**, *natabant*, à **νή-**

χω, f. **ζω**, idem cum **νῆμα**, nato.
α. 317.

Νίκη, *victricis*, *victricis*, à **νικῶ**, f.
ἡσσω, *vinco*. α. 311.

Νικηθεὶς, *victricis*. part. a. i. pass.
νικηθεὶς, part. a. i. act. à **νικῶ**,
ἦ, *vinco*, f. ἡσσω, p. **νικήκα**. θ.
496. 73.

Νίσσοντ', imperf. pro **νίσσοντο**, *re-
vertebantur*. Vide **νίσσοναι**, *re-
deo*. pro quo, **νίσσοναι**, seu **νίσ-
σιναι**. α. 462.

Νίφα, acc. per apocopen pro **νι-
φάδα**, à **νιφάς**, *αἰδός*, ἡ, *nix*.
à **νίφω**, *ningo*, f. **ψω**, p. **φω**.
s. 525.

Νιφόντες, g. sing. à **νιφόντες**, *nivo-
sus*, à **νίφω**, i. **ψω**, p. **φω**, *nin-
go*. θ. 42.

Νιψάμεν, *lotus*, a. i. part. m. à
νίπλω, *lavo*, f. **ψω**. s. 739.

Νοή, *sapit*, 3. præf. subj. à **νοῶ**,
ἦ, *νοῶντες*, Doricè pro **νοῶντες**,
cogitantes, præf. part. Th. **νό**,
νῆς, *mens*. s. 296. 261.

Νόημα, pro **νόημα**, τὸ, *intellectus*,
cogitatio. Them. **νό**, **νῆς**. α.
212.

Νόησαι, a. i. part. **νοῶσαι**, inf.
νόησεν, pro **νόησεν**, Ion. a. i. ind.
Them. **νό**, **νῆς**, *mens*. s. 22.
484.

Νομήν, *pabulum*, acc. à **νομός**, ἦ,
ὁ, *pabulum*. Th. **νόμω**, *pasco*.
s. 526.

Νόμω, *lex*, **νόμους**, *leges*, à **νόμω**,
tribuo. s. 276. θ. 66.

Νό, **νῆς**, ὁ, *mens* **νόος**, genit.
Ion. s. 685. 483.

Νόσφι, *absque*, ut & **νόσφι**, *seor-
sum*. s. 91. **νόσφι** ἄνευ τι *πα-
χῶν*, hoc est, *plane absque*
malis. Adverbia quæcumque
ingeminata, sunt **ἐμφατικῶς**.
s. 91.

Νόσφι,

Νότος, s, ó, νότιος, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

Νῶς, s, ῆ, Ionicè, pro νόσος, s, ῆ, morbus. s. 102.

Νο, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. s. 166.

Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νυκ-, τής, ῆ, nox. s. 177.

Νύμφη, ης, ῆ, Nympha, νυμφίω, nympharum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe scedere promissa, foederata. s. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νυκτός, ῆ, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχίη, nocturna. Thema, νύξ, νυχίη, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύκτορες, præf. part. à νύκτωρ, pun-go, f. ξα. α. 62.

Νῶς, pro νῶτε, à νῶτος, s, ó, dorsum, in pl. πρὸ νῶτε. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγώ, ego. α. 358.

Νωμίζω, vibrans, a. i. part. à νωμίζω, agito, moveo, à νῆμα, sicut σπασάω, à σπῆω. α. 462.

Νότιμος, ignobilis, ex νή, & ὄνομα, Æol. pro ὄνομα, nomen. s. 155.

Νῶτα, pl. num. à νῶτος, s, ó, dorsum, & in pl. πρὸ νῶτε. s. 534.

Z.

Ξανθή, nomen mul. θ. 356. & ξανθή, ης, ῆ, flava. s. 547.

Ξένος, Poëticè pro ξένος, s,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ξένους. σ. s. 224.

Ξενόδοχος, hospiti, dat. à ξενόδοχος, Ionicè pro ξενόδοχος, s, ó, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ξεπύ, rasilis, à ξεπύς, s, ó. Th. ξίω, f. ίσω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, s, πρὸ, lignum. s. 808.

Ξυμπῶσι, universa, iam m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. s. 240.

Ξυν, Atticè pro συν, cum, præposit. dativum solum regens. s. 347.

Ξυνόμοι, participes, acc. pl. à ξυνήμων, σι, ó, & ξυνός, pro κσιός, κομμηκίς, unde ξυνήμων, σι, ó, & ξυνή. s. 595.

Ξυνόρτων, confligentibus, part. a. 2. act. genit. à ξυνήμοι, congregior, confligo, vel ξυνήμοι. Th. ἵμαι, & εἵμαι, eo. illud in a. 2. ἵον, s. s. s. 707.

O.

Ο', ille, εργ. 89. απ. 135. & ὁ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Οἶες, confabulationes, acc. pl. nam pro ὅτιες, dicimus & ὁμοι. Th. ὅτι, απ. ῆ. κχον. s. 205.

Οἷμα, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἷμα, validus, hoc à βεβαίω, fortis sum. s. 839.

Οἷμα, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἵκω, sunt ὁμότιμα. s. 996.

Οἷμα, s, ó, ab οἷμα, robustus, & hoc à βεβαίω, robustum

- robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.
- Ὀβριμότης, fortis patre nata, genit. sing. ab Ὀβριμότης, Epith. Palladis, ab Ὀβριμότης, fortis, & πατήρ, pater. §. 587.
- Ὀγδοῦν, dat. ab Ὀγδοῦν, Poët. pro Ὀγδοῦν, octavus. Th. Ὀκτώ, octo. §. 790.
- Ὀγ, g. m. §. 357. Ὀγ, g. n. §. 214. & Ὀδ', pro Ὀδ'. §. 363.
- Ὀδύς, dentem, acc. ab Ὀδύς, Ὀδύς, ὁ, dens. §. 146.
- Ὀδύς, Ὀδύς, ἡ, via. §. 579.
- Ὀδυσῆς, dat. & Ὀδυσῆς, pro Ὀδυσῆς, genit. Ion. ab Ὀδυσῆς, Ulysses. §. 1016.
- Ὀδυσῆς, 3. sing. a. t. med. iratus fuit, ab Ὀδυσῆς, F. Ὀδυσῆς, a. i. Ὀδυσῆς. Th. Ὀδυσῆς, irascor. §. 1012.
- Ὀζός, ὤ, ὁ, propriè significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός, Ἀρπός dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. §. 181.
- Ὀρὸς, genit. ab Ὀρὸς, Ὀρὸς, ἡ, nomen montis. §. 632.
- Ὀί, illi. §. 69. 77. 86.
- Ὀί, qui. §. 29.
- Ὀί, qui. §. 39. Ὀί, §. 119.
- Ὀί, h. e. αὐτός, illi, ab Ὀί, Ὀί, §. 263. §. 20.
- Ὀίς, §. 288. 301.
- Ὀίς, qualia, ab Ὀίς, ὤ, ὁ, qualis. §. 400.
- Ὀίς, aperi, præf. imperat. act. ab Ὀίς, aperio, f. Ὀίς, p. Ὀίς, & Ὀίς, præf. med. Ὀίς. §. 819.
- Ὀιδιπότης, genit. Æol. pro Ὀιδιπότης, ab Ὀιδιπότης, ὤ, ὁ, nomen viri. §. 163.
- Ὀιδ', pro Ὀιδ', novit. præf. med. Ὀιδ', pro Ὀιδ', nosti. §. 355.
- Ἀελια paragoge præf. med. Ὀιδ', ὤ, ὁ, ab Ὀιδ', vel Ὀιδ', scio, f. Ὀιδ', p. Ὀιδ'. §. 456. §. 355.
- Ὀιδύς, dat. sing. ab Ὀιδύς, per syncopen pro Ὀιδύς, αἶς, n. g. tumor. Th. Ὀιδύς, vel Ὀιδύς, f. Ὀιδύς, tumeo, inflatus sum. §. 109.
- Ὀιζός, genit. ab Ὀιζός, Ὀιζός, ἡ, arumna, in acc. Ὀιζός hinc Ὀιζός, calamitosus, Ὀιζός, ἡ, Ionicè pro Ὀιζός. §. 639. §. 214.
- Ὀικίον, Poëticè pro Ὀικίον, præf. part. habitans, commorans, f. Ὀικίον, p. Ὀικίον, ab Ὀικίον. Th. Ὀικίον, ὤ, ὁ, domus. §. 330.
- Ὀικία, τὴν, res domesticæ ab Ὀικία, Ion. pro Ὀικία, domesticus. Th. Ὀικία, ὤ, ὁ, domus. §. 457.
- Ὀικίον, acc. ab Ὀικίον, ὤ, ὁ, pro Ὀικία, à singul. Ὀικίον, ὤ, τὴν, domuncula, Ὀικίον & Ὀικίον, domum. §. 576. 523. §. 758.
- Ὀίμ, ὤ, ἡ, scmita, idem quod Ὀίμ, ὤ, ἡ, via, scmita. §. 290.
- Ὀίνος, genit. pl. Ion. pro Ὀίνος, ab Ὀίνος, ὤ, ἡ, vitis. Th. Ὀίνος, ὤ, ὁ, vinum. §. 572.
- Ὀίνος, dat. sing. nigro. Ὀίνος, acc. ab Ὀίνος, Ὀίνος, qui vinei coloris est. q. Ὀίνος Ὀίνος, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. Ὀίνος, vinum, & Ὀίνος, oculus. Th. Ὀίνος, video. §. 622. 817.
- Ὀίνος, Ὀίνος, vinum. §. 596.
- Ὀίς, pro Ὀίς, similis. §. 314. §. 386.

Οἰνοχόη, π, ῥ, patina libatoria, ex οἴῳ, & χίῳ, fundo, trulla, ex qua vinum fundebatur. s. 744.

Οἶ, pro ὅμοι, similis, αἶ, ergo qualis, item, similis, sed οἶ, α, ὅ, solus. Neut. οἶον, solum. s. 313.

Οἶον, tantummodò, adverb. ab αἶ, οἶα, οἶον, solus, α, um. s. 386.

Οἶς, contractè pro οἶας, οὐς, acc. pl. Thema est οἶς οἶς, vel οἶς, οἶ, ῥ, οὐς. s. 775.

Οἶς, & οἶον, dat. pl. Ion. ab ὅς, quis. s. 145.

Οἶσι, sagitta. ab οἶσις, ῥ, ὅ, sagitta. ab οἶω, fero, f. οἶω. α. 130.

Οἶτι, & οἶτ, nom. pl. ab ὅτι. s. 46.

Οἶτις, nom. pl. ab ὅτις, ῥ, ὅ, ὅτι, quicumque. α. 150.

Οἶωνις, dat. pl. ab οἶωνις, ῥ, ὅ, avis. hinc οἶωνις, ῥ, ὅ, augur. α. 189. s. 701.

Οἶω, sive οἶω, puto. item fero. α. 111.

Οἶων, ovium, genit. pl. Vide supra ῥ, ὅ. s. 446.

Οἶκτιλινον, octo mersuum. à βλωμός, ῥ, ὅ, pro panis portione, bucella, & οἶκτι, octo. s. 442.

Οἶκτιπύδιον, octopedalet, acc. ab οἶκτιπύδης, à πῦς, πύδης, pes. s. 425.

Οἶλ, α, ὅ, beatitudo, felicitas. q. d. ὅλ, βί, hinc ὅλβι, beatus. s. 826, 326.

Οἶλινον, adject. ab ὅλινον, perdo, F. ὅλινον, α. 1. act. infin. ὅλινον, paret. m. ὅλινον, & Att. ὅλινον. s. 326. s. 180. 668.

Οἶλινον, paucillum, adverb. ab ὅλινον, α, ὅ, paucus hinc

Οἶλινον, superl. paucissimus. α. 723. 480.

Οἶλινον, ῥ, ὅ, fluvius in Helicone Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. s. 6.

Οἶλινον, α, ὅ, mortarium. s. 423.

Οἶλινον, perniciofa. ab ὅλινον, ῥ, ὅ, hinc & ὅλινον, idem. Th. ὅλινον, f. ὅλινον, perdo. s. 745.

Οἶλινον, α, ὅ, Theffaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὅλινον, coelestis, & ὅλινον, Musae dictae, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. s. 390. 25. 52.

Οἶλινον, similia, ab ὅμοι, similis. α. 50.

Οἶλινον, α, ὅ, tumultus, multitudo. Th. ὅμοι, ῥ, ὅ, similis. α. 155.

Οἶλινον, secutus. α. 1. part. ab ὅμοι, ῥ, sequor, f. ὅμοι. Th. ὅμοι, idem quod ὅμοι, simul. s. 676.

Οἶλινον, pluviosa. Alii ὅμοι, est adject. g. f. ab ὅμοι, imber. hinc ὅμοι, pluviosus. s. 451.

Οἶλινον, robustus. Vide supra ὅμοι. s. 145.

Οἶλινον, α, ὅ, imber. παρὰ τὰ ὅμοι, ῥ, simul fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quae ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὅμοι, pluviente. α. 1. part. ab ὅμοι, ῥ, pluo. s. 492. 415.

Οἶλινον, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὅμοι, juro, f. ὅμοι, f. 2. med. ὅμοι, ῥ, ὅμοι, p. ὅμοι, α. 1. ὅμοι. s. 194.

Οἶλινον, coetaneos, acc. pl. ab ὅμοι, ῥ, coetaneus. Th.

- Th. ὅμοις, similis, & ἡλικία, ας, ἡ, statura. s. 444.
- Ὁμνησάσθαι, pro ὁμνηῖσθαι, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμνησίῳ, in unum convenio, Thema ὁμνησος, &, ὅ, obfes. q. ex ὁμῷ, simul, & εἶρω, loquor. §. 39.
- Ὁμιληθὲν, turmatim, Adverb. Th. ὁμιλῶ, &, ὅ, turba. α. 170.
- Ὁμιχίῳ, meiere, præf. inf. ab ὁμιχίῳ, q. d. ὁμῷ χέειν. s. 727.
- Ὁμματα, oculis, dat. pl. ab ὁπ-θῆναι, video. F. ὁψομαι. P. ὁμ-μαι. hinc est ὁμμα, ατος, τὸ, oculus. α. 262.
- Ὁμόθεν, simul, ab ὁμῷ, Th. ὁμός, ὤ, ὅ, similis. s. 109.
- Ὁμοῖον, sive ὁμοῖον, &, ὅ, similis, Poëticè ὁμοῖον, Th. ὁμός, ὤ, ὅ, similis. s. 145.
- Ὁμοκλής, genit. ab ὁμοκλή, ἡ, hortamentum, comminatio. q. λὰτὸ ἔ ὁμῶς κέλευσθαι. Eustath. Th. κέλομαι, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὁμόν, eundem. ab ὁμός, unde est ὁμοῖον. §. 508.
- Ὁμόσῃ, juraverit. a. i. subj. ὁμόσας. a. i. part. pro ὁμόσας. ab ὁμνυμι, fut. ὁμόσω, a. i. act. ὁμόσω. §. 232.
- Ὁμῶ, simul, ab ὁμός, similis. s. 243.
- Ὁμοφακες, nom. pl. q. ὁμοῖ ἐς τὸ φαγεῖν, crudi ad vescendum, ab ὁμοφαξ, ακῶ, ἡ, uva acerba. α. 399.
- Ὁμόφρων, ονῶ, ὅ κῆ ἡ, concors, acc. pl. ὁμόφρονες, ab ὁμός, similis, & φρέων, νός, ἡ, mens, animus. §. 60.
- Ὁμῶς, tamen. sed ὁμῶς, simul. Th. ὁμός, ὤ, ὅ, similis. s. 3. 20.
- Ὁ δὲ. ἀφίκεθ δὲ, δὲ δόμων δὲ, re-
diit domum suam. δὲ postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὁππε, quemque. s. 3.
- Ὁπεια, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum, ab ὀπναι profum. f. ὄπν. s. 41.
- Ὁπιδος, ιῶ, τὸ, probrum. hinc ὀνειδίζω, exprobrare. s. 311. 718.
- Ὁπείρων, somniorum, gen. pl. ab ὀνειρῶς, &, ὅ, somnium. Th. ὄναρ, somnium, nomen indeclinabile. §. 212.
- Ὁπῆσαν, juvat. 3. præsent. ind. sing. ab ὀνήσαι seu ὀνημι, f. i. ὀνήσω, a. i. ὀνήσῃ, §. 429.
- Ὁπμο, αῶς, τὸ, nomen. Æolicè ὀνομο. ὀνομῶ pro ὀνομο. hinc ὀνομοσται, celebres, nominandi. §. 148. 369.
- Ὁπόμενε, appellavit, a. i. act. ab ὀνομοῖναι, nominare. f. αῶν, a. i. ὀνόμηναι. Th. ὀνομο, nomen. s. 80.
- Ὁπότηζων, præf. part. convicians, ab ὀνέω, vitupero, f. ὄπν. Th. ὀνημι, vitupero. s. 258.
- Ὁππας, quemcumque, ab ὄπας, ἄπιν, ἄπιν. ab ὄς, & πς, quis. §. 82.
- Ὁπυχες, ungues. ab ὄνυξ, ὄνυχον, ὅ, unguis. prov. ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὄνυχον, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὁξεία, acutum. In plur. pro ὀξεία, capitur, & metri gratiā pro ὀξείας, ab ὀξύς, ἰῶ, ὅ, acutus, ὀξείας, dat. pl. Ion. ut αἰχμῆς ὀξείας, mucronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὁπ' pro ὀπναι, vocem, sonum, acc. ab ὄψ, ὄπας, ἡ, vox, q. ab ὀπναι, dico.
- Ὁπῶν, dat. præf. ind. ὀπῶν, a. i.

- α. 1. aēt. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, prabeo*. ὀπίσ-
 σης, pro ὀπίσσης, part. a. 1. aēt.
 s. 168. θ. 433.
 Οὔτε, quod. θ. 864.
 Οὔτηδ', *comitatus*, 3. perf. præs.
 ind. ab ὀπιδίω, *comitor*. Th.
 ὀπάζω, f. αἶσω, *persequor, co-*
mitem do. s. 142.
 Οὔτι, *voce*, dat. ab ὀψ, ὀπῆς, ὅ,
vox. Vide ὀπῆ. s. 29. 806.
 Οὔτιςτο, *cirabat*, imperf. ab ὀπί-
 ζωμαι, *curo*, ab ὀπῆς, ἰδῆς, ἡ,
ultio, cura. α. 21.
 Οὔτις, metri causā, pro ὀπιθῆν.
 Th. ὀπίσω, *retrosum*. θ. 3.
 Οὔτιςδ'οντ', pro ὀπιπιδύοντα, *spe-*
ctantem, præs. part. acc. casus.
 ab ὀπιπιδύω, ab inusitato ὀπιδύω.
 Thema est ὀπιπιδύω, *video*.
 s. 29.
 Οὔτις, acc. sing. ab ὀπῆς, ἰδῆς, ἡ,
ultio, vindicta, cura. s. 251.
 Οὔπιθῆν, *adverb. ponē, à tergo*. ab
 ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retro-*
sum, retrò. s. 469. 741.
 Οὔπῆ, *instrumenta*, ab ὀπῆον, s,
 τὸ, *arma*. θ. 813.
 Οὔπῆ, acc. ab ὀπῆον, ἰπῆ, ὅ,
nomem viri. α. 180.
 Οὔπῆ, *ungulam*, *ungulā pecus*
est armata, ab ὀπῆ, ἡς, ἡ. Th.
 ὀπῆον, s, τὸ, & in pl. τὰ ὀπῆα,
arma. s. 589.
 Οὔπῆ, *minimus natu*, *su-*
perlat. grad. in comp. ὀπῆον-
 τῆς, s, ὅ, *junior*. ab ὀπῆον, s,
 τὸ, *arma*. θ. 137.
 Οὔπῆ, *quando, cum*, ex ὀπῆ, ὀπῆ
 ὀπῆον, ἡ, ut *liquet* ex ὀπῆον
 ὀπῆον, &c. *sicut & λευκῆ*
sunt complura, quorum alia
ratio reddi nequit, ut πῆον
τα, &c. ὀπῆον idem quod ὀπῆ-
 πῆ. π duplicatur metri causā,
- ὀπῆον ex ὀπῆον & αἶν, *ubi*. α.
 397. θ. 782. s. 543.
 Οὔπῆ, Poëtice, pro ὀπῆ, *ubi*. θ.
 387.
 Οὔπῆον, *utram*, acc. f. gen.
 Poët. ab ὀπῆον, *uter*. Them.
 πῆον, s, ὅ, *uter*. θ. 549.
 Οὔπῆον, s, ὅ, *autumnalis*, ex
 ὀπῆον, ας, ἡ, *autumnus*, q. d.
 ὀπῆον, *tempus succi*. s. 674.
 Οὔπῆον, *spectat*, 3. perf. præs.
 ind. verb. med. καὶ δ' εἰς ὀπῆον
 ὀπῆον, *caput pavimentum spe-*
ctat, *est lenis descriptio*. ab
 ὀπῆον, *video*. imperf. ὀπῆον, perf.
 ὀπῆον, s. 534.
 Οὔπῆον, *genit. Ion.* ab ὀπῆ-
 χαλκῆ, *orichalcum, æs mon-*
tanum, ab ὀπῆ, ἰπῆ, τὸ, *mons*,
 & χαλκῆ, s, ὅ, *æs*. α. 122.
 Οὔπῆον, *porrigere*, a. 1. infinit.
 ὀπῆον, part. f. g. a. 1. med.
 ab ὀπῆον, *porrectis manibus*
prendo. Th. ὀπῆον, f. ζῶ, *porri-*
go, extendo. θ. 433.
 Οὔπῆον, *montis*, gen. singul. à τὸ
 ὀπῆον, *mons*. α. 374.
 Οὔπῆον, *in montibus pascentis*,
 genit. ex ὀπῆον, ἰπῆ, τὸ, *mons*.
 & ἰπῆον, *pasco, in præst. m.* ἰπῆ-
 ον. α. 407.
 Οὔπῆον, *orta fuerit*, 3. sing. a. 2.
 med. subj. ab ὀπῆ, in med. ὀπῆ-
 ον, ἡ, πῆον, *præfens & aor. 2.*
coincidunt. in subj. Hinc est
Latinorum orior. θ. 782.
 Οὔπῆον, *rectus, erectus*. hinc
 Οὔπῆον, *erecti pili*. α. 391.
 Οὔπῆον, g. com. *arduus*, ex ὀπῆ-
 ον, ἡ, ὅ, *rectus*. s. 290.
 Οὔπῆον, ας, ἡ, *manè lugens*. ab
 ὀπῆον, s, ὅ, *tempus matuti-*
num, & γῆον, f. ἡσῶ, *gemo*.
 s. 568.
 Οὔπῆον, *genit. ab ὀπῆον, τὸ, dilu-*
culum,

- eulum*, ὄρνυ ἀνιστάμενος, ἵνα τι βίῃ ἀρνούῃ ἐν. *Diluculo surgens*, ut tibi victus sufficiens sit. s. 277.
- Ὄρθω, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρθος, s, ὁ. §. 293.
- Ὄρκω, s, ὁ, *juramentum*, aut potius Numen quod præerat jurijurando. §. 231. s. 219, 804.
- Ὄρμησιν, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὀρμίζω, ὤ, *impetu feror*, f. ἵσω, ὀρμηθήσμαι, a. 1. pass. infin. Them. ὀρμη, ἥς, ἡ, *impetus*. α. 403. s. 526.
- Ὄρμυς, *monilia*, acc. pl. ab ὀρμος, s, ὁ, *monile*, colli ornamentum. s. 74.
- Ὄρεϊς, ὄρος, ἡ, *avis*. s. 212.
- Ὄρϑω, s, ὁ, τὸ, *mons*. At ὄρες, s, ὁ, *terminus*. §. 2.
- Ὄρυσται, *irruerant*, pro ὀρυσσται, 3. pl. a. 1. act. indic. ab ὀρύω, ab ὄρω formatum est, sicut & ὀρύω, & ὀρυσσται item, ὀρύω, a præc. med. ὀρυσσται per metath. ὀρυσσται. ὀρύσται, pro ὀρύσσαι, *precipitans*, part a. 1. act. f. g. ab ὀρύω. α. 437.
- Ὄρηκτα, *stimulum*, acc. ab ὀρηκτῆ, ης, ὁ, *virga aculeata* è ramo. s. 468.
- Ὄρφανός, *orphanos*, ab ὀρφανός, s, ὁ, *orphanus*, pupillus, q ab ὀρφνός, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκότειν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. s. 330. Vide Manuale N. T.
- Ὄρχισμαι, ὄρχισται, salto, 3. perf. pl. num. ὀρχισσται, *tripudiant*, *saltant*, Doricè, pro ὀρχισσται, f. ἵσσω, a. 1. med. ὀρχισσάμεναι. Hinc ὀρχισμός, s, ὁ, *chorea*. α. 282. §. 4.
- Ὄρχος, s, ὁ, *pulvinus*, *ordines* *vici*. α. 296.
- Ὄρωρ, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὀρώ, *excito*, f. ῥώ, & σω, præc. m. ὀρωρε, & ὀρωρε, quod activè & passivè usurpatur. α. 274.
- Ὄρων, *videns*, præc. part. ab ὀρώ, ὤ, f. ἵσω, p. ὀρωρε. Att. ἰώρε. α. 426.
- Ὄς, *qui*. s. 8.
- Ὄς, *suus*, πατέρ' εἰς ὃν, *ad patrem suum*. §. 71.
- Ὄσα, *quanta*, & ὅσα, ab ὅσος, & Poët. ὅσος, s, ὁ, *quantus*. §. 475.
- Ὄσα, s, ὁ, *vox*. §. 10.
- Ὄσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσας, pro ὅσα, *quacumque*, ab ὅσος, & Poëticè, ὅσος, s, ὁ, *quantus*. §. 183.
- Ὄσσω, *prævidebat* imperf. verbi ὀσσομαι, *video*, Æolicè, pro ὀσσομαι, t. ὀσσομαι, p. ὀσσομαι. θ. 551.
- Ὄσος, s, ὁ, & σος, τὸ, *oculus*. ὀσσοίς, *oculis*. ὅσος, dualis numeri, pro ὅσος, per apocopen ὅ : ψιλῷ. α. 426.
- Ὄσων, *quantum*, Poëticè, pro ὅσων. §. 49.
- Ὄσων, *quicumque*, Poëticè, pro ὅς ἂν. ὅσων, *quotquot*. ὅσων, pro ὅσων. §. 154. s. 303.
- Ὄστω, *ossa*, pl. num. ab ὀστών, ὤν, ἔς, ὤ, *os ossis*. θ. 540.
- Ὄτ', pro ὅτ', ut & ὅτ'. s. 113.
- Ὄτ', *quando*, *quum*. Notetur discrimen. ὅτ', *quando*, extra interrogationem. πῶτ', *quando* in interrogatione. s. 89.
- Ὄτοος, s, ὁ, *sonus*. §. 709.
- Ὄτρελός, *celeriter*, *ocysimè*, adverb. Th. ὀτρελός, f. ὤτρελός, *incito*, *instigo*, α. 410.

Ὅτι, *quia, quoniam, ὅτι, τίχεται*, *quam celerrimè*, Poëticè, pro ὅν, quod. s. 48.

Ὅ, *non, ὅ δὲ, pro αἰδία, more Hebræorum*. s. 244.

Ὅν, *non*, Poëticè, pro ὅ. s. 9. 182.

Ὅα, acc. pl. *aures*, ab ὅας, ὅας, τὸ, Poëticè, pro ὅς, ὅτος, dat. pl. ὅαςιν. s. 702.

Ὅδ', *neque, ὅδ', pro ὅδ', per apostrophum*. s. 40.

Ὅδμῃ, *nusquam*, adverb. ab ὅδαμῃ, ex ὅ, & ἄμῃ, ὅ, ὅ, unus. s. 218.

Ὅδως, τὸ, *pavimentum*, idem quod ὅδως, ὅ, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatura. s. 524.

Ὅδιν, *nullum*, ab ὅδιν, ὅδιν, nullus, α, um. s. 311.

Ὅδιν, *numquam*, ex πότι, quando. Thema, ὅπι. idem. s. 176.

Ὅδιν, *neuter*, ex ὅδιν, & ἴπιν, alter. s. 178.

Ὅδιν, *neque ullum*, ex ὅ, & π, quid. s. 147.

Ὅδιν, ὅ, ὅ, *limen*, ab ὅδιν, ὅ, τὸ, solum. s. 749.

Ὅκ, *sequente tenui, non: ὅκ, sequente vocali aspirata*. s. 11, 320.

Ὅκιν, *non amplius*, ex ὅκιν, & ἴπιν, adhuc. s. 34.

Ὅκιν, idem quod ὅκιν, ὅ, ὅ, sic ὅκιν ἄρης, *perniciosus Mars*. Them. ὅκιν, f. ὅκιν, perdo. s. 192.

Ὅκιν, Poëticè pro ὅκιν, *miseram*, acc. ab ὅκιν, factum ex aor. 2. ὅκιν, interposito υ, metri causâ. Th. ὅκιν, f. ὅκιν, aor. 2. med. ὅκιν. s. 717.

Ὅκιν, *olympus*, quasi ὅκιν, λαμπρός, *tetus lucens*, ὅκιν, gen. Ion. ὅκιν, ad olympum. hinc ὅκιν, olympius, vel celestis, ὅ, mutatur in ὅ Poëticè. s. 555.

Ὅκιν, pro ὅκιν, *cujus rei gratiâ, ὅκιν*, per apostrophum ὅκιν. s. 139. 517.

Ὅκιν, *igitur*, τὸκιν. s. 299.

Ὅκιν, *numquam*, ex ὅ, & πότι, & hoc ab ὅπι, quando. s. 813.

Ὅκιν, *nondum*, ex ὅ, & πω (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅς. s. 273.

Ὅκιν, dat. sing. ab ὅκιν, ὅ, ὅ, celestis Th. ὅκιν, ὅ, ὅ, coelum. s. 486.

Ὅκιν, ὅ, coelum. Hinc ὅκιν, Ionicè, pro ὅκιν, Urania, una ex Músīs, ὅκιν, ἐκ τοῦ, coelitus, ὅκιν, coelitarum, genit. plur. ab ὅκιν, ὅκιν, ὅ. s. 45, 78, 939.

Ὅκιν, *meiere*, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὅκιν. s. 758.

Ὅκιν, pro ὅκιν, *montis*, ὅκιν, pro ὅκιν, Poëticè, *montes*, dat. pl. ὅκιν, ab ὅκιν, ὅκιν, τὸ, mons. s. 232.

Ὅκιν, Ionicè, pro ὅκιν, dat. singul. ab ὅκιν, ὅκιν, ὅ, cauda. s. 431.

Ὅκιν, *mulos*, acc. pl. ab ὅκιν, Ionicè, pro ὅκιν, ὅκιν, & Ion. ὅκιν, ὅ, mulus, ab ὅκιν, τὸ, mons, quod hujus jumenti magnus fit usus circa montana opera. s. 791.

Ὅκιν, *meias*, 2. sing. a. i. act. in j. ab ὅκιν, f. ὅκιν. Th. ὅκιν, s, *urina*. s. 729.

Ὅκιν, seu potius, ὅκιν, nomen viri. s. 186.

Οὗς, quos, ab ὅ, ἡ, ὅ. At εἰς, suos, ab εἰς, ἡ, ὅ. §. 45.

Οὐτίμῃ, Ionic. pro ἐπίνῃ, præf. inf. ab ἔτιμι, seu ἐτίω, vulnero. hinc part. ἐπόμενῃ, vulneratus. nisi velis in præf. pass. per syncopen dici, pro ἐπισμύμενῃ, ab ἐπίζω, f. αἶσω. idem quod ἐτίω, ὦ, f. ἦσω. α. 335. 363.

Οὐτασ', pro ἔτασε, vulneravit. ab ἐτίω. α. 461.

Οὐτε, neque, & ἔτ', pro ἔτι, ut & ἔθ'. α. 217. ε. 130. 784.

Οὗ τ', cuiusque, genit. ab ὅς, qui. ε. 534.

Οὐτις, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. nullus. ε. 15. ἔτι, nusquam. ε. 105.

Οὕτως, αὐτῇ, τῷτε, ex ὁ αὐτός, hic. ε. 293.

Οὕτως, sequente vocali, sic, ἔτι, sequente consona. ε. 424.

Ὀφείλει, auget, 3. præf. ind. verbi ὀφείλω, adaugeo. in præf. imperat. ὀφείλεις, fove. ε. 14. 213.

Ὀφθαλμός, ὤ, ὅ, oculus, ὀφθαλμοῖσι, dat. pl. Ion. Th. ὀφθίμω, video. ε. 267. §. 451.

Ὀφίον, serpentis, genit. ab ὄφις, ὄφι, ὅ, acc. ὄφιν. α. 161.

Ὀφεξ, adverb. Poëtice, pro ὦν, ut. ε. 260. ὄφε' ἔγω, ut dicam. ε. 341.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρύς, ὄφρυς, ἡ, supercilium. §. 827.

Ὀχθήσας, α. 1. part. act. contristatus, ab ὀχθίω, ὦ, gravatè fero.

Ὀψαρότης, ε, ὅ, qui serò arat, ex ὀρόω, arō, & ὀψι, serò, adverb. ε. 490.

Π.

Παλαίμης, genit. pro παλαίσαις, Doricè, à πάλασθαι, ε, ὅ, Pegasus, alatus Persei equus. Them. παγῇ, ἡς, ἡ, fons. α. 70.

Πάγκρατος, omnino malus, ut πᾶνκρᾶτον ἡμέρη, infauisissimus dies, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis, ε, & κρᾶτος, ὤ, ὅ, malus. ε. 813.

Πάγος, ε, ὅ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt caustem. Thema, παγούω, vel πάγνυμι, compingo, f. ξω. α. 439.

Παγγυῖστα, prorsus aurea, quasi dicas, πάντως χρύστα, à χρυσός, ὤ, ὅ, aurum. §. 335.

Παθών, passus, in f. g. παθῶν, α. 2. part. act. à πάσχω, patior, f. πείσσω, α. 2. ἔπαθον, præf. med. πίπειν. ε. 218. §. 276.

Παῖς, puer, & Ionica dizrefi. παῖς, παῖδες, in accus. παῖδ', pro παῖδα, in dat. pl. & Ion. παῖσι, παῖδισι. ε. 399. 130. 50. 378.

Παίζοντες, ludentes, præf. part. à παίζω, F. παίζω, & σω, ludo. α. 277.

Παιπαλοῖσσι, dat. plur. Ionicus, asperis, à παιπαλόος, ιοσα, ιν, asper, præruptus. Thema, παίπαλα, πῆ, loca prærupta. §. 860.

Παλαίη, luctatur, à πάλω, ης, ἡ, lucta, hinc παλαίω, luctor. ε. 413.

Παλάμιας, manibus. dat. plur. à παλάμη, palma, παλάμησι, dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλάμαις.
α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. ε.
673.
- Παλιάρχης, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρωμαι, colligor.
Th. ἀγείρω, f. ῥῶ, congrego.
α. 93.
- Παλιώτης, pro παλιδιώτης, q. d. post infecutio. Thema διώκω, persequor, inspector, f. ζῶ, p. ὠζα.
α. 154.
- Παλλάς, ἄδης, ἡ. Pallas, Sapientiae dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76.
- Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλας, acc. ῥ. 376.
- Πάλλω, jactabat, imperf. pro ἱππᾶλει, à πάλλω, vibro, agito, f. αλώ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 275.
- Παμφαίνων, præf. part. à παμφαίνω, totius appareo. μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis, & φαίνω, appareo, f. αἶνω, p. πίφαγχα, α. 1. ἱφῆνα, α. 2. ἱφαρον. ε. 567.
- Παναιόλῳ, omnino varius. ex πᾶς, & αἰόλῳ, ε, φ, varius. α. 139.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex ἀπήμων, ονῳ, ὁ κ' ἡ, illæsus. Th. πήμα, αἰῳ, τῷ, damnum. ε. 811.
- Πανάρετος. longè præstantissimus, ex πᾶν, & ἄρετος, præstantissimus. Th. ἄρης, ιος, φ, Mars. ε. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandionis. ε. 568.
- Πανδιώρη, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & διώρη. ε. 81.
- Πανέλλωσι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πανέλλωσις, ex πᾶν, & ἑλλω, εἰῳ, ὁ, Hellen. Græcus. ε. 528.
- Πανέφθω, genit. à πάνεφθος, omni ex parte coctus. Thema, ἔψω, coquo, elixo. f. ἱψήσω. α. 208.
- Πανήμερον, toto die. ex πᾶν, & ἡμέρη, seu ἡμέρη, dies. α. 396.
- Πανύχῳ, tota nocte, elegantia poetica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox. α. 46.
- Πανότη, nomen, mul. q. d. pro omnibus loquens. ῥ. 250.
- Πάντεθεν, undiqueque, adverb. à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. ε. 625.
- Πανθίλλω, acc. f. g. πανθίλῳ, gen. pl. à πανθίῳ, ε, ὁ, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis. ῥ. 830. ε. 621.
- Παντός, παντὶ, πάντως, &c. Vide in πῶσι.
- Παπαίνων, præf. part. à παπαίνω, circumspicio. ε. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. ε. 51. παρ', pro παρῶ. ε. 27. Cum dat. apud. ε. 130. Cum accus. trans, præter, &c. ε. 169. παρῶ, pro παρῆτι, urgent. ε. 454.
- Παραγίνεται, 3. pers. præf. adest. Thema, γίνομαι, seu γείνομαι, sum, f. 2. pass. γήνοσμαι, p. γήλομαι, α. 2. m. ἱγλούμην. ῥ. 432.
- Παρακαίερα, importuna, à παρακαίειν, seu παρακαίειν, in-tempestivus. Th. καίερα, ε, ὁ, occasio, tempus. ε. 329.
- Παραμείδεται, praterat, 3. præf. subj.

subj. à παραμείδω, prætereo.
Th. αμείδω, f. ψω, commuto.
s. 409.

Παραβάσις, delictum, transgressio,
idem quod παράδοσις, ex πα-
ρά, & βάσις, eo, incedo. s.
228.

Παραφάμμοι, appellantes, me-
tri gratiā, inserto, ι, vel per
epenthesein Poët. est aor. 1.
part. med. à παραφήμι, hortor.
Them. φημι, seu φαίω, dico.
§. 90.

Παρακρίτη, dativ. à παρακρίτης,
s, ο, maritus, παρακρίτης, ή
marita, uxor, σὺν αἰδίδῃ πα-
ρακρίτη, ex παρά, juxta, & κρί-
τη, ης, ή, cubile, lectus. θ. 328.
928.

Παραφάνεμμι, Ionicè pro παρα-
φαίνεμι, revelare, præf. inf. pro
imperat. Them. φαίνομαι, f. νῶ.
s. 734.

Παραχῆν, est a. 2. act. infin. à
παρίχω, efficio, præsto, παρεί-
χον, 3. pl. imperf. act. Them.
ἔχω, habeo, f. ἔξω, & χήσω,
p. ἔχηται, a. 2. ἔχον. s. 712.
α. 84.

Παρεῶν, gen. pl. à παρεῖα, ᾶς, ή,
gena, maxillæ. α. 267.

Παρεκβάουσι, exorbitant. 3. plur.
ind. præf. ex παρά, ex, &
βάω, eo, f. βήσωμαι, p. βέθη-
ται, a. 2. ἴδω. s. 226.

Παριλαύνω, arveho, prætervehor.
Th. ἰλαύνω, agito, f. ἰλάσω,
p. κῆ. α. 353.

Παριλίξατο, concubuit, cum dat.
a. 1. m. ind. à λίξωμαι, cubo,
f. λίξωμαι. §. 278.

Παριλθεῖν, pervenire. a. 2. inf. Th.
ἔρχωμαι, venio, f. ἰλῶσωμαι,
a. 2. ἤλυθον & ἤλθον, p. m. ἤλυθα.
s. 216.

Παρίξ, extra, dicitur & παρίκ.
Them. ἐκ vel ἔξ, ex, e. α.
352.

Παρίοντος, præsentis, Ionicè pro
παρόντος, genit. præf. part. à
παρά & εἰμι, sum. s. 366.

Παρισταῖον, adesse, adflare. Ioni-
cè pro παρίσταναι, præf. act. in-
fin. à παρίστημι pro παρίστημι.
Non solum ἵστημι, sed etiam
ἵστημι usitatum est, f. ἵστην, a. 2.
ἵστα. θ. 439.

Πάρεσιν, à παρίεμαι, adsum. Th.
εἰμι, sum. §. 420.

Παρίχθιν, apposit. 3. pers. præf.
imperf. à παραχίθω, idem quod
παρίχω, præbeo. Th. ἔχω, ha-
beo. §. 639.

Παριτρέαπι, deflexerunt, a. 2. act.
à παρατρέπω, diverto, deflecto,
f. ψω, p. φα, a. 2. ἴτρεπον, p.
m. τίτρεπον. §. 103.

Παρθένος, s, ή, virgo, hinc παρ-
θένης, & παρθενικός, ή, όν,
virgineus, virginalis. s. 256.
§. 344. s. 63.

Παρκλίνουσι, deflectunt, pro πα-
ρακλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præf.
à κλίνω, f. νῶ, reclino, p. κέκλι-
ται. s. 262.

Παρινήσσιο, genit. Ion. à παρίνησος,
s, ο, nomen montis in Del-
phis. §. 499.

Πάργθιν, seu πάργιθι, idem quod
πάργς, ante. §. 531.

Πάργς, ante. Adverbium vel tem-
poris vel loci. α. 119.

Πᾶσα, f. g. à πᾶς, omnis, πάντες,
in accus. πάντες, πᾶσαν, πᾶν.
gen. plur. πασῶν, Ionicè pro
πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν,
& Ion. πάντοσι. πᾶσιν, pro
πᾶσαις, πάντ, pro πᾶσι, πᾶ-
σι, adverb. passim. s. 125. 76.
511. §. 828. 372.

Πασίην, nomen mul. Ὡ. 247.

Πασίον, nomen mul. quia ad omnes currit. Ὡ. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πίσημαι, præf. med. πίπνυα, æg. 2. ἱπαθον. ε. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρος, πατρός, dat. πατρί, acc. πατέρα, tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρεις, ἰδὲς, ἡ, patria. α. 1. ε. 5. 9. 259. θ. 73.

Πατρὸς ἀδελφῆς, patruos, ex πατρός, pater, & ἀδελφῆς, frater. Th. ἀδελφός, frater, & γένεσμαι, nascor. Ὡ. 502.

Πατρῷος, ε, ὅς ἐστι ἡ, paternus. Th. πατήρ, pater. ε. 376.

Παῦς, desiste, præf. imperat. ἀέτ. παύσῃ, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἱππον. α. 449. Ὡ. 533.

Παῦρος, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ χρόνον, ad exiguum tempus. à παυρός, ε, ὅς, Poëtic. paucus. Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. τὰ. hinc & παυρίδιον, pauxillum. Th. παύω, f. παύσω, cesso. ε. 133. 326. θ. 780.

Παχίαις, densas, acc. pl. à παχὺς, εἶα, ὁ, densus, crassus, in genit. παχέος, in accus. παχύν. ε. 509. 497.

Πέδιλον, ε, τὸ, calceus, talare, Ὡ. 12.

Πέδιον, ε, τὸ, campus. πεδίοιο, genit. Ion. πεδίων, adverb. ex fun-do. Th. πίδα, ε, τὸ, solum. α. 378. 342. θ. 680.

Πείθῃ, pro ἱππῷ, persuasit, imperf. à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Suda. Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἱππώμι, præf. med. πίπειν. α. 450. ε. 73.

Πείκειν, tondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω, pecto, f. ξω, a. 1. pass. ἐπύκνω. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat. pl. πείρατον. à πείρας, αἰῶ, τὸ, finis. ε. 168.

Πειρηθῆναι, periculum fecisse, a. 1. inf. pass. à πειράω, ὦ, conor, nitor, f. αἶσω, vel ἴσω, p. πειράωμαι. Th. πείρα, ε, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρίων, nomen viri, ardelio. α. 179.

Πέλαιος, εἶ, τὸ, profunditas maris, pelagus, πέλας τὸ ἐκτὸς κατ' αἰνέφωρον, vel quia πέλας αἶψα. Ὡ. 131.

Πελάσιος, accedens, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, appropinquo. Them. πέλας, adverb. prope. ε. 372.

Πεπιμύζει, pro πεπιμύζεται, imperf. pass. contremuit, quassatus fuit, πεπιμύζεται, concutitur, 3. præf. ind. pass. à πεπιμύζω, f. ξω, moveo, quasso. Ὡ. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, συμ, πέλει pro ἱππῷ, 3. imperf. ἀέτ. πέλωμαι, idem quod πέλω. α. 164. ε. 808.

Πελής, ε, ὅς, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, terra vasta, πέλωρος, ε, ὅς, ingens, πελώρεος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ὡρ, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πίμπῃ, pro ἱππῷ, misit, imperf. πίμπῃ, pro ἱππῷ, a. 1. ind. ἀέτ. à πίμπω, f. ψω, mitto. ε. 84.

Πίμπῃ, quinta, dativ. cas. πίμπῃ, acc. plur. πίμπῃσι, dat. pl. à πίμπῃ, ε, ὅς, quintus. Them. πίνπ, quinque. ε. 803. 802.

Πέντα,

Πίνω, præt. inf. à πίνωμαι, ago, efficio. unde est ἡ πίνειν, ramperias, Ionicè, πινίη. s. 497.

773.

Πένθος, πένθος, πένθος, luctus, moeror. προδὴν μέγα πένθος ἔχοντες, premente altum corde dolorem. §. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.

Πεντηκονταχάρων, ex πέντεχάρων, quinquaginta. & χάρων, s. τὸ, caput. §. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντεζοιο, s. ἡ, τανη. ex πέντε, quinque, & ζοιο, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est, quasi arbor inversa, s. 742.

Πεπυλγυρῶ, pollutus. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino. tædo. f. ξω. p. πεπύλαξα. a. i. ἐπύλαξα. Th. πύλλω, f. αλώ, vibro. alii à πηλός, s. ὁ, lutum. s. 733.

Πεπυρρῶ, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πίπυρμαι, p.m. πίπορ. s. 205.

Πεπύρμαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπύρημαι, à περῶ, ὤ, tento, f. αῶν & ἦω. Them. πεῖρ, ac, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρῶ, sapientia. perf. part. Them. πῖω, flo, spiro: unde πύω, seu πύω, f. σω, præt. pass. πίπυρμαι, sapiens sum. s. 731.

Πίπειθ', pro πίπειθι, præt. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πέπεικας, a. 2. ἐπείθον, s. 375.

Πίπων, mollis, vocativi casus, à πίπων, οἶ, ὁ, ἡ, maturus,

mitis. Them. πίπων, coquo, f. ψω, præt. pass. πίπιμμαι. a. 350.

Πεπότης, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτίομαι, ὤμαι, volo. Thema πίτομαι, unde est ποτή volatus, & hinc ποτίομαι. a. 148.

Πέπειτο, satis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπεπότης. à πεπεπότης, determino, f. ὤω, perf. pass. πεπεπότημαι, & per syncopen πίπρωμαι. Th. πέπης, αἶ, τὸ, terminus. §. 464. 475.

Πεπυρρῶ, plur. perf. part. pass. hinc πεπυρρῶ τὸν, prudens, callidus, à πυκρῶ, denso. Thema πύκω, dense. θ. 484. s. 793.

Πίπυλ', pro πίπυλα, folia. à πίπυλον, folium. à πίπυνμι, ex-rando, vel πίπῶ, f. αῶν. s. 680.

Περάω, præt. inf. Th. περῶ, ὤ, ἡ, ὤω & αῶν, transeo. s. 738.

Πε in fine quamvis. §. 739.

Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρω, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.

Περί-ἵδνι, induit, imperf. à περι-ἵδνι, induo. Th. δύνω & δύνω, f. δύνω, a. 2. ἵδνι. a. 124.

Περί-ἵδνι. Vide in ἵδνι. a. 123.

Περίγλωχες, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχίν, vel γλωχίς, ὤ, ἡ, cuspis, acies. a. 398.

Περί, cum Genitivo præ, circa. περί, περί, περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί, περί, περί, propter. Cum Accusativo, circa, περί, περί. §. 3. a. 129. 279. 247. s. 819.

Πίε, valdè. α. 54.

Πιε-ῖν, excellit. 9. 656.

Πιεῖ τ' ἀμφίπ, circumquaque. 9. 848.

Πιε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quantvis*. Sæpè etiam vacat. α. 20. 155. 208.

Πεῖλαχ, *insnuat*, α. 2. act. à πεῖλαχ, Doricè πεῖλαχίω, ὦ, circumsono, f. ἥσω. Th. ἥχθ, α, ὅ, *sonus*. θ. 678.

Περίσπαλ, circum induito, α. 1. med. infin. à πεῖσινυμαι. Thema, ἴω, *induo*, pro quo ἴνυμι, f. ἴσω, p. εἶμαι, α. 1. m. ἴσπαμιν. α. 539.

Περίκαλλια, acc. sing. f. gen. à πεῖκαλλης, *perpulcher*. πεῖ enim auget significationem. Th. καλός, λη, λόν, *pulcher*. 9. 10.

Περίκλειται, *circumdatus*. 3. perf. præf. à κείωμαι, *jaceo*, f. κείσομαι. 9. 733.

Περίκλυτον, *celebrem*, acc. à πεῖκλυτῖς. Them. κλύω, *aud.o*. α. 60.

Περίμαίνεται, *circumquaque furit*. 3. perf. præf. ind. πεῖ intensit significationem, à μαίνομαι, *furo*, f. μαίνεμαι. α. 99.

Περίμαρναμιθ', *propugnauimus*. pro πεῖμαρναμίθα, 1. pl. præf. indic. verbi μαρναμαι, *pugno*. 9. 647.

Περίωνία, *nomen viri*. α. 187.

Περίμηκεις, *prælongæ*, pl. num. à πεῖμήκης, εθ, ὅ, ἦ. Th. μήκος, εθ, π', *longitudo*, πεῖ in compositione auget significationem. α. 133.

Περίναιεωσι, *circumhabitant*. 3. plur. præf. subj. à πεῖναιεάω, *circumhabito*. Th. ναιω, *habito*. 9. 370.

Περίπλομος, *circumvolato*, pro πεῖπλομῶς. Th. πλώ, *moveo*, sum. α. 386.

Περίρρυτος, α, ὅ, *circumfluus*. Th. ῥύω, pro ῥέω, *fluo*. θ. 193.

Περίστα, *eximia*, pl. num. à πεῖστος, ἔ, ὅ, *excellens*. à πεῖ, præpositio, variam habens constructionem & significationem. 9. 399.

Περίσπαστος, *circumquaque ingemiscens*, 3. persona imperf. à πεῖσπασχίζω, idem quod πῖσπασχίζω, *circum circa gemo*. Them. σπῖος, ἔ, ὅ, *angustus*. α. 344.

Περίσπαστος, *incisito*, Ionicè, præsentis act. infin. pro πεῖσπασχίζω, à πεῖσπασχίζω pro πεῖσπασχίζω, *circumcido*. Thema πῖμνω, *feco*, f. πῖμῶ, p. πῖμνηκα, aor. 2. ἔπασχον, præf. med. πῖσπασχ. α. 570.

Περίφρων, *prudentis*, genitiv. à πεῖφρων, *ons*. Th. φρέω, *mens*. α. 297.

Περίφρων, ἔ, & Ion. εῖω, ὅ, *fluvius Boeotiz ex Helicone*. Phœbo & Musis sacer. 9. 5.

Περσῶς, εθ, ὅ, *nomen viri*.

Περσεφόνη & περσεφόνηα, ας, ἦ, *Proserpina*, filia Jovis & Cereris. Th. φίνω, *occido*. θ. 768. 913.

Περσηῖς, ἴδω, ἦ, *nomen mul.* 9. 356 957.

Πέρσης, *nomen viri*. Frater Heliodi etiam ita appellatus fuit, αῖ πέρση, *vocativi casus*. α. 27. 213.

Πίσεν, *cecidit*, pro ἔπισεν, 3. sing. α. 2. act. à πίπλω, *cado*, f. πῖσμαι, p. πῖπλωκα, α. 2. act. ἔπισεν, *cecidit*.

- ἴπισιν, inde in part. πῖσιν, ἔσσι, ὄν. α. 365. 375.
- Πέπλ', folia, à πέπλον; folium, in dat. plur. πέλαισι, à πέλαι-
νυμι, seu πέλω, expano, f. αῖον, præter. pass. πέλονται. α. 680.
- Πεπιτειῶς, volucris. dat. pl. pro πῖπειοις, per epenithesin Poëticam, à πῖπινον, ὤ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πῖπειον, à πῖπιναι, volare, in impert. ἐπὶ τῷ πῖπινω, & in 3. plurali, ἐπῖπιντο. α. 278. α. 308.
- Πέπλος, Ionic. pro πέπλος. Vide πέπλ'. α. 289.
- Πέτρα, Ion. pro πέτρα, πέτρα, rupes, cautes. Dixerunt, πέτρα, & πέτρῳ, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρῳ verò, lapis manu tractabilis; πέτρῃσι, dat. plur. Ion. ὁ. 728. πέτρα. ὁ. 7. Hinc πετρώειν, saxatilis. α. 589. & πετρήειν, saxosum, à mascul. πετρήεις, ἐστῶ, ὁ. α. 533.
- Πάσσω, imperf. à πάσσωμαι, idem quod παυδάσσωμαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσωμαι, præter. pass. πύσσωμαι, aor. 2. med. ἐπαυδάσω.
- Πῦκα, abietes, à πύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.
- Πάκιδας, acc. à πάκιδης, α, ὁ, nomen gentile. α. 187.
- Πεφραδίστω, commemorant. 3. dual. α. 2. aor. pro ἰφεφραδίστω, π, initialis littera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, α. 2. aor. ἰφεφραδόν, ες, α. & Poëticè, πῖφεφραδόν, ες, α. πῖφεφραδῶν, Ion. pro φεφραδῶν, α. 2. aor. infinit. p. m. πῖφεφραδα. ὁ. 475. α. 766.
- Πεφραδῶν, ὁ, ἡ, nomen mul. à πῖφεφραδα. Them. φράζω, dico. ὁ. 273.
- Πεφύασσι, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. act. Poëticè pro πῖφύασσι, à φύω, f. ὕω, gigno, p. πῖφύω, α. 2. ἰφύοι, & ἰφύω. ὁ. 728.
- Πεφυλαγμένῳ, observans, perf. part. πῖφύλαξ, esto cautus, α. sing. præter. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodiō, p. χα. α. 704. 795.
- Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, ἑδδς, ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu πηγνυμι, f. ξω, compingo. α. 505.
- Πήλασος, α, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. ὁ. 281.
- Πηγῶν, plur. à πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. παρὰ τὸ πηγνύσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à πηδάω, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. ὁ. 809.
- Πηδαλίον, α, τὸ, remo, gubernaculum. Th. πῆδος, α, ὁ, ligni species. α. 45.
- Πηκτὸν, compactum, à πηκτός, ὤ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πῆσσω, f. ξω, compingo. α. 433.
- Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, ἑ, ὁ, Peleus, nomen viri. ὁ. 1006.
- Πῆμα, αἶσθ, τὸ, dampnum, noxa. α. 56.
- Πῶνις, nomen viri. ὁ. 343.
- Πήξας, infigans, part. α. 1. aor. à πῆττω, πῆσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πηγνυμι, παρ-

- go, compingo, f. *πίξω*, a. 1. *ἰπῆξα*. s. 430.
Πήξαα, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. *πίσσω*, vel *πῆττω*, vel *πῆγνυμι*, compingo, f. *ξω*, a. 1. m. *ἰπῆξάμην*. s. 455.
Προί, Ionicè pro *πῶι*, cognati, affines, à *πῶς*, ῥ, ὅ. Th. *πῶν*, ᾠ, vel potius *πῶομαι*, possideo, præt. pass. *πέπαιμαι*. s. 345.
Πιέν, bibere, pro *πῖν*, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à *πίνω*, bibo, f. *πῶσω*, p. *πέπαικα*, a. 2. *ἴπιον*, a. 2. imperat. *πῖθι*. α. 252.
Πίζεις, premas, præt. opt. Th. *πίζω*, f. *ἴσω*, premo. s. 497.
Πιερίη, κ, ἦ, nomen regionis in finibus Macedoniae, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est *πυριήθεν*, Adverb. è loco, ad formam, *Θήοθεν*, *κλισίῃθεν*, ex tentorio, *ἱλιάδ*. λ. 603. à *κλισίῃ*, Ionicè pro *κλισίᾳ*. *πυριίδες*, *Fi-rides*, pl. num. à *πυρις*, ἴδης, ἦ. s. 1. α. 206. §. 53.
Πιθύεις, fretus, a. 1. part. act. à *πιθίω*. Them. *πιθῶ*, persuadeo, f. *πίσω*, p. *πέπαικα*, a. 2. *ἴπιθον*. s. 359.
Πίθηται, paruerit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. *πιθῶ*, F. *πίσω*, a. 2. *ἴπιθον*, p. m. *πέπεικα*. s. 295.
Πῖον, vasis, genit. à *πίθω*, κ, ὅ, *dolium*, *πίθιον*, Poëtice pro *πίθον*. s. 98.
Πίλνα, dejicit, 3. præt. ind. à *πιλνέω*, idem quod *πιλᾶω*, appropinquo, *πίλναω*, imperf. pro *ἰπίλναω*, à *πίλναμαι*, ab act. *πίλνυμι*, quod est à *πιλνέω*, appropinquo. Them. *πέλαι*, prope. s. 510. §. 703.
Πῖλον, *πίλοις*, à *πῖλω*, κ, ὅ, *pileus*. s. 542.
Πιμπλῶσιν, replentes, præt. part. f. gen. pl. num. pro *πιμπλᾶσιν*, Æolicè, à *πίμπλημι*, κ, ησι, idem quod *πλήθω*, impleo, hinc in pass. *πίμπλάμαι*, *σιν*, *τιν*, expletur. Th. *πλίω*, κ, ὅ, plenus. §. 880: s. 201. α. 429.
Πινέειν, Ionicè pro Dorico *πινέειν*, abjecto *ειν*, & retento accentu in loco suo, pro *πίνω*, bibere, præt. inf. à *πίνω*, f. *πῶσω*, p. *πέπαικα*, a. 2. *ἴπιον*. s. 592.
Πίονω, genit. Th. *πῶν*, *ωνω*, ὅ, ἦ, *pinguis*. §. 538. Hinc in comp. *πίονος*, superl. *πίονιστος*. s. 585.
Πίπτουσιν, incidentes, plur. num. f. g. præt. part. à *πίπτω*, cado, f. *πῶμαι*, p. *πέπαικα*, a. 2. *ἴπιον*. subj. *πίπτον*, in præt. s. 620. §. 873.
Πίστις, nom. plur. à *πίς*, *εις*, ἦ, fides. Th. *πίθω*, f. *σω*, persuadeo. s. 372.
Πίσσω, fretus. Th. *πιθῶ*, f. *σω*. p. κ. persuadeo, a. 2. *ἴπιθον*, p. m. *πέπεικα*. §. 506.
Πιφάσκω, Ionicè pro *πιφάσκη*, loqueris, 2. pers. præt. subj. à *πιφάσκομαι*, pro *φάσκω*, jactito, dico, à *φωί*, dico, & hoc à *φάω*, dico. §. 655.
Πλάσσει, *πλασσει*, a. 1. ind. pro *πλάσσει*, Poëtice, & rursus *πλάσσει*, pro *ἴπλάσσει*, Poëtæ duplicant litteram, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. *πλάσσω*, *φίγγω*, f. *άσω*, p. *πέπλακα*, a. 1. pass. *ἰπλάσθην*. hinc *πλαστός*, ἦ, *ον*, fictus, α. m. §. 512. s. 70.
 Πλαπῖ,

Πλατὶ, lata pro πλατία, pl. num. g. n. à πλατὺς, εἷς, ὅ, latus. §. 445.

Πλεῖν, Ionicè pro πλείω, hoc pro πλείω, plena: à mascul. πλείω, plenus, Poëticè πλεῖον. Atticè, πλείων. s. 102.

Πλείη, plurima, & πλείων, plurimum, superl. à πάλυς, multus. Vide in πλείον. s. 720.

Πλείων, major, & pro πλείων, Poëtæ πλείων: unde est πλείωνες, & dat. plur. Poëticus πλείωνας, & pro πλείονα, plura, Poëticè πλείονα, nec non per syncope & crasin, πλείω. s. 670. 379. 380.

Πλειών, ὦν, ὅ, annus, sic dictus quod eo compleantur tempora. Thema, πάλυς, multus. s. 617.

Πλεκῶν, plicatis, dat. plur. Ion. à πλεκτός, s, ὅ, plexus. Them. πλέκω, necō, F. ξω, præf. act. πέπλεκω, a. 2. ἱπλάκω, p. m. πέπληκω. α. 63.

Πλέον, plus, dicitur & πλείον, n. g. Neutra, ut hîc, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλείων, οἷ, ὅ, amplior. in superl. πλεῖς, plurimus. Th. πάλυς, πολλή, πάλυ, multus, a, um. s. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, αἷς, ἡ, latus, costa. α. 430.

Πλείω, pleno, in dat. à πλείω, plenus. s. 792. & πλείω, plura. Vide in πλείων.

Πληγόν, percussit, genit. part. a. 2. pass. pro πληγόντος, πληγόντος, ejusdem temporis & modi f. g. à πλήγω, vel πλήγω, percussio, f. ξω, a. 2. ἱπλάγω, & ἱπλάγω, p. m. πέπληγω. §. 861. Hinc πληγή, ἡ, ἡ, plaga Do-

ricè, πλάγος, πληγῶν, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήθωσι, impleantur, præf. subj. à πλήθω, impleo, f. ἴσω, sed quum de mari aut fluviis dicitur, inundo. Th. πλείω, s, ὅ, plenus. s. 308. 461.

Πληάδης, Poëticè pro πλειάδης, uirgilia, sidus in dorso tauri, à πλειάς, αἶδης, & hoc à πλείωνες, quod ibi sint stellæ complures. Them. πάλυς, multus. s. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à πλήμων, tota modiolus. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. πλεῖον τὸ πλήθωσι ἢ τοι πληρῶσι ὑπὸ ἑαῖρας. Th. πλείω, s, ὅ, plenus. α. 309.

Πλέω, cum Genit. præter, adverb. α. 74.

Πληγῶν, nomen mulieris, quæ multiloquio aërem verberat. §. 353.

Πληξεν, percussit, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percussio, f. ξω, p. m. πέπληξα. θ. 855.

Πλέξω, nom. pl. à πλέξω, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percussio, & ἵππος, s, ὅ, equus. α. 24.

Πλέω, implebatur, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἐπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλέω, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλέω, à πλήθω. Th. πλείω, plenus. α. 146. §. 688.

Πλέω, & contractè, πλέω, navigatio, à πλείω, f. πλείω, navigo. s. 665.

Πλέω, dives, à πλέω, s, ὅ, divitia. s. 22.

Πλεπύω, Doricè, pro πλεπύω, præf. part. acc. à πλεπύω, disesco.

- ditesco*. Th. πλεῖς, ε, ό, divi-
tia. s. 313.
- Πλετυ, ό, ή, nomen mul. q. d.
opulenta. s. 355.
- Πλεῖς, ε, ό, q. ex πολὺ, & ἔξ, *divitia, ex multis annis collecta.*
at ἄφεν, ἄφρες, ses, τὸ, divi-
tia (ἀφ' ἐνὸς ἐν) ex uno anno su-
persites. s. 377.
- Πλωῖσσε, *navigabat*, 3. perf.
sing. imperf. act. Poëticè, à
πλωῖω. Th. πλώω, f. πλώωω,
navigo. s. 634.
- Πνέοντες, *anhelantes*, præf. part.
Poët. pro πνέοντες, πνέοντων,
acc. f. g. præf. part. πνέοντων-
τες, part. a. i. act. Thema,
πνέω, f. πνέωω, flo. α. 24. s.
506.
- Πνοῖς, *flatus*, acc. pl. à πνοῖη,
quod est à πνέω, flo, *spiro*, F.
πνέωω, in præf. med. πνέ-
ωω, unde est πνοῖη, ἥς, ή,
flatus, Poët. πνοῖη, πνοῖῃσι, dat.
pl. Ionicè, pro πνοῖαῖς. s. 253.
268.
- Πόδα, accus. sing. à πῦς, *pes*, in
dat. duali, ποδῶν, & Poët. πο-
δῶν. α. 158. s. 497. ποδῶν,
gen. pl. s. 70.
- Ποδώκει, acc. sing. q. ὠκύς τις
ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης,
ε, ό, ή, *pedibus celer*, à
πῦς, ποδός, *pes*, & ὠκύς, *celer*.
s. 320.
- Πόθ, ε, *desiderium*. α. 41.
- Ποιῖ, *facit*, 3. præf. à ποίω, ὦ,
facio, ποίησε, & ποίησ', a. i.
proίποιησε. s. 102.
- Ποίη, Ionicè, pro ποῖα, ας, ή,
herba. hinc ποίησσα, *herbosa*.
s. 194. α. 381.
- Ποικιλόθυλ, *versutus*, qui
animo suo agitat varia con-
silia, à ποικίλ, ε, ή, *varius*,
- & βελή, ἥς, ή, *consilium*. s.
521.
- Ποικιλόθυρον, *variante-
tem vocem*, à θυρῇ, ἥς, ή, seu
θυρῇ, *collum*, & per metonym.
causæ vox, & ποικίλ, ό, *va-
rius*. s. 203.
- Ποικίλ, ε, ό, *varius*. s. 300.
- Ποιμνίσκον, *pascentem*, acc. sing.
præf. part. verbi ποιμνίσκω, f.
αὐῶ, *pasco*, aor. i. ἐποιμνισα.
Th. ποιμνίσκον, ό, *pastor*.
s. 23.
- Ποιμνίς, dat. sing. à ποιμνί, ἐν, *ο,
pastor*. Hinc ποιμνί, ἥς, ή,
grex ovium. s. 100, 446. s.
787. hinc & ποιμνήϊ, ό, *ad
ovium gregem pertinens*.
- Ποιμή, ἥς, ή, *puer*. s. 755.
- Πολεμνί, Ionica dialysi, pro πο-
λέμνι, *bellicus*. Thema, πό-
λεμνος, ε, ό, *bellum*. α. 238.
- Πολίαις, *multos*, acc. pl. Poëticè,
pro πολῖαις, (*differt à πόλεις*,
urbes, solo accentu.) Th. πο-
λῖαις, in genit. usitatè πολῶν à
πολλός, sed Poëticè etiam πο-
λί. s. 580.
- Πολεῖν, *verte*, præf. inf. à πολέω,
ᾶ, *verto*, εἰς πολεῖν, *verè ver-
te*. Hic in dimensione legen-
dum ἦε πολεῖν. s. 462.
- Πόλεμος, ε, & Ion. πολέμιο, acc.
πόλεμον, *bellum*. s. 14.
- Πόλις, ή, *urbs*, in Genit. πόλι,
πόλιος, & Poëticè, πόλι, in
acc. πόλιν, & πόληα. Poë-
ticè, dat. pl. πόλίσσιν, Ion. &
Poëticè. s. 240. α. 285. 105.
s. 121.
- Πολιοκρήτῃ, *cani circa tempo-
ra*, κρήτῃ, ε, ό, *pars ca-
pitis dicta tempus*. Homo propriè
canescit. Vide κρήτῃ. s.
181.
- Πολυάκι,

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, fæ-
rè. Th. πολὺς. ε. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλός, & πολὺν,
multus, a, um, dat. pl. πολ-
λοῖσι. πολὺν, adverbialiter acci-
pitur, pro multò, πολὺ μᾶλλον.
multò magis. πολλόν, pro πολλῶ
ponitur & accipitur adverbiali-
ter. ε. 19. πολλὸν ἀμείων, mul-
tò meliora. πολλά, adverb. val-
dè, multum. Comp. πλείων,
σι, Superl. πλείους, η, οι,
plurimus, a, um. α. 92, 274.
9. 9. ε. 9, 19, 128.

Πολυγνήσιος, genit. à πολυγνήσις,
multum latitia afferens. Th. πο-
λὺν, multum, & γνήσιον, f. ἦσιν,
later. ε. 614.

Πολυκλῦρον, multos clavos ha-
bentium, ex πολὺς, multus,
& κλῦρον, ε, ο, clavus. ε. 660.

Πολυδαίδαλος, multo artificio ela-
boratus, ex πολὺς, multus, &
Δαίδαλος, ε, ο, Dædalus, in-
geniosus ille artifex Cretensis.
ε. 64.

Πολυδερκής, genit. à πολυδερ-
κής, multos intuens, ex πο-
λὺς, multus, & δερκω, video.
9. 451.

Πολυδῶρ, nomen mul. 9. 254. πο-
λύδωρον, nomen viri. 9. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ἱεράω,
ῶ, f. αἶσιν, amo. 9. 404.

Πολυίδειν, multifidum, idem quod
πολυῖστρον, à πολὺς, multus, &
ἰδεῖν, εως, ο κὴ ἤ, sciens. Th.
ἴσθαι, scio. 9. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυ-
κλήϊς, multis transfris instructa,
vel multa compage junctā,
à κλήϊς, sedes nautica: vel à
κλήϊς, pro κλεις, ὀδὲς, ἤ, cla-
vis. Th. κλείω, f. σῶ, claudio.
ε. 817.

Πολυκλῦρον, in dat. à πολυκλῦρον,
ε, ο, undis agitat. à κλῦρον,
abluo, f. σῶ. 9. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, ε,
τὸ, ovīs. Th. μηλῖα, ας, ἤ,
malus arbor. ε. 308.

Πολύμνικα, ας, ἤ. Nomen Musæ,
à πολὺς, multus, & ὕμνος, ο,
hymnus, carmen, & hoc ab
ὑδῶ, celebros, cano. 9. 78.

Πολύξειον, multum hospes, à
ξείον, ε, & Poët. ξείνος, hospes.
ε. 715.

Πολύπλοκος, ε, multiplex, impli-
catum sphaeris, à πλόκω, f. ξῶ,
complico. 9. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυπείρις, dispersa, πολυπει-
ρίας, εως, ο κὴ ἤ, multum sparsus.
Th. απείρω, dissemino, f. εῶ.
9. 365.

Πολυφλοῖστος, multifoni, genit.
Ion. à φλοῖστος, ε, fremitus
undarum. ε. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos
pascentis. Th. φέρω, f. ψῶ, pasco.
9. 912.

Πολυφραδίστις, astuto, à πολυφρα-
δής, valdè consultus. Th. φρά-
ζω, f. σῶ, dico, a. 2. ἱφραδὴν
9. 494.

Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυ-
σος, ε, ο, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina,
celebris, ab ὄνομα, αἶος, τὸ, no-
men. 9. 715.

Πονησάμενος, laborans, part. a. 1.
med. verbi πονέω, ῶ, f. ἦσιν, la-
boro. Th. πίνωμαι, facio, p. m.
πίνωμαι. ε. 432.

Πόνος, ε, labor, πόνος. genit.
Ion. Thema, πίνωμαι, facio,
ε. 91.

Πόντος, ε, ο, mare. ε. 670.

Ποντοπόρος, nomen mul. ponti-
ναγῆς

- vaga*. Sic *παιδίαγιο*, à *πείθε*,
 π, ò, mare, & *πορεία*, ας, ή,
 iter. Th. *πείρω*, transeo. §. 256.
 s. 628.
- Πόρην*, acc. à *πόρε*, π, ò, iter.
 Them. *πείρω*, f. *πρῶ*, transeo.
 §. 292.
- Πέρι*, *dedit*, a. 2. act. à *πέρω*,
 Poëtice, pro *πυρίζω*, *πέρω*,
 pro *ἵκω*, a. 2. act. *πέρω*, *pra-*
buerit, a. 2. opt. act. Th. *πεί-*
ρω, f. *πρῶ*, transadigo, per-
 transeo, præt. m. *πίπερ*. §.
 904. 412. s. 379.
- Ποσειδάων*, & contractè, *ποσειδῶν*,
 genitiv. ὠκύ, ò, Neptunus. s.
 667.
- Πόσις*, *ως*, ή, g. f. *potus*. idem
 quod *πόμις*, π. Them. *πίνω*, f.
πίνω, *bibo*. a. 395.
- Πόσ'*, pro *ποσὶ*. *pedibus*, & *πόσ'*,
 pro *ποσὶ*, & hoc pro *ποσὶ*, dat.
 pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὶς*, ò, *pes*,
 vocat. ὦ *πῆς*. s. 541.
- Ποταμῶ*, genit. Ion. à *ποταμός*, ὦ,
 ò, *fluvius*. §. 242.
- Ποτὶ*, *ποτ'*, & *ποτ'*, *quando*. s. 86.
 228. §. 22.
- Ποτίοντο*, *volabunt*, imperf. Ion. à
ποτίομαι, f. *ἵσσομαι*, idem quod
πέτομαι, *volo*, as. §. 691.
- Ποτὶ*, Doricè, pro *πρός*, *ad*. s.
 552.
- Πότνια*, *veneranda*, à *πότι*, π,
 ò, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab ἦ. Th. ὅς,
 qui. s. 88.
- Πυλιότις*, *multorum alumna*,
 epitheton terræ, ex *πυλὺς*,
 Poëtice, pro *πολὺς*, *multus*, &
βέσκω, f. *ἵσω*, *pasco*. à Th. inu-
 fitat. *βῶ*, ὦ, f. *ῶ*, *pasco*. s.
 158. §. 531.
- Πυλὼ*, acc. sing. m. g. pro *πυ-*
λῶ. Vide in *πολὺς*. §. 258.
- Προβίεν*, *vastare*, Ionicè, pro
πρᾶβην, a. 2. inf. verbi *πέρω*,
vasto, f. *πέρω*, f. 2. *πέρω*, &
 per metathesin *πρᾶβην*, hinc a.
 2. *ἱπρᾶβην*. α. 240.
- Προπιδίον*, dat. plur. à *πρᾶπιδίς*,
αἱ, *præcordia*. §. 608.
- Πρέπ*, 3. præf. à *πρέπω*, *decorus*
sum. *μυῖαπρέπω*, *decorus sum*
 inter. §. 92.
- Πρεσβύς*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύς*,
ἴως, ò, idem quod *πρεσβύς*, ὠκύ,
 ò, *senex*. α. 245.
- Πρεσβύτατος*, *maximum natu*, fu-
 perl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. θ.
 363.
- Πρόν*, *ἴως*, ò, ή, *pronus*. α. 365.
- Πρόξος*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè,
 pro *πράξος*, à *πράττω*, *facio*,
 f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρηστῆραν*, *valde spirantium*, gen.
 pl. à *πρηστῆρ*, ἡρῶ, ò. Them.
πρηστῶ, *incendo*. §. 846.
- Πρῶν*, *mitigat*, 2. singul. præf.
 Ionicè, pro *πρᾶν*. Th. *πρᾶν*,
 vel *πρᾶν*, π, ò, *lenis*. θ. 254.
- Πρηῶν*, *præcipitio*, genit. à *πρηῶν*,
 ὠκύ, ò, *eminentia montis*. α.
 437.
- Πρῶ*, *prius*, adverb. s. 90.
- Πρῶν*, *ilignum*, à *πρῶν*, π, ή,
ilex, *arbor*. s. 419.
- Πρῶν*, genit. *πρῶν*, π, ή, *ilex*,
 s. 436.
- Πρῶ*, *juxta*, *una*. *ὡς τ' ἰόντα*, *præ-*
terita. §. 32. α. 303.
- Προβάδω*, adverb. in *progrediendo*,
 à *προβαίνω*, *progredior*. Them.
βαίνω, eo, f. *βήσομαι*, p. *βίβ-*
ω. a. 2. *ἵβω*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med.
 opt. à *προβάλλω*, *profero*, *pro-*
pono. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *ja-*
cio, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἵβω*, p.
 m. *βέβηκα*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίνω, u, τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίβηκε, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προγίοντο, procedebant, pro προγίοντο, & hoc pro προγίοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήνομαι, p. γήνημαι, a. 2. m. ἔγηνόμην, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἔγενάμην. α. 345.

Προβύλα, impetiosa, à θύλα, ης, ἡ, procella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρω. s. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσθαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προδιώξις, τως, ἡ, persecutio, pro προδιώξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, persequor, abigo. α. 154.

Προλιπών, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπῶσα, προλιπώντ' pro προλιπώντι, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. s. 199. 566. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆδης, εἶ, τὸ, cura, sed in composito προμηθεύς, εἶ, ὁ, ἡ, providus, mutatur θ in ϑ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προνή, nomen mul. s. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. s. 525.

Προπύργιον, pro προ, ante, cum Genit. vide πύργος, ante. πύργον,

per apocopen, pro προπύργιον, è regione. s. 518. α. 285.

Προπυρομένη, pradeliberata, Doricè pro προπυρομένη, perf. part. à προύζω, dico, f. ου, in a. 2. ἔπρουν, p. m. πύρομαι, perf. pass. πύρομαι. s. 655.

Προρίδι, præf. ind. profluit, προρέωντων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ρίω, fluo, f. ρύσσω, p. ῥέδω. s. 792.

Πρός, eum Dativo ad, cum Accus. ad, πρὸς ἕνῃ, ad cælum usque, præter, adversus. s. 210. 319.

Προσμήρηται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσήρημαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ρῶ, præf. m. ἤρω & Atticè ἄρω, unde præsens hoc ἀρήρωμαι. s. 431.

Προσέβηκεν, accessit, a. 1. med. à προεβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. α. 33.

Προτίειπε, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προτίπω. Vide Them. ἵπω, dico, a. 1. εἶπω, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προσείναι, adesse junare, præf. infin. ex πρὸς, & εἶναι, sum. s. 353.

Προσέκυρε, appulit, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. s. 198.

Προσελίξατο, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. χα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, alloquor. Th. φημί, dico, vel φάω. s. 53.

Προσέειπε, alloquebatur, imperf. act.

- αἶτ. à ἀποσυνδύω, f. ἦσω. Th. αὐδή, vox. α. 117. 326.
- Προῦν, prius, ante, & πρὸ, pro πρὸς. Them. πρὸ, ante. ε. 98. α. 277.
- Προσόν, dat. sing. part. a. 2. αἶτ. à προσέμιαι, accedo, in aor. 2. πρόσον, ες. adivi, ex πρὸς, ad, & εἶμι, eo. a. 2. ἰόν. ε. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὀπθίμαι, video. ε. 594.
- Προπρίσιον, dat. pl. Homer. ἀνδρασι δὲ ἀποτίρριπιν ἐλαζέμεν ὅτε ἰθελήσω. Cum viris me maioribus contendere noluerō Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. ἀπρίστος, prior. Th. πρὸ, ante. ε. 424.
- Προῦθηκα, proposuit, pro πρὸς ἦκα, a. 1. ind. à πρὸς ἦκα, f. ἦσω, propono, p. πίθεικα, a. 1. ἰθίκα, a. 2. ἰθίω. ε. 537.
- Πρόκειται, propositus erat, pro πρὸς ἔκειτο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσομαι. α. 312.
- Προφίει, promouet. 3. sing. præf. Thema, φέρω, fero, f. οἶσω. ε. 579.
- Προφίης, ἴσθι, δ καὶ ἦ, prestans, in comp. ἀφφίειστος, superl. ἀφφίειστατος, à ἀφφίειω, præsto. Th. φέρω. α. 260.
- Πρόφρων, ὠφθι, prudens, ἀφφρόνως, adverb. ε. 433. ε. 667.
- Προφυγεῖν, a. 2. αἶτ. infinit. à ἀφφύγω, effugio. Th. φύγω, fugio, f. φεύχομαι, a. 2. ἰφύζην, p. m. πίφδωκα. ε. 647.
- Προχέω, infunde, præf. inf. Th. χέω, f. ἴσω, fundo. ε. 596.
- Προχῆ, alveo, gutturnio, ex πρὸς & χέω, f. ἴσω, fundo. ε. 757.
- Προχόη, gutturnio, dat. à πρὸς χόη, ε, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. ε. 785.
- Πρυλείωσι, pedescribis, dat. plur. à πρυλής, ἴσθι, ὁ. Legitur tantum in pl. πρυλείς, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. ε. 746.
- Πρυμνῶ, ἴσθι, ἦ, nomen mul. q. d. ultima. ε. 350.
- Πρωί, manè, cui opponitur ὀψί, vesperi. ε. 461.
- Πρώτη, prima, à πρῶτος, ε, ὁ. Th. πρὸ, ante. ε. 397.
- Πρωτηρότη, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτηρότης, ex πρῶτος & ὄρω, aro, 1. ὄσω. ε. 490.
- Πρωτόγον, primogenitorium, genit. plur. à πρωτόγον, ex πρῶτος, primus, & γένομαι, nascor, inde γόν, genus. ε. 541.
- Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. ε. 249.
- Πρώτον, τὸ πρῶτον, Adverb. primum, πρῶτῃ, ut & superlat. πρῶτα & πρῶτος. Them. πρὸ, ante. ε. 291. 458. 811.
- Πρωτῶ, ὁ, ἦ, nomen mul. i. πρῶτα. ε. 241.
- Πυλῆς, ulmo, genit. Ion. à πυλίς, ας, ἦ, ulmus. ε. 435.
- Πυρρῶ, acc. plur. à πυρρῶν, ala, hinc πυρρῶς, ἴσθι, ὁ, alatus, acc. pl. πυρρῶν, & πυρρῶν, genit. plur. à πυρρῶς, ὠφθι, ἦ, ala, πυρρῶσι, dat. pl. Ionicè. Th. πυρρῶν, ε, τὸ, ala. ε. 628. 684. α. 117. 134.
- Πυλοῖζεν, Poëtice pro πυλοῖσεν, præf. inf. à πυλοῖζω, f. ἴσω, bello. Th. πόλεμος, ε, ὁ, bellum α. 358.
- Πυλοῖσθον, oppidulum, pro πύλος dicunt Poëtæ πύλος, εως, ἦ, unde

unde est $\pi\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\theta\eta\sigma\iota$, α , $\tau\acute{o}$, idem.
 α . 81.

Πτολιπάρχου, dat. sing. à πτολίπαρα-
 ϑου, *urbium eversor*, ex πτο-
 λης, pro πόλις, *urbs*, Poët. &
 πέρω, *vasto*, in præt. med. πί-
 πωρα. θ. 936.

Πτέρυγιο, genit. Ion. à πτερυγίῳ, *u*,
 ô, ramus. Th. πτερυγίος, *u*, ô, re-
 ctus. s. 421.

Πτύχες, plicæ, pl. num. à πτύξ,
πτύχης, ἡ, plica. Them. πτύσσων,
f. ξω, plico. α. 143.

Πτωχός, 2. perf. subj. præf. à
 πτώω, mendico. hinc πτωχός,
 ὢ, ὄ, mendicus. Them. πτώω,
 ᾶ, f. ἦτω, perterrefacio. s. 395.
 & 26.

Πυγσώλ, &, ἡ, quæ nates vesti-
bus ornât. ex πυγή, ἡς, ἡ, nates,
clunes, & σῖμα, orno. f. ελῶ.
*. 373.

Πύεσται, 3. præf. ind. ὅτι πύεσται,
ossa computrescunt. à πύω, f.
ύωω, putrefacio, unde est Lati-
norum, puteo, es, ére, πύομαι,
putresco. α. 153.

Πύθῃ, 3. pers. præf. subj. act. à πύ-
θω, f. ύσσω, putrefacio. .s. 626.

Πυθμός, dat. sing. à πυθμῶ, ἐνός,
ὁ, fundum, ima pars. Thema,
πύθω, putrefacio. S. 952.

Πυθῶν, dativ. sing. à πυθῶν, ὁ, ἡ, ἡ,
nomen urbis. §. 499.

Προσθ. δε, *psychum* *versus*. Hic δε
postponitur Dativo, alioquin
postponi solet accusativo, ut
οὐκ ἔστιν δε. ἰλιάδ. β. 158. Unicum
hoc exemplum, ubi δε dativo
postponitur, non evertit regu-
lam. δε post accusativum casum
postpositum significat, *ad, ver-*
sus; & est dictio enclitica. Sic
legimus αἴγιον περ δε. ὀδυσ. ε. 426.
π. 480.

Πυκνότης, a. i. inf. à πυκνός, F.
assu, munio, fulcio. propre con-
denso. Nam *πύκνoς*. Th. est Ad-
verb. & vertitur dense. item
accurate. = 624.

Πυκνός, idem cum πυκνός, ὁ
creber, à πυκνός, dense. s. 532.
553.

Πύλας, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ,
 ποτα, & πυλίων, gen. pl. Ion.
 pro πυλῶν. α. 272. 246.

Πύλας, acc. plur. à πύλη, porta.
θ. 732.

Πύλας, genit. à πύλας, α, ῃ, no-
men regionis. α. 360.

Πύμας, Poët. ultimus. à πυμαίνω,
 ἄϋ, ὁ, fundum. Th πυμαίνω,
 putrefacio. θ. + 97.

Ποξ, Adverb. *pugno. mit der faust.*
α. 302.

Πῦρ, πυρρός, πῆ, ignis. s. 57.

Πόια, acc. plur. à πῶν, 10, π',
grex. Them. πῶν vel πείρας,
posideo. a. 516.

Πᾶμ', pro πᾶμα, ατος, τῆ, ορεῖ-
culant. v. 98, 94.

Πάπον, *utquam*. Th. ἐπ, quan-
do. s. 650.

P.

P'Adroïon, mollibus, à pādros,
 ſ, ô, gracilis, mollis, q. d.
 pîa dirépté, qui facile move-
 tur. Th. divn, us, i, vortex.
 9. 195.

P^α, per *metathesis*, pro $\delta\phi$, ex
 $\alpha\phi\phi$, dictio encl. s. 325. m. 4.

P^a, pro *pro*, dictio enclitica, hic expletiva Græcè *ῥῶτον συμπληρωματικὴν*, vocula expletiva, quæ nihil significat, sed carmen explet. n. 125.

Ρ'αῖμινγες, plur. num. gutta, à
 ραῖμινγξ, γξ⊙, ὅ, gutta, Poë-
 tice,

- ticè, q. à *παίνων θυμῷ*, *perfundere semper*. §. 183.
- Ρία*, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ρία*. Vide in *ρία*. s. 5.
- Ρίεθς*, *fluenta*, à *ρίεθρον*, s, τὸ, *fluentum*. Th. *ρίω*, f. *ρίου*, *fluo*. §. 695.
- Ρίω*, acc. *Rheam*, à *ρίη*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
- Ρία*, Poëticè pro *ρία*, *facile*, idem quod *ρίδιος*. Th. *ρίδιος*, s, ὁ, *facilis*, comp. *ρίων*, superl. *ρίος*. s. 6. 7. 325. 379.
- Ρία*, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρίζουσ*, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ρίζω*, *facio*, f. *ρίζω*, p. *ζα*, præf. m. *ρίζα*, & per metathesin *ρίζα*, *feci*. *ρίζα*, a. 1. inf. act. s. 685. §. 209.
- Ρίω*, *fluo*, *ρίων*, pro *ῥίον*, 3. sing. imperf. ut *ρίον*, pro *ῥίον*, 3. pl. imperf. act. f. *ρίου*, p. *ῥίον*. §. 84. α. 314. 267.
- Ρικτης*, ἦρ, ὁ, *factor*, à *ρίζω*, f. *ζω*, *facio*. s. 191.
- Ρήγνυν*, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ρήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ρήσσω*, t. *ζω*, *frango*, unde *ρήγνυν*, *ρήγνυμαι*. α. 377.
- Ριδία*, *facilis*, à *ρίδιος*, Ionicè *ρίδιος*, *facilis*, hinc *ρίδιος*, *facile*. s. 43. 292.
- Ρήλαιος*, acc. singul. à *ρήλαιο*, ὅς, ὁ, *qui virum frangere potest*, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ρήσσω*, f. *ζω*, *frango*, & *αἰης*, *vir*. §. 1007.
- Ρήσας*, nomen fluvii. §. 340.
- Ρήτοι*, *clari*, ἄρρητοι, *ignobiles*, à *ρίω*, f. *ήσω*, *dico*. s. 4.
- Ρήγελος*, ὅς, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ρίγων*, *durius*, comparativi significatione, à *ρήγς*, s, τὸ, *rigor*, *frigus*. α. 131. s. 701.
- Ρίγων*, *pejus*, comp. à *ρήγς*. s. 703.
- Ρίζησι*, pro *ρίζαις*, Ionicè, à *ρίζω*, s, ἡ, *radix*. s. 19.
- Ρίμφο*, *facile*, *celeriter*, à *ρίπλω*, f. *ψω*, *projicio*.
- Ρινός*, ὅς, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam *ιδρωτις* *ρίουσι*, *ρίνοιο*, gen. Ionic. pro *ρίνοιο*. s. 515.
- Ρινότρον*, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ρίνότρον*, propriè *pellem terebrans*, *perfundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ρίνοιο*, ὅς, ὁ, ἡ, *pellis*, & *τορῆς*, *penetrans*, ex *πρίω*, f. *ίω*, *terebro*, item *vulnere*. §. 934.
- Ρίπη*, *impetu*, ὑπὸ *ρίπη*, pro *ρίπης*, *dativus pro genitivo*: *ἀντίπλοισι*, à *ρίπη*, ἡς, ἡ, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ρίπλω*, f. *ψω*, *projicio*. §. 681.
- Ρίπλοον*, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥίπλοον*, à *ρίπλω*, *jacio*. Thema *ρίπλω*, *jacio*, t. *ψω*. α. 256.
- Ρίψι*, 3. pl. a. 1. pro, ῥίπτε, à *ρίπλω*, *abjicio*, *projicio*, f. *ψω*, p. *ῥίπτα*. §. 868.
- Ρόδια*, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
- Ρόδιος*, nomen fluvii, à *ρόδιον*, s, τὸ, *rosa*.
- Ρόδιαις*, *habens roseos digitos*, ex *ρόδιον*, & *δακτύλιος*, *digitus*. s. 610.
- Ρόδιππος*, *qua habet roseos cubitos*, ex *ρόδιον*, s, τὸ, *rosa*, & *πῆχυς*, ὅς, ὁ, *cubitus*. §. 247.
- Ρόος*, s, ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *frigor*. s. 220.
- Ροίζαχ'*, *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ροίζαχας*, propter sequentem spiritum asperum, à *ροίζω*, *strido*, in imperf. act. *ῥροίζιον*, & Poëticè *ῥροίζιον*.

Sed Hesiodus magis gaudet li-
tera α. confer. §. v. 157. ubi
est, ἀπακρύπτω, pro ἀπακρύ-
πτω. Th. ποῖζω, α; δ, stri-
dor. §. 835.

Ρέω, acc. sing. à ρέω, ῥε, δ, fluxus.
à præt. med. ῥέον, verbi ρίω,
fluo, f. ράω. α. 566.

Ρύω, rui, 3. præf. ind. ver-
bi ρύω, vel ρύωμαι, servo, hinc
fut. 1. med. ρύσμαι, & in pl.
ρύσμεθα, vindicabimus. §. 662.
α. 105.

Ρύω, τρέω, fraeo, à ρύω, traho.
α. 308.

Σ.

Σαφής, σαφής, no-
men viri. §. 344.

Σαίνω, adulatur, 3. præf.
sing. ind. à σαίνω, idem quod
σείω, moueo, pro quo dicitur
etiam σαίνω: quod tribuitur pro-
priè canibus caudam moventi-
bus §. 771.

Σάκος, α, τὸ, scutum, σάκος
Doricè pro σάκος, ex σάκος,
genit. Doros mutant α in ω.
Th. σάτω, f. ζω, p. χα, onero.
α. 139. 460.

Σαπίσκω, putrefacta, part. a. 2.
pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, α. 2.
ῥωσκω, putrefacio. α. 152.

Σαῖς, tuas, acc. pl. à σῆς, σή, σὺν,
tuus, α, κτ. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαῖς, ὅς, ἕς, ἡ, nomen mul-
salva. §. 243.

Σαινυρμάων, non amplius lactan-
tium. Æolicè pro σαινυρμών,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à σάινυμι, f. σάισι,
p. ῥάισι, α. 1. pass. ῥάισι, α.
590.

Tom. II.

Σδ, & σείω, pro σείω, per syn-
copen, §. ο μικρῶ, ex σείω, pro
σείω, τui. Th. σὺ, tu. §. 341.

Σείω, præf. part. Th. σείω,
moueo, f. σείω, p. σείω. α.
298.

Σείω, Sirius, nomen stellæ.
quæ etiam canicula dicitur, à
σείω, verro, item bio. α. 417.

Σείω, jubare: dativus contractus,
pro σείω, à σείω, α, τὸ,
fulgor. α. 60. §. 867.

Σείω, ης, ἡ, luna, à σείω, ας,
τὸ, fulgor. §. 18.

Σείω, à nom. σείω, ης, ἡ,
nomen mul. §. 940.

Σείω, pro σείω, ex σείω. α. 478.

Σείω, videns, dentes stridens,
præf. med. in m. g. σείω.
propriè scopis purgatus, à σείω
item sum ore hianti seu diducto,
prout illi faciunt, qui cachinnan-
tur, unde providens accipitur.
f. ας, p. σείω, p. m. σείω.
α. 268.

Σείω, peritus, cum Ge-
nitivo, à σείω, reddo sapien-
tem, f. ῥω, p. χα. Th. σείω.
α, δ, sapiens. α. 649.

Σείω, acc. stabulum, à σείω, ῥω,
δ, stabulum ovium, caprarum,
affine Hebræo σείω, vel τείω
σείω, tegere. α. 787.

Σείω, α, τὸ, signum, & σείω,
pro σείω. Hinc σημάω, si-
gnum do, jubeto, unde σημάω-
τες, ας, δ, præfectus, dux.
α. 450. α. 56.

Σείω, acc. sing. à σείω, τω, σείω,
& σείω, pro σείω, Ionicè τω,
à σείω, ὄν, τω, α, κτ. α. 274.
α. 104.

Σείω, ὅς, ἡ, nomen mulieris.
robusta, à σείω, robur. §.
276.

V

Σείω,

Σάβως, robur. s. 62. 615. 619. α.

97. 420.

Σιγή, tacitè, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, silentium.

Th. σιγαίω, fileo. s. 104.

Σίδηρος, s, ò, ferrum, hinc σιδήρεις, ferreus, & contractè σιδήρης. s. 151. θ. 764.

Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, s, ò, vel σίμβλον, & σίμβλη, alveare, capsa ubi mellificant apes. θ. 598.

Σιμῶντι, pro σιμόντι, nomen viri. θ. 342.

Σίνετι, 3. præf. ind. à σίνεμαι, ludo, noceo. s. 318.

Σίτος, s, ò, frumentum, σίτον, s, τὸ, panis ex frumento. s. 147. 604.

Σκαιῇ, dat. singul. unde Latinorum scava, à σκαῖος, ἡ, òν, sinister. Th. Σκαίζω, f. σκω, claudico. θ. 179.

Σκῆμαυδρος, fluvii nomen. θ. 345.

Σκῆφος, fossio, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἵσκαφα. s. 572.

Σκέπη, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκαπίσµατι. Th. σκέπω, tego. s. 532.

Σκῆπτρον, s, τὸ, à σκῆπτω, nitor, innitor. Est ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti potest. θ. 30.

Σκιδναῖρη, dispersa, præf. part. Thema est, σκεδῶ, f. αῖσω, unde σκεδόννυμι, & σκίδνυμι, dissipō, dispergo, in passivo σκιδναµαι, unde est part. præf. pass. σκιδναῖρος. θ. 42.

Σκια, umbra, σκιῇ, Ionicè pro σκιᾷ, hinc σκιερὸς, s, ò, umbratus. s. 574. 589.

Σκληρὸν, accus. à σκληρὸς, durus. Th. σκέλω, exsicco. θ. 839.

Σκληρὸν, acc. sing. à σκληρός, tor-

tuosus, obliquus, metaph. parvus, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ionicè, hinc σκολιῶς, tortuosè, adverb. s. 219. 258.

Σκῆλυρος, s, ò, carduus. s. 582.

Σκοῖον, in masculin. σκοτεινός, s, τὸ, caliginosus. Them. σκοτῶ, s, seu, σκοτῶ, τὸ, tenebra. s. 555.

Σκυλάκιστον, dat. plur. Ion. à σκυλάξ, ακρὸς, ò, catulus. Them. ὑλάω, ᾧ, f. αῖσω, latro, as. θ. 834.

Σκυλόσσωπις, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, αὐτός, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ᾧ, spolio. Th. σύλη, ης, ἡ, spoliunt. α. 468.

Σμῶνται, dat. plur. Ion. à σμῶν, s, τὸ, arum exarum. θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, parum, metri causâ. s. 360.

Σμερδαλέον, terribiliter, propriè visum, à σμερδαλέω, idem quod σμερδῶς, aspectu terribilis. Th. μίρδω, insueor. α. 341. 840.

Σοί, tibi, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. s. 34. 56.

Σός, ἡ, òν, tuus, α, ut. s. 631. α. 98.

Σπαργανίσαια, fasciis involutum, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ἴσω, fasciis involvo, idem quod σπαργανῶ. Th. σπάργανον, fascia. θ. 485.

Σπείρειν, serito, præf. inf. pro imperat. Ionicè, à σπείρω, f. σπῶ, sero, semino, f. 2. σπαρῶ, p. ἱσπαρῶ, a. 1. ἱσπειρῶ, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἱσπαρῶν, præf. m. ἱσπειρῶ. s. 291.

Σπειῶ, ὅ, ἡ, Speo, nomen mul. q. d. in speciem latitans. θ. 245.

Σπῆ, s, τὸ,

Σπίϙ, σϙ, τὸ, spelunca, specus, antrum. §. 301.

Σπερμαίνεν ἄνδρῶν, ferere prosapiam, h. c. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebræis dicuntur, semen, à σπέρμαίνω, idem quod σπείρω, γ. σπῶ, semino. s. 736.

Σπέρματος ἀρχαὸς, sementem incipere. σπέρματι, à σπέρμα, ἄρς, τὸ, semen. Them. σπείρω, sero. s. 446. 471.

Σπερχνόν, celerem, accus. à σπέρχνός, ὅ, festinus: hoc à σπέρχω, idem quod σπείρω, urgeo, à σπείρω, festinare cogor. α. 454.

Σπύδῃ, festinat, à σπύδω, σπύδῃ, acc. part. pro σπύδοντι, f. σπύσω, p. πῶ, præt. m. ἔσπυδα. s. 22.

Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, antrum, pro quo Poëtæ per epenthesein Ὡ ἰῶτι, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen Ὡ ἰῶτι, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, Ὡ ἰῶτι ἰπύθισιν. §. 297.

Σπινδῆσι, libaminibus, dat. plur. Ionicè pro σπονδαῖς, à σπίνδω, libo, promitto, f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα. s. 338.

Σταβμός, dat. singul. σταβμός ἐν ἡσέριν, in stabulo obscuro, σταβμοῖσι, dat. pl. stabulis, à σταβμός, ὤ, ὅ, stabulum. Th. ἵσημι, sto. θ. 294.

Σταφυλῆσι, uvis, dat. pl. à σταφυλή, ἥς, ἡ. Th. σταφίς, ἰδός, ἡ, νῦα. α. 300.

Σπείχους, spica, nom. pl. σπείχων, genit. pl. à σπείχης, υός, ἡ, spica. α. 290. s. 473.

Σπινωμένη, arcata, Ionicè, pro πινωμένη, præf. part. f. g. à σπινω, gemo, & hoc à σπινός, ὤ, ὅ, Ionicè, σπινός, angustus, arcus. §. 160.

Σπῖχον, pro ἵστιχον, 3. pl. imperf. act. incadebant. Th. σπείχω, co, vado, f. ξῶ, p. χῶ, a. 2. ἵστιχον. §. 10. 690.

Σπινάχιζε, ingemiscebat, 3. perf. imperf. Ion. à σπινάχίζω. idem quod σπινω, gemo. Them. σπινός, ὤ, ὅ, angustus. §. 858.

Σπινόντι, acc. pl. à σπινόντις, σπινός, ὤ, ὅ, gemebundus. Th. σπινός, ὤ, ὅ, arcus. s. 146.

Σπρίται, privatur, pro σπρίται. Th. σπρίω, privo, f. ἴσω, & ἥσω, pro σπρίσμαι, ἔμαι, dicitur Poëtice σπρίσμαι. s. 211.

Σπέρπλω, per aphæresin, pro ἀσπέρπλω, fulgur, ab ἀσπέρπλω, fulguro, & σπέρπλης, nomen proprium Cyclopi. θ. 140. 845.

Σπῖφον, pro ἵσπφον, coronarunt, imperf. à σπῖφω, corono, f. ψῶ, p. φῶ, præt. pass. ἵσπφωμαι. s. 75.

Σπῆθισι, Poëtice, pro σῆθισι, dat. pl. Ion. à σῆθος, σος, τὸ, pectus. s. 77.

Σπῆμι, stamine, dat. sing. à σπῆμι, σος, ὅ, stamen. Th. ἵσημι, sto. s. 538.

Σπῆλξε, pro ἵσῆλξε, firmiter fixit, a. 1. ind. à σπῆλζω, F. ξῶ, a. 1. ἵσῆλξα. θ. 498.

Σπῆσται, ordiatur, faciat stare, a. 1. med. opt. σῆσται, statuere, fut. 1. act. infinit. ab ἵσημι, sto. s. 779. α. 114.

Σπῆαργῖς, & σπῆαργῖσι, validis, dat. piur. à σπῆαργός, densus. item, robustus. Thema, σπῆω, calco.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & σῆας, culcitra. α. 76.

Στήματα, puncta, nom. plur. à στήμα, τὸ, punctum, à σίζω, pungo, f. σίζω, p. ἵσχα, p. pass. ἵσχυμαι. α. 166.

Στήες, αἱ, ordines, à στή, στήες, ἡ, ordo. Th. στήω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἵσχυι. α. 170.

Στολίσας, ornatè præparans, α. 1. part. à σολίζω, amicio, apparo. Th. σίδω, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.

Στόμα, στόμαξ, τὸ, os. ὁ. 40. α. 146.

Στοιαχίζετο, imperf. pass. verbi στοιαχίζομαι, f. ἴστωμαι, idem quod εἶνω, f. ἴω, gemo, ingemisco. Th. σπός, ὤ, ὅ, angustus. ὁ. 159.

Στοιόιντας, suspiriosa, acc. plur. à σπύοις, σπύξ, ὅ, gemitibus. Thema, σπός, ὤ, ὅ, arctus. θ. 684.

Στρατίς, ὤ, ὅ, exercitus. α. 246.

Στυμνία, acc. à στυμνίαν, ὄν, ὅ, nomen fluvii. ὁ. 339.

Στυπτοῖς, dat. plur. à στυπτός, στενός, hoc à σπώννυμι, sterno, f. σπώνω. Th. σπρίω, ὤ, f. ἴσω, sterno. ὁ. 798.

Στυφάται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στυφάομαι. Th. σρίφω, f. ψω, verto, p. φα, α. 2. ἵστροφω. α. 528.

Στυγρή, Ionicè, pro στυγρῇ, horribilis, à στυγῶ, ὤ, f. σύξω, odio prosequor. ὁ. 226.

Στυγρῶπης, invisus, ex στυγρῶς, horribilis, & ὤψ, ὠπός, ὅ, vultus. α. 196.

Στύξ, ὡς, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, στυγῶ, ὤ, f. σύξω, ab inusit. σύγω, odio prosequor, exhorresco ὁ. 361. 805. α. 310.

Συ, tu. α. 27.

Σύς, sues, à σῦς, υῖος, ὅ, ἡ, sus, pro quo usitatus, ὤς, υῖος, ἡ. α. 177.

Σύλασσε, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro εἰσύλασσε, à συλάω, ὤ, spolio. Them. σύλα, ἡ, ἡ, prada. α. 480.

Σύμμιξις, omnigenus, à συμμιγνυμι, commisceo. Them. μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. μίμικχα. α. 563.

Συνπλάσσε, pro συνίπλασσε, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αἴσω, p. πείπλασσα, α. 1. pass. ἐπλάσθην. ὁ. 571.

Σύμφερος, α, comes, à σὺν, & φέρω, fero, f. αἴσω. α. 302.

Συμφορέσασθαι, suggerere, α. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, simul delibero. Th. φράζω, f. σω, dico, p. χα, α. 2. ἵφραδον, p. m. πείφραδα. ὁ. 471.

Συν, cum. σὺν κείνοις, cum illis. ὁ. 628.

Συναίκτης, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήκτων, irruerant, à συναίω, ἡ, ἡ, impetu feror. F. συναίχομαι, præf. pass. συνήγμαι, plusq. perf. συνήγμαι, ξω, κῶ. Them. αἴω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσι, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συναντῶ, & hoc ab ἀντῶ, ὤ, f. ἴστω, occurre. Thema, ἀντῶ, præposit. pro. ὁ. 877.

Συνείχε, continebat, imperf. à σείχω, contineo. Them. ἴχω, habeo.

βοο, f. βόω, & χέω, p. βή-
ω, imperf. εἶχον, a. 2. ἔχον.
α. 315.

Συνεχώς, continuè, adverb. à con-
tinuïs, εὖ, ὁ, ἡ, *continuus*. Th.
ἔχω, habeo. 9. 636.

Συμμείνει), confertur, 3. præf. ind.
ab ἐόντων, Poëticè, pro ἐόντων.
Th. φίλω, f. οἶω, a. 1. λῶσιν.
α. 440.

Συνήθεια, acc. pl. à συνήθεις, 100,
 ὁ, ἡ, consuetus. Thema, 100,
 100, τὸ, mos. 0. 230.

Συνίστημι, Ionicè, pro συνίσταω,
præf. inf. à συνίσταμι, committo,
intelligo.

Συμῳσαν, concurrerunt, unā iv-
 runt, 3. pl. imperf. act. ex συν,
 & εἰμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς,
 εἶ, ἴσαν, ἴτω, ἴδω, ἴπ, ἴσω, a.
 2. ἴον. n. 383.

Συνεσιόμεθα, *congradiamar*, 1. pl.
fut. 1. med. verbi *συνάφω*, f.
οἴσμεα. Thema, *φάω*, *fero*.
α. 358.

συμῳχθῆναι, adverb. *confertim*, à
 - συμῳχῶ, contineo. Th. ἴχμ, ha-
 boo. 2. 690.

*Συεῖς*ωι, genit. plur. à *σὺ*εῖς, *υἱ*Ⓞ, ἡ, *sibia*. Them. *συεῖ*ωσιν, *sibilo*. α. 278.

Συρράπιον, consueve, à ράπιω, f.
ψω, p. ἑρραφα. z. 544.

Συνοικισμός, *adumbratio*, a. i. inf.
act. à *συνοικίζω*. Th. *οικισά*, ᾤς. ἡ,
umbra. s. 613.

Συμφωνίᾳ, *palens*, *sordes corrumpas*, tamquam à σῶμα, f. *q̄m*, *traho*.

Συνῖν, *aprorum*, gen. plur. à σῖς,
Doricè, pro quo ῖς, *fus. a.*
168.

Σφίσι, *ipsorum, vel ipsarum, σφί*,
illos duos, pro σφί, accusativus
dual. σφί, pro σφίσιν, σφίν, pro

σφίον. σφίον, σφίον, ipso. 3.
144. 624. α. 62.

Σφίπερι, *sumt*, à σφίπερι, *s, ò*,
suus. σφίπερισι, & σφίπερησ,
dat. pl. Th. 2, *se*, *pronomen*.
s. 2. u. 247.

Σφίγ', pro σφίγξ, acc. à σφίγξ.
σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, *constringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*.
S. 326.

Σφύρα, αε, ἡ, malleus. 1.425.

Σχιδόν, propè. α. 426. 432.

Σχίτλι, s. i. misen, χίτλια ξε-
γα, πραυα ορεα. s. 187.

Σχίσσας, *conscindens*, pro χίσσας,
part. a. i. act. à χίζω, *findo*.
F. ίσω, p. ἴσχω, p. pass.
ἴσχωμαι, a. i. pass. ἴσχομαι. α.
428.

Σώζοι, *servaris*, præf. opt. ἂ
 σώζω, f. σω, p. σώσεις, p. pass.
 σώσασθαι; a. 1. pass. ἰσώθην.
 s. 376.

Σῶμα, αἰ@, τὸ, corpus, σώματι.
a. 426.

Σωτῆς, acc. à σωτῆς, ἡ, ὁ, acer-
vms. hinc σωτήριον, concervo.
s. 778.

I.

Τ Α', πύμα, πύδι, πύδι'. s. 268.
πύ, τ'. s. 398. τὰ, Poëtice,
pro αἱ. α. 162.

Τάλαιργων, genit. plur. laborioso-
rum, à τάλαιργος, qui patien-
ter opus facit, à τάλαι, αι@,
ὁ, miser. Thema, τάλαιω, suf-
fero, vel τλάμι, fero. s. 46.
791.

Ταλακάρδιος, magnanimus, qui
animo res arduas perferre, &
superare potest, ex πελάω, suffe-
ra, & καρδία, ai, η, cor.
α. 424.

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à *πάλαιος*, *s*, *ο*, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. *πάλαιον*, *suffero*, f. *αίου*. α. 293.

Ταλασίφρων, *acumptosi*, genitiv. sing. à *πυλασίφρων*, *cujus rectus omnia tolerat*, ex *πάλαιον*, *suffero*, & *φρόν*, *enōs*, *η*, *mens*. 9. 1012.

Ταμίην, a. 2. inf. act. *τάμνεν*, pro *τάμνεν*, *πυμνίμηναι*, Doricè, pro *τάμνεν*, præf. act. infinit. pro *τάμνεν*, *τάμνισι*, a. 2. opt. med. verb. *τάμνω*, *feco*, f. *μῶ*, p. *πέτμηκα*, a. 2. *ἱταμνί*, p. *πέτομαι*. Sic & *τάμνισι*, per *τμήην*, pro *ἀπὸ τήμνισι*. α. 423. 425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à *ταύιον*, idem quod *ταύιον*, *extendo*, & *πίπλον*. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à *ταύιον*, pro *ταύιον*, *tendo*, & *ρίζα*, *ης*, *η*, *radix*. α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex *ταύιον*, pro *ταύιον*, *extendo*, & *πίπρον*, *τὸ*, *ala*. α. 212.

Ταυοφόρος, *procera*, à *ταύισφορος*, ex *ταύιον*, pro *ταύιον*, *extendo*, & *σφορά*, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Ταυότειχα, *hirsutam*, acc. sing. à *ταυόθειχ*, *qui laxo capillo est*, ex *ταύιον*, seu *ταύιον*, *extendo*, & *θειχ*, *τειχός*, *η*, *capillus*. α. 516.

Ταυοῦρα, *ταυοῦρα*, ut *primium*. Th. *ωρῶ*. α. 467.

Ταρπίης, *Tartari*, genit. à *τάρπιος*, *s*, *ο*, in plural, *τάρπιες*,

quam anomaliam *Scapula* præterit. 9. 807.

Ταρφίης, *crebra*, nom. pl. à *ταρφίης*, seu *ταρφός*, *ι*, *ο*, *η*, *densus*, *creber*. Th. *τάρφης*, *ι*, *ο*, *τὸ*, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & πῦρ, acc. pl. ab *ταῦτος*, *αὐτή*, *ταῦτο*, *hic*, *hæc*, *hoc*. α. 27. 9. 75.

Ταύριος, *s*, *ο*, idem quod *ταύριος*, *taurinus*. Th. *ταύριος*, *s*, *ο*, *ταυρινός*. α. 104. θ. 832.

Ταφίαν, *populi quidam dicuntur* *τάφια*. α. 19.

Τάφος, *s*, *ο*, *sepulchrum*, à *τάφω*, f. *ψω*, *sepelio*, in a. 2. *ἱταφον*. α. 477.

Τάχα, *τοχ*, adverb. à *ταχύς*, *celer*, in acc. *ταχύν*, & *ταχ*, pro *τάχαι*, *ταχίως*. superl. *τάχιστα*. αὖς *τάχιστα*, *quàm ocysstè*. α. 85. 312. θ. 490.

Τάων, *Æolicè* pro *τῶν*, in g. f. ab articulo, *η*. α. 826. α. 6.

Τ. Vide *κ*. α. 4. 7.

Τ respondet Latino *que*, & hinc est, *ο*. α. 3. 4. *π* *ισί*, *atque*. θ. 624.

Τῶν, acc. Doricè, pro *οἷον*, à *οὗτος*, *οἷ*, *οὖν*. Th. est *οἷ*, Doricè *τὸ*, α. 301.

Τέθης, *floruit*, præf. med. à *θάλλω*. *τέθης* pro *τέθης* metri causa. hinc in part. med. *τεθαλῆς*. 9. 902. α. 227.

Τιβηϊῶτος, *mortuum*, part. præf. act. pro *τιβηϊχότος*, à *τίβημι*, pro *τιβήσκω*, *morior*, f. 2. m. *τιβήσκω*, a. 2. *ἱβήσκω*, præf. *τίβημι*, & *τίβημι*, ad formam *ἱβήμι*. pro *τιβηϊώς*, *mortuus*, Plato in Epist. *τιβηϊώς*, Poëticè etiam *τιβηϊώς*, p. m. *τίβηια*. α. 454.

Τέχης, *sois*, *τὸ*, *μητρίς*. α. 246.

Τέκε,

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔπικε,
à πίκω, pario, πικίοχ, a. 2. med.
infinit. Vid. ἔπικεν. §. 53.

Τέκεσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι,
à τέκες, εἶ, πὶ, *fecus*. Them.
πικτω, pario. §. 478.

Τέκετο, reperit, 3. sing. a. 2. med.
indic. pro ἔπικετο, metri causâ
abjicitur augmentum. Them.
πίκω, f. τέχομαι, a. 2. ἔπικεν.
§. 208.

Τεκμαίρε, destinat. 3. pers. præf.
à τεκμαίρομαι, ad finem perdu-
co, struo. Th. τέκμαρ, τὸ, finis.
§. 229.

Τέκνα, liberi, à τέκνον, ε, τὸ, filius.
Th. πίκω, pario. §. 235.

Τέκεν, repererunt, 3. pl. a. 2. act.
indic. pro ἔπικεν, à πίκω, pario.
α. 6.

Τέκες, εἶ, τὸ, *foetus*, proles. à
πίκω. α. 216.

Τεκῶσι, pariens, part. a. 2. act.
ut & πικάν, à πικτω, pario.
a. 2. ἔπικεν, p. m. τέκεα. §.
471.

Τέκεν, οἶ, ὁ, faber, pro τεύ-
κων, à τεύχω, fabricor, f. ξω,
p. pass. τέτυγμα. §. 25.

Τελαμών, ὦν, ὁ, *lorum ensis*.
Th. τελαίω, ὦ, f. ἄσω, *suffero*.
α. 222.

Τελέαχ, præf. inf. pass. πλέσθαι
ἔμελλεν, perficienda erant. à πι-
λίω, ὦ, f. ἴσω, p. κω, ad finem
perduco, præf. pass. ππύλισμα.
§. 273. §. 552.

Τελέωσι, præf. subj. à πλίσω,
(Poët.) sum. Thema τίλλω. §.
181.

Τελεσθῶ, ὀ, ὤ, ἡ, nomen mul.
§. 358.

Τελέσκει, peragat, a. 1. opt.
act. à πλίσω, f. ἴσω, perficio,
τέλουν, pro ἐτέλουν, a. 1. act.

πλίσω, a. 1. subj. ππύλισμέ-
νῳ, perf. part. §. 170. α. 36.
§. 561.

Τελεῦσι, pro τελεῦσι, Doricè, à πι-
λίω. Th. πάλῳ, εἶ, τὸ, finis,
α. 89.

Τελεσφόρῳ, ad finem perducens
vel perductus, ex τέλῳ, εἶ,
τὸ, finis, & φέρω, fero. §.
740.

Τελευτήν, acc. à τελευτή, ἥ, ἡ,
idem quod πλετή, finis, exi-
tus. Th. τέλος, εἶ, τὸ, finis.
§. 333.

Τελευτός, genit. à πλέως, perfe-
ctus. Them. τέλος, εἶ, finis,
§. 242.

Τέλος, εἶ, τὸ, finis, exitus. §. 167.
218.

Τερόει, λυκο, à τέμνω, εἶ, τὸ,
lycus. Th. τερόει, f. μῶ, *seco*.
α. 58.

Τείδει, arrodit, 3. præf. ind. à τίν-
δω, rodo, arrodo. §. 624.

Τείοντι, accus. dual. à τείων, ον-
τες, ὁ, tendo. Thema est τεί-
νω, tendo, f. ἴω, p. τέταρα. α.
419.

Τέχοχ, paritura, fut. 1. med. in-
finit. à πίκω, f. 1. m. τέχομαι,
a. 2. ἔπικεν, a. 1. pass. ἐτέχθω,
præf. m. τέταρα. §. 469.

Τείον, τεύω, à τέος, ἡ, ὄν, teus, α,
κω, Doricè, pro τέος, σή, σόν.
Th. σὺ, tu. §. 341.

Τέρας, ατος, τὸ, prodigium. §.
744.

Τείνω, acc. sing. à τέλω, εἶ, ὁ,
tener, mollis. Th. τείρω, νεκο,
affligo. §. 5.

Τερμαίνοντι, talem, acc. singul.
à τερμαίνω, εἶ, ὁ, ad pedes us-
que demissus. Thema τέμαρ,
ατος, τὸ, terminus, meta. §.
337.

Τίεπ), 3. præf. ind. τίεποντ', pro τίεποντο, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τίεπω, f. ψω, delecto. s. 115.

Τίεπν, delectat. à τίεπω, f. ψω. θ. 37. α. 47.

Τίεπνέροντες, fulminibus gaudentes. à τίεπω, delecto, & κίεροντες, ὤ, ὀ. s. 52. 273.

Τίεψιχέρη, ας, ῆ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à τίεπω, delecto, & χέρη, ὤ, ὀ, chorus, tripudium. θ. 78.

Τίεψις, εως, ῆ, delectatio. Thema. τίεπω, delecto, f. ψω. θ. 917.

Τίεσαρηνίς, quadragesima. Them. τίεσαρις, quatuor. s. 385.

Τίεσαρηνίαις, quadragenarius, ex τίεσαρηνίς, quadragesima, & hoc à τίεσαρις, quatuor, & ἴτϙ, ϙ, τὸ, annus. s. 441.

Τίεπται, extensus est, præf. pass. & τίεπϙ pro τίίεπτο, plusq. perf. verbi πίνω, f. πῶ, p. τίίεπω, præf. pass. τίίεπμαι. θ. 6. 8.

Τίεπτη, quarta, dat. à τίεπετος, α, ὀ, quartus. Them. τίεσαρις. s. 800.

Τίεπνόν, honorata est, per epenthesein Poëticam πιννόν, perf. part. pass. à πινω, punio, honoro, f. ἴσω, p. κη. θ. 415.

Τίπιννται, honorata est, à πινώ, honoro. Thema, πινω, idem. θ. 449.

Τίτλαθ', sustineas, pro τίτλαθι, per reduplicationem pro τλάθι, α. 2. imperat. ab aor. 2. ἴτλω, verbi τλάω vel τλάω, per syncope pro τλάω, f. τλάω. s. 718.

Τίτμη, 3. sing. præf. subj. à τέτμη, fortior, invenio. Vide τέμνω, sci-

co. unde τέμνω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τίτμη. θ. 610.

Τίτμης, ενίχα, præf. med. part. à τίττω, pario, f. τίττομαι, α. 2. ἴτκον, p. m. τίττο. s. 591.

Τίτρη pro τίτρη, in dual. num. τίτρηις, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro τίτταρις. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.

Τίτταμνέϙ, ver/us, perf. part. pass. à τίίπω, verto, f. ψω, p. m. τίίτοπι. s. 727.

Τίττας, ἀδης, ῆ, quaternarius. πτερόδ', πτερόδ', acc. pro πτερόδα. Th. τίεσαρις, quatuor. s. 794. 798.

Τίτταπρῶτον, qui in quatuor partes finditur, ex τίττας, ἀδης, ῆ, quaternio, & hoc à τίεσαρις, quatuor, & ἥρῳ, frango, f. ψω, perf. pass. τίήρῳμαι. s. 442.

Τίττατος, per metathesein τίττατος, α, ὀ, quartus. Them. τίεσαρις. s. 596.

Τίττιξ, ης, ῆ, cicada. α. 393.

Τίττιται, 3. perf. pass. à τίττωμαι, verbi πύττωμαι, sum. Th. πύττω, f. ξω, fabricor. s. 745. 752.

Τίττιξ, pl. perf. pro τίίττιξ, à πύττω, fabricor. Vide in τίττω), α. 154.

Τίττω, Doricè pro τίττω, & hoc pro τίττω. Th. τίττω, tu. s. 330.

Τίττω, α. 1. ind. pro τίττω, ut & πύττω pro τίττω, α. 1. act. 3. plur. πύττω, Ionicè pro τίττω, 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.

Τίττω, τὸ, ακτῆ, πύττω, pro πύττω,

πύχην, πύχισι. α. 60. §. 186.
 Τεύχων, machinans, à verbo πύ-
 χω, ας, α, fabricor, f. ξυ. α.
 265.

Τέχνη, ης, ή, ας, τέχνησι, Ionicè
 pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τῷ, dat. à πῶς, tunc. α. 23.

Τῇ, hac. τῇδε. α. 208. 635.

Τηθύς, ὅς, ή, nomen mul. in acc.
 τιθυῶ. θ. 136.

Τήκεται, liquefcit, à τίχω. §.
 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλῷ pro-
 cul, idem cum τῆλε, τηλόθεν.
 §. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.

Τηλεκλειπῖο, gen. Ionic. pro τε-
 λεκλειπῷ, inclyti, & τηλεκλει-
 πῆς, ὅς, ὅ, est nomen viri.
 q. d. longè latèque celeberrimus.
 ex τῆλε, procul, & κλειπῆς, in-
 elytus. Them. κλειῶ, celebroy.
 α. 327.

Τηλέσκοπον, eminus apparentem,
 ex τῆλε, procul, & σκοπέωμαι,
 f. ὡραμαι, video. §. 566.

Τῇμῳ, tunc, τημῷ, pro τῇ-
 μῳ. Thema, ἡμῳ, quum.
 α. 576.

Τῷ, πῶ δὲ, πῶ γὰρ, τῇσιν pro
 πῶσιν, Ionicè ab ή. α. 12. 39.
 §. 917.

Τηγᾶ, careas, 2. perf. præs. à τη-
 γάωμαι, ὤμα. Th. τηγᾶ, ὤ,
 f. ἥσω, privo. α. 408.

Τι, interrogativum quare. α. 207.
 α. 380. ἢ indefinitum aliquid.
 α. 88.

Τίσαιεν, honorabat, imperf. Poë-
 ticè pro ἴεν, à τίω, honoro, f.
 ἴσω. α. 9. hinc & τίται.

Τίη, Poëticè pro τί, quid. θ. 35.

Τίθεισι, πῶθεισι, faciunt. πῶθει præs.
 opt. α. 518.

Τίθεις, præs. part. τιθῶν, Ionicè
 pro πῶθει, præs. inf. à τίθη-
 μι, pono, α. 2. ἴδω. α. 744. §.
 597.

Τιθῶν, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.

Τίπτει, Poëticè pro ἴπτει, im-
 perf. præs. verbi ἵπτω, pario,
 f. τίττωμαι, α. 2. ἴπτειν, p. m.
 τίπτει. §. 223.

Τιμᾶ, honorat. τίμω, imperf. pro
 ἱμῶις, honorabat. Th. τίω, ho-
 noro. τίμωσι. α. 1. ind. pro ἱμῶ-
 μωσι. §. 532.

Τιμῇ, ἡς, honor, τιμῇ, à τίω, ho-
 noro. §. 203.

Τίνυαζ, puniri, præs. inf. idem
 quod πιάζ, πυνυράς, vindican-
 tes, præs. part. Th. πῶ, punio.
 α. 804.

Τίον, honorarunt. 3. pl. α. 2. αἶ.
 pro ἴπον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
 honoro. α. 85.

Τίρωθες, nomen oppidi, πῶρως,
 per apostrophum insolentem
 pro πῶρως. α. 81. §. 292.

Τίς, quis? interrogativum, ge-
 nit. τίνος. α. 72.

Τίς, indefinitum in g. maf. quis-
 piam. εἴ τις, si quis. in fœm. g.
 τίς, ulla. & in neutro τί, quod.
 α. 21. 190.

Τισαίμεθα, ulți fuerimus, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, ulciscor,
 punio, f. πῶ, α. 1. ἴπον. §.
 165.

Τίσιν, ultionem, acc. à τίσις, ultio.
 Th. πῶ, punio. §. 210.

Τιπίνοντες, nocentes, acc. pl. præs.
 part. à πῶν, idem quod πῶ,
 punio, ludo. πῶ, habet primam
 longam. Alii vertunt festinan-
 tes, à τείνω, sed sic prima fo-
 ret brevis. §. 209.

Τιπίνω,

- Τιμίω**, calce, gypso, dat. sing. à **τίμιος**, s, ἡ, calx. α. 141.
- Τιτῶν**, *Titanes*, posterii Saturni. **πῆσι**, dativ. plur. & **πλίωσι**, Poëticè à **ππιίω**, ulciscor, pœnas luo. Thema, **πίω**, punio. §. 630.
- Τμηθεῖσιν**, *casa*, a. 1. part. pass. à **τέμνω**, *feco, scindo*, f. 1. **πρωῶ**, p. **τίτμηνω**, a. 2. **ἱπμω**, a. 1. pass. **ἐτμήθην**, præt. med. **τέμνω**. α. 420.
- Τὸ ἔγ'**, & **ἔδ'**, articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τόθ'**, pro **ἔτε**, *tunc*, & **ἔθιν**, idem. α. 32. 76.
- Τοῖ**, particula est enclitica, quæ adverbii vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantum gratiâ. α. 106.
- Τοίχα**, illi. α. 726.
- Τοῖο**, Poëticè pro **ῥ**, ab **ὁ**, art. præpos. pro **αὐτοῦ**. §. 493. 210.
- Τοῖος**, talis. Them. **οἷος**, *qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, ipsis, dat. pl. **πῶσι**, paragoge Ionica, **πῶσιν**, ab **ὁ**, ἡ, τὸ, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοκῆι**, dat. Ionicè, pro **τοκῆι**, à **τοκός**, *parens*, acc. **τοκῆα**, dat. pl. **τοκῶσιν**, à **τίκω**, f. **τέκομαι**, *pario*. §. 155. α. 188.
- Τόν**, quem, acc. ab **ὁ**, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè **τόσος**, tantus. Thema, **ὅσος**, & Poëticè **ὅσος**, s, ὁ, quantus. α. 660. α. 441.
- Τότε**, **ἔτ'**, pro **ἔτε**, *tunc*. Them. **ἔτε**, *quando*. α. 565. 616.
- Τὸ τ'**, *hœcque*, artic. præposit. ab **ὁ**, ἡ, τὸ. α. 360.
- Τοπῶν**, *primum*. Sic τὸ **πρωτὸν**, *manè*, τὸ **καθημερινόν**, *quotidie*, eleganter præponitur, τὸ. α. 487.
- Τοπίος**, idem quod **πίος**, Poëticè pro **ὦ**, ante, **τοπιοῦ**. α. 184. §. 394.
- Τῷ**, & **τῷδε**, quo, art. præp. ab **ὁ**, ἡ, τὸ. α. 33. 284.
- Τῷτο**, & **τῷτ'**, **τῷθ'**, pro **τῷτο**, ab **ἔτος**, *αὐτή*, **τῷτο**, *hic, hac, hoc*. α. 121. 362.
- Τῷνυ**, *quocirca*, pro **ῥ** **ἵνυ**, *cujus gratiâ*. α. 49. §. 88.
- Τῷς**, *hos*, ab **ὁ**, art. præp. α. 136.
- Τρέτῳ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro **ἱστρέτῳ**, ad formam **ἱναῖσθῳ**, à **τρέω**, *tremo*, f. **τρέσω**. α. 171.
- Τρέον**, imperf. pro **ἱστρέον**, *tremebant*, à **τρέω**, *tremo*. α. 213.
- Τρεῖς**, *oi*, & *ai*, *tres*. θ. 148. 321.
- Τρέψας**, *convertens*, & in accus. **τρέψασθε**, a. 1. part. act. **τρέπω**, *verto*, p. m. **τρέπονται**. α. 316. 416.
- Τραφίδι**, Ionicè pro **τραφέω**, a. 2. act. infin. à **τρέφω**, *alo*, f. **τρέψω**, p. **τρέψω**, a. 2. **ἱτραφον**, p. m. **τρέφω**. §. 480.
- Τραχῆα**, *aspera*, f. g. à **τραχός**, *ios*, ὁ. α. 119.
- Τρέω**, Poëticè pro **ἱστρέω**, *exprobit*, à **τρέω**, *exprovesco*. §. 850.
- Τρέχῃ**, *abit*, 3. præf. ind. à **τρέχω**, *curro*, f. **τρέχομαι**, perf. **διέδρομαι**, a. 2. **ἱδρομαι**, p. m. **διέδρομαι**. α. 219.
- Τρητῷ**, *cavernosa*, Poëticè pro **τρέτῳ**, in forma g. à **τρέτῳ**, s, ὁ, *perforatus*. Thema, **τρέω**, pro quo usitatum, **πρέω**, *perforo*, f. **πρέω**, dicitur & **πρέω**, pro **πρέω**, unde aor. 1. **ἱπρέω**. §. 331.
- Τρητῷ**, genit. à **τρέχῃ**, *in*, ἡ, *nomen mul.* α. 355.

Τρηχὺς, Ionicè pro τραχὺς, asper.
s. 291.

Τεῖβουσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τεῖβω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τέτεμμαι, p.
m. τέτεβα. s. 251.

Τετράρῳων, τετὰ κάρῳα, tria ca-
pita, ex τεῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& κάρῳα, πῶ, caput. s. 288.

Τετηκότων, triginta, pro τετάνκο-
τα: sunt enim ἀκλιτα. Them.
τεῖς, tres. s. 696.

Τετηκάδα, acc. à τετηκάς, αἶδος,
ἡ, tricesima pars, τετηκόσιας, tre-
centas, à τετακόσιοι, trecenti.
Thema, τεῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τετράβηια, nomen mul. α. 197.

Τετρήχιω, tricubitalē, accus. à
τετρήχης, ex τεῖς, & πῆχης, εως,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τετρίπῳ, pro τετρίποδα, tripodem,
à τετρίπης, οἶδος, ὁ, tripes, τετ-
ρίποδο, acc. tripedale, à nomi-
nat. τετρίποδης, α, ὁ, τετρίπῳ, α,
ὁ, Æolicè pro τετρίπης, οἶδος, ὁ,
ex τεῖς, tres, & πῆς, ποδός, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τετρίπολω, dat. singul. ter arato,
hinc τετρίπολῳ γῆ, terra quæ
ter aratro versa fuit, à τεῖς,
tres, & παλῶ, verto, aro. s.
971.

Τεῖς, ter, à τεῖς, tres. s. 173.
252.

Τετρίτωδά, acc. à τετρίτωδης, αἶδος,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
o. vigesimus septimus, ex τεῖς
& ἐνία, novem, ἐνίας, αἶδος, ἡ,
& οἶνας, αἶδος, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τετρίκαιδέκῳ, h. e. tricesimum.
ex τεῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τετρίπαμνι, à τετρίπαμνι, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τετρίχῃ, triplici serie, adverb. ex
τεῖς, seu τεῖς, tres, & τεῖχῳ,
f. ζῳ, ordine eo. s. 727.

Τετρίτον, tertium, pro τετρίτῳ, di-
citur etiam τετρίπῳ. Thema,
τεῖς, tres. s. 143.

Τετρίβηια, nomen mul. θ. 924.

Τεῖχῃ, pili, à nominat. Τεῖξ,
τεῖχός, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τεῖξῃ. s. 539.

Τροίῳ, Trojam, à τρώς, τρώδης,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τροπή, conversio, τροπᾶς, acc. pl.
ubi ας corripitur per mentiam
Poeticam, quam vocant τρο-
πῶ. s. 479. 564.

Τροχάδης, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τρέχῳ,
curro. s. 518.

Τρυγητήριον, genit. pl. à τρυγητήρ,
ἥρως, ὁ, vindemiator, h. e. qui
vina demit, à τρυγᾶω, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρύγη, κς, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρυφάλειαν, galeam, q. τρύφαλοι,
à triplici cono. Th. φαλός, ὅ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρύχεσι, absumunt, à τρύχω, idem
quod τρύω, attero. s. 305.

Τυῶν, τι, pro Dorico, τῶ, & hoc
pro σὺ, τι. s. 10.

Τυπείς, percussus, α. 2. pass. à
τύπῳ. α. 361.

Τυρρῳοῖσιν, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυτθός, ὅ, ὁ, parvus, & τυτθόν,
paululum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. πτθός, ὅ,
ὁ, matema. s. 469.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, οἶος, ὁ,
nomen proprium viri, τυφάο-
ναι,

τοῦ, nomen proprium loci. §.

306. α. 32.

Τυφάϊς, genit. τυφάδης, nomen est gigantis. §. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. §. 360.

Τυχόνη, ei qui obviam fuerit, part. a. 2. act. ἀτυχάνω, sum, evenio, incido, t. τείζομαι, 2or. 2. ἵπχον, p. πείζα. §. 973.

Τάχ', bi, dual. num. ab ὅ, hic. §. 439. fed. πῆ, dat. sing. §. 281.

Τῶν, & πῶν γα, genit. pl. ab ὅ, ἡ, τῇ, hic, hæc, hoc. §. 335. 246.

Τῷ, sic pro ὅτις, per aphæresin. Th. ἑπς, α, ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ'Αδης, stella septem in cornibus tauri, qua quatuor oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ὕω, pluo. §. 615.

Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, injuria. Hinc est ὕβριζω, contumeliā afficio. unde est, ὕβρις, ἤ, ὅ, insolens, protervus. in acc. ὕβρις. α. 214. §. 307.

Υγρός, ἤ, ὅ, humidus. hinc ὕγρα, humectio. §. 615.

Υδρ', aqua, dat. cas. ab ὕδρ', α, τῇ, Poëticè, pro ὕδωρ, aqua. §. 61.

Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδρην, Hydram, ab ὕδωρ, α, τῇ, aqua. §. 313.

Υδρ', aqua, genit. ὕδρως. §. 196.

Υἱ, pluit, 2. præf. ind. ab ὕω, pluo, f. ὕω. hinc ὕψις, ἤ, ὅ, pluvia. §. 552. 545.

Υἱς, à nominativo ὕις, filius, in

genit. ὕις, & contractè, ὕις; in dat. ὕι, & contractè ὕι. α. 150. ὕις, ὕις, ad formam βασιλῆς, ab ὕδρ', filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. & 3. contractorum. §. 268.

Υλη, α, ἡ, sylva. hinc ὕλης, ὕλης, sylvestris, ὕληος. §. 1010.

Υληγίτης, qui in sylvis dormitat, nom. pl. ab ὕληγίτης, ex ὕλη, α, ἡ, sylva, γίτης, lectus, confer supra ἡμεγίτης, qui toto die dormit. §. 529.

Υλοόμω, α, casor lignorum. hinc & ὕλομω, ligna in sylvis cado, ab ὕλη, sylva, & τέμνω, secō, f. μῶ, p. m. τέμνω. §. 422. 807.

Υλοφάγος, genit. Ion. ab ὕλοφάγος, qui sylvas depascitur, ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo, α. 2. ἵφαγος. §. 591.

Υμῶς, vos, à σὺ, tu. hinc ὕμπερος, vester. §. 963.

Υμῆναις, hymenæus, ab ὕμνῳ, ἔνῳ, ὅ, pellicula, qua factus involuitur. α. 274.

Υμῖν, vobis, Æolicè, pro ὕμῖν. ὕμῖν, pro ὕμπερος. §. 662. α. 328.

Υμῖν, celebros, laudo, f. ὕμῖν. ὕμῖν, Poëticè, pro ὕμῖν, pl. part. præf. f. g. ὕμῖν, α. 1. act. subj. ὕμῖν, Doricè, pro ὕμῖν, ὕμῖν, part. præf. f. g. pl. num. pro ὕμῖν, Doricè, ab ὕμῖν, hymnus, carmen. Th. ὕμῖν, celebros, cano. α. 2. §. 11. 33.

Υμῖν, α, ὅ, carmen, ab ὕμῖν, celebros, ὕμῖν, carmine. α. 657.

Υἱς, ἤ, ὅ, filius. §. 271.

Υπαί,

Υπαῖ, præposit. pro ὑπὲρ, Poëticè. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλάλαξ, subterfugere, scil. debes, (α. 1. med. infin. Th. αἰλίω, molo, vito, Poëticè, αἰλάω.) α. 557.

Υπαλύξαι, effugere, α. 1. act. infin. ab ὑπαλύσσω, f. ὑπαλύξω. Thema, αἰλίω, vito. α. 304.

Υπιδίκεῖν, suscepit, pro ὑπιδίκεῖν, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδίσσω, f. ξομαι, præter. ὑποδίδισμαι, suscepit. Thema, δίσσω, f. ξομαι, capio. 9. 513.

Υπὶθηκεῖν, instruxit. 3. sing. α. 1. med. indic. ab ὑποθήκη, suppono. Th. ἵστημι, pono. 9. 175.

Υπὶσταντί, adversarius, ab ὑπὶσταντί, oppositus. Thema, ἀντί, præpositio, pro. α. 347.

Υπὶνερθε, ab ὑνερθε, infra. Th. ἔρως, α. 1. terra. α. 410.

Υπὶξήλυξ, evitavit, α. 1. ind. Th. αἰλύω, unde αἰλύσσω, F. ξω, α. 1. ἡλύξα, α. 1. 9. 615.

Υπὲρ, præposit. pro supra. α. 45.

Υπερβάλλων, superans, præf. part. Thema, βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βίβληται, α. 2. ἔβαλον. π. 489.

Υπερβασία, α. 1. ἡ, transgressio, Poëticè, pro ὑπερβάσις, ab ὑπερβάσσω, transgredior. Th. βαίω, co. f. βήσωμαι, α. 2. ἔβην. α. 827.

Υπὲρβι, violentus, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, supra, & βία, α. 1. vis, robur, unde est, Latinorum superbus. 9. 139.

Υπερφαίης, & ὑπερφανέω, α. 1. part.

ὁ κτῆ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερφανὴ τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίω, f. αὐῶ, p. πύφαίω, ostendo, in lucem edo. 9. 149.

Υπερλίαν, οργε, ὁ, superbus, Thema, αἴνις, αἰνός, ὁ, vir. 9. 995.

Υπερθεῖν, seu ὑπερθεῖν, supra. Th. ὑπὲρ, super. α. 545.

Υπερθυμῶ, ὁ, magnanimus. Th. θυμός, ὁ, ὁ, animus. 9. 937.

Υπερθύρῳ, superliminare. Th. θυρῶν, α. 1. janua. α. 271.

Υπεριονίδας, gen. Aëolicè, pro ὑπεριονίδης, ab ὑπεριονίδης, α. 1. ὁ, nomen gentil. 9. 1010.

Υπερίων, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. 9. 134. 274.

Υπερυδανέω, acc. ab ὑπερυδάς, αἰνέω, ὁ, gloria supereminens. Them. κῶδῳ, α. 1. τὸ, gloria.

Υπερμήδης, præpotentis, ab ὑπερμήδης. Th. μῆδης, α. 1. τὸ, animus. α. 413.

Υπεργε, α. 1. ὁ, pistillum, veteres mortario usi fuerunt pro molis. α. 423.

Υπερῶν, genit. ab ὑπερῶν, insolens, cujus robur arma superat. Th. ὥων, α. 1. τὸ, & in pl. τὰ, arma. 9. 516.

Υπὲρ, pollicitus erat, α. 2. act. ab ὑπερῶν, suppono. Them. ἵστημι, statuo, f. ἵστημι, α. 2. ἵστημι. θ. 402.

Υπερῶν, supremas, superlat. ab ὑπὲρ, super, comp. ὑπερῶν, superior, ab ὑπερῶν, dicitur etiam ὑπερῶν, per syncopen, Consul. α. 8.

Υπερῶν, congressa, α. 1. part. pass.

- pass. pro ὑποληθεῖσα, ab ὑπο-
λάω. Them. δὴ, ἤ, ἡ, lectus.
§. 374.
- Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab
ὑπικαι, subjunt. α. 266.
- Υπνῶ, α, ὁ, somnus, ὑπνῶ. α.
118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit.
α. 63 367.
- Υποδδίσαι, subveritus, part. a. 1.
act. δ, ingeminatur metri cau-
sâ, ab ὑποδιδῶ. Them. δίδω,
timeo, f. δίδισμαι, p. δίδωμι.
α. 98.
- Υπεκφεύγη, α. 2. act. subj.
alii ὑπεκφεύγει, α. 2. act.
opt. effugerit, à φάγω, fu-
gio, f. φάξομαι, α. 2. ἵφωγν.
α. 42.
- Υποδμηθεῖσα, subjugata, partici-
pium, α. 1. pass. ab ὑποδμῶ-
μαι, f. ἡσομαι, p. δέδμημαι,
pro ὑποδαμῶμαι. Th. δαμῶ,
ῶ, domo. α. 53.
- Υποκυσαμένη, σ duplicatur me-
tri causâ, part. a. 1. med. ab
ὑποκύνωμαι, fio gravis. The-
ma, κύω, f. σω, in utero fero.
§. 308.
- Υπέρρα, torvè, adverb. ponitur
ἐπὶ ῥήματι καὶ ὑπέρρα, pro ὑπέρ-
ρα, per epenthesein ῥ δ. Th.
ῥάω, f. αἶω, p. ῥάωμι, & Att.
ἰάωμι. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμ-
πής, sublucidus. Th. λάμπω,
f. ψω, luceo. α. 142.
- Υπαλείω, fuge, pro ὑπαλείω,
præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλείω-
μαι. Thema est αἰλέω, molo,
item vito. α. 760.
- Υπόπρεπς, quæ liberos habet, à
πρέπς, α, ἡ, vitula. α.
601.
- Υποταρταίοι, sub tartarum detruſi.
- Th. πέρταρ, α, ὁ, tartarus.
§. 851.
- Υποσδομῶν, irruentibus, præf.
part. verbi σέω, agito, idem
quod σείω. α. 373.
- Υποχόμω, part. a. 2. med. ab
ὑπείχωμαι, promitto, f. ὑποχέ-
σομαι, p. ὑπείχωμαι, α. 2. m.
ὑπεχόμενω, ab ὑπείχω. Th. ἔχω,
habeo. §. 170.
- Υσμίη, ἡ, pugna. Them. μέω,
maneo. α. 178.
- Υστέρ, α, ὁ, posterior, sequens.
α. 351.
- Υΐσται, texebat. imperf. act. ab
ὑφαίω, idem quod ὑφαίω, texo.
α. 28.
- Υψίστων, aliquantò minor ὢ ju-
nior, q. d. subminor, ab ὑπὸ,
& ἥτων, vel ἥστων, ὠ, ὁ, ἡ,
minor. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὄν, altus, α, ὑψ.,
ab ὑψῶ, α, τὸ, altitudo. α.
440.
- Υψιζωντής, α, ὁ, altitonans, ex
Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψῶ,
α, τὸ, altitudo, & βρίζω,
fremo, resono. α. 8.
- Υψίζυγος, altijugus, ex ὑψί, al-
τè. Th. ὑψῶ, α, τὸ, altitu-
do, & ζυγός, jugum. Th. ζυ-
γνύω, jungo. α. 18.
- Υψινομός, aliè comatus. Epith.
querens, ex ὑψί, altè, & κόμη-
ης, ἡ, coma. α. 376.
- Υψιμέδωντος, genit. ab ὑψιμέδων,
in alto revnans ex ὑψί, altè,
hoc ab ὑψῶ, α, τὸ, altitudo, &
μέδω, impero. §. 529.
- Υψόθεν, & ὑψῆ, altè, adverbia.
Th. ὑψῶ, α, τὸ, altitudo.
α. 849. 551.

Φ.

Φ Αἶθρᾱ, *Phaëthonta*, nomen viri. φαῖθρᾱ, οὐρανός, ὁ, *lucidus*, præf. part. q. d. *lumen currens*. à φαῖθρᾱ, idem quod φάω, *luceo*. 9. 760.

Φαείνῃ, *lucet*, 3. præf. ind. act. à φαείνω, *luceo*. Th. φάω, *luceo*. 1. 528. 9. 372.

Φαινός, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *splendo*. α. 225.

Φαισημῶδες, genit. à φασημῶδες, *lucem hominibus prabens*. à φάω, *luceo*, & βρωτός, *mortalis*. 9. 958.

Φαῖδιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαεινός, ὁ, *hilaris*. 9. 940.

Φαιδρινός, *abluc*, præf. inf. pass. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαεινός, ὁ, *alacer*. 1. 753.

Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνεσθαι, *ostendite*, φαίνει pro ἵφαινε, *exferebat*, imperf. Ion. Vide φανή. 9. 443, 689.

Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. 9. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανέσθαι, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πῖφασθαι, p. pass. πῖφασθαι, a. 2. pass. ἵφαινῶ. 1. 458, 598.

Φάος, ἡ, τὸ, *lumen*. à φάω, *luceo*. 1. 155.

Φαρέων, dat. pl. Poëticus, à φάρος, ἡ, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. 1. 198.

Φαρίτρῳ, acc. Ion. παρὰ τὸ φέ-

ρεῖν, *quia sagitta in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ὁ, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. 1. 485.

Φασί, & φασίν, *aiunt*, 2. pl. ind. præf. à φημί, *dico*. 1. 803.

Φάπς, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἵφω, Poëticè, abinuit. φάσκω, Sic τῖσκε (Ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἵση. 9. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημί vel φάω, *dico*. 1. 3. α. 144, 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, *ad formam ἱστῶντο*, α. 1. ἵστω. Th. φημί, vel φάω, *dico*. α. 115.

Φείδιο, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδω, *parco*, f. φείσσω, p. πῖφισσω. 1. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φειδῶλη, *parca*. 1. 369, 720.

Φειδῶν, Ionicè pro φείδω, *pasce*, præf. inf. à φείδω, f. ψω, *pasco*. 1. 377.

Φειδῶν, epitheton cochleæ, domiporta. à φείω, *fero*, & οἶκος, *domus*. 1. 571.

Φειδῶν, ὁ, ἡ, *almus*.

Φείω, *fero*, & βίω, ὁ, ἡ, *vita*. 9. 693.

Φερεσάκης, *ferentes scuta*, scutiferos, à φερεσάκης, hoc à φέρω, *fero*, & σάκος, ἡ, τὸ, *scutum*. Th. στέλλω, *onero*. α. 13.

Φέρον, *gererent*, 3. præf. ind. opt. φέρονται, præf. part. φέρονται, pro ἵφοντο, 3. pers. imperf. φερίδω. Ionicè pro φείδω. à φείω, *fero*, f. οἶσω, a. 1. ἡνιγχε. p. m. ἡνιχα. α. 150. 1. 215.

Φέρονται,

Φέρουσι, κς, ι, nomen Nymphar.
§. 248.

Φέρωντες, superl. *praestantissimus*. à
φέρω, φέρωντες. §. 49.

Φέρον, φέρουσι, *ferens*, præf. part.
Vide in φέρων. §. 204.

Φεύγουσιν, *fugientes*, præf. part.
f. g. plur. num. à φεύγω, *fugio*,
φεύγοντες, f. i. inf. a. 2. *φεύγω*.
p. m. *πέφυγα*. §. 620. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel im-
perf. à φημί, *dico*. §. 550.

Φιλότης (alii φιλέτης.) *furibus*,
dat. plur. Ion. à φιλέτης, κς, ο, *fur*.
hoc à φίλος, κς, ο, *amicus*. sed φιλέτης, κς, ο, *impo-*
stus, à φίλος, κς, ο, *impostor*.
hinc φιλέω, *decipio*. §. 375.

Φάμα, κς, η, *fama*. à φημί, vel
φαίω, *dico*. §. 761.

Φημί, *dico*, præf. ind. ἔφω, a. 2.
hinc φημίζω, *divulgo*, *dico*.
§. 656. 764.

Φθάνω, *antevertens*. part. a. 2.
med. à φθάνω, *prævenio*, f. φθάνω,
a. 1. ἔφθασα, a. 2. aet. ἔφθην.
a. 2. med. ἔφθην, ad formam
ἔστειλον. §. 554.

Φθίγγοντες, pro ἔφθιγγοντες, *sonabant*,
imperf. à φθίγγω, *loquor*,
φθίγγασι, a. 1. med. Ion. præf.
pass. ἔφθιγγασι, præf. m. ἔφθιγγα.
§. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. perf. pl. ind.
præf. à φθείρω, f. ἐφῶ, p. ἔφθιρ-
ω, a. 1. ἔφθιρες, a. 2. ἔφθιρες,
p. m. ἔφθιρες. Them. primum
φθείω. §. 876.

Φθίω, *pereo*, *deficio*, præf. ind.
hinc in genit. part. φθίνοντες,
φθίνοντων. §. 59. §. 798.

Φθισιλόος, acc. sing. à φθισιλόος,
perdens viros, epitheton bello
congruentissimum, à φθείω, *cor-*
rumpro, & αἴνη, *vir*. §. 431.

Φθονέω, *invidet*, 3. perf. præf. ind.
à φθονέω, *invideo*, f. ἔφθονω, p.
ἔφθονω. Them. φθόνος, κς, ο, *in-*
vidia. §. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιον, nomen
montis. ex ἴφι, *fortiter*, & κίω,
incedo, quia ardui montes; sum-
mis viribus sunt superandi. α.
33.

Φιλότης, *furibus*, dat. plur. pro
φιλέτης, à φιλέτης, κς, ο, *fur*.
Th. φίλος, *amicus*. §. 375.

Φίλος, κς, ο, *amicus*. φίλος & φίλος
in pl. §. 306. 184. *carus*, *gra-*
tus. §. 116. φίλοι θεοί.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præf. ind. à φιλέω,
f. ἔφω, p. πεφίληκα, præf. m.
πέφιλαι. §. 15. 300. 342.

Φιλεῖται, Doricè pro φιλεῖται,
3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th.
φίλος. §. 97.

Φιλοκρίτης, nomen gentile. §.
1002.

Φιλομοειδής, ἔτος, ο, η, *amans ri-*
sus. die gern lachet, Poët. ge-
minant με ex φίλος, *amicus*,
& μειδίαω, *rideo*. §. 989.

Φιλομοειδής, acc. sing. à φιλομο-
ειδής, ἔτος, ο, η, *amans genitalia*,
à φίλος, & μῆδος, ἔτος, ο, *cura*, &
μῆδος πῆ, πῆ αἰδία, *rudenda*.
In carminis dimensione hic le-
gendum φιλομοειδής. §. 200.

Φιλότις, κς, η, *amicitia*. Them.
φίλος, ο, *amicus*. §. 651.

Φίλος, *carus*. genit. à φίλος, κς, ο,
amicus. §. 180.

Φίλος, *amico*, dat. sing. ut & φί-
λος, in f. g. φίλοις, & φίλος-
σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
§. 370.

Φίλος, *caricr*, comparat. pro
φιλόπετος, in superl. φίλοπετος,
à φίλος, κς, ο, *amicus*. α. 78.
§. 309.

Φλεβήσονται,

Φλεγόντος, *ardentis*, genit. part. praesent. à φλεγόντω, ex φλέγω, uro, & φέω, *carro*. §. 846.

Φλεγύου, *aquila*, genit. Aëolicus à φλεγύας, &, ὅ, *aquila*. ἀπὶ τῷ φλέγειν καὶ λαμψέος εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φοβέομαι, in praet. med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέσκον, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἰφόμεν, à φοβέω, ὦ, *timeo* rem injicio, *terreo*. φοβέομαι, ἔμαι, *timeo*. Th. φοβέομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβη, *purus*, *lucidus*. estque Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φοινικέης, εἰς, *punicus*. à φοῖνιξ, κῆρος, ὅ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φορτῶσι, à φορτίζω, *ventito*, *frequento*, f. ἦσω, p. κῆρα. α. 103.

Φόνον, *cædem*, à φόνος, &, ὅ, *cædes*, à φίνω, *occido*, unde praeter. med. πέφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρκυον, genit. à nominat. φόρκυον, ὦ, & φόρκυον, *notum monstri marini*, in accus. φόρκυον, in dat. φόρκυϊ, pro φόρκυωι. §. 237.

Φόρμιγχι, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμός, ὅ, ὅ, *sporta*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, praes. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορπις. Them. φόρτος, &, ὅ, *opus*. α. 690.

Φόρτος, &, ὅ, *opus*, hinc φορτίον, &, τὸ, *opus*. φορτία, φορτίον, pro φορτία, *opera*. α. 644.

Φάω, δὲ, in lucem, à φάω, idem quod φῶς, ὥς, π, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φραδμοσυνήσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσυνήσιν, à φραδμοσύνῃ, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, praes. inf. φράσσειν, 3. dual. α. 1. act. Ion. φράσσομαι, pro φράσσομαι, φράσσομαι, pro φράσσομαι. 3. lit. g. α. 1. med. opt. φράσσομαι, part. α. 1. medii, pro φράσσομαι, metri causâ, à φράζομαι, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κῆρα, α. 2. ἰφράδην. α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσί, & φρεσίν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρέων, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. praes. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. κῆρα. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φρογίω, *sapio*, *cogito*, f. ἦσω, p. πίφρογικῆρα. Them. φρέων, *mens*, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύξομαι, α. 2. ἰφύγην, p. m. πέφυγα. α. 684.

Φυλὸν, *naturam*, *indolem*, à φυή, ἡς, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακεις, nom. pl. à φύλαξ, *κῆρος*, ὅ καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, &, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. praes. φυλάσσει, pro φυλάσσει, praes. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. κῆρα. §. 769. α. 491.

Φύλον, &, τὸ, idem quod φυλή, ἡς, ἡ, *tribus*, *genus*, φύλ', pro φύλλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ἰδὸς, ἡ, *μυρία*, in accus. φύλοπιν & φυλόπιδα, proprie

X

claus

clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἡ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπης, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῷ φύλῳ, *clamor nationum*. Sic βού, ponitur pro bello, ἱλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῷ φύλῳ ὄπης, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπης, ἰδὲς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. ὑρῶ, & Æol. φύρου, p. κρ. 1. 61.

Φυτὴν, ἡ, τὴ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύω, p'antaret, 3. perf. a. 1. subj. φυτεύατο, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. s. 571. 781. 812. α. 29. 9. 986.

Φωκῆς, nomen gentis. α. 25.

Φῶγος, nomen viri. *phoca*, est bellua marina φώκαινα, φώκη. *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδύσ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡ, ἡ, vox. α. 382.

Φῶτις, viri, genit. singul. φῶτι, *virum*, accus. sing. à φῶς, vir, φῶτων, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτις, viri. Sed φῶς, ὠτὲς, τὸ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*. s. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro κ. pro καί, sæpè pro κς, κςι, quæ sunt dictianculæ potentiales. s. 392. 434.

Χαίῃ, genit. sing. à χαίῃ, ἡ, τὴ, rudis indigestaque materia qualem fingeant. Vide in χάος. 9. 123.

Χαίρης, *gaudes*, a. perf. præf. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κίχαρχος, a. 2. ἔχαρον, t. 2. pass. χαρήσμεναι, p. m. κίχαρχ. s. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαῖω, f. ἄσω, *laxo*. α. 308.

Χαλῆπιω, *damno afficio*, euerio, hinc χαλεπὸς, *gravis*, χαλεπή, χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτερος, *difficilimus*, superl. & χαλεπῶς, *adverb.* s. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίοφωνος, α, ὁ, *area voce*, ex χαλκός, ἡ, ὁ, ας, & φωνή, ἡ, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκρορυτὼ, *area galea munitum*, acc. sing. à χαλκρορυτῆς, ex χαλκός, ἡ, ὁ, ας, & ῥυτὸς, ὁ, ὁ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, ære, dat. sing. χαλκός, ἡ, ὁ, ας. α. 415. s. 151. hinc χαλκίος, ἡ, ὁ, æreus, & χαλκίος, metri gratiâ. χαλκίδα, accus. à χαλκίς, nomen urbis. s. 145. 151. 655.

Χαμαί, humi, *adverb.* hinc χαμαίγροισι, *humi prognatorum*, à χαμαίγρος, ex χαμαί, & γάινομαι. 9. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, à χαίρω, hisco: hinc χαῖον, in chaos verto. 9. 116.

Χαροτάμιον, præf. part. χαροτάμιον, Doricè & Æolicè προχαροτάμιον, à χαροτάω, f. ξω, *sculpo*, *incido*, ας. α. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, α, elegans, à χάρις, ἡ, gratia. 9. 129.

Χάρις, ἡ, ἡ, gratia, in accus. χάριν. s. 709. 720.

Χάρις, Deæ, in genit. pl. χαρίων. 9. 907. s. 73.

Χάρις,

- Χάρις**, αἰ@, τὸ, *gaudium*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιό**, gen. Ionic. à *χαροποι*, *truces*, fulvi alioquin, *χαροποιός*, εἰ, ὁ, *latus*, *vultu serenus*, *caesus*, *caruleus*, ab ὠψ, *oculus*. Th. ὁπ@μα, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo*. θ. 321.
- Χάσμος**, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. *χάσσω*, *hisco*. θ. 740.
- Χαπίζων**, egens, præf. part. à *χαπῖω*, egeo. ε. 21.
- Χαυλιόδαν**, οὖ@, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδους*, ab ὀδὺς, ὀύ@, ὁ, *dens*. α. 387.
- Χείρ**, *fundit*, 3. præf. ind. verbi *χέω*, seu *χίω*, *fundo*, f. *χέσω*, *χίσω*, & *χύσω*, a. 1. ἔχ@ουα, ἔχ@ουα, & ἔχ@α, a. 1. pass. ἐχ@ύ@ω. ε. 421.
- Χείλεσι**, dat. pl. à *χίλ@*, ε@, τὸ, *labium*, *labrum*. ε. 97.
- Χείμαρρος**, *clavus ligneus sub carina*, *χίμαρρ@*, *hyeme fluens*, à *χέω*, αἰ@, τὸ, *hyems*, & *ρίω*, *fluo*. ε. 626.
- Χεῖμα**, *χέμας*, *hyems*, hinc *χειμῶν*, ὠν@, *idem*, hinc *χειμῖον*, & *χειμαίον*, *hyemalis*. ε. 640. 675. 494.
- Χεῖναι**, 1. pl. præf. ind. Poëticè pro *χέω*, à *χέω*, *fundo*, f. *χέσω*, a. 1. ἔχ@ουα, & ἔχ@α, pro ἔχ@ουα, f. 2. *χῶ*, a. 1. pass. ἐχ@ύ@ω, quasi à *χύω*. θ. 83.
- Χειροδίκαι**, nom. pl. à *χειροδίκης*, *cujus est in manibus*, ex *χείρ*, *manus*, & *δίκη*, ἡ, *jus*. ε. 189.
- Χειρὸς** genit. à *χείρ*, *manus*, *χειρὶ*, *χείρ@*, *χείρ@*, dat. pl. *χερσὶ*, *χερσίν*, & *χείρ@σι*, Ion. & Poët. ut & *χείρ@σι*. ε. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *Chiron*, nomen viri. θ. 1001.
- Χελιδών**, οἶος, ἡ, *hirundo*. ε. 568.
- Χειρίων**, *deterior*, & *χειρότερον*, *deterius*, *novus comparativus*, à *κακός*, *malus*, in comp. *κακίων*, *χείρων*, & Poët. *χειρίων*, in superl. *χείκιστος*, & *χείρ@ιστος*. ε. 821. α. 51.
- Χηλή**, dat. pl. Ion. à *χηλή*, ἡ, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρωσά**, *remoti cognati*. Thema, *χῆρ@*, ε, *viduus*. θ. 607.
- Χήρ**, dativus sing. à *χῆτος*, σοι, τὸ, *penuria*. Th. *χαπῖω*, ὦ, egeo. θ. 605.
- Χθόνιος**, genit. à *χθόνιος*, *terrestris*, à *χθών*, οἶος, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & *χίλιοι*, *mille*, in n. g. *χίλια*. θ. 364.
- Χίμαιρα**, in gen. *χμῖαιρας*, Ionicè, *capra hyeme nata*, à *χέω*, *τε*, το, *hyems*, per syncopen, *Ψ* : *ψιλῶ*, metri causâ. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, acc. sing. à *χιτῶν*, ὄνος, ὁ, *tunica*, Ionicè *κιτῶν*. α. 287. ε. 536.
- Χλαῖναν**, acc. à *χλαῖνα*, ἡ, *lana*. vestis species. ε. 537.
- Χλωρῶ**, dativ. à *χλωρός*, *viridis*, unde per crasin, *χλωρός*, *χλωρῶ*. ε. 743. α. 393.
- Χλύαι**, *agrestes*, à *χλύης*, per crasin pro *χλοείων*, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex *χλόα*, *herba virens*, & *ὄνη*, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χοάνοιο**, genit. Ion. à *χόανος*, *cattinus*, à *χέω*, *fundo*. θ. 863.
- Χόλοιο**, gen. Ion. pro *χόλ@*, à *χόλος*, ε, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. *χολή*, ἡ, ἡ, *bilis*. θ. 221.
- Χολέμβρος**, *iratus*, præf. part. à *χολέμβω*, ἔμω, *irascor*. Them. *χολή*, ἡ, *bilis*. ε. 139.
- Χολωσάμβρος**, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt.

χολαίμῳ, à χολών, irascor.
Th. χολή, bilis. s. 53.

Χορὸς, ὅ, choreus, chorea, tri-
pudium. α. 201.

Χόρτῳ, ὅ, fœnum, hinc χρε-
πίζω, propriè herbis, seu fœ-
no pascere, per synecd.atura-
re. s. 606.

Χρεία, debita, in dimensione Poë-
tica legendum, χρεῖ, vel πῖ,
abesse debet, quod mihi fit ve-
risimilius, χρεία verò derivatur
à χρεῖον, ὅ, τὸ, debitum, χρεῖος,
idem. s. 647.

Χρεῖων, genit. pl. à χρεία, ας, ἡ,
egestas, utilitas, &c. s. 404.

Χρέμισαν, hinni vere, a. i. Ion. à
χρημίζω, per synecopen pro χρε-
μισίζω, f. ἴων, hinni o. α. 348.

Χρηίζειν, præf. inf. à χρηίζω, idem
quod χρεῖζω, egeo. Th. χρεία,
indigentia. s. 367.

Χρήμα, αἶθ, τὸ, res, χρεῖμ', pro
χρήμα, & χρεῖμαθ', pro χρεῖμα-
τι. s. 344. 605.

Χειρομήνη, part. a. i. med. unde
Errant ergo qui aiunt, a. i.
med. non habere passivam signi-
ficationem, à χεῖω, f. ἴων, mi-
go, perf. p. κέχεισμαι. s. 523.

Χρόνῳ, ὅ, tempus. s. 133.

Χρὸς, genit. à χρῆς, cuius. Them.
χρῶς, ας, ἡ, color. Dicitur χρῶς,
ὅ, & χρῆς, χρὸς, ὅ, χρῶι.
χρῶς. s. 536. 74. 198.

Χρυσάμπυκτις, aurea mitra revin-
cta, ex χρυσός, ὅ, aurum,
& ab ἀμπύξ, υκς, ὅ, ἡ, pro-
priè funiculus auratus, quo ju-
ba equorum in fronte sparsa col-
ligantur, ab ἀμπύξ, circumdo.
Deinde per metaph. triuitur
mulieribus. s. 916.

Χρυσάωρ, accinctus aureo gladio,
nomen viri, in accusativ. χρυ-

σάωρ. s. 771. ex χρυσός, au-
rum, & ἄωρ, ῥῳ, τὸ, enfis.
s. 282.

Χρύσεια, plur. à χρύσεια, χρυσῆ,
pro χρυσίη. s. 975. χρυσίῳ.
s. 65.

Χρύσειῳ, idem quod χρύσειῳ. α.
313.

Χρύσιος, & contractè χρυσῆς, au-
reus, à χρυσός, ὅ, aurum.
α. 297. θ. 216.

Χρυσόκρης, ὅ, αὐριο crine con-
spicius, ex χρυσός, & κρή, ἡ,
coma. s. 947.

Χρυσοπύλλοι, aureis calceamentis
gaudentem, ex χρυσός, ὅ, au-
rum, & πύλλοι, ὅ, τὸ, calceus.
s. 454.

Χρυσόσιφανος, aurea redimitus co-
rona, à χρυσός, ὅ, aurum, &
σίφανος, corona. Th. σίφω, co-
rono. θ. 17.

Χρῶς, αὐτός, ὅ, corpus, idem quod
χρῆς, χρῶς. Th. χρῶς, ἡ, color.
s. 598.

Χυτροπόδιον, genit. plur. à χυτρή-
πας, olla pedes habens, ex
χύτρος, ὅ, olla, & πᾶς. s.
748.

Χωάρης, succensens, part. præf.
med. pro χολαίμης. χολαίμης,
part. a. i. med. verb. χολαίμαι,
idem quod χολαίμαι, irascor.
Th. χολή, ἡς, ἡ, bilis. s. 533.
α. 12.

Χώρα, genit. à χῶρε, ὅ, locus,
sedes. item, spatium, item,
ager, pradium, fundus. s. 731.
α. 410.

Χώσατο, pro ἐχλώσατο, iratus fuit,
a. i. m. Ion. à χῶσαι, irascor.
Thema, χολή, ἡς, ἡ, bilis.
α. 554.

✱.

Ψ. *Ἀμάρην*, nomen mul. à *ψάμμος*,
 α, ο, arena, sabulum. α. 260.

Ψ. *ἄδεια*, mendacia, acc. pl. à *ψῦ-*
δος. *ψάδεις*, ubi in dimensio-
 ne legendum *ψάδεις*, acc. pl.
 à *ψάδης*, α, ο, ἢ, *falsus*,
mendax. Th. *ψεύδω*, *fallō*, f.
ψεύσω, p. *ἔψαυα*, p. pass. *ἔψα-*
σμαι, a. i. m. *ἔψασίμην*. α.
 78. 9. 219. 783. α. 709.

Ψ. *ἄδεις*, guttas, acc. pl. à *ψαῖς*,
 α, ο, roris gutta. α. 384.

Ψ. *λόων*, ardentis, dat. sing. à *ψο-*
λόεις. Th. *ψόλῳ*, α, ο, *fuligo*.
 α. 492.

Ψ. *ῥή*, vita, anima. *ψυχαῖς*, vitam.
 per metonym. causæ. α. 173.

Ψ. *ῥος*, frigidus, à *ψύχω*, f. *ἔω*,
refrigero. *ψυχή*, pro *ψυχή*,
 Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω. ὦ, vocativus. α. 27.

Ω. ὧ, cui. α. 57.

Ω. *ῥύγιον*, antiquum. ab *ῥύγιος*,
 antiquissimi Thebarum regis
 nomen, per syn. speciei, *ve-*
tustus, *antiquus*. θ. 806.

Ω. *ῥή*, sic. α. 35.

Ω. *κισσόν*, Oceanis, nomen puer-
 peræ. *ῥισσόν*, filia Oceani.
 9. 264. 956.

Ω. *κισσός*, Oceanus, ex *ῥκίος*, *cirò*,
 & *ῥάω*, *fluo*. α. 171. *ῥκισσός*,
 pro *ῥκισσόν*. α. 566. 9. 133.

Ω. *κίς*, pl. *veloces*. *ῥκίης*, genit.
 sing. ab *ῥκός*, *celer*, in t. g. *ῥκία*,
 in n. g. *ῥκόν*. α. 61. 9. 998.

Ω. *κίαν*, acc. ab *ῥκός*, α, ο, *ce-*
ler, *ῥκία*, *ῥκίης*. pro *ῥκίαν*,
 Ion. dat. pl. 9. 266. 780.

Ω. *κίτης*, *celeriter volans*, ex *ῥκός*,
 α, ο, *celer*, & *πέτομαι*, *volo*.
 est & *ῥκίτης*, nomen mul. α.
 212. 9. 267.

Ω. *κίπιδον*, alipedum, ab *ῥκίπης*,
οδός, α, ο, idem quod *ῥκίπης*.
ῥκίπιδον, dat. pl. Ion. α. 470.
 302.

Ω. *κίρην*, nomen mul. 9. 360.

Ω. *λίσσιν*, a. i. ind. ab *ῥλυνμι*, *perdo*.
 in fut. *ῥλίσσω*, a. i. *ῥλίσσει*, 3. pl.
ῥλίσσω. α. 372.

Ω. *ῥκίτης*, a. i. ind. act. ab *ῥκί-*
τίω, *sequor*, f. *ῥκίτω*. Thema.
ῥκίτης, simul. idem quod *ῥκί-*
 9. 201.

Ω. *ῥμισ*, 9. *ῥμισ*, pro *ῥῥμισ*, quod
dimidium. Th. *ῥμισ*, α, ο, *dimidius*. α. 559.

Ω. *ῥκίλῳ*, *crudis vescentem*, acc.
 ab *ῥκίτης*, α, ο, *crudivorus*.
ῥκίλῳ, ab *ῥκίλῳ*.
edo, & *ῥκίς*, α, ο, *crudus*.
 9. 300.

Ω. *ῥκίλῳ*, *crude*, dat. ab *ῥκίς*, α, ο,
crudus. item *crudelis*. α. 705.

Ω. *ῥκίς*, α, ο, *humerus*, *ῥκίς*, gen.
 pl. *ῥκίς*, & *ῥκίς*, dat. plur.
 α. 468. 159.

Ω. *ῥκί*, 3. sing. præf. subj. med.
 ab *ῥκίμαι*, *επο*, f. *ῥκίμαι*. α.
 541.

Ω. *ῥκί*, acc. ab *ῥκί*, *ῥκός*, α, ο, *vultus*.
 Th. *ῥκί*, *video*. α. 62.

Ω. *ῥκί*, dedit, & *ῥκί*, a. i.
 act. indic. ab *ῥκίζω*, t. *σκί*, *pra-*
beo, item *insequor*. 9. 442.

Ω. *ῥκί*, *tempestivus*, *speciosus*, ab
ῥκί, *as*, ἡ, *pulcritudo*, *tem-*
pus. α. 32.

Ω. *ῥκί*, *matura reddunt*, pro
ῥκί, *Æolicè*, ab *ῥκί*.
 Th. *ῥκί*, *tempus*. 9. 903.

Ω. *ῥκί*, *petiit*, a. i. med. à Th.
ῥκί, *porrigo*, f. *ῥκί*, p. *ῥκί*.
 α. 1.

α. 1. pass. ὠρίζθην. §. 178.
 ὠρη, Ion. pro ὠρη, hora, & per
 Iyn. membri τροπαις, ὠρης, ὠρη,
 ὠριον, ὠρης. §. 501. s. 30.
 ὠρίζοντο, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὠρι-
 ζάομαι, ὠιαι, idem quod ὠρί-
 ζω vel ὠρίζομαι, f. ζω, p. χα,
 porrigo. α. 190.
 ὠρει, concitat, α. 1. act. ab ὠρέω.
 Thema est ὄρεω, excito. s. 674.
 ὠρεινός, tempestivus. ab ὠρη, hora,
 ὠρια, ὠρι. s. 394. s. 490.
 ὠρίων, αὐτός, ὁ, Orion, signum
 coeleste. s. 609.
 ὠρίζομαι, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὠρίζομαι. Them. ὄρεω, excito.
 θ. 191.
 ὠρεῖ, immisit, α. 1. act. ab ὠρέω,
 f. ὠρέω, & Æolic. ὠρεω, ὠρεω, 3.
 sing. præt. plusq. pass. ut &
 ὠρεῖ. α. 40. §. 990. 523.

Ως, particula varios habens usus.
 s. 86. 110. ὡς κ', ὡςτις. s. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὅπως, sic. s. 44.
 Ωςτε, perinde. α. 189.
 Ωςτε, adde ut, ὡς, ἕτερε, pro
 ὡς πε. α. 405. θ. 831.
 Ωτι, cum, dativ. ab ὅτις, quis.
 s. 31.
 ὠτίζοντο, jubebant, imperf. ab
 ὠτίζω, incito, f. ιω, p. γκω.
 §. 883.
 ὠτίον, auritum. h. e. ansatum,
 ab ὠς, ὠτός, τὸ, auris unde est
 ὠτόεις, ὠτός, αὐτός, auritus. s. 657.
 ὠφείλομαι, imperf. ab ὀφείλω, de-
 beo, f. ὀφείλω, p. ὀφείλω,
 α. 2. ὠφείλομαι. s. 174.
 ὠχέομαι, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὠχέομαι, abeo, un-
 de ὠχέομαι, abeo, ποτιόν, f. ὠ-
 χέομαι, perf. ὠχέομαι. α. 200.

F I N I S.

